

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

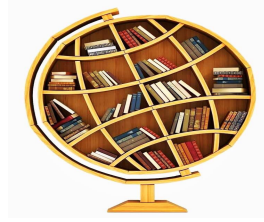
SUZANNE WRIGHT

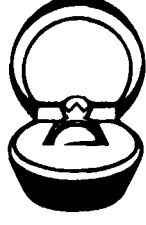
Sevilelik
ANLAŞMASI

Evlilik Anlaşması

Suzanne Wright

GİRİŞ

Eski sevgilimin yerden kalkışını izlerken gözünün üzerindeki derin kesiği gördüğümde irkilmiştim. *Ah!* Kesinlikle birkaç dikişe ihtiyacı olacaktı ama o an kendimi ona üzülecek kadar merhametli hissetmiyordum.

“Belki de bir şeyler yapmalısın, Vienna,” dedi Melinda yanıma sokularak.

Üvey anneme çaresizce omuz silktim. Aklı başında olan birisi Dane Davenport’la arzuladığı şey arasına girmeye çalışmazdı. O an arzuladığı şeyse, eski nişanlımı yerin dibine sokmakmış gibi görünüyordu.

Buna asla itiraz etmezdim.

Owen’ın son zamanlarda tam bir pislik hâline geldiğini kabul ediyordum. Ancak bugün fazlasıyla ileri gitmişti. Dane ve beni ayırmak isteyen diğerleri kadar sorun yaratmasa bile bunu kesinlikle hak etmişti.

Melinda kocasına döndü. “Burada öylece duramayız.”

“Neden olmasın?” diye sordu Wyatt. “Owen ayağını denk alması gerektiğini bilmeliydi.”

Evet, elbette bilmeliydi.

Dane son derece başarılı bir iş adamıydı, karşısına çıkılmaması ya da hafife alınmaması gereken biri olarak tanınıyor-

du. Azimliydi. Acımasızdı. İddialıydı. Affetmezdi. Korkutucu derecede zekiydi. Üstelik Tanrı'dan daha zengindi. Birkaç ay öncesine kadar da işiyle evliydi.

Artık benimle evliydi.

Aynı zamanda patronumdu.

Bu, soğukkanlılığını kaybettiği nadir anlardan biriydi. Muhtemelen, duygusal enerjisini boşa harcamamak için başkalarının onu kızdırmasına izin vermiyordu. Aynı zamanda başkalarının evliliğimizin tamamen bir iş anlaşması olduğunu da bilmemesi gerekiyordu, bu yüzden sahiplenici koca rolünü oynaması gerekmişti. Hâlihazırda taşıdığı bariz tehlike sınırı gözden kaçırılmayacak gibi olsa da şu an tamamen tehditkâr bir havası olduğu kesindi.

Dane gözlerini dikmiş pislige bakıyordu. “Seni uyarmıştım, değil mi? Ondan uzak durman için seni defalarca uyardım ama dinlemedin,” diye azarladı. Sesi yumuşaktı. “Daha da kötüsü, *bu* saçmalığı yapmaya devam ettin. Vienna’yı önemsedini iddia eden biri olarak, bunu kesinlikle göstermiyorsun.”

Owen yumruğunu sıktı. “Ona değer veriyorum, o-”

“Senin değil,” diye bitirdi Dane. “Parmağındaki *benim* yüzüğüm. *Benim* soyadımı aldı. Yatağını benimle paylaşıyor. O benim. Sonuç itibariyle onu umursayıp umursamaman hiç önemli değil.”

Owen yutkundu. “O ilk önce benimdi.”

“Ve ona sımsıkı sarılmalıydın. Ama yapmadın. Gitmesine izin verdin. Bu senin hatandı.”

“Onun için en iyi olanı yaptım.”

“Hayır, sen kendin için en iyi olanı yaptın. Vienna’yı önemsemiş olabilirsin ama o önceliğin olmadı. Hiçbir zaman önceliğin olmadı.”

Owen’ın burun delikleri açıldı. “O zamanlar gençtim. Bir çocuktum.”

“Hırslarının peşinden gitmek için özgürlük isteyen bir çocuk. Sana bunu verdi, bunun için seni suçlamadı. Peki sen bunun karşılığını nasıl ödedin? Evliliğini mahvetmeye çalışarak.

Bunun için sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Kendisin bunu yapan birini ister mi?”

Eski nişanlının çenesi sertleşti. “Düşündüğüm şey... Viena’nın sevmeyi hak ettiği. Onu asla sevmeyeceksin, sen birini o şekilde sevemezsin.”

Bu sözler beni kalbimden yaraladı. Çünkü doğrudan Dane beni sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Asla da sevmeyecekti.

Umursamamalıydım. Umursamamam gerekiyordu. Umursuyor olmaktan kesinlikle hoşlanmıyordum. Ancak yine de girdip sahte kocama âşık olmuştum. Evet, tam bir aptaldım.

Dane derin bir iç çekti. “Daha önce de söylemiştin. O zaman ne düşündüğün umurumda değildi, şimdi de değil. Benzerre kadar ilgilendirmiyorsun ve onun da ilgisini çekmiyorsun. Erkek gibi davranıp bunu kabullenmelisin çünkü onunla oyunlar oynamana izin vermeyeceğim. Buradan gidecek ve ondan uzak duracaksın.”

Owen başını arkaya atarak çenesini kaldırdı. “Ne yapacağınma sen karar veremezsin.”

“Konu karım olduğunda, kesinlikle verebilirim.”

“Onu uzun süre elinde tutamayacağını biliyorsun. Eninde sonunda senin hakkında haklı olduğumu görecek. O zaman seni terk edecek.”

Dane başını eğip merakla ona baktı. “Neden böyle bir şey yapmasına izin vereceğimi düşünüyorsun ki?”

Owen’ın başı geriye gitti. “Birini seninle kalmaya zorlayamazsın.”

“Vienna asla gitmesine izin vermeyeceğimi biliyor.”

Kahretsin, Dane rol yapmakta o kadar iyiydi ki gerçek bir evlilik istemediği konusunda bu kadar net olmasaydı, ona inanabilirdim.

“O senin için sadece bir varlıktan ibaret,” diye ısrar etti Owen.

“En değerli varlığım,” dedi Dane. “Üstelik onu elimde tutmak için her türlü çabayı gösteriyorum. Bununla yüzleş. Ka-

Evlilik Anlaşması

bul et. Onu rahat bırak. Onu geri kazanma rüyasından kurtul. Böyle bir şey olmayacak.”

“Ya ondan uzak *durmazsam*?”

Dane’in dudakları zalim, ürkütücü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Neredeyse titrememe neden olacaktı. “Uzak durmuş olmayı dilersin.”

Owen’in bakışlarında bir titreme oldu. “O senden daha iyisini hak ediyor. Onu hak etmiyorsun.”

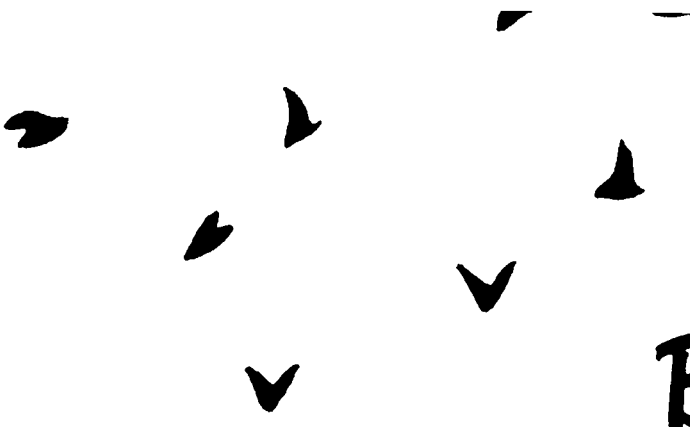
“Onu senin hak ettiğini mi düşünüyorsun? Az önce tam bir pislik gibi davranan sen, şimdi onu hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

Eski sevgilimin yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. “Belki ikimiz de hak etmiyoruz. Ancak-”

“Ancak diye bir şey yok. Her şeyi berbat etmeseydin şu an onunla evli olacağını düşünerek yanılıyorsun. Yıllarca sürse bile onu senden uzaklaştırırdım. Bir an için bile şartlar farklı olsaydı seni seçeceğini düşünme. Öyle ya da böyle onun benim olmasım sağlardım. Ciddi olmadığımı düşünüyorsan hata edersin. İstedığımı elde etmekte acımasızımdır. Senin yaptığın gibi onu günün birinde kaybedeceğime inanmayı bırak. Benim için bu kadar önemli birinin hayatımdan çıkıp gitmesine asla izin vermem.”

Owen gözlerini kıpmış, dikkatle Dane’i inceliyordu. “Orospu çocuğu. Anlaşılan onu kendi tarzında gerçekten önemsiyorsun.”

Dane’in sahiplenme, sabırsızlık ve farklı duygularla dolu bakışları bana kaydı. Bakışlarında çok fazlası vardı. Nabzımı hızlandıran ve nefesimi kesen bir şey. Ancak Owen yanılmıştı. Dane beni umursamıyordu. Bu evliliğin gerçek olmasını dilemesine imkân yoktu. Bırakın bir eş, bir kız arkadaş bile istemiyordu. Değil mi?

BÖLÜM BİR

Altı ay önce

Masamın önünde duran Hanna bana temkinle baktı. “Ah, göz kapağın seğiriyor. Neyin var? Biri seni yine Frengi* Farındalığı reklam panosundaki modelle mi karıştırdı?”

Gözlerimi hem iş hem de en yakın arkadaşım Hanna’ya diktim. “Hayır. Ayrıca ona hiç benzemiyorum.” Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Ancak Hanna sadece en yakın arkadaşlarınızın yapabileceği gibi beni rahatsız etmeyi severdi.

“Aynı soluk mavi gözlere ve yüksek elmacık kemiklerine sahipsin. Saçları tam olarak seninkiyle *aynı* platin sarısı tonunda olmasa da yakın renkte.”

İnsanlar her zaman saç rengimin yapay olduğunu düşünürdü. Aslında olay saçlarımı yarı İsveçli büyükannemden miras almış olmamdı.

“Ama onda senin gibi küt kâküllerle Jessica Alba dudakları yok,” diye devam etti Hanna, evet, canı sıkıldığında tam bir baş belası olabiliyordu.

* Genellikle cinsel ilişkiyle bulaşan, tedavi edilmezse inme, körlük, delilik gibi sonuçlara yol açan ve soydan soya geçebilen bir hastalık. –ç.n.

“Bana hiç benzemeyen model hakkında *konusmasak olur* mu, lütfen?”

“Tabii ki.”

“Harika. Eğer Dane’le konuşmaya geldiysen, öğle yemeği toplantısından henüz dönmedi ama çok uzun sürmez.”

“Seni kontrol etmeye geldim. Küçük bir kuş bana Travis’in az önce binaya girdiğini gördüklerini söyledi. O salak buraya son geldiğinde, onu uzaklaştırmak için neredeyse güvenliği çağırmak zorunda kalacaktın.”

Peki, Travis kimdi? Patronumun sinsisi, yağcı, kendini beğenmiş kardeşi.

İç çektim. “Ben iyiyim, sadece sinirlendim. Dane’i ofisinde beklemek istedi. Hayır dedim. İstedliğini elde etmek için benimle flört etmeye çalıştı. Hayır dedim. Migreni olduğunu ve oturmak için sessiz bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Hayır dedim. Sonra kabalaştı ve onu içeri almamı istedi. Yine hayır dedim. Bir süre bu şekilde devam ettik, sonunda beni kovdurmakla tehdit ederek çekip gitti.”

Hanna başını salladı. “Tam bir sinsisi. Sence neden Dane’in ofisine girmek istedi ki?”

“Onu içeride beklemek istediğini söyledi.” Dane’in rakiplerine satabileceği bazı hassas bilgilerin kokusunu almak için etrafta dolaşıyor olması beni şaşırtmazdı. Travis kardeşine karşı derin bir kin besliyor gibiydi. Nedeninin küçük bir kıskançlık olduğundan şüpheleniyordum çünkü Dane’in aksine, Travis’in başarılı olduğu tek şey piyon olmaktı.

Hanna başını öne eğdi. “Her ne kadar o kıcımızdaki çıban gibi olsa da böyle bir şey genellikle göz kapağının seğirmesine neden olmaz. Normal şartlarda bunun için daha fazlası gerekir. Hadi, seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana. Daha iyi hissedeceksin. Ayrıca ben meraklı bir kıyım, bu kıza biraz acı.”

“Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece kendimle ilgili hoşlanmadığım bir şey keşfettim.”

“Ah, ben bunu her gün yapıyorum. Peki ne keşfettin?”

Ellerimi kavuşturup masamın üzerine koydum. “Çok dar

kafalı davranabiliyorum. Bugün lise aşkım ve kısa bir süre nişanlı kaldığım bir adamla karşılaşacağım. Üstelik şimdi oldukça zengin, başarılı biri. Onu geri istemesem de bana bakmasını, onsuz hayatımın ne kadar iyi olduğunu görüp beni bıraktığı için pişman olmasını istiyorum.”

“Canım, hemen hemen herkes eski sevgililerinin böyle düşünmesini ister. Bu seni dar kafalı yapmaz, insan yapar. Asımeseleye geri dönecek olursak, bu adamla eskiden nişanlı mıydın? Nasıl oluyor da birbirimizi dört yıldır tanıyoruz ve ben bunu bir kez olsun duymadım?” Dirseklerini masaya dayadı. “Tamam, neler olduğunu anlat bana.”

“Kısaca anlatmak gerekirse-”

“Uzun versiyonunu istiyorum.”

“Kısa versiyonunu anlatacağım. Owen Redford’la birlikte büyüdük. En yakın arkadaşlarımdan biriydi. Lisenin son birkaç yılında çıktık, mezun olduktan sonra bana evlenme teklif etti. Teklifi üniversiteye gitmesinin aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini göstermek için yaptığı bir hamleydi. Ama beş ay sonra ilişkimizi bitirdi. Nişanlanmak için acele ettiğimizi ve böyle bir bağlılık için çok genç olduğumuzu söyledi.”

Hanna’nın yüzü yumuşayarak anlayışla doldu. “O aşağılık herif senin zarif kalbini kırdı.”

“Tam olarak öyle olmasa da hasar verdi. İnsanlar her zaman onun, sahip olduğu hayattan daha büyük ve daha iyi şeyler için yaratıldığından bahsederdi. İkimiz de gerçekten karanlık bir mahallede büyüdük. Bir parçam, asıl hayatına adım attığında beni geride bırakacağından endişeleniyordu... ve bıraktı da. Arkadaş kalmak istedi ama ondan sonra bir daha onu ne gördüm ne de haber aldım.”

“Bir kez bile mi?”

“Hayır. Teyzesiyle yıllar içinde birkaç kez karşılaştım. Bu sayede evli olduğunu, bir çocuğu olduğunu, kocaman bir evi ve rahat bir işi olduğunu öğrenmiş oldum.” İç çektim. “İşlerin onun için bu kadar iyi gitmesine sevindim. Gerçekten sevindim. Sadece bu, birbirimizi son görüşümüzden bu yana kendi

hayatımın ne kadar az değiştiğini acı bir şekilde fark etmemi sağladı. Hayatımı *sevmediğimden* değil, sadece uzun zamandır her şey aynıymış gibi.”

Sağlığım yerindeydi, beni seven insanlar vardı, iyi maaşlı bir işim vardı. Bunların hiçbirini hafife almıyordum. Ancak kendimi bir yere sıkışmış, sadece yemek yemek, uyumak ve faturalarımı ödemek için var olan biri gibi hissediyordum. Biriyle randevuya çıkmadım, tatile gitmedim, kendime fazla zaman ayırmadım. Elbette çok çalıştığım için zamanım da yoktu. Bir işkoliğin asistanı olmak özel hayatımı katlediyordu. Kesinlikle bazı şeyleri değiştirmeye ihtiyacım vardı.

“Owen’ı görmekten kurtulmanın bir yolu yok mu?” diye sordu Hanna.

“Muhtemelen, hayır. Patronu aylar önce Dane’le bir toplantı ayarladı. Asistanıyla telefonda kısa bir sohbet ettim ve bana Charles’ın yanında iki ‘yükselen yıldızını’ getireceğini söyledi. Owen’ın adını söylediğinde neredeyse sandalyemden düşecektim. Dane genellikle bu tür toplantılara katılmamı ve not almamı tercih ediyor. Bu yüzden Owen’ı görmemem pek mümkün değil.”

“Siktir.” Hanna toparlanarak bana bir elini salladı. “Evli ve zengin olmayabilirsin. Gösterişli bir evde de yaşamıyor olabilirsin ama sırf dört yıl boyunca Dane Davenport’un asistanı olarak çalıştığın için bile herkesin saygı duyacağı akıllı, kendine güvenen bir kadınsın. Çok az insan kurumsal bir psikopatla bu kadar yakın çalışabilir. En azından sinir krizi geçirmeden.”

İç çektim. “Dane’in zaman zaman zor biri olduğunu kabul ediyorum ama o bir psikopat değil.”

“Güç açlığını, empati yoksunluğunu, vicdan eksikliğini ya da kontrol manyağı tarafını fark etmedin mi? Önceki asistanlarının hiçbirisi altı aydan fazla dayanamadı. Ya kovuldular ya da ağlayarak istifa ettiler. Dane’in iyi bir adam olduğu söylemez. Kabul ediyorum, kötü çocuklarda gerçekten çekici bir şey var. Tüm bu soğuk ve acımasız tavırları onu daha çekici kılıyor.”

Tamam, gücü seviyordu. Çoğu CEO sevmez miydi? Ayrıca, evet, insanların duygularına karşı biraz duyarsız ve umursamaz olabiliyordu. Tabii ki acımasızdı ama... “Soğuk ya da vicdansız biri değil. Ve empati yoksunu da değil.” En azından *tamamen* değildi. “Sadece her zaman duygusal bir incelik gösterme zahmetine girmiyor.”

“Dün Gibson’ı ağlattı. Tatlı, temiz yüzlü, kolayca gülümseyen Gibson’ı. Bu yavru bir köpeği tekmelemekle eşdeğer. Muhtemelen Dane’in çocukken sık sık yaptığı bir şeydir. Hayvanlara kötü davranmak psikopat çocukların ders kitabının birinci kuralıdır, biliyorsun.”

Tekrar iç çektim. “O bir psikopat değil.”

“Ah, lütfen. Şu meşhur avcı bakışlarından onda da var. Gözlerimin içine bak ve içinin kıpır kıpır olmadığını söyle. Her seferinde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.”

Evet, karşısında pek başarılı sayılmazdım. Karanlık, çelik gibi gözlerinde her zaman tehlikeli bir parıltı vardı. Bir lazer gibi size odaklanabilir, sizi yerinize çivileyebilir ve kişisel alanınızın işgal edildiğini hissettirecek yoğunlukla göz teması kurabilirdi.

Asistanı olarak çalıştığım dört yıla rağmen hâlâ gözünü kırpmadan, acımasızca attığı yırtıcı bakışlarına alışamamıştım. Hem de hiç. Vahşi bir orman kedisi tarafından izlenmek gibiydi. Sizin gibi önemsiz, küçük bir şeyin onun alanında ne aradığını merak eden büyük, belalı bir orman kedisi.

“Yeterince uğraşan herkes bakışlarını böyle mükemmelleştirebilir,” dedim.

Hanna gözlerini kısarak gülümsedi. “Biliyor musun? Bence ondan hoşlanıyorsun.”

Dürüst olmak gerekirse, yıllardır patronuma karşı masum bir aşk besliyordum ve kendimi bunun aksine inandırmaya çalışmıyordum. Dane Davenport’tan etkilenmemenin hiçbir yolu yoktu. Yakışıklı, onun için çok hafif bir tabirdi. Uzun boyu, esmer teniyle olağanüstü bir erkek olarak her kızın dengesini sarsabilecek vahşi bir seksapel yayıyordu.

Onu böylesine ölümcül derecede baştan çıkarıcı yapan sadece görünüşü değildi. Güçlü kişiliği, doğuştan gelen otoriter havası, sarsılmaz kendinden eminliği ve tehlike yayan evcilleşmemiş havasıydı.

Arzulamak için çaba sarf etme ihtiyacı duymayan biriydi ve bunun gayet farkındaydı. Yine de gösteriş yapmıyordu. Aynı zamanda, kadınlar üzerindeki etkisini sömürmekten de çekinmiyordu. Bir kadından diğerine geçip duruyor, onlarla romantizm yaşamaya asla zaman ayırmıyordu. Dane için hiçbir şey ve hiç kimse işinden önce gelmezdi. İnsanları dışarıda tutmak için tasarlanmış gibi görünen bir hayat inşa etmişti.

Bazen, içinde boşluk olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. İşle doldurmak için çok uğraştığı ama asla tam olarak doldurmayı başaramadığı bir boşluk.

Zaman zaman soğuk ve kaba olmasına rağmen, kendine muazzam bir müşteri, ortak ve müttefik ağı kurmuştu. Bir tür... soğuk karizması vardı. Sıcaklıkla dengelenmiş güçlü, erkeksi, karşı konulmaz bir duruşu vardı. Bir şekilde sizi bir mıknatıs gibi yörüngesine çekiyordu ve ben, ne yazık ki, buna hiç de bağışıklık kazanmamıştım.

Yine de iki nedenden dolayı ona karşı derin bir arzu beslemiyordum. Birincisi, ben gerçekçiydim. Aramızda asla bir şey olmayacağını biliyordum ve bu kesinlik her şeyi zihnimdeki fantezi çekmecesine koymamı sağlıyordu. Sadece vibratörümle keyifli vakit geçirirken açtığım bir çekmecedен ibaretti.

İkincisi, bir ilişkiye tam anlamıyla odaklanamayacak kadar işkolik olmasaydı bile, çok zor bir partner olurdu. İş hayatında Dane için hiçbir şey yeterince iyi değildi. Her zaman daha iyiye ulaşmaya çalışırdı, her zaman “daha fazlasına” sahip olmak isterdi ve her zaman kusur bulurdu. Partneriyle de aynı olacağından, asla gerçekten tatmin olmayacağından şüpheleniyordum. Böyle bir ilişki bana cazip gelmiyordu.

Gerçekten de Dane, çalışanlarından biriyle birlikte olmak için fazla profesyoneldi. Bana bunu yapabileceğine dair bir sinyal verseydi tek gecelik bir ilişkiyi düşünür müydüm? Ha-

yır. İşimi bir “düşüncesizlik” yüzünden kaybetmeyecek kadar çok seviyordum.

“Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?” diye üstelendi Hanna.

Sanki sır tutamadığı bu kadar bariz olan Hanna’yla bunu paylaşmışım gibi. “Sorun o değil, sadece... bana pek çok insanın sahip olamayacağı bir fırsat verdi.”

Hanna’nın yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi. “Bu yüzden onun hakkında olumsuz bir şey söyleyerek sadakatsizlik ediyormuşsun gibi hissediyorsun, anlayabiliyorum.”

Elbette bu sadakatsizlik olurdu. o-Verve Pro Technologies’de çalışmaya ilk başladığımda, alt düzey personelden birinin sekreteri olarak görevlendirilmiştim. Clint kibirli, bencil, narsist, öfke nöbetleri geçirmeye eğilimli ve herkesin kendisini sabote etmeye çalıştığına inanan bir adamdı.

CEO’nun beni Clint’e “*Kendini ülser etmeden önce çocuk gibi davranmayı ve dramayı bırak. Ayrıca o pisliği temizleyeceğimi de sanma, masanın üstündeki eşyaları yürütmüşsün, hepsini yerine koyabilirsin,*” derken duyduğunu fark ettiğimde utançtan yerin dibine girmiştim.

Bir insanın patronuyla konuşmasının en iyi yolunun bu olmadığını kabul ediyordum ama Clint’in benim asi bir öğrenciye hitap eden öğretmen ses tonuma iyi karşılık verdiğini fark etmiştim. Yine de bu, onun her seferinde paçayı kurtarmasını engellememişti.

O günün ilerleyen saatlerinde Dane’in ofisine çağrıldığımda, beni kovmak istediğinden emindim. Bunun yerine, beni bina içinde başka bir bölüme transfer edeceğini bildirdi. Yani, onunkine...

Şaşkınlıktan donakalmış bir hâlde ona baktım. “Anlamıyorum.”

“Yeni bir asistana ihtiyacım var,” dedi deri koltuğuna yaslanarak. “Clint’le konuşmanıza kulak misafiri olduktan sonra biraz araştırma yaptım. Senin hakkında pek çok şey öğrendim. Titizsin. Güvenilirsin. Son derece yeteneklisin. Oldukça

düzenlisin. Çok çalışmaktan çekinmiyorsun, olumlu bir tavrın var, çoklu görevlerde iyisin ve Clint için harika bir sağ kol oldun. Ayrıca zor karakterlerle başa çıkabildiğini gördüm, daha doğrusu duydum. Bir asistanda istediğim her şeye sahipsin."

"Zaten bir asistanın yok mu?"

"Var. İş yüküyle başa çıkamıyor ve vaktini birileriyle flört ederek geçirmeyi tercih ediyor. Söylememe gerek bile yok, benim asistanım olarak geleceği yok."

Alt dudagımı yaladım. "Kendimi işten çıkarmaya çalıştığım yok ama 'zor karakterlerle' başa çıkma biçimim her zaman sakın ve profesyonelce olmuyor."

"Ama Clint sakın ve profesyonelce idare edilebilseydi, sen de bu yolu tercih ederdin, değil mi?"

"Evet."

"Her zaman kibar olan birine ihtiyacım yok. Güçlü, talepkâr, kendini beğenmiş pek çok karakterle karşılaşacaksın. Buna ben de dahilim. Eğer tatlı, hoşgörülüysen ve bununla baş edemezsen, seni diri diri yerler. Bana korkutulmayacak biri lazım."

Öne doğru eğilerek dirseklerini masasına yasladı. "İnsanlardaki yetenek ve becerileri fark etme konusunda iyiyimdir; şirketimde nerede ve nasıl faydalı olabileceklerini bilirim. Bu pozisyonun sana uygun olduğuna eminim. Ama uyarayım, bu hayallerinin işi değil. Çalışması kolay bir adam değilim, hataya çok az yer veren bir mükemmeliyetçiyim. Senden yapmanı isteyeceğim işlerle aynı anda on kişi olman gerekecek. Her şeyi takip edebilecek, doğrudan denetime ihtiyaç duymayacak ve ona iyi davranmazsam sızlanmaya başlamayacak birine ihtiyacım var. Sanırım bu sensin. Şansını denemek ve haklı olup olmadığımı görmek ister misin?"

Riske girmiştım. Yalan söylememiştı. İşin getirdiği çok fazla baskı vardı ve bazen başa çıkılması zor bir hâl alabiliyordu çünkü başkaları hatta kendisi için bile çok katı standartları vardı. Aynı zamanda ayak uyduramayan insanlara hiç tahammülü yoktu. Oldukça katı ve aşırı detaycı olabiliyordu. Çalışanlarının tembelliği, verimsizliği ya da işini kötü yaptığını

gösteren her türlü davranışı, ürkütücü derecede duygusuzca aşağılamalarla karşılanırdı.

Ayrıca, kendisinin aksine, kimsenin işiyle evli olmadığını aklından çıkarma eğilimindeydi. Fakat diğer birçok açıdan iyi bir patrondur. İyi para ödüyor, çalışanlarına iyi bakıyor, çalışkanlığı ödüllendiriyor ve işyerinde hiçbir saçmalığa tolerans göstermiyordu.

Üstelik bir zamanlar benim kahramanım olmuştu. Her şeyin başıma yıkılacağını düşündüğüm anda devreye girmiş ve gözünü bile kırpmadan durumu düzeltmişti. Sadece bu yüzden bile ona her zaman sadık kalacaktım. Elbette, bunu “iyilik” olsun diye yapmadığını ve bir gün benden bir iyilik isteyeceğini açıkça belirtmişti ama...

“Psikopattan bahsetmişken...”

Hanna’nın sözleriyle dikkatimi tekrar topladım. Bakışlarım asansöre yöneldi ve Dane’in o kararlı, seksi, alfa-erkek adımlarıyla dışarı çıktığını gördüm. O kadar soğukkanlı ve amansız görünüyordu ki nabzım titrerken hormonlarım memnuniyetle iç çekti.

Koyu renk takım elbise ona çok yakışıyordu ama hiçbir takım elbise, dünyaya gösterdiği kontrollü görünümün hemen altında gizlenen tehdidi gizleyemezdi. Bu tehdit zaman zaman gözlerinde alevleniyor ya da sesini derinleştiriyordu.

“Sonra konuşuruz.” Hanna masadan uzaklaştı. “Eski sevgiliyle işler nasıl gitti duymak istiyorum.” Aceleyle uzaklaştı, geçerken Dane’e iyi günler diledi.

Selam vermek için homurdandığından oldukça emindim ama o kadar uzaktan bunu anlamak zordu. Yüzündeki ifadesizliğe bakılırsa, kronik bir umursamazlık sorunu olduğu düşünülebilirdi. Bu durum insanları tedirgin ederdi, çoğu zaman onu memnun etmeye ya da güldürmeye çalışmak zorunda kalırlardı. İkincisi gerçekten zaman kaybıydı. Onun için çalıştığım onca yıl boyunca güldüğünü hiç görmemiştim. Bir kere bile.

Bana yaklaştığında ona resepsiyon görevlisi gülümsememle baktım. “İyi günler, Dane.” Beni her zamanki selamlama

şekliyle selamlayarak kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Bu pek çok insanın alabileceğinden daha fazlasıydı.

Masamdan birkaç kâğıt alarak onu şık, geniş, erkeksi ofisine kadar takip ettim. Parlak, koyu kahverengi ahşap zemin, ergonomik masayla, duvardaki raflarla ve odanın diğer ucundaki oturma alanındaki sehpayla mükemmel bir uyum içindeydi. İki siyah deri kanepeler masayı çevreliyordu ve her ikisinin de son derece rahat olduğunu söyleyebilirdim.

Dane çoğunlukla toplantıları için konferans salonunu kullansa da bire bir toplantılarını bazen oturma bölümünde yapıyordu. Özel alanında çok fazla insan olmasından hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştım. Odadaki hiçbir şey onunla ilgili bilgi vermiyordu. Ne bir hatıra ne bir ıvır zıvır ne de dağınıklık vardı. Hatta masası bile şaşırtıcı derecede sade görünüyordu. Sadece masaüstü bilgisayar, dizüstü bilgisayar, sabit telefonu, isim levhası ve tek bir bardak altlığı vardı.

Dane'in ofisinde kışkırdığım iki şey vardı. Birincisi, kişisel banyosu. İkincisi ise olağanüstü bir gökyüzü manzarasına sahip, tavandan zemine kadar pencereler.

"Kahve ister misiniz?" Sandalyesine oturduğunda sordum.

"Hayır."

Başlarda onun sert tavrına sinirlenirdim. Ama şimdi? Alışmıştım. Kabalıklarını kişisel algılamamam gerektiğini öğrenmiştim. Dane kimsenin duygularını incitmemek için çaba sarfetmezdi.

Ona bazı önemli mesajları ilettikten sonra kâğıtları önündeki masaya koydum. "Bunları imzalamanız gerekiyor."

Sadece mırıldandı.

Ona parlak bir tebessüm ettim. "Bu küçük sohbetlerimizi seviyorum."

Bana yıllar içinde alıştığım o alaycı bakışlarından birini attı.

Kapıya doğru yöneldim. Kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden bakarak, "Bu arada, Travis sizi görmeye geldi," dedim.

Dane'in gözleri beni dikkatle incelerken kısıldı. "Ne yaptı?"

Gözlerimi kırptım. "Bir şey yaptığını kim söyledi?"

“Ne yaptı, Vienna?” diye tekrarladı. Yumuşak, tiz, otoriter sesini nadiren yükseltirdi. Sanki karşısındakinin tüm dikkatinin kendisinde olduğundan hiç şüphe duymuyormuş gibiydi. Gözlemlediğim kadarıyla böyle bir şüphe duymakta haklıydı.

İnsanları ispiyonlamaktan hiç hoşlanmazdım ama Dane’in kardeşinin bir şeyler çeviriyor olabileceğini bilmeye hakkı olduğunu düşündüm. “Sen burada olmadığın hâlde ofisine girmek istedi. İzin vermedim, o da yaygara kopardı. Bir sonuca ulaşamayınca da gitti. Ayrıca onu aramanı istiyor.”

“Yaygarayı açıklar mısın?”

“Mızımızlandı, bağırdı, hırladı ve beni kovduracağına yemin etti.”

“Sana dokundu mu?”

“Hayır.” Fakat tehdit etmişti. Yine de bundan bahsetmemeye karar verdim. Bu sadece Dane’i sinirlendirirdi ve öyle bir ruh hâlindeyken daha da sinir bozucu olurdu.

“Hımm.” Bu sesi sıklıkla çıkarırdı. Rahatsız ediciydi. Çünkü birçok anlama gelebilir ya da hiçbir anlama gelmeyebilirdi.

Hızla devam ettim. “Bir saat içinde toplantı olduğunu aklından çıkarma. Toplantı için gözden geçirmen gereken dokümanları sana e-posta ile ilettim.”

Bakışları bilgisayarının ekranındayken, “Benimle katılacaksın,” dedi. Bir emirdi.

“Sorun değil,” dedim, sesimde bunun sorun olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Hareketsiz durdu ve gözlerini tekrar benimkilere dikti. “Bu bir sorun olur mu?”

Cidden, adam *büyücü* gibi bir şeydi. Ondan bir şey kaçır- mak neredeyse imkânsızdı. “Tabii ki hayır,” diye cevap verdim. “Kahve istemediğinizden emin misiniz?”

Cevap vermedi. Sadece o keskin avcı bakışıyla beni süzdü. Kıvrınmamamın ya da bakışlarımı kaçırmamamın tek nedeni, etkilenmemiş gibi davranma konusunda çok fazla pratik yapmış olmamdı.

Masanın üzerine koyduğu cep telefonu çalmaya başladı.

“Eminim,” diye yanıtladı nihayet, çalan telefona uzanırken.

“Tamam. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.” Ofisten çıkarak masama doğru ilerledim. Temiz ve düzenliydi ama onunkinin aksine bilgisayar, yazıcı, sabit hat, kırtasiye malzemeleri ve üvey annemin bana verdiği sahte kaktüsle sadelikten tamamen uzaktı. Melinda kazara da olsa gerçek bir bitkiyi öldüreceğimi biliyordu.

Yaklaşan toplantı hakkında düşünecek vaktim yoktu, yapacak çok işim vardı. İnanılmaz derecede başarılı bir analitik yazılım şirketinin kurucusu ve CEO’su olan Dane’in programı her zaman aşırı yoğun, iş yükü de inanılmaz ağırdı. Bu, benim iş yükümün de bir o kadar ağır olduğu anlamına geliyordu.

Çalışma saatlerinde asla bir durağanlık söz konusu olmazdı. Her şey tam gaz başlar ve mesai saati bitene kadar, hatta bazen daha da uzayarak bu şekilde devam ederdi. Ancak böylesine hızlı tempolu bir ortamda çalışmayı seviyordum. Her gün birbirinin neredeyse aynısı olmasına rağmen farklıydı.

Neyse ki Dane, asistanından kendisine prezervatif almak ya da kaprislerini karşılamak gibi saçma sapan şeyler yapmasını isteyen patronlardan değildi. Aslında, özel hayatını ayrı tutmayı tercih edip beni hiçbir zaman kişisel işlerine karıştırmazdı. Son derece özel bir adamdı, onu tanımaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Beni ara sıra önemli belgeleri diğer binalara kuryeyle göndermemi istemek dışında nadiren ayak işleri için ofis dışına gönderirdi. Ayrıca zaman zaman beni bir danışma mercii olarak kullanırdı ki bu hoşuma giderdi. Özetle onun takvimiyle ilgileniyor, işlerin sorunsuz yürümesini sağlıyor ve doğrudan müdahale etmesini gerektirmeyen durumlarla ilgilenerek mümkün olduğunca çok zaman kazanmasını sağlıyordum. Ayrıca diğer herkesin onun toplantı, gezi ve konferans takvimiyle senkronize olmasını sağlıyordum.

İşimin en zor kısmı Dane’in e-postalarını, telefonlarını, postalarını ve ziyaretçilerini gözden geçirmektir. Herkesin

onunla konuşmaya “ihtiyacı” vardı ve her şey “aciliyet” arz ediyordu.

Onun özel asistanı olmanın en sevdiğim yanlarından biri, sık sık iş seyahatlerine eşlik etmemdi. Bu seyahatler pek eğlenceli geçmiyordu çünkü seyahatler sırasında zamanım neredeyse hiç bana ait olmuyordu. Hemen hemen onunla aynı programa göre çalışmak zorundaydım. Yine’ de özel jetlerle seyahat edebiliyor, lüks otellerde kalabiliyor ve önemli etkinliklere dahil olabiliyordum.

Dane ofisinden çıktığında son iş seyahati için bir harcama raporu hazırlıyordum. Neredeyse bir saatin geçmiş olduğunu fark ettim. Midem bulandı. Çok geçmeden, Dane ve ben toplantı için konferans odalarından birine doğru ilerliyorduk.

Owen’ın orada olmasını umursadığım için kendime çok kızmıştım. Bunun önemli olmasını istemiyordum. *Onun* önemli olmasını istemiyordum. Bunu hak etmiyordu. Yaptıklarından sonra hâlâ acı çekiyor değildim ama beni terk etmekle kalmayıp bir torba uyuşturucuymuşum gibi hayatından çıkardığında, kendimi ne kadar küçük hissettirdiğini hatırlamaktan hoşlanmıyordum.

Belki de bu kadar uzun süredir tanışıyor olmasaydık bu kadar acıtmazdı. Kolay kolay kimseye güvenmezdim. Yine de Owen’a güvenmiştim. Aramızdaki iletişimi bu şekilde keseceğini hiç düşünmemiştim. Bunu bu kadar kolay yapabilmesi canımı yakmıştı.

Konferans odasına vardığımızda Dane kapıda durdu ve bana dönerek, “Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Huzursuzsun. Neden?”

Evet, o bir büyücüydü. “Sana söyleyebilirim ama kadınsı şeyler içeriyor-”

“Bunu duymama gerek yok.”

Neredeyse kıs kıs gülüyordum.

Odaya ilk olarak Dane girdi. Uzun masada toplanan üç adam hemen ayağa kalktı. Hepsi selamlaştıktan ve ziyaretçi-

ler mecazi anlamda Dane'in kışını yalamayı bitirdikten sonra beni işaret ederek, "Asistanım, Vienna," dedi.

Uzun boylu, düzgün vücutlu adam beni daha iyi görebilmek için yana doğru çekildi. *Owen*. Belli ki karma henüz onu yakalayamamıştı; çünkü yedi yıl öncesine göre çok daha yakışıklıydı. Kasları artık daha belirgindi, kendine daha fazla güveniyor gibiydi. Ancak kalbimin eskisi gibi çarpmasına neden olmuyordu.

Gözlerini kırptırdı. "Vee? Tanrım." Bana sarılacakmış gibi öne doğru bir adım attığında Dane'in vücudu hafifçe yana kaydı. Bu Owen'ın durması için yeterli olmuştu, yine de patronuma bir bakış bile atmadı.

Ona profesyonel ve mesafeli bir tebessüm ettim. "Owen, seni gördüğüme sevindim."

"Sen... harika görünüyorsun. Uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. o-Verve'de çalıştığını bilmiyordum."

Diğer kişilerden biri araya girdi, "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Çocukluk arkadaşydık, sonra da iletişimi kaybetmiştik." Omuz silktim. "Olur böyle şeyler."

Dane beni hemen Owen'ın çalışma arkadaşlarıyla tanıştırdı ve ardından, "Oturalım mı?" dedi. Aslında bu bir soru değil, talimattı.

Her zamanki gibi masada Dane'in yanına oturdum ve sessizce tabletime notlar aldım. Şirket içi toplantılarda sık sık görüşlerimi paylaşırdım. Ancak Dane diğer CEO'lar, ortaklar veya potansiyel müşteriler gibi şirket dışından kişilerle bir araya geldiğinde tartışma ve pazarlıkları onlara bırakırdım.

Toplantı devam ederken, Owen bana gereğinden fazla bakmıyormuş gibi davrandım. Tıpkı Dane'in hem beni hem de Owen'ı çok dikkatle izlemediğini varsaydığım gibi. Tablet ekranına yeterince odaklanırsam, yalnızmışım ve sesleri parlörden duyuyormuşum gibi bile davranabilirdim.

Konukların Dane'e biraz hayranlık duyduklarını fark etmeden edemedim. Bu alışılmadık bir durum değildi. Ticari konu-

Suzanne Wright

larda çok zekiydi. Bir meselenin temeline ulaşmakta ustaydı. Bir çözüm ararken asla pes etmez ve yoluna devam ederdi. Hatta her zorluğun üstesinden gelir, hedeflerini ileriye taşırdı.

Başkalarının boş bir hayal olarak düşündüğü şeyi birkaç isabetli ve doğru hamleyle gerçeğe dönüştürür; tüm engelleri, aksilikleri aşardı. Yönetim kurulu toplantılarında da oldukça başarılıydı. Rakipleri tarafından itilip kakılamayan biri olarak haklı bir üne sahipti.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, toplantı sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettirir sanıyordum ancak zaman akıp gitti. Çok geçmeden herkes el sıkışıyor ve vedalaşıyordu.

Owen bana bir kez daha gülümsedi. “Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi, Vee.”

“Seni de öyle,” diye yalan söyledim.

Yalnız kaldığımızda, Dane çelik gibi gözlerini bana dikti. “Owen’ı ne kadar tanıyorsun? İkinizin çocukluk arkadaşı olmasından daha fazlası var. Seni rahatsız etti. Neden?”

Ah. “Gençken beş ay nişanlı kalmıştık. Bunca zaman sonra onu tekrar görmek biraz garipti, hepsi bu. Anlamanızı beklediğimden değil, Bay Dauntless. Kendinizi hiç rahatsız hissetmenize neden olan biri olmadı mı?”

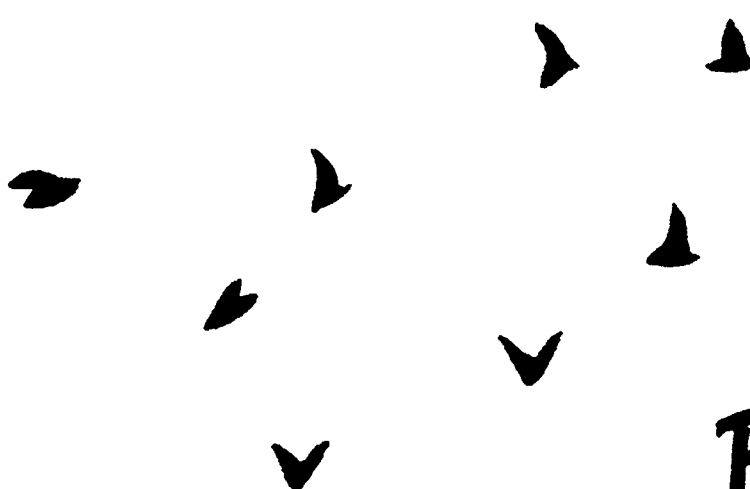
“Hayır.” Kapının kolunu kavradı. “Seninle daha sonra konuşmamız gerekiyor.”

“Kulağa kötü bir şeymiş geliyor. Beni kovacak mısınız?”

“Seni kovmam için bir gerekçe var mı?”

Daha önce kardeşini terslediğim anı hatırladım. “Muhtemelen.”

Ağzının köşesi *neredeyse* seğiriyordu. “İşin güvende. Şimdilik.”

BÖLÜM İKİ

O günün ilerleyen saatlerinde, evimin önündeki otoparka aracımı park edip kontağı kapattım. Burası çok iyi aydınlatılmış bir park alanı sayılmazdı, bu yüzden karanlığın henüz bastırmamış olmasına sevindim. Dane'e bir konuda yardım etmek için ofiste geç saatlere kadar kalmam gereken pek çok zaman olmuştu, bu yüzden genellikle hava tamamen kararana kadar eve varamıyordum. Arabamdan çıktım, kumandayla kilitleyerek çantamdan biber gazı kutusunu çıkardım. Apartmanıma sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydim, yine de bir kız daima temkinli olmalıydı. Çatlaklarla dolu kaldırımı geçerken etrafıma bakındım. Etrafta kimsecikler yoktu. Tek duyabildiğim topuklarımın yere vuruşu ve cadde trafiğinin sesleriydi.

Girişe giden patikaya ulaştığımda, taşan çöp kutusunun yanında yere dökülmüş teneke kutulardan, ambalaj kâğıtlarından ve buruşmuş el ilanlarından dikkatlice geçtim.

Daha güzel bir mahallede yaşamayı karşılayabilecek durumdaydım, sadece aileme yakın olmayı tercih ediyordum. Özellikle de babam Simon'a.

Binaya girip asansörü kendi katıma yönlendirdim ve daire-

Suzanne Wright

me çıktım. Ceketimi koltuğun arkasına atarak ayakkabılarımı çıkardım. Eşofmanlarımı giydikten sonra mutfığa girdim ve yan daireden gelen gürültüler eşliğinde iç çektim. Dairemin duvarları sinir bozucu derecede inceydi, bu yüzden birbirlerine ölüyü bile uyandıracak kadar bağırarak komşularım olması şanssızlıktı.

Aslında çok iyi insanlardı. Ashley çok neşeliydi, onunla yakın arkadaş olmuştuk. Erkek arkadaşı Tucker'sa sevilmemesi imkânsız, kocaman bir ayıcıktı ama tartıştıklarında, gerçekten tartışıyorlardı. Ashley her zaman hışım ile çıkıp her ne yaptıysa ondan şikâyet etmek için kapıma gelirdi.

En azından bu defa tartışma ben banyodaki işlerimi bitirene kadar başlamamıştı. Akşam yemeğinden önce dinlenmek ve yorgunluğumu atmak için sessizce vakit geçirmeye ihtiyacım vardı.

Yemek pişiremeyecek kadar yorgun olduğum için dondurucudan mikrodalgada ısıtabileceğim *mac and cheese* çıkardım. Çok sağlıklı sayılmasa da benim için yeterliydi.

Dondurucunun kapağını kapatırken, üzerine magnetlerle tutturduğum çizimlerden birini neredeyse yere düşürüyordum. Parmaklarımı yavaşça kâğıdın üzerinde gezdirdim. Freddie'nin çocuksu bir karalamayla *Maggie, Simon, Freddie, Vienna* ve *Deacon* adlarını yazdığı beş çöp adam figürü vardı. İlk dört figür bir arada duruyordu ama beşinci figür tek başına duruyordu, Deacon hep öyle yapardı.

Kalbim sıkıştı. Onlara, özellikle de Simon'a yardım etmek için daha fazlasını yapabilmeyi dilerdim ama böyle bir gücüm yoktu. Bundan nefret ediyordum.

Yemeğim hazır olduğunda küçük yemek masama oturdum ve *mac and cheese*'e gömüldüm. Komşularım ne yazık ki hâlâ tartışmaya devam ediyordu ve ses gittikçe yükseliyordu.

Gözlerimi kapatıp sessizlik diledim, tecrübelerime dayanarak durumun daha da kötü olabileceğini biliyordum. Redwater City, Florida'nın bu bölgesi göz alıcı bir yer değildi. Ancak çoğu yerden daha güzeldi. Binam güvenli ve sağlamdı. Dai-

rem küçüktü, sıkışık olmasına rağmen temiz ve bakımlıydı. En azından çocukken yaşadığımın aksine.

Her sabah beni karşılayan köhne hava, bozuk yemek, sigara dumanı ve kokuşmuş insan kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Paslı suyun tadını, klima açılmadığında havanın ne kadar sıcak olduğunu hatırlayabiliyordum. Lavabodaki kirli bulaşık kaplarını, yıkanmamış çamaşır yığınlarını ve fareleri hatırlayabiliyordum... Tanrım, fareler.

Dahası, bir elin yüzüme sert tokat atışını öyle net hatırlayabiliyordum ki gözüm yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyordum. Annem yüzüme haykırırken ellerinin beni sertçe ittiğini, ayakların bacaklarıma veya kaburgalarıma tekmeler attığını ve parmak uçlarının çeneme battığını hatırlayabiliyordum. Tüm dünyam başıma yıkılmamış olsaydı annemin gidişi içimi rahatlatırdı. Ancak babamla iletişim kurmamı her zaman destekleyen Melinda ve Wyatt tarafından evlat edinildiğim için minnettardım, her ne kadar onlarla geçirdiğim ilk yıllar kolay geçmemiş olsa da.

Tartışma aniden kesilince bir kapı çarparak kapandı. Birkaç dakika sonra, yumruklar ön kapıma şiddetle vurdu. Sandalyemden kalkıp küçük mutfığımdan çıktım ve aynı derecede küçük oturma alanını geçtim. Kapıyı açtımda Ashley içeri girdi.

“Bu adam bana yalan söyleyebildiğini ve bundan paçayı sıyırayabileceğini sanıyor,” dedi öfkeyle. Ashley’in esmer tenini kızarıklık sarmıştı. “I-ıh. Kıçımda bir delik olduğu sürece olmaz.”

Ağzım açık hâlde onu mutfığa kadar takip ettim. Kendine kahve yapacak gibi görünüyordu ama sonra *mac and cheese*’i fark etti. “Güzel kokuyor.” Masaya oturdu. “Bununla işin bitti mi?” diye sordu, yemeğe uzanırken.

Gülümsedim. “Artık bitti.” Karşısındaki sandalyeye oturup başımı öne eğdim. “Ee, ne oldu?”

Ashley ağzına bir çatal dolusu yemek tıktırdı. “Rüyamda beni aldattığını gördüm.”

Devam etmesini bekledim. Etmedi. “Pekâlâ?”

“Ona anlattım. Bunu asla yapmayacağını söyledi. Ama bunu söylerken gözlerini kaçırdı.”

Bu kadar ciddi görünmeseydi kahkaha atabilirdim. “Seni aldatacağını hiç sanmıyorum. Seni seviyor.” Adam ona tapıyordu, Ashley de aynı şekilde ona tapıyordu. Sert bir görünüşe sahip olabilirdi ama içi yumuşacıktı.

Ashley yüzünü buruşturdu. “Hımm. Sosyal medyada bir kaltağın fotoğrafını beğenmiş. Ona sorduğumda, beni onu sanal ortamda takipçilikle suçladı. Sanki onun yalanlarını takip edecek vaktim varmış gibi. Ara sıra hesabıma girmemi de sorun etmemeli. Bu nasıl bir sorun olabilir?”

“Muhtemelen ona güvenmediğin için incinmiştir.”

“Ona hayatım pahasına güveniyorum. Sadece internette aptalca şeyler yapmayacağına güvenmiyorum. Tanrı biliyor ya evde de yapıyor. Termostatı açtığını inkâr edip duruyor. Sanki açtığını fark edemezmişim gibi.”

Kapı bir kez daha çalındı, bu seferki daha nazıktı. “Bu muhtemelen o,” dedim ayağa kalkarak.

Ashley oturduğu yerde doğruldu ve yüzüne soğuk bir ifade yerleştirdi. “Muhtemelen.” Yine de masadan kalkmadı.

Mutfaktan çıktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı ardına kadar açıp Tucker’a gülümsedim. Adam en az 1.80 boyundaydı ve bir defans oyuncusu gibi iri olsa da nazık bir devdi.

“Merhaba, Vienna,” diye selam verdi, her zamanki gibi kibardı.

“Selam, Tucker.”

“Ashley burada mı?”

“Burada. İçeri gel.” İçeri girdiğinde kapıyı kapattım. “Mutfakta.”

Bana teşekkür ettikten sonra mutfağa yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı. Onları biraz yalnız bırakmak için oturma odasındaki kanepeye oturdum. Boğuk boğuk konuştuklarını duyabiliyordum ama sonra sesleri yumuşadı. Tebessüm ettim. Bana biraz Melinda ve Wyatt’ı hatırlatıyorlardı. Üvey ailem

bazen çok tuhaf şeyler yüzünden tartışırdı ama birbirlerine bağlı ve mutlu bir çiftti.

Interkom çaldı. Kaşlarımı çattım. Görünüşe göre bugün popüler bir kızdım.

Duvara monte edilmiş kontrol paneline yönelip diyafon düğmesine bastım. Mikrofona “Alo?” dedim.

“Benim,” diye gürledi testosteronun titrettiği derin ve farklı bir ses.

Neredeyse şaşkınlıktan yerimden zıplayacaktım. Dane için çalıştığım dört yıl boyunca bir kez bile evime gelmemişti. Hiçbir zaman. Şimdiye dek. Evet, bu ilkti.

“Konuşmamız gerek,” diye ekledi hemen.

Evet, bunu daha önce söylemişti ama *burada* yapacağımızı kastettiğini fark etmemiştim. O-Verve’den saat 16.00’da ayrılmıştı ve saat 18.00’e kadar dönmemişti. Görüşmeyi yarına erteleyebileceğimizi düşünerek ofiste kalmamıştım.

Neyin bekleyemeyecek kadar önemli olduğunu merak ederek, sitenin ana kapısının kilidini açan düğmeye bastım. Çok geçmeden daireme geldi. Onu gözetleme deliğinden gördüğümde kapıyı açtım.

“Dane,” diye basitçe selamladım. Feminin kısımlarımın hemen nasıl uyanıp tezahürat yaptığım görmezden gelmeye çalıştım. Hissettiğim çekimin bu kadar amansız olması adil değildi. O söz konusu olduğunda çok hassastım ve asla azalmayan bu tek yönlü kimyaya karşı oldukça çaresizdim.

Bir keresinde kimyanın tek taraflı olamayacağını okumuştum ancak benim durumum, bu teorinin tamamen saçmalık olduğunun kanıtıydı. Ne zaman onun yanında olsam inkâr edilemez, açıklanamaz bir güç her zaman etrafımı sarıyor, sinir uçlarımda karıncalanmasına ve bedenimin fazlasıyla uyanık hissetmesine neden oluyordu. Ancak patronumun bundan hiç etkilenmediği çok aşikârdı.

Gözleri üzerimde gezindiğinde birdenbire üzerimdeki eşofmanların ve saçlarımda gelişigüzel toplanmış olduğunun katlanılmaz derecede farkına vardım. Beni iş kıyafetleri dışında hiç

görmemişti ve iş için saçlarımı her zaman şık, profesyonel bir topuz yapardım.

Kenara çekilerek içeri girmesine izin verdim. Her şeyi bilen bakışları etrafı taradığında kızarmamak için mücadele ettim. İsteyken aşırı düzenliydim. Peki ya evde? Pek değil. Muhtemelen günün büyük bölümünde aşırı düzenli olmaktan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu içindi. Evimi mümkün olduğunca temiz tutardım. Yine de ne kadar derli toplu olursam olayım, her şeyi olması gereken yerde tutmayı asla başaramazdım.

Açılmamış posta yığınları, kitaplarla kâğıtlar sehpanın üzerine düzensizce yığılmıştı. Bozuk paralar, makbuzlar ve başıboş kozmetik eşyaları şöminenin üzerine yığılmış, ceketler koltuğun arkasına atılmıştı. E-okuyucum, battaniyem ve yarısı yenmiş bir paket çikolata kanepenin bir tarafına bırakılmıştı.

Dane düşüncelerimi yüzümden okur gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Omuz silktim. “Jumanji-oyunu oynuyordum, ortalık karışabiliyor. Peki, siz neden buradasınız? Bir sorun mu var?”

Tam o sırada komşularım el ele mutfaktan çıktılar. Dane’i görünce ikisi de durdu. Tucker’ın duruşu biraz daha dikleşmişti. Etrafımda dolanan erkek gördüğünde genellikle böyle yapardı, hiç istemediğim koruyucu bir ağabey gibiydi.

“Dane, bunlar arkadaşlarım ve aynı zamanda komşularım, Ashley ve Tucker. Çocuklar, patronum Dane Davenport.”

Tucker başıyla selam verdi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ashley yüzünü hafifçe yelpazeledi. “Vienna bana sizin seksi olduğunuzdan bahsetmemişti.”

Tucker kız arkadaşına ters ters baktı. “*Hâlâ buradayım.*”

“Sadece bir gözlemdi.” Ashley bana gülümseyerek ellerini salladı. “Yarın görüşürüz, Vienna. Hoşça kal, Dane.”

Dane tepki vermedi ama ben görüşürüz dedikten sonra kapıyı arkalarından kapattım.

“Kahven var mı?” diye sordu Dane ona döndüğümde.

“Elbette.” Arkamda olduğunun bilinciyle mutfığa doğru

ilerledim. Ben masanın üzerini temizleyip içeceklerimizi hazırlarken o da masaya yerleşti. Kahvelerimizi koyduktan sonra karşısındaki sandalyeye oturdum. Buzdolabımın üzerindeki çizimlere bakıyordu.

Soru sormasına fırsat vermeden, “Buraya geldin çünkü...” diye sordum.

Kupasını kendine doğru yaklaştırdı. “Haberlerim var.”

“Haberler mi?”

“Evleniyorum.”

Midem acıyla burkuldu. Göğsümde korkunç bir baskı hissetmeye başladığımda sertçe yutkundum. “Gerçekten mi? Tebrik ederim.” Tanrım, bu kulağa daha sahte gelemezdi. “Biriyle görüştüğünüzü fark etmemiştim.”

“Görüşmüyorum.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Anlamıyorum.”

“Babamın amcası çok zengin bir adamdı ve çok kârlı yatırımlar yapmıştı. Hugh, benim ve iki kardeşim için yatırım fonları kurdu. Her birimize hisse senetleri, paralar, mülkler hatta sanat eserleri bıraktı. Fakat şöyle bir şartı var. Tıpkı kardeşlerim gibi ben de evlenene kadar vakıf fonuna erişemiyorum.”

“Ama neden?”

Dane kahvesinden bir yudum aldı. “Hugh hiç evlenmedi. Tek derdi işti. Hayatının ilerleyen dönemlerinde de bundan pişmanlık duydu. Bana, içinde sadece kendisi yaşayacaksa bu kadar büyük bir eve sahip olmasının ne anlamı olduğunu sordu. Onun için çocuğa en yakın olan bizlerdik, kardeşlerim ve ben. Bizi çok çalışmaya ve başarılı olmaya ama özel hayatlarımızı da ihmal etmemeye teşvik ederdi. Kendisinin yaptığı hataları bizim de yapmamızı istemezdi.”

“Bu sebeple böyle bir şart sundu.”

“Evet. Ayrıca başka bir pürüz daha var. Eğer otuz sekiz yaşına geldiğimde evlenmemiş olursam, vakıf fonumdaki varlıklar kardeşlerim arasında paylaşılacak.”

Bu da aslında amcasının istediği şeyi yapması için ona baskı yapıyordu. “Vay camna. *Gerçekten* evlenmenizi istiyormuş.”

Suzanne Wright

“Daha çok, birlikte hayat kuracağımız birini bulmadan önce hayatımızın sonuna kadar beklemediğimizden emin olmak istemişti. Travis ve Kent’te işe yaradı. İkisi de genç yaşta evlendi.”

“İnsanların yatırım fonlarına şartlar koyması normal mi?”

“Bu alışılmadık bir durum değil. Belli bir dinden biriyle evlenmediği sürece kendi haklarına kavuşamayan birilerini tanıyorum. Hugh *kiminle* evlendiğimizden çok *ne zaman* evlendiğimizle ilgiliydi.”

“Şu anda otuz yedi yaşındasın,” diye hatırlattım.

“Evet. Evlilikle her zaman ilgilendiğimden daha fazla ilgilenmiyorum. Bir ilişkiye bile sıcak bakmıyorum.”

“Yani sadece yatırım fonuna erişebilmek için mi evleniyorsun?”

Dane omuz silkti. “Evlenmek için daha başka nedenler de var. Mesele para değil, Vienna. Hugh bana manevi değeri olan parçalar bıraktı. Onlar benim. Mal varlığının Travis’in eline geçmesi fikrinden de hoşlanmıyorum. Çoğunu kumarda kaybeder, kalanını da karısı Hope çarçur eder. Kent, ona verilecek mirasın benim olduğunu düşündüğü için kendi payını bana vereceğini söylese de bunu gerçekten yapacağından emin olamıyorum.”

Başımı salladım. “Tamam. Anladım.” Beni ilgilendiren bir şey değildi, bu yüzden durumla başa çıkmanın en iyi yolunun ne olduğunu söyleyecek konumda değildim, değil mi?

Beni dikkatle izleyen Dane kupasını kaldırıp kahvesinden bir yudum daha aldı. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

Eğer benden düğün davetiyelerini seçmemi falan isteyecekse hiç memnun olmazdım. Evlenmesini destekleyebileceğimi düşünsem de başka biriyle birlikte olması fikri hoşuma gitmiyordu. Görünüşe göre, benim küçük çaplı aşkım o kadar da küçük değildi. “Nedir?”

“Evlen benimle.”

Dudaklarım aralandı ve ona baktım. “Şaka yapıyorsunuz,

değil mi?” Bu bir soru değil, hayret dolu bir fısıltıydı. Dane şaka yapmazdı.

“Sadece göstermelik olacak. Çok uzun süre evli kalmamız gerekmeyecek.” Kaşlarını kaldırdı. “Seni bir gün iyiliğimin karşılığını isteyeceğim konusunda uyarmıştım.”

Evet, söylemişti. Benden *bunu* isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve göğüs kafesim aniden gereğinden fazla daraldı. “Dane...”

“Zamanı geldiğinde iyiliğinin karşılığını vereceğini söylemiştin.”

Söylemiştim çünkü ona çok minnettardım. Ayrılığımızdan sonra öfkelenen şerefsiz eski sevgilim bizi gizlice seks yaparken videoya almış ve dediklerini yapmazsam videoyu internette yayınlamakla tehdit etmişti. Peki benden ne istemişti? Ya ona sahip olmadığım yüklü bir miktar para ödeyecektim ya da onun için bir kameranın önünde erotik gösteri sergileyecektim.

Seks şantajı yapıldığını duymuştum ama bunun kurbanı olabileceğime inanmamıştım. Bizi çektiği gizli video internette yayınlanırsa her şeyimi kaybedeceğimi biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla dünyamın başıma yıkılışını hissetmiştim.

Dane telefonda eski erkek arkadaşım ile tartışırken beni duymuştu. Detayları öğrenmek istedi ve bana “halledeceğine” söz verdi. Bir gün sonra, videonun artık var olmadığını ve eski sevgilimin beni bir daha asla rahatsız etmeyeceğini açıkladı. Dane’e meseleyi düzeltmek için tam olarak ne yaptığını sorduğumdaysa üstü kapalı konuştu. O zamandan beri bu konuyu konuşmamıştık.

“Sözünden dönecek misin?” diye sordu.

Dudaklarımı yaladım. “Dane, sen çok arzulanan bir adam-sın. Bir kadının seninle evlenmesini sağlamak için iyilik yapmana gerek yok.”

“Gerçek bir evliliğin duygusal karmaşasını istemiyorum. Yalnız olmayı seviyorum. Karım rolünü oynayacak ve her şey bittiğinde boşanma kâğıtlarını sessizce imzalayacak birini

istiyorum. Hepsi bu kadar. Gerçek gibi görünmesi gerekiyor çünkü Travis ve Hope fonumdan pay almak için salyalarını akıtıyorlar. Evliliğin sahte olduğunu ortaya çıkarmayı başarırlarsa, bunu yapacaklardır.”

“Biriyle çıkıyor olabileceğim hiç aklına geldi mi?”

“Hayır. Çünkü seni hafta sonları, saat kaç olursa olsun aradığımda şikâyet etmiyorsun. Senden geç saate kadar çalışmanı istediğimde ya da geç saatte bir toplantı, son dakika iş etkinliği ayarladığımda bana planların olduğunu söylemiyorsun.”

“Evet, senin asistanın olmak biraz zamanımı alıyor,” dedim. Kendimi az da olsa savunmaya geçmiş hissettim. “Neden *benden* karın rolünü oynamamı istiyorsun?”

“İlişkilerden hoşlanmadığımı hiçbir zaman gizlemedim. Aynı kadınla nadiren iki kez çıkarım ve onları tanımak için zaman ayırmam. İnsanlar bir anda tamamen yabancı birine sırlıksıkam âşık olduğumu asla yutmazlar. Fonuma bağlı iplerin farkında olan biri için bu durum özellikle şüpheli görünecektir, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Dört yıldır benim asistanımsın. Birbirimizi hemen hemen her gün görüyoruz. Yakınlaştığımız, bir süre duygularımızla savaştığımız, sonunda harekete geçtiğimiz ama bunu gizli tuttuğumuz bir hikâyeyi satmak zor olmayacaktır. Bu başka çiftlerin başına gelmemiş bir olay da değil, değil mi?”

Bu oldukça doğrudu.

“Her durumda ilk tercihim sen olurdun çünkü sana güvenebileceğimi biliyorum. İş dünyasındaki rakiplerimden birçoğu seni casus olarak işe almayı ya da şirketimden uzaklaştırmayı denediğinde bile sen bana ve o-Verve’e sadık kaldın. Ayrıca, gördüğüm en iyi poker yüzlerinden birine sahipsin, insanları kandırıcaksak buna ihtiyacımız olacak.”

Oturduğum yerde kıvrıldım. “Akşamımın böyle geçmesini hiç beklemiyordum.” Daha önce bir şeyleri biraz değiştirmem gerektiğine karar vermiştim ama aklımdaki bu değildi.

Kahvemden bir yudum içsem de tadını almamıştım. “Ev-

lenmeden önce önünde koca bir yıl var. Bu süre içinde evlilik hakkındaki görüşlerini yeniden gözden geçirmeni sağlayacak biriyle tanışabilirsin.”

“Tanışmayacağım, tanışmak istediğim de söylenemez.” Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. “Bu anlık bir şey değil, Vienna. Enine boyuna düşündüm. Tüm detaylarıyla. Sen ve ben bunu başarabiliriz.”

Dilimi yanağımın içine bastırdım. “Eğer bunu yaparsak, ne kadar süre evli kalmamız gerekiyor?”

“En az on iki ay. Yatırım fonumu elde etmek istiyorsam bir yıl boyunca evli kalmam gerekiyor.”

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. “Tanrım, amcan gerçekten de her şeyi düşünmüş.”

“Öyle,” diye onayladı Dane, yanağındaki bir kas seğirdi. “Sanırım ne benim ne de kardeşlerimin sadece yatırım fonlarımıza erişmek için evlenmeyeceğimizden emin olamayacağını biliyordu. Muhtemelen bizi bir yıl evli kalmaya zorlayabilirse, evlilikten biraz keyif alabileceğimizi ve bunu gerçek kılmaya karar verebileceğimizi düşündü.”

“Bunu yapmasının seni rahatsız ettiğini görebiliyorum ama bunun bir lütuf olduğunu düşündü, Dane. Senin yalnız kalmanı istemedi.”

“Evet. Ama herkesin kendisi gibi olmadığını hesaba katmadı. Eğer bir mucize olur da ileride gerçekten evlenmek istediğime karar verirsem, bunu deneyeceğim. Ancak bunun olacağını sanmıyorum. Şimdilik, istediğim şey kesinlikle bu değil.”

İç geçirdim. Ona yardım etmek istiyordum. Yanında olduğum zaman boyunca etmiştim de. Söz verdiğim gibi, ona olan borcumu ödemek istiyordum. Ancak onunla evlenmek? Bu hiç de kolay bir karar sayılmazdı.

Ayrıca tüm bu seks şantajı olayını halletmek de küçük bir şey değildi, değil mi?

Kafamı kaşıdım. “Evliliğin göstermelik olacağını söyle-

miştin. Yani... duygu yok, beklenti yok, seks yok, sahte bir çiftten başka bir şey olmak yok mu?”

Başını salladı. “Aynen öyle.”

“Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum. Sen oldukça seksi bir insansın, Dane. Sahte evlilik süresince yalnız kalmaya imkân yok. İnan bana ben karın rolünü oynamayı kabul etseydim senden *bekâr* kalmanı beklerdim. Çünkü ‘âşık’ olduğu kocası tarafından sağda solda ve ortalıkta aldatılan zavallı kadın olarak bilinmek istemem.”

Kaşları çatıldı. “Ben dürtülerimin kölesi değilim, Vienna. Gerekirse seks yapmadan da yaşayabilirim. Yaşamam da gerekecek çünkü Travis beni *izlettirecektir*. Senin de aynı şekilde geçici bir bekârlık sözü vermen gerekecek.”

Ah, harika. Benim de seks hayatım falan yoktu. Elbette vibratörümle geçirdiğim geceler sayılmayacaksa. “İnsanların bizim bir çift olduğumuza inanacağından emin değilim.”

“Sayısız insan zaten yattığımızı düşünüyor.”

“Düşünüyorlar mı? Neden?”

“Çünkü bu kadar uzun süredir çalışıyorsun ve seni hiç kovmakla tehdit etmedim.” Gözleri benimkilere dikilmiş, şiddetle parlıyordu. “Evet de, Vienna.”

Homurdandım. “Yirmi beş yaşında boşanmış bir kadın olarak ortalıkta dolaşıyor olacağım. Ayrıldığımızda yirmi altı yaşında olacağım, değil mi?” Dahası, eğer yeniden evlenirsem, gerçekten seveceğim ve tapacağım bir adam olan kocama önceki evliliğimin sahte olduğunu açıklayamayacaktım. Aileme de gerçeği asla söyleyemeyecektim.

Onları Dane’i sevdiğime inandırabilir miydim? Muhtemelen. Söylediği gibi iyi bir poker suratım vardı. Wyatt bile yalan söylediğimi anlamakta zorlanıyordu. Üstelik onun yalan ölçeri çok iyiydi. Yine de... “Değer verdiğim insanlara yalan söyleme düşüncesinden nefret ediyorum.”

“Onlara seks videosundan bahsettin mi?”

Şey, hayır.

“Onlardan hiç sır saklamıyor musun? Sana her şeyi anlat-

tıklarına inanıyor musun? Sana şu ya da bu nedenle hiç yalan söylemediklerine?”

İç çektim. “Ne demek istediğini anlıyorum, elbette herkes bazen yalan söyler, herkesin sırları vardır.”

“O seks videosundan kimseye bahsetmedim, sırrını senin için sakladım. Sen de benim için bir tane saklamaz mısın? Senden utanmanı gerektirecek bir şey yapmanı istemiyorum. Eğer ailene gerçekler söylenseydi, sözünü tuttuğun ve bir iyiliğe karşılık verdiğin için seni suçlamazlardı. Özellikle de eski sevgilinle aranda geçenlerin iç yüzünü bilselerdi. Sen ve ben dışında hiç kimse evliliğin sahte olduğunu bilmeyecek, Vienna.”

“Ailem kimseye söylemez.”

“Belki söylemez ancak onlardan önemsedikleri insanlar da dahil olmak üzere başkalarına, senin için yalan söylemelerini istemen gerekir. Diğer insanların yanındayken senin için rol yapmalarını istemen gerekir. Onlardan bunu isterken kendini rahat hissedebilir misin?”

Derin bir nefes verdim. “Hayır. Hayır, hissetmem.” Onlardan bu aldatmacanın bir parçası olmalarını istemek, benim onlara yalan söylememden daha büyük bir haksızlık olurdu.

“İki yıl önce yardımına ihtiyacın vardı, ben de sana yardım ettim.”

“Geriye dönüp düşünürsen, aslında senden yardım istemedim.” Evet, zayıf bir argümandı ama elimdeki tek şey buydu.

“Hayır. Ancak sorunu senin için halletmeme izin verdiğin için mutluydun. Ve hallettim de. Tamamen. Şimdi senden bir şey istiyorum.”

“Bak, sana yardım etmek istiyorum-”

“Ancak bu şekilde edebilirsin.”

Gözlerimi kapattım. *Lanet olsun.* Âşık olduğun adamla sahte bir evlilik yapmak hiç akıllıca görünmüyordu. Hem de hiç. Hoşuma gitse de gitmese de Dane’e borçluydum. Eski sevgilimin taleplerini asla kabul etmezdim, bu da seks videosunun internete düşeceği anlamına geliyordu. Bir şey bir kere oraya düştü mü, bir daha çıkmazdı. Herkes görebilirdi.

Ailem bunu *kesinlikle* görürdü çünkü eski sevgilim bunu sevdiklerimin her birine göndereceğini söylemişti. Ayrıca patronuma ve diğer iş arkadaşlarıma da e-posta ile göndereceğine yemin etmişti. o-Verve'in web sitesinden e-posta adreslerini almak onun için yeterince kolay olurdu.

Dane konuyu geçiştirmeye razı olsaydı bile beni asistanı olarak tutamazdı, şirketteki herkesin saygısını kaybederdim. Zaten hiçbir iş arkadaşımın yüzüne bakamayacağım için kalmak da istemezdim.

Nereye gidersem gideyim, birilerinin videoyu görüp beni tanıyacağı paranoyasına kapılacaktım. Eğer tanırılsa da gülen, alay eden ve hatta belki de üzerime gelip “tekrar” isteyen insanlarla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Bundan etkilenecek tek kişi ben olmazdım. Babam ve koruyucu ailem arkamda dursalar bile onlar da bu durumdan dolayı rahatsızlık duyarlardı. İnsanlar onlara zalimce ya da alaycı yorumlar yapabilirdi. Hatta belki iş yerlerinde bile beni savunmalarına ve muhtemelen işlerini kaybetmelerine neden olabilirdi.

Kendi işimi kesinlikle kaybedeceğim için başka bir iş bulmak zorunda kalacaktım. Dane, gelecekteki potansiyel işverenlerden işi neden kaybettiğimi gizlememe izin verebilirdi. Ancak eski sevgilimi tanıyordum, yeni işverenime lanet olası bir kopyasını gönderecek kadar kindar biriydi. Ne de olsa beni ev sahibime, komşularıma ve gelecekteki erkek arkadaşlarıma da birer tane göndereceği konusunda uyarmıştı.

Kısacası, seks videosu sadece benim hayatımı mahvetmekle kalmayıp, değer verdiğim insanların hayatlarını da mahvetme potansiyeline sahipti. Dane bunun olmasını engellemiştir ve bunu hiç şikâyet etmeden yapmıştı. Sonuç olarak, evet, ona borçluydum.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ya biri evliliğin sahte olduğunu anlarsa?”

“Anlamazlar. Anlasalar bile, herhangi bir tepkiyle karşılaşmayacaksın. Burada bir şey kaybedecek tek kişi benim ve oldukça fazla şey kaybederim. Bu şansı kullanmazsam zaten hepsini kaybedeceğim.”

“Fona erişmenin başka bir yolu yok mu gerçekten?”

“Eğer olsaydı, şu anda burada olmazdım.” Durakladı. “Senden bana ömür boyu bağlı kalmanı istemiyorum. Bu evlilik gerçek olmayacak. Kâğıt üzerinde bir yıllığına karım olacaksın, o kadar. Sadece evet de, Vienna. Sana yardım ettiğim gibi sen de bana yardım et.”

Bütün bunlar için yalnızca kendimi suçlayabileceğimi bilerek ofladım. Aslında şeytanla bir anlaşma yapmıştım. Bu tür şeyler geri dönüp sizi kıçınızdan ısırmaya eğilimliydi, sert bir şekilde. “Tamam. Yapacağım.”

Gözlerinde bir memnuniyet parıltısı vardı. “Güzel.” Sanki evlenmeyi tartışmıyormuşuz gibi rahat bir şekilde kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Peki şimdi ne olacak? Kaçacak mıyız?”

“Durup dururken olmaz. Bu ‘düzmece’ diye bağırır. Önce temelleri atmamız gerek.”

“Temel mi?”

“Evet.” Sandalyesine geri yaslandı. “Son iki ay içinde katıldığım kurumsal etkinliklerin hiçbirine yanımda birini götürmedim. Bu eminim fark edilmiştir. İnsanlar biriyle çıkıp çıkmadığımı sordu. Hayır dedim. Birçoğu bir şeyler sakladığımdan o kadar emin ki seninle herhangi bir randevuya çıktığımızda samimi görünmemize gerek kalmayacak, gördükleri şeyden her türlü anlamı çıkaracaklar.”

“Yani bana teklifinizi sunmadan önce planınızı çoktan uygulamaya koymuştunuz. Bana sormak için neden iki ay beklediniz?” Başka birine teklif etmemiştii, değil mi? Ben ikinci tercihi miydim? Bunun ne önemi vardı ki?

“Önce bazı şeylerle ilgilenmem ve tüm işlerimin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyordu,” diye cevap verdi. “Cumartesi akşamı için planların varsa iptal et. O gün ilk randevumuz olacak.”

Midem bulandı. “Çok fazla *PDA* olması gerekecek mi? Halka açık sevgi gösterileri?”

“*PDA*’nın ne anlama geldiğini biliyorum. Ve hayır, çok fazla olmasına gerek yok. Görünürdeki ilişkimizi insanların

gözüne sokmak istemiyorum, bu gerçekçi olmaz. Ben özel bir adamım. Şimdilik ilişkimizi gizli tutmaya çalışıyormuşuz gibi görünmesini istiyorum.”

Zekice. “Anladığım kadarıyla bu, işte olduğumuz gibi devam edeceğimiz anlamına geliyor.”

“Evet. Kimseye ‘ilişkimizden’ bahsetmene gerek yok. Çıkıyor gibi göründüğümüz eninde sonunda o-Verve’de duyulacaktır. İnsanlar sana sorular soracaktır. Belirsiz ve kaçamak cevaplar ver.”

“Bu ‘Doğrulama ama inkâr da etme’ taktiği mi?”

“Aynen öyle.”

“Peki ya evlilik? Ne zaman resmiyet kazanacak?”

“Temmuz ayında, biz Vegas’ta bir iş gezisindeyken. Sanki beklemek için bir neden görmüyormuşuz gibi oradayken evleneceğiz. Hızlı olacak. İstedğim şeyin peşinden giderken hızlı olmakla tanındığım için bu sorun olmayacaktır.”

Altı hafta. Evlilik törenine altı hafta kalmıştı. Karnım kısıldı. Sesli bir şekilde yutkundüğümde onun da duyabildiğine emindim. “Tamam.”

“Ve evlendiğimizde benim yanıma taşınman gerekecek.”

“Peki ya benim dairem? Önemli bir yer olmadığını biliyorum ama bana ait.”

“Birlikte yaşamazsak tuhaf görünür, Vienna. Bu iş bittikten sonra sana başka bir daire alacağım. Hayır, itiraz etme, seni evsiz bırakamam. Özellikle de bana hayatının bir yılını vereceksen. Benimkinden ayrıldığında gidebileceğin bir evinin olmasını sağlamam adil olur. Bunu boşanma anlaşması ya da uğradığın zararın telafisi olarak düşün. Boşanma zamanı yaklaştığında bu konuyu daha detaylı konuşuruz. Şimdilik, yaklaşan randevulara ve düğüne odaklanalım.”

Aklımdan geçen bir düşünceyle kaşlarımı çattım. “Herkesin içinde evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi?”

Gözlerinde kısa bir gülümseme belirdi. “Bekleyip göreceğiz.”

BÖLÜM üç

Omuzları açık olan siyah, dar elbisemi dolabımdan çıkarırken dudağımı ısırdım. Bacak yırtmacıyla birlikte seksi ama zarıftı ve buna bayılmışım. Daha önce patronum Dane'in önünde hiç böyle bir şey giymemiştim. Garip hissedebilirdim.

Bakışlarım dolabın kenarındaki daha resmi bir elbiseye kaysa da sonra Dane'in dün o-Verve'den ayrılmadan önce bana söylediği şeyi hatırladım.

Asistanım gibi giyinme. Bir randevuya giderken giyeceğin kıyafetler giy, iş yemeğine giderken giyeceğin değil.

Tuttuğum siyah elbiseye bakıp başımla onayladım. Evet, bu iş görürdü. Hafif bir makyaj yapacak, biraz mücevher takacak, belki saçlarımın uçlarını bukle yapıp öyle bırakacaktım. Hepsinden önce duş almam gerekiyordu.

Nefes nefese, elimi kıpır kıpır hâldeki mideme götürdüm. İlk randevular her zaman sinir bozucuydu. Fakat bu gerçek bir randevu değildi, bu yüzden teknik olarak gergin hissetmeme gerek yoktu. Etkileme baskısı yoktu, bunun zaman kaybı olabileceği endişesi yoktu, buluşacağım kişinin görünüşümü beğenip beğenmeyeceği konusunda stres yapmama gerek yoktu. Ayrıca, bu adam yabancı değildi. Onu oldukça iyi tanıyordum.

Yine de gerginlikten ölüyordum.

Bir kızın, yakında sahte kocası olacak kişiyle sahte bir randevuya çıkması her gün olan şey değildi.

Ondan etkileniyormuş gibi görünmek için rol yapmama gerek yoktu. Sadece rol yaptığıma inanmasını umuyordum çünkü şimdiye kadar saklamakta harika bir iş çıkardığım küçük aşkımı bilmesini istemiyordum. Şimdiye kadar hiçbir şey anlamadığından nasıl bu kadar emin olduğumu merak ediyorsanız, yeni bir asistan bulmamıştı. Dane etrafında ona asılan kadınlar tutmazdı.

Umarım birlikte yaşarken de aşkımı saklamaktaki aynı başarıyı gösterebilirdim. Tanrım, gerçekten Dane'le evlenecek miydim? Altı hafta sonra onunla nikâh memurunun karşısına mı çıkacaktım? Gerçekten bir yıl boyunca onun sahte karısı mı olacaktım?

Evet, görünüşe göre öyleydi.

On iki ay uzun bir süre gibi görünüyordu ama gerçekten de yıllar uçup gidiyordu. Ne zaman Noel zamanı yaklaşırsa, bu kadar çabuk geldiğine inanamazdım.

Kapı çaldı. Büyük ihtimalle Ashley'dir diye düşündüm çünkü kimse beni interkomdan aramamıştı. Elbisemi dikkatlice yatağın üzerine koydum, odadan çıkarak ön kapıya doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı kapı deliğinden baktım. İçimde bir gerginlik filizlense de bakmayı sürdürdüm. Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Kesinlikle öyle olmalıydı. Nerede yaşadığımı öğrenip buraya kadar gelmesinin imkânı yoktu.

Owen kapıyı tekrar çaldı, boştaki eliyle kravatını düzeltiyordu.

Geri çekilerek parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Onu buraya neyin getirdiğini hayal bile edemiyordum, üstelik bilmek istediğimden de emin değildim. Elbette onu görmezden gelebilirdim ancak tekrar gelirdi. Owen bu konuda inatçıydı.

Kilidi açıp kapıyı araladım.

Owen'in dudakları kıvrıldı. "Merhaba, Vee."

“Binaya nasıl girdin?” diye sordum, kendimi pek de misafirpencer bir havada hissetmiyordum.

“Tam zilini çalacaktım ki biri ana kapıyı açıp binadan ayırdı. Kapanmadan önce içeri sığıştım.” Yavaşça öne doğru bir adım attı. “Konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Konuşmak mı?”

“İçeri gelebilir miyim?”

“Birazdan yetişmem gereken bir yer var.”

“On dakika. Lütfen. Ya da belki yarın öğle yemeğinde buluşabiliriz.”

Buluşmak mı? Öğle yemeği mi? Boş versene. Onu buraya neyin getirdiğini şimdi öğrenmek daha akıllıca görünüyordu. Kapıyı daha geniş araladım ve kenara çekildim. “On dakika.”

Sanki mekânın sahibiymiş gibi içeri girdi ve etrafa göz gezdirdi. Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Demek hâlâ dağınık olmayı seviyorsun.”

Ona Dane gibi bir “Hımm,” dedim. Kanepeyi işaret ederek koltuğa oturdum. “Senin için ne yapabilirim?”

Koltuğun kenarına oturdu ve dirseklerini bacaklarına dayadı. “Ben sadece...” Dudaklarını yaladı. “Geçen gün seni tekrar görmek beni çok şaşırttı. O-Verve’de çalıştığını bilmiyordum. Yıllar boyunca seni kasıtlı olarak araştırmamıştım. Evli olup olmadığını bilmek istemedim.”

“Senin evli olduğunu duydum.”

Yüzünü buruşturdu. “Aslında Tiffany ve ben boşanma davası açtık. İnsanlar büyüdükçe değişir. Hâlâ iyi anlaşılan ama daha çok ev arkadaşı gibi olan insanlar hâline dönüştük. Yani, aynı şirkette çalışan ev ve iş arkadaşlarıyız.”

“Anlıyorum. Boşanacağınızı duyduğuma üzüldüm. Çocuğun için kolay olmasa gerek.”

“O küçük bir ateş parçası,” dedi, ağzı samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beş yaşında ama dünyaya meydan okumaya hazır.” Cebinden telefonunu çıkardı ve telefonun yan tarafındaki bir düğmeye basarak ekranın açılmasını sağladı. “Bu o.”

Fotoğrafa baktığımda ağzımın açık kaldığından emindim.

Gamzeleri ve koyu renk bukleleriyle çok tatlıydı. “Annene benziyor.”

“Evet,” diye karşılık verdi, gözleri fotoğraftaydı. “Adı Vienna. Ona tanıdığım en tatlı, en güçlü kızın adını verdim.”

Belki de duygulanmış ya da gururum okşanmış gibi hissetmeliydim. Ne var ki bunun yerine içimde soğuk bir öfke dalgalandı. Bu herif beni terk etmiş, hayatımdan çıkıp gitmiş, değer verdiğim bir arkadaşlığın içine etmişti. Ve çocuğuna benim adımımı mı vermişti? Aklından neler geçiyordu böyle?

“Kızına eski kız arkadaşının adını vermenin, ona ve annesine haksızlık etmek bir yana, berbat bir şey olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordum.

“Eski nişanlısı,” diye düzeltti. Alnını ovuşturarak iç çekti. “Sanırım ben hiç bu açıdan bakmadım. Ben sadece... Bir parçam seni onurlandırmak istedi. Pek çok insan beni aşağılamaya çalıştı, hayatta hiçbir yere varamayacağımı söyledi. Sen her zaman beni destekledin ve cesaretlendirdin, her zaman o pislikleri görmezden gelmemi söyledin. Ne istersem yapabileceğimi ve kim istersem o olabileceğimi söyledin. Nişanı attığımda bile bana kızmadın.”

Omuz silktim. “Sadece olması gerekenin bu olmadığını düşündüm.”

“Ya yanılıyorsan? Ya olması gereken bizdiysek ve ben bunu sadece bir süreliğine unuttuysam?”

Ciddi olamazdı. “Owen-”

“Benim için sen elimden kaçırdığım kişisin, Vee. Biliyorum, kulağa klişe geliyor. Yine de doğru olan bu. Seni tekrar görmek... her şeyi yeniden hatırlattı. Beni hâlâ önemsiyorsun. Değer verdiğini biliyorum.”

“Hayır, Owen, gerçekten umursamıyorum.”

Gülümsedi. “Evet, önemsiyorsun. Ve ben de seni hâlâ önemsiyorum. Yıllar boyunca aklıma kaç kez geldiğini bilemezsin. Kendi düğün günümde bile seni düşündüm.” Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Sahip olduğumuz şeyi bir kenara atmamalıydım. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey-

di ve seni incittiğim için çok üzgünüm. Bir daha olmayacak. Eğer bana bir şans daha verirsen-”

“Biriyle görüşüyorum,” diye ağzımdan kaçırdım.

Durdu, gözlerini kırptırdı. “Biriyle mi görüşüyorsun?”

“Evet.” Sahte bir ilişki olsa bile benimle ilgileniyordu. Şimdi biriyle birlikte olduğumu söylemediğim taktirde, Dane’le birlikteliğimi duyduğunda Owen’a bundan bahsetmemiş olmam tuhaf görünecekti.

Gözlerini hızla kırptırdı. “Ciddi bir şey olamaz. Onunla yaşamıyorsun. Cumartesi akşamı onunla değilsin.”

“Onunla görüşeceğim, bu yüzden gerçekten gitmen gerekiyor.” Ayağa kalktım. “Hazırlanmam gerek.”

Yüzümü dikkatle izleyerek sessizce durdu. “Seni mutlu ediyor mu?”

“Evet.”

“Onu seviyor musun?”

“Evet.”

Gözleri biraz kısıldı. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Buna içgüdüsel bir his diyebilirsiniz.”

“İstedigine inan,” dedikten sonra kapıya doğru ilerledim. Kapıyı ardına kadar açtım. “Seni tekrar görmek güzeldi, Owen. İyi olmanı diliyorum, gerçekten. Ama şimdi gitmeni ve geri gelmemeni istiyorum. Geçmişin ait olduğu yerde, çok gerilerde kalması daha iyi.”

Hiçbir şey söylemeden bana bakarken birkaç saniye geçti. Sonra, nihayet, evden dışarı çıktı. Tam kapıyı kapatmak üzereyken, “Vazgeçmiyorum, Vee,” dedi. “Daha önce bir kez sıçıp batırdım. Ne kaybettiğimi biliyorum. Bir daha kaybetmeyeceğim.” Sonra da gitti.

İçimden küfrederek kapıyı kapattım ve keşke en başta açmasaydım diye düşündüm.

Açıklamasından etkilenmiş miydim? Hayır. En ufak bir duygu bile hissetmemiştim.

Affetmeyen biri olduğumdan değildi. Kin tutmaz ya da özür kabul etmeyi reddetmezdim. Ancak bir kişi bana içten-

likle kazık attığında, sanki aramıza zihinsel bir duvar örülmüş gibi olurdu. Onu bilerek oraya koymazdım, öylece kendisi oraya yerleşirdi. Sanırım bu kendimi savunma mekanizmamdı. Beni uzun süre üvey kız kardeşimin incitici sözlerinden ve eylemlerinden korumuştı.

Nişanı attığında Owen'la aramıza bir duvar örülmüştü. Sanki bana evlenme teklif etmesi için onu bir şekilde kandırmışım gibi konuşmuştu. Sanki onun hayallerinin önünde bir engelmişim gibi ileriye konsantre olması gerektiğini söylemişti. Aslında demek istediğinin, hayatının ilk dönemlerini geride bırakmak, yeni biri olmak ve yeni bir başlangıç yapmak olduğunu biliyordum.

Anlamıştım, bu yüzden onu suçlamamıştım. Ancak bana, kendisine çizdiği geleceğin bir parçası olmak için yeterince iyi olmadığımı, yaratmak istediği yeni imaja uymayacağımı hissettirmesinden nefret etmiştim. Evet, savunmam bir anda yükselmişti ve bundan memnundum. Çünkü bu, acıyı uyuşturmuş ve Owen'dan normalde yapabileceğimden daha hızlı uzaklaşmamı sağlamıştı.

Onu hâlâ önemsemişime gerçekten inanıyorsa, çok yanılıyordu. Kötülüğünü istemiyor olsam bile onunla hiçbir şey yapmak da istemiyordum. Hem de hiçbir şey.

Onu aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde banyoya ilerledim. Sahte gizli erkek arkadaşımınla sahte randevuma hazırlanma zamanım gelmişti.

Apartmandan çıkıp kaldırımın kenarına park edilmiş şık, süslü, siyah arabaya doğru yürüdüm. Arka kapıyı benim için açan iri yarı adama gülümsedim. “Merhaba, Sam, nasılsın?” Sesimde ya da yüz ifademde hâlâ gergin olduğumu belli eden hiçbir şeyden eser yoktu.

“İyiyim, Bayan Stratton,” diye yanıtladı Dane'in şoförü. “Ya siz?”

“İyiym, teşekkürler.” Sıcak, tercyacı yumuşaklığındaki deri koltuğa kaydığında yanımdaki telefonuna odaklanmış, ölümcül derecede şehvetli erkeğe baktım. İşle ilgili bir e-postaya yanıt verdiği şüphe yoktu.

Kömür rengi gömleği ve destansı poposunu tam olarak sardığına şüphe olmayan siyah pantolonuyla mükemmel uyumu yakalamıştı. Enfes görüntüsü karşısında nefesim kesildi. Onu her gün özel dikim takımlar içinde görüyordum, her zaman zahmetsizce bakımlı görünüyor, harika kokuyor ve ham seksiliğini yansıtıyordu. Ancak görüntüsüne asla alışamıyordum, hâlâ nabzımı hızlandırabiliyordu.

“Dane,” diye basitçe selamladım, umursamaz bir tavırla.

Delici bakışları bana yöneldi. Onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, belli belirsiz kasıldığını fark etmeyebilirdim. Gözleri üzerimde gezindi, omuzlarıma dökülen dalgalı saçlarımdan askılı yüksek topuklu ayakkabılarıma kadar her şeyi inceledi. Belki yırtmacımda biraz fazla oyalandı; yavaş, bariz, kapsamlı bir incelemeydi. Bakışları kısa süreliğine tenimi karıncalandıran sıcak bir ifadeyle parladı.

Bir şeyleri değerlendirirken olduğu gibi başını salladı ve sonra telefonuna geri döndü. Neredeyse homurdanacaktım.

“Peki, nereye gidiyoruz?” Sam yola çıktığında sormuştum.

Başparmakları cep telefonunun ekranında ustalıkla gezinen Dane, prestijli ve tanınmış bir restoranın adını verdi. “Tanıdığım ve birlikte iş yaptığım pek çok insan oraya sık sık gidiyor. Tanınacağımız bir yer.”

Meşgul olduğu belliydi, konuşmayı sürdürmeye çalışmadım. Adam sürekli mesaideydi. Her zaman bu kadar talep gören biri olmanın onu nasıl delirtmediğini gerçekten bilmiyordum.

Ayak bileğimi burkacak kadar döndürdüğümü fark edince bacağımı sabit durmaya zorladım. İçimi sızlatan ve beni huzursuz eden sadece sinirlerim değildi. Owen’a duyduğum kızgınlığı hâlâ üzerimden tam olarak atamamıştım. Evime gelmeye hiç hakkı yoktu ve... Hayır, onu düşünmeyecektim. Söyleme cüretini gösterdiği şeyler hakkında öfkelenmeyecektim.

Pencereye dönerek, gevşekçe kenetlediğim ellerimi kucağıma koydum ve tüm sinirlerimin dağılması için elimden geleni yaptım. Evet, işe yaramadı.

“Seni rahatsız eden ne?”

Bu soru beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. Dane’e baktım ve omuz silktilim. “Hiçbir şey.”

“Bir şeye canın sıkılmış. Neye?”

“Önemli bir şey değil.”

“Yine de bu seni o kadar rahatsız ediyor ki birini yumruklaymaya hazır görünüyorsun.” Telefonunu cebine koyup bir düğmeye basarak şoförle aramızdaki gizlilik perdesini yükseltti. “Bu gece bütün ilgini bize vermeni istiyorum. Aklın başka yerde olmamalı. O yüzden bana sorunun ne olduğunu söyle.”

İç çektim. “Owen kısa bir ziyarette bulundu.”

Dane’in yüz ifadesinde hafif bir gerginlik belirdi. “Ne istiyormuş?”

“Konuşmak.” Ayrıntıya girmek istemediğim için belli belirsiz, “Sorun çıkarabilir,” diye ekledim.

“Seni geri istiyor,” diye tahmin etti Dane, sesi kısılmıştı. “Evli olduğunu sanıyordum.”

“Görünüşe göre eşiyle boşanma başvurusunda bulunmuşlar. Ona biriyle ilişkim olduğunu söyledim. Kim olduğunu söylemedim,” diye eklemek zorunda hissettim.

“Bu onu vazgeçirdi mi?”

“Hayır ama eninde sonunda geri adım atacaktır.”

“İş o noktaya gelirse, onunla ben ilgilenirim.” Dane kol düğmesini düzeltilti. “Nişanı kim attı? Sen mi o mu?”

“O,” diye gönülsüzce itiraf ettim.

“Neden?”

İçten içe söyleniyordum. “Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?”

“Eğer oyunumuzu oynayacaksak bu tür şeyleri bilmem gerekecek. Bir kadın normal şartlarda yeni partnerine eski sevgilisinden neden ayrıldığını söyler, değil mi?”

Doğru. “Yeni bir başlangıç yapmak ve kendini yeniden

keşfetmek istedi. Bu da eski hâlinin bir parçası olan her şeyi ya da herkesi geride bırakmak anlamına geliyordu.”

“Anlıyorum. Ona ağzının payını verdin mi?”

“Hayır. Ona iyi dileklerde bulundum ve telefonu kapattım.”

Dane’in kaşları çatıldı. “Nişanı telefonda mı attı?”

Başımı salladım. “Eminim şimdi onu o-Verve’de gördüğümü neden sevinmediğimi anlamışsındır.”

“Seni geri kazanma şansı var mı?”

“Kesinlikle hayır.”

Dane’in bakışları benimkilere sabitlendi. “Kendinden emin olmalısın, Vienna. Birkaç ay içinde onu hâlâ sevdiğini fark edip planlarımızı gerçekleştiremeyeceğini söyleyerek beni yüzüstü bırakmana izin veremem.”

“İki nedenden dolayı bu asla olmayacak. Bir, onu sevmiyorum. İkincisi, seni böyle zor durumda bırakmam.”

“Sonuna kadar bu işin içinde misin? Bu konuda söz veriyormusun?”

“Evet. Sözümden dönmeyeceğimi biliyorsun.”

Tam o sırada araba yavaşlamaya başladı. Camdan dışarı baktığımda yakın mesafemizdeki restoranı gördüm.

Araç durduğunda, Dane, “Arabadan iner inmez, bu-” dedi.

“Işıklar, kamera, sahne?” Ben tamamladım.

“Evet. Ve gecenin sonuna kadar rolümüzü oynamaya devam edeceğiz. Sam’e güveniyorum ancak o bile bunun gerçek olmadığını bilmemeli. Onda senin poker suratın yok. Eğer biri onu bizim hakkımızda sorgularsa, yalan söylediğini anlarlar.”

“Anlaşıldı.”

Kapım çekilerek açıldı. Arabadan inerken Sam’e gülümsedim. Bana Dane’in beklediği diğer tarafa kadar eşlik etti. Yüzümü restorana döndüğümde Dane’in arkamda nefesinin kesilişini kaçırmamıştım. Elbisemdeki zarif V dekoltesi nedeniyle sırtımın büyük bölümü açıktaydı.

Bu, elini sırtımın alt kısmında gezdirmesine ve avucunu popomun hemen üzerine koymasına engel olmadı. Cesur ve sahiplenici bir hareketti, midemi allak bullak etmişti.

Beni rahat ve kendinden emin bir tavırla restorana yönlendirdi. Sırtımdaki elinin baskısı hafif olsa da aynı zamanda çok sert ve baskındı, tamamen kontrolü ele geçirmiş gibiydi.

İçeride etrafa göz gezdirirken kaşlarım kalktı. Burası sıradan bir restoran değildi. Rahat koltuklar, duvara monte edilmiş televizyonlar, kirli bulaşıklarla dolu boş masalar, mini etekli garsonlar yoktu.

Ayrıca hiçbir yerde tek bir çocuk bile göremiyordum. Çok sayıda şık giyimli kadınla bakımlı erkekler vardı. Garsonlar da en az müşteriler kadar şık giyinmişlerdi.

Havada gümüş takımların sesiyle diğer sesler birbirine karışıyordu. Arka planda usulca klasik müzik çalıyordu. Pahalı dekoru, sarkık avizeleri ve kristal yemek takımlarıyla mekân hem büyüleyici hem de zarifti. Loş ışıklandırma ve titrek mumlar da mekâna rahat, samimi bir hava verirken sofistike havasını yumuşatıyordu.

Havaya hâkim olan kokular yalnızca yiyeceklerin kokuları değildi. Parfüm, kolonya, taze çiçekler ve mum kokuları da hissediliyordu.

Büyük pencerenin yanındaki bir masaya götürülürken topuklu ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdıyordu. Kesinlikle mekânın en iyi yerlerinden biriydi.

Dane benim için sandalyemi çekerken kulak mememi hafifçe okşayarak, “Küpelerini beğendim,” dedi.

Bu kurnazca ve çapkın dokunuş karşısında neredeyse irkilecektim. Çok kibar biriydi, hakkını vermeliydim. Rolümü oynamayı unutmayarak, “Teşekkür ederim,” derken gülümsememe biraz cilve kattım. Minderli sandalyeye oturdum, o da usulca masaya doğru ilerledi.

Karşımdaki sandalyeye yerleştğinde muhtemelen benim sevdiğim içki olduğunu hatırladığından, bir şişe kırmızı şarap sipariş etti. Her şeyi o inanılmaz derecede zeki beynine kaydediyordu.

Garson bize menülerimizi uzattıktan sonra ortadan kayboldu. Dane küçük mumların, çiçekli orta dekorun, tuzluk ve bi-

berliklerin yerlerini değiştirdi. Huzursuzluktan ziyade bu daha çok onun mekânı sahiplenme ve kendine ait kılma şekliydi.

Menüyü taradığımda seçeneklerin tamamının gurme yemekler olmasına şaşırmamıştım. Muhtemelen pırzolayı tercih edecektim. Dürüst olmak gerekirse, pek bana göre değildi. Çoğunlukla pizza olmak üzere favorim İtalyan yemekleriydi.

“Seni daha önce hiç saçların açık görmemiştim,” dedi.

Menüyü kapattım. “Ofise bu şekilde gelmenin pek profesyonelce olmayacağını düşündüm.”

“Hımm.” Gözleri yavaşça saçlarımin diplerinden kıvrılmış uçlarına kadar uzunluğunu gözden geçirdi. Sanki okşuyormuş gibi hissettim.

“Beni buraya getirmeni beklemiyordum,” dedim.

“Neden getirmeyeyim?”

“Sen ve kız arkadaşların için akşam yemeği rezervasyonlarını genelde ben yapıyorum. Burası onları götürdüğün mekânlardan biri değil.”

“İşte bu yüzden seni buraya getirdim. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, seni diğerlerinden farklı bir yere götürürdüm, böylece seni akşam için basit bir arkadaş olarak görmediğimi anlardın.”

Başımı salladım. “Anladım.”

Garson elinde şaraplarımızla geldi, yemek siparişlerimizi aldı ve gitti.

Dane kadehini kaldırdı. “Bana aileden bahset,” dedi.

Midem bulandı. “Ailem mi?”

Kaşları yukarı kalkmıştı. “Çiftler birbirlerine ailelerinden bahsederler, değil mi?”

Ah. Beyaz masa örtüsündeki bir kırışıklığı düzelttim. “Babam Simon, oldukça yakınızdır. Bir de koruyucu ailem var, Wyatt ve Melinda. Onlarla sık sık görüşüyorum.”

“Peki ya biyolojik annen?”

Masanın altında yumruklarımı sıktım. “Çocukken sosyal hizmetler tarafından götürüldüğümden beri onu görmedim. Kardeş konusuna gelince, ben tek çocuğum. Koruyucu ailede

kaldığım yıllar boyunca pek çok kişi aileye eklense de hiçbiri onlarla gerçek bir bağ kurmamı sağlayacak kadar uzun süre yanımda kalmadı.”

“Koruyucu ailenin hiç biyolojik çocuğu yok mu?”

“Bir tane. Bir kızları var. Heather benden birkaç yaş büyük.”

“Onu kardeşin olarak görmedin mi?”

Bana yaptıklarından sonra, hayır. “Hiçbir zaman iyi geçinemedik. Ancak oğlu tatlı bir çocuk.” Heather bilerek zengin bir adamdan hamile kalmıştı. Şimdiyse onun nafaka ödemelelerinden geçiniyordu. Onun için bu sinsî hareket üniversite diploması almak kadar başarılı bir şeydi.

Dane kadehini bana doğru kaldırdı. “Etkileyici, Vienna.”

“Anlamadım?”

“Sorularımın her birine bana aslında pek bilgi vermeden cevap verdin.”

Tek omzumu silktim. “Sadece belirsizlik ve kaçamak cevaplar verme alıştırmaları yapıyordum, bunu takdir edeceğini düşündüm.” Şarabımı yudumladım. “İki kardeşin olduğunu ama yeğenin olmadığını biliyorum ve kısa bir süre amcanla yaşadığını da biliyorum. Ancak bildiğim şeylerin hepsi bu kadar.”

Dane uzun bir süre sessiz kaldı. “Annem ben küçükken kanserden öldü. Babam da ben on beş yaşındayken öldü. Daha sonra amcam beni ve kardeşlerimi yanına aldı. Fakat birkaç yıl önce kalp yetmezliğinden öldü.”

Sessizce babasının nasıl öldüğünü belirtmediğini fark ederek konuşmasını sürdürmesini beklesem de başka bir şey söylemedi. “Şimdi kim belirsiz ve kaçamak cevaplar veriyor?”

“Söyleyecek başka bir şey yok.”

Söylemek *istediği* başka bir şey yok, diye düşündüm. Yine de umursamadım çünkü kendi ailem hakkında kendime sakladığım pek çok bilgi vardı.

Yemeklerimizin gelmesi uzun sürmedi. Yemek yerken sohbet ettik. Bana hiç dokunmamıştı, aslında buna gerçekten ihtiyacı da yoktu. Sanki ağzımdan çıkan her cümle saf bilgeliğin bir zerresiymiş gibi tamamen bana odaklanmıştı.

Ben konuşurken bakışları ara sıra dudaklarıma kayıyor, ardından tekrar gözlerime takılıp neredeyse nefesimi kesecek bir yoğunlukla parlıyordu.

Bazen gözleri sanki büyülenmiş gibi saçlarıma kayıyordu. Uzanıp okşamaktan başka bir şey istemediğine gerçekten inanabilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, biraz sinirlenmeye başlamıştım. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyordum. Bana olan ilgisinin sahte olduğunu biliyordum. Fakat vücudum bunu umursamıyordu. Havadaki sarhoş edici, cinsel enerjiden dolayı çakırkeyif olmuş hâldeydim.

Kendimi merak ederken buldum... Bir kız Dane'den kontrolsüz, tembel bir tavlama bekleyebilir miydi? Yoksa sahip olduğu kontrolünü kaybetmesine izin verip ardından istediğini cesurca alır mıydı? Her ikisi de çağlar boyu tartışılacak sorulardı.

Yemeğimi bitirdikten sonra şarabımdan rahatlatıcı bir yudum aldım. Birçok meraklı gözün ağırlığını hissedebiliyordum. "İnsanların bizi pek dikkate alacağını sanmıyordum. Daha önce de birlikte yemek yedik."

"Evet, iş yemeklerinde ya da akşam yemeklerinde. Hiç baş başa yemedik."

"Hiç kimseyle çıkmıyorsun, bu yüzden insanlar doğal olarak bunun bir randevu olduğunu düşünmeyebilir."

Bana zekâmı sorgulayan bir bakış attı. "Seni bu, *becer beni* elbisenin içinde gördükleri düşünülürse bunun bir randevu olduğundan eminlerdir."

Kaşlarımdan çatıldığını hissettim. "Bu *becer beni* elbisesi değil."

Öne doğru eğildi. "Seni bunun içinde gören her erkek, tüm gece boyunca altında olmandan başka hiçbir şey düşünmeyecektir. Yani evet, Vienna, bu bir *becer beni* elbisesi."

Neredeyse kendisini de buna dahil edip etmediğini soracaktım ama bunun akıllıca olmayacağını biliyordum. Çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermemek önemliydi. "Her neyse.

Eğer rol yapmamıza yardımcı olacaksa, çok iyi.” Seyircileri-mizle oynamaya karar vererek uzandım ve parmağımı saatinin üzerinde gezdirerek bileğini hafifçe okşadım. “Saat kaç?”

Kalan son kadehini de içti. “Neredeyse gitme vaktimiz geldi.”

Hesabı ödedi, onunla yarı yarıya ödemeyi teklif ettiğimde bana ters ters baktı. Sanki onu erkeklikten aforoz etmeye çalışıyormuşum gibi.

Masadan kalkıp etraftan dolaştım. Yürürken omzuma dokunarak önüne geçmem için beni yönlendirdi. Dudaklarının şakağıma hafifçe sürtünmesi nabzımı hızlandırdı.

Beni geniş alanda yönlendirirken elini yine belimden çekmedi. Sıcak parmaklarını çıplak tenimde hissetmek bile başlı başına bir heyecan kaynağıydı. Bedenim bir türlü üzerimden atamadığım cinsel heyecan yüzünden aşırı hassastı.

Lavabodan tanıdık bir simanın çıktığını fark edince neredeyse söylenecektim. “Hope burada,” diye fısıldadım ona.

Travis’in karısı çok güzel bir kadındı. Kusursuz bir cildi, şık siyah saçları, kıvrımlı vücudu ve kişiliğiyle tamamen çelişen tatlı bir yüzü vardı. Hayatında bir gün bile çalışmadığı ortada olsa da yılda altı haneli rakamlar kazandıran bir işi olmayan herkesi küçümseyen insanlardandı.

Dane’e gülümsedi. Beni görünce gülümsemesi soldu. Hope’a göre her türden asistan aşağılıktı. “Bu ne sürpriz,” dedi Dane’e. “Travis günlerdir sana ulaşmaya çalışıyor. Aramalarına geri dönmedin.”

“Döndüm,” dedi ona. “Sadece cevap vermedi. Peşinden koşacak vaktim yok. Burada seninle mi?”

“Hayır, arkadaşlarımla birlikteyim. Cumartesi akşamı iş yemeğine çıkıyor olman çok üzücü. İş dışında hiçbir şey yapmıyorsun. Gerçek bir hayat kurmayı denemelisin.”

“Sahip olduğum hayatı seviyorum.”

Bakışları bana kaydı ve dudakları aralandı. “Merhaba, Vivienne.”

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Adımın ne olduğunu çok iyi biliyordu.

“Böyle giyinerek kocamın kardeşini baştan çıkarmayı hedefliyorsan, işe yaramayacak. O asla iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmaz.”

“Uyarınız için teşekkür ederim,” dedim.

“Şimdi gitmemiz gerekiyor,” dedi Dane, parmak uçlarını kolumun iç kısmında gezdirdikten sonra elimi usulca avucunun içine aldı. “Afiyet olsun, Hope.” Sözlerinin ardından beni nazıkçe kapıya doğru çekti. Bizi izlediğini hissedebiliyordum, muhtemelen el ele tutuştuğumuzu da görebiliyordu ama arkamı dönmedim.

Çıkışa ulaştığımızda Dane cam kapıyı iterek açarak beni dışarıda bekleyen arabaya yönlendirdi. Sam’e bizi alması için mesaj attığını tahmin edebiliyordum.

Arabanın içinde Dane’in gizlilik perdesini kapatmasını bekleyerek hemen, “Sence Hope çıktığımızdan şüpheleniyor mudur?” diye sordum.

“Evet. Şüphesiz Travis’i arayacak ve ona her şeyi anlatacak. O da muhtemelen, benim asla bir kadına âşık olmayacağımdan emin, her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek geçiştirecektir. İkinci randevumuzu duyana kadar da hiçbir şey umurunda olmayacaktır.”

“İkinci randevumuz ne zaman?”

“Gelecek cumartesi.”

“Aynı saatte, aynı yerde mi?”

“Aynı saatte, farklı bir yerde. Tanıdığım diğer insanların sık sık yemek yediği bir yer.”

Başka bir deyişle, bir diğer gösterişli restorandı. “İkinci randevumuzdan önce koruyucu aileme ‘ilişkimizden’ bahsetsem iyi olur. Nişanlandığımızı açıklamadan önce buna alışmaları için ne kadar çok zamanları olursa, o kadar çok inanma şansları olur. Onlara birden nişanlanmaya karar verdiğimizizi söyleyemem.”

Başını salladı. “Ayrıca bir noktada beni onlarla resmen tanıştırmam gerekecek. Bizi birlikte, mutlu ve istikrarlı görmele-ri yardımcı olabilir.”

“Onlara yalan söyleyecek olmaktan nefret ediyorum. Sen de insanlara yalan söylemekten nefret etmiyor musun?”

“Hayır.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Sadece hayır mı?”

Omuz silkti.

“Travis’le ilişkinizin gergin olduğunu biliyorum ama Kent’le iyi anlaştığınız izlenimini edinmiştim.”

“İyi geçiniyoruz.”

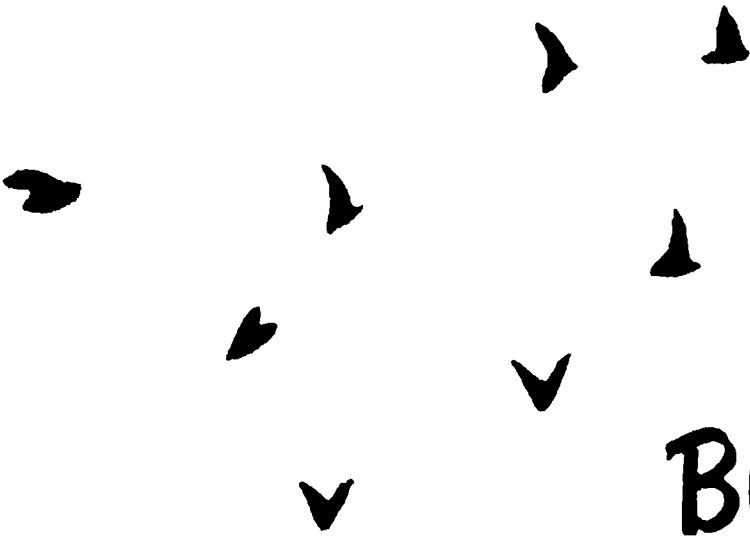
“Ona yalan söylemekte bir sorun görmüyor musun?”

“Özel hayatım onu ilgilendirmez. Neden evlenmeyi seçtiğim de onu ilgilendirmez.”

Düğünü düşünmek bile bende hazımsızlığa yol açma potansiyeline sahip olduğundan konuyu değıştirdim. “Anladığım kadarıyla ikinci buluşmamızda da asistanın gibi giyinmemi istemiyorsun.”

Telefonu çaldı. Cebinden çıkardı. “Hayır, istemiyorum,” diye cevap verdi. Gözleri telefon ekranındaydı ve parmakları deli gibi telefona dokunuyordu. “Başka bir *becer beni* elbisesi giy.”

İçimi çektim. “Bu *becer beni* elbisesi değıl.”

BÖLÜM DÖRT

Yuvarlak veranda masasından kahve fincanını alırken Melinda bana göz ucuyla baktı. “Dane’le mi çıkıyorsun? Patronun Dane mi?”

Oturduğum yerde biraz kıpırdandığımda paslanmış veranda sandalyesi gıcırdadı. “Evet.” Koruyucu ailemin arka bahçesinde oturup ateş çukurundaki odunların çıtırtısını dinlemeyi genellikle rahatlatıcı bulurdum. Bugün? Pek bulmuyordum çünkü onlara yalan söylemek zorundaydım. Patronumla bir ilişki yaşayacak kadar profesyonel olmadığım için hayal kırıklığına uğrayacaklarına emindim. Yine de onlara gerçeği anlatamazdım.

Bira şişemden bir yudum aldım ve kendimi, “bu akıllıca değil, işini tehlikeye atabilirsin,” nasihatine hazırladım. Savunmaya geçemezdim. Hayır. Endişelerinde haklıydılar.

Sanki gerginliğimi hissetmiş gibi köpeğimiz Ranger bana yaklaştı. Kısa, kaba tüylerini okşadım. Sessizlik arttıkça huzursuzluğum da artmaya başladı.

Tam zamanında Melinda’ya baktığımda onun Wyatt’a kendini beğenmiş bir sırıtış attığını gördüm.

“Sana söylemiştim,” diye onunla alay etti.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Ne?”

Wyatt omuz silkti. “Biz aptal değiliz, tatlım. Birbirinize ilgi duyduğunuzu zaten anlamıştık. Demek istediğim, zaman zaman onun için çalışmanın cehennem olabileceğini açıkça belirttin ama bize bir kez bile ayrılmayı düşündüğünü söylemedin.”

Melinda başıyla onayladı. “İşe ilk girdiğinde bize fazla heyecanlanmamamızı, muhtemelen bir hafta kadar sonra seni kovacağını söylemiştin. Haftalar geçti ve sen hâlâ oradaydın. O haftalar aylara, aylar da yıllara dönüştü. Yanlış bilmiyorsam seni bir kez bile kovmakla tehdit etmedi.”

“Ben işimde iyiyim,” dedim.

“Bundan şüphemiz yok,” diye beni rahatlattı Wyatt. “Ancak biz kızımızı tanıyoruz. Biri damarına bastığında tüm nezaketini yitirdiğini biliyoruz. Bize, ona biraz olsun taviz vermediğin zamanlar olduğunu söyleyemezsin.”

Tamam, ara sıra onu tersliyor ya da ona kaba herifin teki diyordum. Ancak Dane’in etrafında kendine karşı dürüst davranacak, CEO unvanının ötesini görebilecek ve etrafında korkakça dolaşmayacak en azından birkaç kişi istediğini öğrenmiştim. Elbette, başkalarının yanında ona karşı tavır sergileseydim, muhtemelen beni anında kovardı.

“Wyatt senin ve Dane’in aranızdaki platonik çizgiyi aşamayacağınızı söylüyordu,” diye ekledi Melinda. “Ancak ben bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini söylemiştim. Birine karşı hissettiklerinle yalnızca belli bir süre mücadele edebilirsin. Peki ilk hamleyi kim yaptı, sen mi o mu?”

Başımı salladım. “Hayır, size her şeyin nasıl geliştiğini ayrıntılarıyla anlatmayacağım.” Onlara mümkün olduğunca az yalan söyleyecektim. “Yine de ciddi olduğumuzu söyleyebilirim.”

“Senin için mi, yoksa ikiniz için de mi ciddi?” diye sordu.

“İkimiz için de.” Hafif bir esinti tenimin üzerinden geçip karahindibaları ve otları hışırdatırken kolumu sıvazladım. “Bundan emin olmak için çok erken olduğunu düşünüyor olmalısın-”

“Hayır, tatlım. Düşünmüyorum,” dedi Melinda. “Siz ikiniz

son dört yıldır neredeyse her gününüzü birbirinizin yanında geçiriyorsunuz. Birlikte yatmıyor olabilirsiniz ama ilişkiniz muhtemelen bir süredir duygusal olarak platonik olmanın ötesindeydi Uzun zamandır bir tür çalışma ortaklığınız var. Birbirinize değer veriyorsanız, bunun gerçek bir birlikteliğe dönüşmesinin sizin için neredeyse zahmetsiz olduğunu tahmin edebiliyorum.” Elimi sıktı. “Sizin adınıza sevindim, umarım her şey yolunda gider.”

İşte şimdi kendimi *berbat* hissediyordum. Onlar bu kadar anlayışlı ve destekleyici davranırken ben kocaman bir yalancıydım.

Wyatt ayağa kalkarak odun yığınınından biraz odun aldı ve çukura attı. “Babana söyledin mi?”

İçimi çektim. “Hayır. Söyleyeceğim. Sadece... iyi karşılamayacağından endişeleniyorum. O değişimi sevmez.”

“Yine de senin mutluluğun onun için önemli.” Wyatt tekrar yerine oturarak masadan birasını aldı. “Dane’in seni mutlu ettiğini gördüğünde senin adına sevinecektir.”

“Evet, eğer Simon’ın bir parçası bile hayatımda bir erkek olmasından dolayı kendini tehdit altında ya da huzursuz hisse-derse, kendimi Deacon’la uğraşırken bulabilirim.”

“Deacon’la hiç yüz yüze gelmedim, benimle ya da Melinda’yla konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Yine de duyduklarına bakılırsa, seni inciteceğini sanmıyorum.”

“Yine de Dane’e zarar vermeye çalışabilir.” Deacon’ın öfke nöbeti geçirmesi hoş bir şey sayılmazdı. Onun insanlara saldırdığını ve yere serdiğini görmüştüm. “O zaman Simon, Freddie ve Maggie üzülür.”

Melinda uzun bir nefes verdi. “Bu durum beni üzüyor, biliyorsun.”

Başımı salladım. “Evet, beni de.”

“Dane’in bundan haberi var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bir ara ona söyleyeceğim. Sadece açıklaması o kadar kolay bir durum sayılmaz. Ona anlattığımda cevaplaması eğlenceli olmayan sorular gelecek.”

Tam o sırada evin içinden bir kapı kapanma sesi geldi.

“Muhtemelen Heather ve Junior’dır,” dedi Melinda. “Daha önce ziyarete gelebileceğini söylemek için aramıştı.”

Rahatsızlığımı kendime sakladım. Heather ve benim aynı kafa yapısına sahip olmamamızın Melinda ve Wyatt’ın üzülmelerine neden olduğunu biliyordum. Onların iyiliği için aramızın düzelmesini diledim. Aramızda çok fazla şey geçmemiş olsa bile, Heather kardeşçe bir ilişki yaşamamızla asla ilgilenmezdi.

Benden neden bu kadar nefret ettiğini hiçbir zaman tam olarak çözememiştim. Belki de ben ortaya çıkana kadar ailesinin tüm ilgisinin onun üzerinde yoğunlaşmış olmasından kaynaklanıyordu. Ben evlat edindikleri ilk çocuktum ve Heather ilk andan itibaren bana kendimi istenmeyen biri gibi hissettirmişti.

Tamam, bu biraz yetersiz bir ifadeydi. Bana karşı her türlü zorbalığı deneyen ve terör estirmeyi seven korkunç bir sürtüktü.

Beni hırpaladı, ağzıma köpek maması soktu, iz bırakacak kadar sert ısırды ve bana birkaç kez bıçak çekti. En kötüsü bu değildi bile.

Melinda ve Wyatt sonunda her şeyi öğrendiklerinde hem dehşete düşmüş hem de perişan olmuşlardı. Heather’a da çok sert davranmışlardı. Verdikleri cezalar fiziksel olmasa da oldukça etkiliydi. Ardından şiddet durmuştu ama Heather cada-loz tavırlarına devam etmişti.

Şimdi bir yetişkin olarak bile, Heather erkek arkadaşlarımla flört etmek, doğum günlerimde drama yaratmak veya bana küçümseyici yorumlar yapmak gibi küçük ve kaba şeyler yapmaya devam ediyordu. Kendini herkesten, özellikle de benden üstün hissetmeye yönelik patolojik bir gereksinimi vardı.

Belki de sadece lanet olası bir çatlaktı ki bu teori oldukça mantıklı geliyordu. Demek istediğim, drama ve yıkıma neden olmaktan sapkın bir zevk almak kesinlikle normal değildi ama anlaşılan bu Heather’ın kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Melinda ve Wyatt'ın kendilerini suçladıklarını ve sık sık nerede yanlış yaptıklarını merak ettiklerini biliyordum. Bundan nefret ediyordum. Onlar, daha iyisini hak eden iyi insanlardı.

Junior kocaman gülümseyerek koşturarak verandaya çıktı. "Büyükanne!"

"Hey, ufaklık." Melinda kucağına atlamasına yardım etti. "Seni özledim." Yüzüne birkaç öpücük kondurarak onu kıkırdattı.

Ben de gülümsedim. "Merhaba, ufaklık."

Bana utangaç bir tavırla el salladı, annesinin önünde bana yakınlık göstermemesi gerektiğini biliyordu. Heather bundan hoşlanmazdı. Annesinin bizi görmediği bir anda ona sarılabilirdim.

Her zaman pahalı tasarım kıyafetler giyerdi, tıpkı Heather'ın kendisi gibi. Bazı açılardan, ona bir oyuncak bebek, hatta bir aksesuar gibi davranıyordu. Öte yandan en azından ona karşı zalim değildi. Onu besliyor ve temiz tutuyordu ki bu annemin benim için yaptığından daha fazlaydı.

Tıpkı podyumda yürür gibi verandadan inen Heather bana uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Annesine dönerek parlak kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Anne, sen ve babamın Junior'a birkaç saatliğine benim için bakabileceğinizi umuyordum. Bir randevum var."

"Elbette bakarız," diye yanıtladı Melinda.

"Ufaklığımızın bizimle olmasını seviyoruz," diye ekledi Wyatt.

Belki Junior'ı onlara bu kadar sık bırakması hoş değildi ama ona sevgisini açıkça gösteren insanların yanında olması çocuk için daha iyiydi. Heather'ın onu öptüğünü ya da sarıldığını hiç görmemiştim.

"Bana şu görüştüğün adamdan bahset," dedi Melinda ona.

Heather'ın kırmızıya boyanmış dudakları kıvrıldı. "Onunla geçen hafta bir barda tanıştım. Adı Thad Drummond. Bir avukat. Marınanm yakınında yaşıyor. Onu seversin. Aslında dün

gece onunla buluşacaktım ama... yeniden plan yapmak zorunda kaldık.”

Muhtemelen adamın karısı ona eşlik etmek istediği içindi. Onunla hiç tanışmasam da evli olduğunu biliyordum. Nasıl mı? Bekâr erkekler Heather için çekici değildi. Bir erkeğe ancak o erkek evliyse ilgi duyardı. Adam karısını terk edince Heather ona olan ilgisini kaybeder ve kısa süre sonra hayatına devam ederdi. Tabii bu, adam onu pahalı hediyelerle şımartmadan önce olmazdı.

Gözleri bana kaydı. “Belki ona senin için bir kardeşi olup olmadığını sorabilirim. Çok uzun zamandır bekârsın. Şimdiye kadar bir erkeği elinde tutmakta zorlandın diye pes etmemelisin.”

“Heather,” dedi Wyatt. Bu bir uyarıydı.

Gözlerini kocaman açtı. “Ne? Sadece söylüyorum.”

Melinda araya girerek, “Aslına bakarsanız, Vienna’nın bir sevgilisi var,” dedi. Elimi sıktı. “Senin adına çok sevindim, tatlım.”

“Peki kim bu adam?” diye sordu Heather, bakışları donuktu.

“Adı Dane Davenport,” dedi Melinda. “Dane ismini çok sevdiğimi söylemeliyim. Onunla tanışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

“Bekle, patronundan mı bahsediyorsun?” Heather bana baktı. “Patronunla mı çıkıyorsun?”

“Evet,” dedim içkimi yudumlamadan önce.

“Bundan daha zeki olduğunu düşünüyordum.” Heather homurdandı. “Patronunla yatmak eninde sonunda işini kaybetmenin kesin bir yoludur.”

“Birbirlerine karşı ciddi duygular besliyorlarsa, ki besliyorlar,” dedi Melinda. “Belki de onun için mutlu olmayı deneyebilirsiniz.”

Heather’ın gözleri irileşti. Burnundan uzun bir nefes verdi ve sonra omuz silkti. “Her neyse. Birkaç saat içinde döneceğim. Merak etme, *serhoş* olmayacağım. Ah, sarhoş demek istedim.”

Gözlerimi kısmıştım. “serhoş” kelimesini bilerek söylemişti. Bu kelimenin uyandırabileceği anıları biliyordu. Çabucak zihinsel çekmecelerine geri ittiğim anılardı.

“Heather,” diye tersledi Wyatt.

Sırtarak eve girdikten sonra gitti.

Omuzlarımdaki gerginlik azaldıktan sonra içkimden bir yudum daha aldım. Bu kadın için cehennemde gerçekten de özel bir yer ayrıldığına emindim. “Junior, nerede benim kucaklaşmalarım?” Onunla birkaç dakika konuştuktan ve oynadıktan sonra bahçenin arka tarafındaki çadıra girmesini izledim.

Melinda elini koluma koydu. “Heather için üzgünüm, tatlım.”

Heather’ın bu hâle gelmesinde kendisinin de bir şekilde hatalı olduğu konusunda ısrar edemeden, “Özür dilemene gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedim. “Şey, sanırım köpeğin yine çitin altından geçmeye çalıştığını bilmen gerek,” diye ekledim.

Wyatt küfrederek ayağa kalktı. “Ranger, bunu konuşmuştuk.”

Gerçekten de bu kadar çok kadının Dane’i görmek ya da beklemek için ofisine girmeye çalışması hayret vericiydi. Muhtemelen içeriye girebilseler onu çıplak beklerlerdi. Buna asla emin olamazdım çünkü içeri girmelerine asla izin vermeyecektim. O orada olmadığı ve izin vermediği sürece kimse ofisine giremezdi. Önümdeki çekici, az kıyafetli kızıl saçlı kız bunu anlamak istemiyordu.

Candace iç geçirdi. “Sadece bir dakikasını istiyorum.”

İnsanların fark etmediği şey, Dane’in gününün hemen hemen her dakikasının planlanmış olmasıydı. Sık sık toplantıdan toplantıya koşuyordu. Bazı toplantıları şirket içinde bazılarıysa şirket dışında gerçekleşiyor, kısa sürebildiği gibi saatlerce sürdüğü de oluyordu. Pek çok CEO’nun hayatı böyleydi.

Acilen söndürülmesi gereken son dakika yangınları olması ya da düşünmek için biraz “kendine” zaman ayırmaya ihtiyacı

olması ihtimaline karşı her zaman gününün bir saatini boş bırakırdım. Bugün hiç yangın çıkmamıştı ve boş saatini “rahatsız edilmeden” geçirmek istediğini beyan etmişti.

“Mesaj bırakmak isterseniz, Bay Davenport’a iletirim,” dedim.

Ofisini işaret etti. “Hadi ama, *hemen şurada*.”

“Rahatsız edilmek istemediğini açıkça belirtti.”

Dudakları kendinden emin, boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Güven bana, beni görmek isteyecektir.”

Ah. “O zaman eminim ona bir mesaj bıraktığınızı duymaktan çok mutlu olacak ve size hemen geri dönecektir.”

Gözlerini kısmıştı. “Biliyor musun, Hope beni onunla görüşmemi engelleyebileceğin konusunda uyarmıştı. Ona karşı duyguların olduğunu ve onu tamamen kendine istediğini de söyledi. Sanki onunla bir şansın olabilirmiş gibi.” Candace iki elini masamın üzerine koydu. “Bu konuda nazik olmaya çalıştım ama seninle işim bitmek üzere. Git ve ona burada olduğumu söyle. Ayrıca *bunu hemen yap*, yoksa seni kovdururum.”

Ah, ne kadar yaratıcı. “Beni kovdurur musun?”

“Ben onun yengesinin en iyi arkadaşlarından biriyim. Bana karşı bu kadar kaba ve küçük bir sürtük gibi davrandığını söylersem sence bu konuda nasıl bir tepki verecektir?”

Ona doğru eğildim ve sesimi alçalttım. “Bence asıl soru şu... İnsanlar güvenlik görevlilerinin seni neden o-Verve’den çıkardığını sorduğunda sen ne diyeceksin? Onları aramaya-çağımı mı sanıyorsun? Arayacağım. Bunu her zaman yaparım. Cidden, bu tür şeyler o kadar sık oluyor ki bu uygulamayı çok iyi biliyorlar. Bunu hemen deneyimleyebilirsin ya da Bay Davenport’a bir mesaj bırakıp gidebilirsin. Seçimi sana bırakıyorum.”

Yanakları kıpkırmızı oldu. “Sen küçük, züppe bir fahişesin.”

“Züppe biraz sert oldu.”

“Seni mahvetmek yalnızca bir saniyemi alır ve-”

“Neden burada olduğunu bilmiyorum,” diye araya girdi bir ses. Sakin ama karanlık bir tehditle doluydu. “Umurumda da değil. Binamdan defol, yoksa güvenliğe seni dışarı attırırım.”

Omzumun üzerinden kısa bir süre Dane'e baktım. Masama doğru yürüyordu, gözleri sert ve sinirli bir şekilde Candace'ın üzerindeydi.

"Dane," diye nefes aldı, tüm küstahlığını kaybederek. Zorla gülümsedi. "Sadece merhaba demek için geldim."

"Ne dediğimi duydun." Sesi ipeksi bir yumuşaklığa sahip olsa da soğuk bir hava taşıyordu.

Candace'ın yüzü düştü. "Neden bana kızgınsın? Sadece seni görmek istedim. O bana izin vermedi! İnsanların seni görmesini engellediğini biliyor muydun?"

İnanılmaz. "Zaman zaman bu benim işim sayılır."

Dane bir adım daha attı. "Buraya gelip asistanımla bok gibi konuşamazsın."

"Konuşmadım-"

"Ona fahişe dedin," diye fısıldadı. Ses tonunda karşısındaki kızılın irkilmesine yetecek kadar öfke vardı. "Vienna'ya hakaret edilmesi hoş karşılamayacağım bir şeydir."

Candace ona yalvaran bir bakış attı. "Dane."

"Birkaç arama, Candace. Özenle kurduğun dünyanı yıkmam için sadece birkaç telefon yetecektir. Uyuşturucu alışkanlığın ortaya çıkar. Babanın iş ortağıyla yaşadığın ilişki ortaya çıkar. Saklamaktan hoşlandığın çok özel sapkınlıkların ortaya çıkar."

Gözleri irileşti. "Hayır. Hayır, yapamazsın."

"Yapabilirim. Yapacağım da. Tabii Vienna'dan özür dileyip binamdan defolup gitmezsen."

Candace bana döndü ve güçlkle yutkundu. "Özür dilerim. Üzgünüm."

Hayır, üzgün değildi. Sadece duyduğu şeyler için üzgündü. Candace toplayabildiği tüm onuruyla asansöre doğru koştu. Dane bana bakıp, "Ofisime," dedi.

Onu geniş alana kadar takip ettikten sonra arkamdan kapıyı kapattım. "Gerçekten uyuşturucu alışkanlığı var mı?"

"Evet." Dane deri koltuğuna yerleşti. "On dört yaşından beri kokain kullanıyor."

“Bunu nereden biliyorsun? Onun hakkındaki tüm bu şeyleri nereden biliyorsun?”

“Konuşmayı seven birkaç ortak tanıdığımız var.”

“Onu görmek isteyeceğinden çok emindi.” Bu da yatıp yatmadıklarını merak etmeme neden oldu.

“Hayır, onunla yatmadım.”

Neredeyse ağzım açık kalacaktı. “Öyle bir şey söylememiştim.”

“Ama merak ediyordun.”

İşte, o lanet olası bir büyücüydü.

“Hope’un arkadaşıyla yattığıma dair garip inancına rağmen yatmadık. Candace bir sürü teklifte bulundu. Ancak ben ‘yapışkan ve çaresiz’ olanları tercih etmiyorum.”

“Bu mesajı aldığına pek emin değilim.”

“Az önce olanlardan sonra geri dönmeyecek.” Bakışları yüzümde gezindi. “Sen iyi misin?”

“İyiyim. Daha kötülerıyla de uğraştım.”

“Hope, Candace’ın anlattıklarını duyunca hiç mutlu olmayacak. Bu bir testti.”

Gözlerimi kırptım. “Test mi?”

“Hope arkadaşını buraya gelmesi için zorladı. Teorisi, eğer Candace’i geri çevirirsem seninle çıkma ihtimalimin yüksek olacağıydı.”

Başımı salladım. “Ah.”

“Sadece onu geri çevirmekle kalmadım, ki bunu normal şartlarda olsaydık da yapardım çünkü ondan hoşlanmıyorum. Üstelik sırf sana hakaret ettiği için onu mahvetmekle tehdit ettim. Hope bu korumacı tavrı ikimizin görüştüğüne dair kesin bir işaret olarak görecektir.”

Kollarımı kavuşturarak bir omzumu silktim. “Biraz abarttın.”

Kaşları çatıldı. “Ne yaptım?”

“Onu tüm kirli çamaşırlarını dünyaya ifşa etmekle tehdit ettin.”

“Blöf yapmıyordum.”

“Bana çirkin bir isim taktı, hepsi bu.”

“Fark etmez. Bana ait olan birine hakaret edilmesine asla müsamaha göstermem.”

Başımı öne eğdim. “Sırf kız arkadaşını rahatsız ettiği için birinin itibarını mahvetmeye gerçekten hazır mısın?”

Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Uzun bir süre ona baktım. “Bence sen acımasız, merhametsiz bir piçsin ve sana karşı gelen herkesi sınırı olmayan bir bok yığınının içine fırlatırsın.”

Başını salladı. “Tam olarak öyle.”

İkinci randevumuz da ilk randevumuz gibiydi, hafif dokunuşlar ve sessiz konuşmalar. Yine insanlar baktı ve aralarında fısıldaşmaya devam ettiler. Ben de yine görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Dane’se bana öyle yoğun bir ilgi gösterdi ki sanki dünyası benim etrafımda dönüyor gibiydi.

Hatta bir çift bize yaklaştı, Dane’e merhaba dedikten sonra beni tanıştırmasını istedi. Benden asistanı olarak bahsettiğinde sanki bu onlar için bir parolaymış gibi gülümsediler.

İyi tarafından bakarsak, yemekler harikaydı.

Ya bizim departmandan biri o gece restorandaydı ya da restorana giden birini tanıyordu çünkü Dane’le bir randevuya çıktığımız haberi o-Verve’de hızla yayıldı. Bense bunu gelip neden Dane’le yemek yerken görüldüğümü soran Hanna’dan öğrenmiştim.

“Siz çıkıyor musunuz? Lütfen bana çıktığınızı söyle,” demişti, ellerini birleştirmiş ve çok heyecanlı görünürken.

Ben de belli belirsiz, “Dane kimseyle çıkmaz,” diye cevap verdim.

“Duyduğuma göre, bir toplantı için giyinmemişsin. Üzerinde becer beni elbisesi varmış, saçların açıkmış ve temkinli dokunuşlar açıkça görülüyormuş.”

İçimi çekerek, “Becer beni elbise değildi,” dedim.

“İyi öpüşüyor mu?”

“Ben nereden bilebilirim ki?”

Hanna suratını asmıştı. *“İyi. Pekâlâ, bundan sonra ikinizi de gözlemliyorum.”*

Daha sonra Dane’e bundan bahsettiğimde, “gizli ilişkimizin” dedikodusunun yayılmaya başlamasından memnun görünüyordu. Ben o kadar memnun değildim çünkü eninde sonunda alaycı bakışlarla ve beni zım almak için patronumla yatmakla suçlayan insanlarla uğraşmak zorunda kalacaktım. Bunun yaşanacağını önceden görebiliyordum, sembolik olarak bunun için imza atmıştım ve zamanı geldiğinde bununla başa çıkacaktım.

Günler geçtikçe, çalışanlar daha çok bir sosyeteye, mirasçıya ya da mankene değil de “Dane’in bizden birine âşık olduğu” fikrine heyecanlanmış görünüyordu. Birkaç kadıncaysa genel bir aşağılama duygusu vardı ama bunu bekliyordum. Çene çalmaya başlamadıkları sürece görmezden gelebilirdim. Umarım insanların Dane’den bu kadar korkmaları, onları en iyi şekilde davranmaya iterdi.

Cumartesi günü geldiğinde üçüncü randevumuza çıktık. Aslına bakılırsa önceki ikisinin bir tekrarıydı. Lüks bir restoran, küçük ama sahiplenici dokunuşlar, üzerimizde bir sürü göz.

Pazartesi sabahı iş yerinde her zamanki gibi iş başındaydık. Başlangıçta bu sahte randevu olayının bir şekilde işyeri dinamiklerimize de yansıtacağından endişelenmişim, ancak ikimiz de her şeyi gayet iyi bir şekilde ayırmayı başarmış gibiydik.

Ofis telefonu çaldığında bazı e-postaları yollama sürecinin yarısındaydım. Dürüst olmak gerekirse, gün boyunca o kadar çok çalardı ki gece bile telefon sesi duyduğuma inanarak uyandığım zamanlar olmuştu.

Ahizeyi kaldırıp, “Günaydın, yeniden-” dedim.

Tanıdık bir ses, “Dane Davenport mu?” dedi. “Görüştüğün adam bu mu? Dane Davenport mu?”

Elimi ovuşturdum. “Çalışıyorum, Owen.”

“Ah, aynı zamanda sevgilin olan adam için çalışıyorsun, değil mi?”

“Bu fikre nereden kapıldın?” Havalı bir şekilde sordum.

“Patronum cumartesi akşamı ikinizi yemek yerken görmüş. Çok samimi görüldüğünüzü söyledi.”

“Dane ve ben sık sık iş yemeklerine birlikte katılırız.”

“Beni başından savmaya çalışma, Vee. Tanrım, Davenport’la birlikte olduğuna inanamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Patronunla yatacak kadar profesyonellikten uzak biri olamazsın.”

Hayır, yatmazdım. Sadece bunu hayal etmek bile beni eğlendirirdi. Çok ama çok eğlenirdim.

“O bir ilişki kurmaz, Vee. Sana belki bir kaçamak teklif edebilir ama hepsi bu. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Eğer bunu göremiyorsa, seni hak etmiyor demektir.”

“Peki ya sen?”

İç çekti. “Hayır. Seni hayal kırıklığına uğrattım. İkimiz de benim hatamın bedelini yeterince ödemedik mi sence?”

Kaşlarımı çattım. “Bunca yıldır seni beklediğime dair çılgınca bir fikre kapılmış gibisin.”

“Beni sevdin, Vee. Beni yüzüğümü takacak kadar sevdin. Bence bir parçan sen istemesen de hâlâ sevmeye devam ediyor.”

“Yanılıyorsun. Başka biriyle mutlu olmasam bile sana geri dönmezdim. Asla dönmem. Beni bir daha arama.” Ahizeyi yerine koydum.

“Sorun mu var?” diye sordu arkamdan bir ses.

Nabzım hızlandı ama yerimden sıçramamayı başardım. Yavaşça Dane’in yüzüne dönerek kollarımı kavuşturdum. “Sadece Owen.”

Dane ağzını buruşturdu ve sonra kafasını odasına doğru çevirdi. Ben onu içeri kadar takip edip kapıyı kapattıktan sonra tekrar konuştu. “Ne istiyormuş?”

“Senin görüştüğümü söylediğim adam olup olmadığını sormak için aramış,” diye cevap verdim. “Görünüşe göre patronu bizi cumartesi günü birlikte görmüş.”

“Sonra?”

“Çıktığımızı doğrulamadım ya da inkâr etmedim. Ancak Owen çıktığımızdan emin görünüyor. Yine de benimle ciddi olduğuna inanmıyor. Sadece bir kaçamak istediğini düşünüyor. Ayrıca patronumla yatmak gibi profesyonel olmayan bir şey yapmama da anlam veremiyor.”

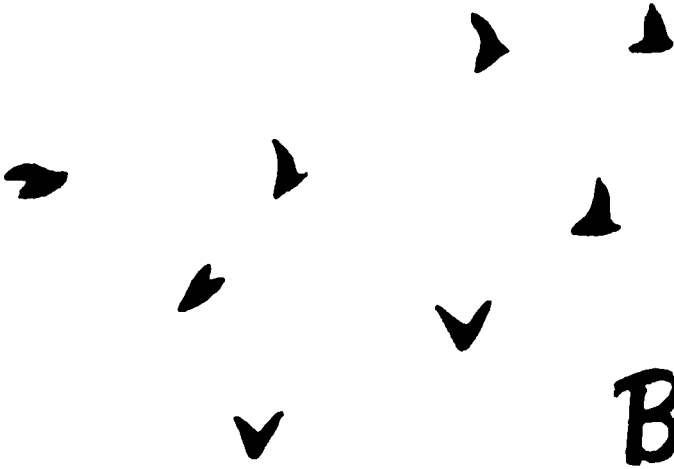
“Hımm.” Dane masasına yaslandı. “Bu hafta sonu başka bir randevuya çıkacağız.”

“Başka bir restoran mı?” diye sordum.

“Hayır. Bu sefer, bir yardım balosuna benimle birlikte gidiyorsun. *Asistanım olarak değil*, resmi flörtüm olarak.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yani tabiri caizse ‘halka açılıyoruz’ öyle mi?”

“Evet. Etkinlikteki insanlar sorular soracak, özellikle de kardeşlerim. Onlara birkaç aydır bir ilişkimiz olduğunu söyleyeceğiz. Boş boş görüştüğümüzü düşünmelerini istemiyorum. Bunun ciddi olduğuna inanmalarını istiyorum. O yüzden cumartesi günü etkinlikte en iyi oyuncululuğunu takındığından emin ol, muhteşem bir gösteri sergileyeceğiz.”

BÖLÜM BEŞ

Gösterişli otelin balo salonuna girdiğimizde midemde kelebekler çılgınca kanat çırpıyordu. Kubbeli tavanları, mermer döşemeleri, ısıltılı avizeleri ve duvarlardaki karmaşık işlemleriyle her şey gerçekten çok güzeldi.

Kalın ve kırmızı perdeler, güzel Fransız pencereleri süslüyordu. Sarmal bir merdiven, birkaç masayla sandalyenin görüldüğü ikinci bir kata çıkıyordu. Acaba balonun akşam yemeği ve müzayede burada mı olacaktı, diye merak ettim.

Sessiz kahkahalar ve seslerin mırıltısı mekân boyunca yayılıyordu. Bir adam kuyruklu bir piyanoda sakın, klasik bir müzik çalıyordu. Beyaz eldivenli garsonlar balo salonunda dolaşüyor, hepsi de bizim gibi smokin ya da gece elbisesi giymiş çok sayıda konuğa kanepeler ve şampanya kadehleri ikram ediyordu.

Yere kadar uzanan, yakut kırmızısı şifon elbisem muhteşimdi. Dane bana almam için para vermeye çalışsa da bunu kesin bir dille reddetmiş ve zaten böyle bir elbisem olduğu yalanını söylemişim. Doğrusu, kıyafet almak için ondan para almak istememişim. Kendimi tuhaf hissederdim.

Aslında diğer kadın konukların çoğunun yaptığı gibi saçla-

rımı özenli bir şekilde toplamayı planlamıştım. Dane saçlarımı açmamı istemişti. Nedenini sorduğumda sadece, “Çünkü ben açık seviyorum,” demişti. Dürüst olmak gerekirse, yine de saçımı toplamayı planlıyordum ama geç kaldığım için zamanım olmamıştı.

Elim saten çantamı kavradı. “Burada bir sürü insan var.” Dane’in iş ortaklarından birkaçını gördüm. Aralarında İngiliz model Jaxxon Carter ve yarış pilotu kocası Connor McKenzie’nin de bulunduğu birkaç ünlü de vardı.

Katılımcıların çoğu gruplar hâlinde durmuş, derin sohbetlere dalmışlardı. Diğerleriyse odanın içinde dolaşarak dekorlara hayranlıkla bakıyordu. Etkinliği düzenleyenler altın, gümüş, beyaz ve bakır tonlarının güzel bir kombinasyonunu kullanmışlardı. Ayrıca salonun her yeri çiçek aranjmanlarıyla süslenmişti.

Dane yoldan geçen bir garsondan iki şampanya kadehi alıp birini bana uzattı. “Al bakalım.”

“Teşekkür ederim,” diyerek köpüklü sıvıyı yudumladım. “Kardeşlerin ve eşleri henüz gelmedi mi?”

“Gördüğüm kadarıyla gelmemişler.” Bir kolunu belime doladı ve kalçamı kavrayarak nabzımın hızlanmasına neden oldu. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Kendine özgü parfümü şehvetli, gizemli ve güçlü bir şekilde erkeksiydi. Onu yalayıp yutmak istememe neden oluyordu.

“Bana yakın dur,” diye ekledi.

İçkimden sakinleştirici bir yudum aldım. “Olur.”

Neden bu kadar gergin olduğumdan tam olarak emin değildim. Tanrı aşkına, bu sadece bir bağış toplama balosuydu. Ancak dürüst olmak gerekirse, bu gece çok fazla baskı altında hissediyordum. Sahte randevularımız, sanki ustaca davranıyormuşuz gibi görüldüğünde daha kolay oluyordu. Bu akşamki görevim, insanları Dane’e âşık olduğuma ikna etmek olsa da abartıya kaçmadığından emin olmam gerekiyordu. Ayrıca onun bana normalden daha açık şekilde dokunduğu bir gece-

nin ardından vücudumun eriyip gitmesine de engel olmam gerekiyordu ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Eğer bu geceyi sinirlerim hasar görmeden atlatamazsam, yaklaşan sahte düğünümü asla atlatamazdım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ruh hâlimi değiştirmek için mizaha başvurarak, "Bundan sonra sana bebeğim falan mı demeliyim?" diye şaka yaptım.

Dane bana alaycı bir bakış attı. "Hayır."

"Tatlım? Sevgilim? Bal dudaklım? Hayatımın ışığı? Ah, evet buldum, babacık."

İç çekerek başını sallasa da gözleri parlıyordu. "Sadece isimim, Vienna. Sadece isimim." Beni odanın içinde tanımadığım bir grup insana doğru yönlendirdi.

Biri ona gülümsedi. "Ah, Dane."

Sahte sevgilim başını salladı. "Clint."

Clint'in gözleri merakla parlayarak bana kaydı. "Peki bu güzel misafirin kim?"

"Bu, benim Vienna'm," dedi Dane. Sesi sahiplenme doluydu. Ve evet, anında bir sürü kaş havaya kalkmıştı.

Clint gözlerini kırptırdı. "Senin Vienna'n? Öyle mi?"

"Elinde olsa sen de böylesine büyüleyici bir kadını istemez miydin?"

Clint sırttı. "Kesinlikle isterdim."

Dane bana baktı, ağzının bir köşesi sıcak, seksi bir gülümsemeye dönüştü. Eh, bu da en uygunsuz yerlerimde karınca lanmaya neden oldu.

Grup bize nasıl tanıştığımız ve ne kadar süredir birlikte olduğumuz gibi birkaç soru sorduktan sonra sohbet iş dünyasına kaydı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu tür etkinliklerde çok fazla iş anlaşması kurulurdu. Ancak Dane'in bu geceki asıl amacı bu olmadığından, bizi başka bir yere götürmesi uzun sürmedi.

Sonraki yarım saat boyunca gruptan gruba dolaştık. Hepsi Dane'in gerçek bir partneri olduğunu görünce şaşırdı ve birçoğu bize ilk konuştuğumuz gruptaki soruların aynısını sordu.

Bazı erkekler kadın partnerlerine sadece güzel bir süs eşyasıymış gibi davranıyordu. Dane bana bunu yapmamıştı. Beni konuşmalara dahil ediyor, sürekli dokunuyor, yakınında tutuyor ve bazen tüm dikkatini bana veriyordu. Ne zaman bu sonuncusunu yapsa, kendimi kaybediyordum. Onun ilgi odağı olmak baş döndürücü bir şey olabiliyordu.

İzleyicilerimizin bilincinde olarak, ara sıra ona dokunmaya ya da gizemli kısa, tatlı gülümsemeler göndermeye özen gösterdim. Her zaman karşılığını alıyordum, bazen dudaklarını şakağıma değdiriyor, bazen elini saçlarımda gezdiriyordu. Bazen de bana yolladığı yavaş ve tembel bir gülümsemeyi iliklerime kadar hissediyordum.

Çok geçmeden kardeşleri ve Hope'un odanın köşesinden bizi izlediğini fark ettim. Kent'in yanındaki kadının karısı olduğunu tahmin ediyordum. Onunla hiç tanışmamıştım.

Kendimi yanımıza yaklaşımlarına hazırlasam da şimdilik sadece bizi gözlemlemeye niyetli görünüyorlardı. Onlara küçük bir el salladım ve sonra Dane'e yaklaştım. Konuşmasına ara vermeden elini sırtımda gezdirdi ve enseme yerleştirdi. Başparmağı enseme okşadığında tüy kadar hafif dokunuşu beni neredeyse titretecekti.

İçimde oluşan sıcak bir his, tüm vücuduma bal gibi süzül-
dü. *İşkence*. Lezzetli bir işkenceydi.

Çok geçmeden tekrar yürümeye başladık. Bir sonraki insan grubuna doğru yürürken, midemin kazındığını hissettim. Belime dolanmış olan kol, Dane'in Owen'ın adını bile telaffuz etmeden grubu selamlamasıyla sıkılaştı.

Eski nişanlım bize baktı, yüzü asılmıştı. "Dane. Vienna."

Yanıdaki güzel saçlı kadın kaşlarını kaldırdı ve gülümse-
di. "Vienna mı? Küçük kızımızın adı da Vienna. Bu isim pek de bilindik sayılmaz."

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Kahretsin. Bu Owen'ın karısı olmalıydı.

Owen'ın patronu yüzünde muzip bir sırıtışla onu dürttü.

“Dane’le arkadaşının arasında bir şeyler olduğundan emin olduğumu söylemiştim,” dedi.

“Arkadaş mı?” Tiffany’nin gülümsemesi benden Owen’a doğru süzülürken duraksadı. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Aynı okula gidiyorduk,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Kesinlikle tüm hikâyeyi anlatmazdım, özellikle de bu kadar insanın önünde.

Dane’in karanlık bakışları benimkilerle buluştu. “Yemek birazdan başlayacak. Gidip masamızı bulalım mı?”

Hemen harekete geçmeye hevesli bir şekilde başımı salladım. “Bana uyar.”

Gruba başıyla selam verdi. “İyi akşamlar.”

Ben de onun sözlerini tekrarladıktan sonra memnuniyetle beni merdivenlere yönlendirmesine izin verdim. Mermer merdivenlerdeki halı sayesinde kayma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. “Owen’ın burada olacağını biliyor muydun?” diye fısıldadım.

Dane dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Öyle olabileceğinden şüphelenmiştim. Bu iyi bir şey. Senin yasak bölge olduğuna inanması gerekiyor. Benim için bir anlam ifade ettiğini görmesi gerek.”

İkinci kata ulaştığımda masalara göz attım. Hepsi çok güzel hazırlanmıştı. Çiçekli süslemeler. Bembeyaz masa örtüleri. Ustaca yerleştirilmiş peçeteler. Süslü şarap kadehleri. Pırl pırl gümüş takımlar.

Oturma planına baktığımızda istemeden burun kıvrığımı hissettim. “Kardeşlerin bizim masamızda oturuyor.”

“Öyle olacaklarını tahmin etmiştim.”

Büyük, yuvarlak masalardan birine geçtik ve bize ayrılan yerlere oturduk. Birkaç kişi zaten oradaydı, bizi gördüklerinde selam verdiler.

Dane kolunu sandalyemin arkasına attı ve bana doğru eğildi. “Owen’ın kızına ‘Vienna’ adını verdiğini biliyor muydun?” diye sordu, sesi kısıktı.

“Birkaç hafta önce evime gelene kadar bilmiyordum,” diye sessizce cevap verdim. “Onu her zaman desteklediğim için beni ‘onurlandırmak’ istediğini söyledi. Yine de bu çok garip. Herkes için çok yanlış.”

“Karısı, çocuklarına bu ismi seçmesinin seninle bir ilgisi olup olmadığını soracaktır. Onun da belirttiği gibi, bu pek yaygın bir isim değil. Gecenin sonunda pek çok rahatsız edici soruya cevap vermek zorunda kalabilir.” Dane parmaklarım saçlarımın arasında gezdirerek sarı tellere hayranlıkla baktı. “Saçlarını benim için açman hoşuma gitti.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Açık bıraktım çünkü toplayacak vaktim yoktu.”

Dudağının bir köşesi yukarı kalktı. “Ah, anlıyorum.” Sesi bana inanmış gibi gelmiyordu. “Ailene bizden bahsettin mi?”

“Üvey aileme ve kızlarına söyledim.” Sesimi alçaltarak ekledim: “Hikâyeyi sandığımdan çok daha kolay kabullendiler.”

“Beni onlarla yakında tanıştıırırsan iyi olur.” Ben evlenme teklifi etmeden önce, diye eklememişti ama imasını duymuştum.

Görüş alanımda ruh hâlimi bozan bir manzara belirince iç çektim. “Akrabalardan bahsetmişken...” Kent, Travis ve eşleri birkaç dakika sonra masaya geldiklerinde yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim.

Dane kardeşleriyle el sıkışmak için ayağa kalktı. Kent’in selamlaması samimi bir içtenlikle gerçekleşirken, Travis’inki biraz yapmacıktı. Hope, Dane’e sadece gülümsese de Kent’in karısı öne çıkıp Dane’e yanağını uzattı. Dane de bir öpücük kondurdu. Beni tanıtmak için adım attığında kadın Dane’in dikkatini çekmek için koluna dokunarak sohbeta yönlendirmeye çalıştı. Çok kabaydı.

Dane onun bu girişimini görmezden geldi ve bana elini uzattı. Elini tutup ayağa kalktığımda, “Kent, Travis, Hope, sanırım hepiniz Vienna’yla zaten tanışmıştınız,” dedi. Bana baktı. “Kent’in eşi Jen.”

Kent’in içten gülümsemesi hiç kaybolmadı. “Seni tekrar görmek büyük bir zevk, Vienna.”

“Sizi de,” dedim ona.

Travis başını eğmekle yetinirken Hope bana zayıf bir tebessüm etti.

Jen çenesini kaldırarak bana tepeden tırnağa küçümseyici bir bakış attı. “Dane’in kadınlarından biriyle tanışma fırsatını pek sık bulamıyorum.”

Dane hareketsiz kaldı, kadının tavrı karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. Bana doğru yaklaşarak ondan uzaklaştığında Jen onun geri çekildiğini fark etti, bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu. Derdinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir noktada dile getireceğinden emindim. Ukalalar genelde bunu yapardı.

Dane sandalyesine geri oturarak kolunu tekrar benim sandalyemin arkasına doladı. Diğerleri de kendi yerlerine oturdular. Maalesef Jen benim yanıma oturmuştu. *Ah*. Garson hemen geldi ve içkileri doldurarak uzaklaştı.

Travis gözlerini ayırmadan bana ve Dane’e baktı. “Demek ikiniz artık birliktesiniz,” dedi. Sesi dikkatle ayarlanmıştı. Yine de içinde bir şüphecilik sezmiştim.

“Öyleyiz,” diye onayladı Dane.

“Ne zamandır devam ediyor?” diye sordu Kent, oldukça memnun görünüyordu.

“Birkaç aydır,” diye yanıtladı Dane.

Travis’in kaşları çatıldı. “Gerçekten mi? Tahmin bile edemezdim. Bunu gizli tutmakla iyi yapmışsın.” Gözleri bana kaydı. “Arkadaşımı geri çevirmene şaşmamalı. Demek gizli-den gizliye kardeşimin peşindeydin.”

Arkadaşını geri çevirmiştim çünkü Travis gibi o da lanet bir pislikti. Üstelik Dane’in “peşinde” falan değildim.

Dane’in kasıldığını gören Travis elini barışçıl bir şekilde kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum, arkadaşlarımdan çalışanlarına asılmasına izin vermemem gerekiyor. Sadece ikimiz de o gece barda biraz sarhoştuk.”

“Bekle,” dedi Jen. “O senin için mi çalışıyor, Dane?”

“Onun asistanı,” dedi Hope.

Jen ona bakarken kaşları çatıldı. “Çalışanlarına yakınlık göstermediğini sanıyordum.”

“Belli ki bir istisnam var,” dedi Dane şampanya kadehini kaldırarak.

“Şey,” diye söze başladı Hope, “Vienna senin pek çok... çapkınlığını görmezden geldiği için kendini şanslı saymalısın, Dane. Yani, tüm kadınlara çiçek sipariş eden ve akşam yemeği rezervasyonunu yapan oydu. Hâliyle senin bu yollardan birkaç kez geçtiğini biliyor.”

Dane’in geçmişine dair çok da ince olmayan bu hatırlatma karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim.

“O maceralardan bahsetmişken, bazıları burada.” Travis bana döndü. “Eğer sana sırtıtmak ya da onunla flört etmeye çalışmak gibi önemsiz bir şey yaparlarsa, onları görmezden gel.”

Bu yorumun içimi kemirmesinden hoşlanmamıştım ama Dane’in eski sevgililerinin etrafında olma fikrinden gerçekten nefret ediyordum. Hepsi zarafet, şıklık ve tasarım kıyafetlerden ibaretti. Yine de Travis’in okunun hedefini vurduğunu görmesine izin vermedim. “Küçük insanları görmezden gelmek kolaydır.” Buna kendisi de dahildi.

Gözlerini kıstı, imalarımı anladığı belliydi.

“Yeter, Travis,” dedi Dane, parmaklarıyla kolumun üst tarafında gezinerek.

Travis tüm masumiyetiyle omuz silkti. “Ne?”

“Vienna’yı rahatsız hissettirmeye çalışıyorsun, bu hiç hoşuma gitmiyor,” dedi. Dane’in sesi alçak ama buz gibiydi.

“Konuyu değiştirmeye ne dersiniz?” diye önerdi Kent.

Travis ve Hope’un evlerine dönmelerine ne dersiniz?

Bundan sonra sohbet biraz garipleşti, bu yüzden Dane ve ben çoğunlukla kendi aramızda konuştuk. Garson kısa süre sonra döndü, daha fazla içki doldurup yaklaşan akşam yemeği için siparişleri aldı.

“Umarım yemeği çabuk getirirler,” dedim Dane’e. “Açlıktan ölüyorum.”

“Önce açık artırmayı yapacaklar,” dedi.

“Herhangi bir şeye teklif vermeyi düşünüyor musun?”

“Kazanmayı planlıyorum.”

“Peki teklif vereceğin şeyi alacağından nasıl bu kadar eminsin?”

Aksini düşünebildiğim için aptalmışım gibi bana acıyan bir bakış attı. İlerleyen saatlerde teklif verdiği iki sanat eserini de kazanmayı başarmıştı. Tabii ki kazanacaktı.

Müzayede bittikten sonra yemekler geldi. İnsanlar yemek yerken, masamızın etrafında rahatça sohbet eden Dane ve Kent, içtikçe daha da iğrençleşen Travis’i çoğunlukla görmezden geliyordu.

Yemek bittikten ve hafif bir müzik çalmaya başladıktan sonra Dane elimi tuttu. “Benimle dans et.” Bu bir rica değildi.

Dans pistinde beni o kadar yakınına çekti ki bedenine yapışmama neden oldu. Bu da sinir uçlarımı çılgına çevirdi. Biz yavaş, şehvetli ve samimi bir şekilde sallanırken bir elini belime koydu.

Diğer çiftler etrafımızda dans etse de ben onlara hiç dikkat etmiyordum. Dane’in sıcak çikolata kadar iç ısıtan, yumuşak ve koyu renk gözlerinin benimkilere bakışına kendimi fazla kaptırmıştım. Tanrım, o bir aktör olmalıydı.

“Travis’in arkadaşının sana asıldığını bana söylemedin,” dedi. Sesi o kadar alçak ve yumuşaktı ki neredeyse içinde gizlenen öfkeyi kaçıracaktım. “Ne zaman oldu bu?”

“Bir ay kadar önce.”

“Peki ben bunu neden bilmiyorum?”

Omuz silktim. “Sana bildirmeye değmezdi. Bana çıkma teklif etti. Ben de hayır dedim. Kaşlarını çatma. Mutlu görünmen gerekiyor.”

Dudakları gülümsemeye evrildi. “Doğru, öyleyim.” Parmaklarının ucuyla sırtımı okşadı. “Eğer biri sana tekrar asılırsa, bunu bilmek isterim.”

Yavaşça başımı salladım. “Pekâlâ. Travis ve Hope’un biriyle çıkmandan neden hoşlanmadıklarını zaten biliyorum.

Jen'in sorunu ne? Sence Kent'in senin yatırım fonundan pay almasını mı istiyor?"

Cevap vermekte tereddüt etti. "Sorununun ne olduğundan emin olamıyorum."

"Bana kaba davranmasını beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır. Ama Jen karmaşık bir insan. Daha sonra böyle davrandığı için kendini kötü hissedeceğine şüphem yok."

Belki. Ancak ne Hope ne de Travis öyle hissedecekti. Sinirlendiğimi yüz ifademden belli etmemek için bilinçli bir çaba göstererek, "Travis'in senin fonundan pay almaya bu kadar hevesli olması beni rahatsız ediyor," dedim.

"Benden daha fazla hakkı olduğunu düşünüyor çünkü ben maddi açıdan ondan daha rahatım. Rahat olmasaydım bile yine de payını isterdi. Aslına bakarsan pek vicdanı yok, Hope'u bu kadar sık aldatmasının nedeni de bu. Aynısını Hope'da yapıyor, yani..." Dane omuz silkti.

Başımı salladım, kendilerine ve birbirlerine bu şekilde saygısızlık edeceklerse neden birlikte olduklarını anlamıyordum. "Kent ve Jen'in ilişkisi daha mı iyi?"

"Evet, her ne kadar eskiden oldukları kadar yakın olmasalar da. Ve Kent'in söylediği bazı şeylere bakılırsa, çok sık tartışıyorlar. Bir keresinde ikisine de biraz alan tanımak için bir süreliğine taşınmayı bile düşünmüş. Yatırım fonunun koşulları böyle olmasaydı bu kadar genç yaşta evleneceğini düşünmüyorum. Bence kendisine daha uygun birinin gelmesini bekleyebilirdi."

"Değer verebileceğin biriyle karşılaşacağına dair umudun olduğu için mi bu kadar uzun süre bekledin?"

"Hayır, sadece ağabeylerim gibi parayı elime geçirmek için acele etmedim, hayatta kendi yolumu çizmek istedim."

Yapmıştı da ve buna büyük saygı duyuyordum. o-Verve'ü kendi başına kurmuş ve çok çalışarak büyümesini sağlamıştı.

Sesimi alçaltarak fısıltıyla sordum. "Eğer evlenme teklifine hayır deseydim, ne yapardın? Başka bir çalışanına mı sorardın?"

"Hayır. Sen evet diyene kadar peşini bırakmazdım."

Gözlerimi kırptım. “Ciddi olamazsın.”

“Ne zaman şaka yaptım ki?”

“Hiç. Ama-”

“Vienna, ben istediğini elde eden bir adamım. Her zaman. İstisnasız. Onu elde edene kadar asla durmam ya da geri adım atmam.”

Bunu tahrik edici bulmak istemiyordum ama bulmuştum. En azından bunun yüzümden okunmamasım umuyordum.

Gözleri dudağıma kayana kadar dudağımı ısırığımı fark etmemiştim. Cesur ve bariz bir tavırla dudaklarımın şeklini inceledi. Farkında olmadan alt dudağımı yalamak için dilimi gezdirdim. Yanağındaki bir kas gerilirken sırtımdaki eli kasıldı.

Bakışları tekrar benimkilere döndüğünde sıcak ve istekliydi. Sertçe yutkundum. Tanrım, birinin üzerime bir kova su atması gerekiyordu.

Ardından müzik değişti ve bir önceki şarkıdan biraz daha hızlı bir melodiye dönüştü. “Tuvalete gitmem gerekiyor,” dedim.

“Sana eşlik edeyim.”

“Buna gerek yok,” diye karşılık vermeme rağmen benimle geldi.

Şaşırtıcı derecede süslü lavaboda işimi hallettim. Kabinden çıktığımda Owen’ın karısının lavabonun başında dikildiğini görünce neredeyse tökezliyordum.

Rujunu düzeltirken durakladı ve gülümsedi. “Tekrar merhaba.”

“Merhaba,” dedim basitçe. Ellerimi çabucak yıkayıp kuruldım, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Kapıya doğru döndüm ve-

“Sen sadece Owen’ın arkadaşı değildin,” diye mırıldandı Tiffany. “Yoksa öyle miydin?”

Kahretsin. Yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

“Dahası vardı, değil mi?”

İçten içe hayıflandım. “Gerçekten bunu Owen’a sormalısın.”

“Sordum. Beni başından savdı, bu da bilmediğim çok şey olduğundan şüphelenmeme neden oluyor. Lütfen söyle bana. Benim yerimde olsaydın, sana karşı dürüst olmamı isterdin.”

Lanet olsun, haklıydı. Dudaklarımı yaladım. “O ve ben lisede çıkmıştık. Ayrıca beş ay nişanlı kaldık ama ilişkimizi bitirdi. Sonrasında yollarımızı ayırdık.”

Yutkundu ve bir adım geri çekildi. “Pişman olmuş olmalı. Çocuğumuza senin adını verdi.”

“Onun kız arkadaşı olduğumdan çok daha uzun süre arkadaşaydım. Arkadaş olarak daha iyiydik ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sadece ilk davranan o olmuştu. Evlendiği kişi sendin. Birlikte bir hayat kurduğu ve çocuk sahibi olduğu sendin.”

“Ve yakında boşanacağı kişi de benim,” dedi. Ses tonundaki burukluk boşanma konusunda Owen kadar rahat olmadığını gösteriyordu. “Ona senin adım vermiş olmasından nefret ediyorum.”

“Ben de nefret ediyorum.” Çünkü hak etmeyen insanların gereksiz yere acı çekmesine neden oluyordu. Özür dilemek için ağzımı açtığımda hatalı olan, özür dilemesi gereken kişinin ben olmadığımı fark ettim. Suçluluk duygusu da bana ait olmasa bile duygu yine de içime yerleşmişti.

Tiffany aynaya döndü ve titrek bir nefes aldı. Teselli isteyeceği son kişinin ben olduğumu bilerek tuvaletten çıktım.

Dane birkaç adım ötede, tanımadığım bir adamla derin bir sohbeta dalmış bekliyordu. Yüzüme rahat bir gülümseme yerleştirerek yanlarına gittim. “Beni beklediğin için teşekkür ederim,” dedim Dane’e. Gereksiz suçluluk duygumun yüz ifademde ya da sesimde belli olmadığından emindim. Ancak gözleri kısıldı.

O daha ne olduğunu soramadan, kendimi benimle utanmadan flört eden sohbet arkadaşına tanıttım. Beş saniye kadar. Dane kolunu omzuma atıp beni kendine çektiği anda adamın cümlesi yarıda kesildi.

“Seni görmek güzeldi, Richard,” dedi Dane. “Yakında tekrar görüşeceğiz, eminim.” Beni uzaklaştırdı ve kulağıma fısıldadı. “Sorun ne?”

İç çektim. “Tiffany’yi tuvalette gördüm. Bana bazı sorular sordu. Owen’la aramızda çocukluk arkadaşlığından daha fazlası olduğunu tahmin etmiş.”

“Hiç şaşırmadım. Akşamın çoğunda sana bakıp durdu.”

Bakmış mıydı? Kendimi Dane’e o kadar kaptırmıştım ki fark etmemiştim. “Şu anda canı yanıyor.”

“Bu Owen’ın hatası. Senin değil.”

“Biliyorum. Yine de kendimi kötü hissediyorum. Onun yerinde olsam, kocamın çocuğumuza eski sevgilisinin adını verdiğini duyduğumda yıkılırdım. Çocuğunun adını değiştiremez ki. Aslında değiştirebilir ama küçük kıza bunun neden yapılması gerektiğini anlatmak zor olur. Yaptığının yanlış olduğunu gerçekten göremiyor mu, bilmiyorum.” Öfkeli bir ses çıkardım. “Keşke bu gece buraya gelmeseydi.”

“Katılmıyorum. Bizi birlikte görmesi ve senin bana ait olduğun mesajını alması gerekiyordu. Karısının gerçeği öğrenmesi de onun için daha iyi. Zaten er ya da geç öğrenecekti.”

“Olabilir. Yüzündeki o ifadeyi oluşturan kişi olmaktan nefret ediyorum.”

Elini sırtımdan yukarı kaydırды ve enseme dokundu. “Unutma, canı eskisi kadar yanmadığı bir an ona karşı dürüst olduğun için memnun olacak.” Durakladı. “Şimdi gitmeye hazır mısın?”

“Hazırdan da fazlasıyım.”

Dane cebinden telefonunu çıkardı ve Sam’i çağırdığına şüphe olmayan bir mesaj attı. “Şimdi, eğer yapabilirsen, yüzündeki öfkeyi sil, yoksa insanlar kavga ettiğimizi düşünecek.”

Uzun bir nefes aldım, sakinleşmek için derinlere daldım ve yüz ifademi değiştirdim. “Daha iyi mi?”

“Gülümsediğinde daha iyi olacak.”

Her zaman keyfimi yerine getiren Freddie’yi düşündüm ve dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. “Tamamdır.”

Tekrar enseme dokundu. “Aferin kızıma.”

Bunu söylememeliydi. Vücudum yeniden karıncalanmaya başladı. “Peki ya tablolar?”

“Evime gönderecekler.”

Masamıza dönerek ailesiyle hızlıca vedalaştıktan sonra aşağıya indik. İnsanlar bizi her adımımızda durdurup Dane’le konuşmak isteseler de o kendisini derin bir sohbeta çekme çabalarını ustalıkla atlattı.

Dışarıda Sam’in bizi beklemekte olan arabasına bindik. Özel bölmenin kapalı olduğunu fark edince Dane’e döndüm, “Sence bu gece hedefimize ulaştık mı?” dedim.

“İnsanları bir çift olduğumuza ikna etmeyi mi kastediyorsun? Evet.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra parmağına yüzüğü takacağım. Sadece Vegas’a gide kadar beklememiz gerek.”

Ve şimdi karnım yine ağrımaya başlamıştı. “Yüzüğü ben mi seçeceğim?”

“Hayır.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Gösterişsiz bir şey seçersin.”

“Yani?”

“Yani ben ‘gösterişsiz’ değilim. İnsanlar bunu biliyor.”

Öfkelendim. “İyi o zaman. Sadece çok büyük ve pahalı bir şey seçme, tek istediğim bu.”

“Hımm.”

Bu kayıtsız ses tonundan hoşlanmadığım için başımı salladım ve bakışlarımı tekrar cama çevirdim. Ne lanet bir geceydi.

BÖLÜM ALTI

Ertesi gün için yapılacaklar listemi sanal bir yapışkan nota yazdıktan sonra bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı topladım ve ceketimi giydim. Dane ofis dışındaydı, bu yüzden uğrayıp veda etmeme gerek yoktu. Doğruca asansöre yöneldim.

Çalışanların çoğu çoktan binadan ayrılmışlardı, böylece çok fazla kişiyle karşılaşmak zorunda kalmadım. Bir hafta önce Dane'le "ciddi ilişkim" herkese ilan edildiğinden beri bazı iş arkadaşlarımin tavırları da değişmişti. Ben dinlenme odasına girdiğimde bazen konuşmalar kesiliyordu. Gülümsemeler bazen çok yapmacık oluyordu. İnsanların yakınımda fısıldaştıklarını duyup onlara bakmak için döndüğümde susuyorlardı.

Özellikle iki kadın beni deli ediyordu. Çoğunlukla küçümsemek, dudak bükme ya da beni görmezden gelmek gibi önemsiz şeyler yapsalar da bir hainmişim gibi hissettiriyorlardı. Bunlar bir zamanlar düzenli olarak sohbet ettiğim ve Noel ofis partilerinde birlikte içki içtiğim insanlardı. Şimdiyse bana dışlanmış biriymişim gibi davranıyorlardı. Her iki kadın da yıllar önce Dane'i baştan çıkarmaya çalışıp başaramadıkları için yaptıklarının kıskançlıklarının bir yansıması olduğunu düşündüm.

O zamanlar Dane'in çalışanlarıyla yatmamaya özen gösterdiği bahanesini öne sürerek kendilerini rahatlatmışlardı. Şimdiyse benim için bir istisna yapmış gibi görünmesi şüphesiz egolarına bir tekmeydi. Yine de bu kadar şirret olmalarına gerek yoktu.

Dane'in çoğu gün benimle öğle yemeği yemek için çaba göstermesi durumu daha da kötüleştirmişti. Bu yemekler çoğunlukla da ofisinin mahremiyet sınırları içinde olduğu düşünülürse durum daha da garipleşiyordu. Diğerlerinin, her mola verdiğimizde odasında müstehcen şeyler yaptığımızı düşündüklerinden emindim. Dane'in de böyle düşünmelerini umduğu barizdi.

Kendimi diğer kadınların seviyesine düşürmekle ilgilenmediğim için şimdiye kadar bunu görmezden gelerek Dane'e konudan bahsetmemiştim. Hatta diğer çalışanlardan bazılarının bana kötü davrandığından da bahsetmemiştim. İspiyoncu değildim ve kendi sorunlarımla gayet iyi başa çıkabilirdim. Görmezden gelirsem eninde sonunda her şey unutulup gidecekti.

o-Verve'un çoğu "ilişkimizi" inanılmaz derecede destekliyordu. Bağış gecesinde fotoğrafçılar tarafından internette çekilen fotoğraflarımızı öve öve bitirememişlerdi. Hanna, Dane'in her bir ifadesini inceleyerek benim için "deli olduğuna" yemin etmişti. Sadece gülümsemiş ve bunun doğru olmasını umduğumu söylemiştim.

o-Verve'ün özel otoparkında, topuklarım kaldırımda takırdayarak yürüyordum ki telefonum çaldı. Adımlarımı kesmeden çantamdan cep telefonumu çıkarırken yerdeki yağ lekesinden kaçmaya dikkat ettim. Ekрана baktığımda iki mesajım olduğunu gördüm. En son mesaj Melinda'dan gelmişti ve Wyatt'la birlikte pazar günü barbekü partisi vereceklerini, Simon, Dane ve benim de davetli olduğumu bildiriyordu. Diğer mesaj bir saat önce gönderilmişti ama telefonumun bip sesini duymamıştım.

Maggie'den gelmişti.

Selam tatlım. Bir haftadır senden haber alamadım, sadece seni kontrol etmek istedim. Simon seni özlüyor xx.

Maggie ve Freddie sık sık babamın nasıl olduğu konusunda beni bilgilendirirlerdi çünkü Simon duygularını paylaşacak tarzda biri sayılmazdı. Duygularını bu şekilde gizlemesi asla iyi değildi.

Arabama ulaştığımda anahtarlıkla kilidi açtım. Çıkan bip sesi geniş alanda yankılandı. Sürücü koltuğuna geçerek Simon'ı aradım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi: "Selam, tatlı kızım. Nasılsın?"

Kalbim sıkışarak gülümsedim. "İyi misin?"

"İyiym, iyiym. Her şey nasıl gidiyor?"

"Harika. Gerçekten harika." Dudağımı ısırdım, devam etmekte tereddüt etsem de bilmesi gerekiyordu. "Ben, şey... seni tanıştırmak istediğim biri var."

"Öyle mi? Kim?"

"Patronum, Dane Davenport. Biz bir süredir görüşüyoruz."

"Güzel," dedi, sesi gerçekten heyecanlı geliyordu. "Yeni-den çıkmaya başlamanın zamanı gelmişti. Dairende tek başına olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Biliyordum, tıpkı büyük ölçüde bu durumu yalnızca benim için destekleyeceğini bildiğim gibi. Ancak yine de... Sessizce iç çektim.

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye sordu.

"Pazar gününe ne dersin? Melinda ve Wyatt evlerinde bir barbekü partisi veriyorlar. Seni ve Dane'i de davet etmemi istiyorlar."

"Bana uyar," dedi ve sesindeki gülümsemeyi hissettim "Saat kaçta?"

"Öğlen civarı."

"Orada olacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Ben de. Kendine iy bak, baba."

"Sen de benim, tatlı kızım. Seni seviyorum."

“Ben de seni seviyorum.” Gözlerimi kapatıp alnımı direksiyona yasladım ve Tanrı’dan onun ilişkim konusundaki heyecanının azalmamasını ya da hevesinin kırılmamasını diledim. Başlangıçta her şeyi büyük bir hevesle karşılardı. Ancak sonra, konu üzerinde biraz daha düşünür, en küçük unsurları takıntı hâline getirmeye başlar ve tüm bakış açısı birden değişebilirdi.

Başımı kaldırarak bir nefes verip motoru çalıştırdım. Bir sorun çıkarsa Maggie ya da Freddie beni ararlardı. Bu içimi rahatlatıyordu.

o-Verve’den evime bir saat süren yolculuktan sonra arabamı otoparkta bana ayrılmış park yerine çekerek binanın önüne yöneldim. Tam ana kapıya yaklaşıyordum ki gölgelerin arasından tanıdık bir siluet çıktı.

Durdum. “Ne istiyorsun?”

Travis ellerini kaldırdı. “Sadece konuşmamız gerek. Söylemem gereken bazı şeyler var... Bak, benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama bu önemli. İçeri girebilir miyim?”

Kafası mı iyiydi? “Hayır.” Ona zerre kadar güvenmiyordum, bu yüzden onu evime davet etmemin imkânı yoktu. “Ama yürüyüşe çıkabiliriz.”

Yavaşça başını salladı. “Pekâlâ.”

Kaldırım boyunca yürürken adımlarımız yavaş ve sabitti. Ne söyleyecekse söylemesini bekleyerek sessizce bekledim. Aniden durup yüzünü bana dönene kadar en az bir dakika geçti.

“Dane’den çok hoşlandığını biliyorum,” dedi Travis. “Bunu baloda gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Ama onu tanıımıyorsun. Gerçekten tanıımıyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Tanımıyor muyum?”

“Hayır, tanıımıyorsun. Bak, bir pislik olduğumu kabul ediyorum. Ama Dane de öyle, o sadece farklı türde bir pislik. Belki o kadar kötü değil, evet. Her zaman kendini ön planda tutan biri. Babamız da aynıydı. O piç cehennemde çürüsün,” diye mırıldandı kısık sesle.

Kaşlarım havaya kalktı. “Yani Dane’in bencil biri olduğunu mu söylüyorsun?”

“Diğer pek çok kötü özelliğinin yanı sıra. Her zaman böyle biri değildi. Ama Dane... Babamız her birimizi mahvederken en kötüsünü Dane’e yaşattı. Oliver’ın ölümü durumu daha da kötüleştirdi. Dane soğuk ve egoist bir adama dönüştü. Doğru ya da yanlış anlayışı çarpık bir durum hâline gelirken tüm bunlar onun için önemsiz olmaktan çıktı.”

Oliver’ın kim olduğunu merak ederek, Dane’e sormak için aklıma bir not aldım. “İş söz konusu olduğunda acımasızdır, elbette-”

“Ve konu hayatının diğer yönlerine gelince... Dane, kendisi için bir çıkar olmadıkça kimse için bir şey yapmaz. Cebinde hazır beklettiği o kadar çok insan var ki, yardıma ihtiyaçları olduğunu anladığında hemen devreye girip onları bir şekilde kendisine borçlu hâle getiriyor.”

Saç diplerim diken diken oldu. Dane tüm o seks şantajı olayında yardım ettiğinde, bunu özellikle ona bir iyilik borcum olsun diye yaptığını düşünmemiştim. Gerçekten de bu kadar kurnaz olmak onun özünden mi geliyordu? Evet. Evet, öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

Travis, “Eğer istediği bir şey görürse, başkalarının zarar görmesini umursamadan onu alır,” diye ekledi. “Mesela Jen.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Kent’in karısı mı?”

“Çocukluğumuzdan beri hayatımızın bir parçası oldu. Kent ona her zaman hayrandı. Dane bunu bilmesine rağmen yine de onu becerdi. Yıllar önceydi, o evlenmeden önce. Birkaç kez onunla yattı ve sonra çekip gitti. Elinde tutmaya hiç niyeti yoktu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de mesafesini koruyup geri durmak yerine işi bitince onu öylece Kent’e bıraktı. Bir kez bile bunun Kent’e ne yapacağını düşünmedi. Dane ondan bir parça istedi ve aldı.”

Dane’in baloda bana söylediklerini hatırlayınca midem bulandı...

“Vienna, ben istediğini elde eden bir adamım. Her zaman. İstisnasız. Onu elde edene kadar asla durmam ya da geri adım atmam.”

“Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü Jen de ona senin baktığın gibi bakıyordu,” diye yanıtladı Travis. “Söz konusu kadınlar olduğunda onun ne kadar büyük bir oyuncu olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Belki bu sefer onun için farklıdır, belki de onun için gerçekten bir anlam ifade ediyorsundur ama asla onun her şeyi olmayacaksınız, hiçbir kadın olamayacak. O kendini, kalesinin kralı olduğunu düşünürken diğerleri yalnızca kullanılmak için var olan aşağılık insanlardır. İnsanların kendine eşit olduğunu düşünmüyor.”

Başkalarını oyundaki piyonlar gibi gördüğüne inanmıyordum. Kollarımı kavuşturdum. “Sence ondan ayrılmalı mıyım?”

“Bence sadece temkinli olmalısın. Jen’i uyarmadığım için pişmanım. Tıpkı Senator Whitman’ın kızını uyarmış olmayı dilediğim gibi. Jen gibi biz de onu yıllardır tanıyorduk, amcamız babasıyla arkadaştı. Lorraine, Dane’in bebeğini düşürdükten sonra berbat bir hâldeydi.”

“Düşük mü?” Göğsüm sıkışarak tekrar ettim.

“Evet. Ona hamile olduğunu söylediğinde, bebeğin ondan olmadığını söyledi, sorumluluğunu almayacaktı. Kız yıkılmıştı. Sonra düşük yaptı ve... Hiç bu kadar yıkılmış bir kadın görmemiştim.” Travis’in gözlerinde hüznün parlıyordu. “Daha on dokuz yaşındaydı, Vienna. On dokuz yaşında böyle bir şey yaşadığını hayal edebiliyor musun? Hangi yaşta olursa olsun? Çocuğunun babasına hamile bir hâlde korkarak gittiğini ve onun seni gönderdiğini hayal edebiliyor musun?”

Hava birden buz mu kesmişti, yoksa bana mı öyle geliyordu emin değildim ama aniden üşüdüğümü hissettim.

Travis bezgin bir iç geçirdi. “Eğer Lorraine’i, sandığı gibi iyi bir adam olmadığı konusunda uyarsaydım, belki onu reddederdi. O zaman bir bebek kaybetmek zorunda kalmazdı. Fakat onu uyarmadım. Bu bir hataydı. İşte bu yüzden seni uyarıyorum. Bu uyarıyla ne yapmak istersen, sana kalmış.”

Ertesi gün öğleden sonra, Dane'in ofisinin oturma alanında karşısına oturdum ve haftalık yarım saatlik toplantımızı yapıp takvimini gözden geçirdikten sonra sorunları masaya yatırdık. Travis'in akşamki ziyaretinden ona hâlâ bahsetmemiştim. Geceyi her şeyi düşünüp kafamda gözden geçirmek için ayırmaya karar vermiştim. Anlatılan hikâyeyi zihnimde incelemeye ve gerçeği kurgudan ayırmaya ihtiyacım vardı.

Elbette, Dane'in bana zarar vermeyi umursayacağına dair bir inancım yoktu. Hikâyesinde her şeyi tamamen inandırıcı kılmaya yetecek kadar gerçeklik payı vardı. Yine de Travis'ten ve niyetlerinden, anlattıklarını saf gerçek olarak kabul edemeyecek kadar şüpheleniyordum. Beni Dane hakkında "uyarmaya" gelirken gizli bir amacı olduğunu düşünüyordum. Kardeşinden ayrılmamı istiyordu.

Belki de Travis'in hikâyesine yalan da serpiştirdiğini düşünerek hata ediyor olabilirdim. Art niyetli olması yalan söylediği anlamına gelmezdi. Fakat ona zerre kadar güvenmiyordum, bu yüzden söylediklerine de güvenmiyordum.

Konuyu açmadan önce Dane'i yalnız yakalayana kadar beklemeye karar vermiştim ama sabahtan beri ofisinde değildi. Sonunda toplantımız bitmek üzereydi, nihayet konuyu açabilirdim.

"Vegas gezimizin seyahat ve lojistik işlerini hallettin mi?" diye sordu.

Önümüzdeki çarşamba günü gerçekleşecek olan düğünümüzü her düşündüğümde midem bulanıyordu. Boğazımı temizledim. "Evet, bir saat önce seyahat programının bir kopyasını sana e-posta ile gönderdim."

"Güzel. Boş bir vaktim olduğunda okuyacağım. Fazladan bir gece için de rezervasyon yaptırmayı unutmadın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet." Bu, düğün günümüzde eve uçmak yerine ertesi gün döneceğimiz anlamına geliyordu. Oldukça mantıklı bir plandı, aksi hâlde evlenmek için bu kadar acele edip sonra da günün tadını çıkarmayı umursamasaydık tuhaf görünürdü.

“Otelde kaç oda rezerve ettin?”

“Her zamanki gibi iki.”

“Kendi odanı iptal etmen gerekecek, benim süitimde kalıyorsun. Artık resmi bir çiftiz, unuttun mu? Merak etme, ikimiz için de birer yatak odası olacak.”

Bunu biliyordum. Daha önce de o süitte kalmıştı. Çok büyüktü.

“Bir şey daha, beni ailenle tanıştıracığını söylemiştin,” dedi. “Ayarladın mı?”

Kalemimin üstünü tıklattım. “Koruyucu ailem seni pazar günü evlerinde yapacakları barbeküye davet etti. Babam da orada olacak.” Böylece Dane’e Simon hakkında birkaç şey açıklamam gerekecekti ki bunun benim için hiç de kolay olmayacağı ortadaydı. İnsanların onu gerçekten anlaması genellikle zor olurdu.

Dane not defterini aramızdaki sehpanın üzerine koydu. “Sorun nedir? Bana anlatmayı düşünmüyor musun?”

Koltuğumda doğruldum. “Travis dün gece eve döndüğümde apartmanın önünde beni bekliyordu.”

Dane’in ifadesi sertleşti. “Ne istiyormuş?”

“Bana zarar verebileceğin konusunda beni uyarmak.”

Dane’in koyu renk gözlerinde öfke parlıyordu. “Seni benden ayrılmaya ikna etmeye çalışabileceğini tahmin etmeliydim. Eminim senin için çok endişelendiğini dile getirmiştir.”

“Ah, söyledi. Aslında o kadar da kötü bir insan olmadığını ama bencil olduğunu söyledi. Diğer kardeşinin sevdiği kadınla yatacak kadar bencilmişsin.” Bu ifade karşısında şok olmuş gibi bakmasını ve hemen inkâr etmesini beklesem de tek kelime etmedi. “Bu doğru mu?”

“Jen’le yattığım mı? Evet, doğru. Bir kere. Uzun zaman önceydi.”

Bir kere mi? Travis birkaç kez olduğunu iddia etmişti. Ancak Dane’in onunla kaç kez yattığının bir önemi yoktu. Önemli olan Kent’i incittiğini iddia etmesiydi.

Bir bacağı mı diğerinin üzerinden geçirdiğimde Dane’in

gözleri bacaklarıma kaydı. “Kent’in ona değer vermesi seni rahatsız etmedi mi?” Sesimde hafif bir gerginlikle sordum.

Dane’in gözleri tekrar benimkilere kaydı. “Kent o sırada başka biriyle nişanlıydı. Travis bunu sana söylemedi mi?”

Başımı salladım.

“Şaşırmadım. Başka ne söyledi?”

“Bana Senator’un kızından bahsetti. Bebeğini düşürdüğünü söyledi.”

“Düşük yapmadı. Kürtaj yaptırmış.”

Dudaklarım aralandı. “Kürtaj mı?”

“Evet. Benim bebeğim olmadığı konusunda ısrar ettiğimde çok kızdı. Onunla evleneceğimi sanıyordu. Yanılmıştı. O bebeğin babası kim bilmiyorum ama o kişi ben değildim.”

Gözlerimi kısmıştım. “Emin misin?”

“Oldukça eminim.”

“Hiçbir doğum kontrol yönteminin kesin olarak her zaman işe yarayacağı garanti edilmiyor.”

“Doğru. Ama bundan iki yıl önce vasktomi yaptırmıştım. Bir kadını prezervatiften menimi çıkarmak için şırınga kullanırken yakaladım.”

Ağzım açık kaldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Ben asla şaka yapmam,” diye hatırlattı bana. “Ama Lorraine’in babasına olan saygımdan, çocuk doğduktan sonra DNA testi yaptıracığımı söyledim. Eğer benimse, hayatının bir parçası olacağımı söyledim. Sonrasında öğrendiğime göre Hope’un annesinin doğum günü partisini zil zurna sarhoş hâlde basarak bebeği aldırıldığını açıklamış.”

Uzun bir süre ona baktım. Dane çok soğukkanlılıkla yalan söyleyebilirdi. Yine de içimden bir ses onun doğruyu söylediğini düşünüyordu.

“Ortada gerçekten bir bebek olduğuna ikna olmamıştım. Lorraine DNA testi yaptırmam konusunda memnun değildi. Parmağına bir yüzük takmamı istedi. Bu yüzden her şeyin bir aldatmaca olup olmadığını merak ettim.”

Sanırım bu mümkündü.

“Ailem durumu, yani kimsenin bebeğinin babası olamayacağını bildikleri için ona çok kızmıştı, Travis bile. Ancak görüyorum ki seni bana karşı kıskırtmak için her şeyi çarpıtmaktan oldukça zevk almış.”

“Evet, öyle. Ayrıca Jen’le kaçamak yapmışsınız gibi bir izlenim yarattı.”

“Yapmadık. Tek gecelik bir şeydi, o kadar. Şu anda Kent’le mutlu bir evliliği var.”

“Yine de baloda bana garip davrandı. Neden?”

“Bizi gördüğünde bir anlığına küçük bir kıskançlık yaşadığını söyledi.”

Sustum. “Sana ‘söyledi’ mi? Ne zaman söyledi?”

Dane boş boş parmaklarını kanepenin koluna vuruyordu. “Balodan sonraki sabah beni aradı ve özür diledi. Anlaşılan seninleyken onunla hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu görmek egosunu incitmiş. Bir dahaki görüşmemizde senden özür dileyeceğini söyledi.”

Hah! Bunu nezaketle kabul edebilirdim ama hiçbir anlam ifade etmezdi. Ukalalar bana göre insanlar değillerdi.

Başımı öne eğdim. “Daha önce söylediğin şeye geri dönersek... Birisi gerçekten de prezervatifin içinden senin menini çıkarmaya mı çalıştı? Ciddi misin?”

Başını salladı.

Ben sadece şaşkınlıkla kafamı sallayabiliyordum. “İnsanların böyle şeyler yaptığını bilmiyordum. Elbette, çocuğu bir kazanç kapısı olarak kullanmak umuduyla bile bile hamile kalan kadınlar olduğunu biliyorum.” Heather da onlardan biriydi. “Ama hamile kalmak için o kadar ileri gidemezler. Onu yakaladığında kadın ne tepki verdi?”

“Kapıyı çalmadan tuvalete girmemem gerektiğini söyledi.”

“Bu... vay canına. Sadece vay canına.” Vasektomi yaptırdığını duymak o kadar da şok edici değildi. Bir keresinde Dane’in çocuk sahibi olmakla ilgilenmediğini söylediğini duymuştum.

“Travis bir daha seni rahatsız ederse hemen beni ara,”

dedi Dane. “Keşke evlendikten sonra seni rahat bırakacağım söyleyebilseydim ama bunu garanti edemem. Eğer biz bir yıl dolmadan boşanacak olursak, yatırım fonuma erişimim engellenir, bunu o da biliyor.”

“Bu konuda onunla yüzleşecek misin?”

“Evet. Ağzından yalnızca istediğin kelimeleri seçerek aldığın yalanını söyleyeceğine şüphem yok.”

Muhtemelen. Hanna’nın sık sık iddia ettiği gibi adam tam bir çakaldı. “Başka bir şey daha söyledi.”

“Ne söyledi?”

“Babanızın hepinizi mahvettiğini ve Oliver adında birinin ölümünün bunu daha da kötüleştirdiğini söyledi.”

Dane’in buz kesmiş bakışları ürpermeme neden oldu. “Travis şüphesiz sana pek çok şey söylemeye devam edecektir,” dedi. Sesi duygusuzdu.

“Gerçekleri mi yalanları mı?”

“Muhtemelen ikisinden de biraz.”

“Peki bana baban ya da Oliver’in kim olduğu hakkında daha fazla şey söylemeyecek misin?”

“Bilmene gerek yok.”

Neredeyse irkiliyordum. Sebebi sözleri değildi, daha çok söyleme şekliydi. Ses tonu keskindi. Sertti. O kadar soğuktu ki havanın buz tutmamasına şaşırıyordum. Çizgiyi aştığını açıkça belli ediyordu.

Pekâlâ, bana durmam gereken yeri netçe göstermişti, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek bir ilişki değildi. Bana açıklama borçlu değildi. Benim ona söylemeyi tercih etmediğim bir sürü şey vardı. O hâlde, evet, onu bu konuda zorlarsam tam bir ikiyüzlü olurum.

Anlatmak istememesini umursamam beni daha çok rahatsız ediyordu. Acıtmamalıydı. Bunun için hiçbir neden yoktu. Yine de göğsüm sıkışmıştı.

Bir şekilde kendimi ilişkimizin gerçek olduğu fantezisine kaptırmış olabilir miydim? Öyle olmadığına emindim. Her

şeyin sahte olduğunu aklımda tutmakta iyi olduğumu sanıyordum. Belki de yanılmıştım. Hatayı en başında yapmıştım. Sahte flört başlamadan önce ona asla kişisel sorular sormazdım ve kişisel bir şey paylaşmayı reddettiğindeyse kesinlikle incinmezdim.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi. Hem de hiç. Her şeyin kafamda bulanıklaşmasına izin veremezdim.

Çıkmıyorduk. Yatağımızı paylaşmıyorduk. Hatta arkadaş bile değildik. O benim patronumdu, ben de onun asistanıyım, ilişkimiz bundan ibaretti. Bunu unutmama izin veremezdim. Bir an için bile.

Asistan pelerinimi sıkıca sararak ayağa kalktım. “On beş dakika içinde bir konferans görüşmeniz var, ben masama dönüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.” Döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

Kapı koluna uzandığımda, “Vienna?” dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Efendim?”

Beni dikkatle izledi. O karanlık, fazlasıyla sezgisel gözleri yüzümde geziniyordu. Konuşmak için ağzım açtı ama sonra cep telefonu çalmaya başladı. Telefona uzandı. Dane için iş her zaman önce gelirdi, beklediğim şey de tam olarak buydu. “Sonra konuşuruz,” dedi.

Başımı salladım, ancak bunu dört gözle beklediğim söylemezdi.

Neyse ki şirketten ayrılması gerekti ve mesai bitmeden binaya dönmedi. Bu da benim işten çıkabileceğimi ve akşamımı savunmamı, bir şekilde sinsice atlatmayı başarabilen bu adama karşı güçlendirmek için harcayabileceğim anlamına geliyordu.

Ashley arayıp onunla dondurmacıda buluşup buluşamayacağımı sorduğunda neredeyse eve varmak üzereydim. Anlaşılan Tucker onu yine kızdırdığı için evi hışımınla terk etmişti.

İçeride metal masalardan birine oturduk. Etrafta birkaç müşteri daha oturuyor; mekânı sohbet, kahkaha ve dondurma külahlarının çıtırtı sesleri dolduruyordu.

Karamelli dondurmamı yaladım, üzerine serpiştirilmiş fin-
dıklardan ve ufalanmış kurabiyelerden biraz yedim. Pürüzsüz
ve soğuk dondurma mideye güzelce indi. “Peki, Tucker ne
yaptı?”

Ashley’nin dudakları inceldi. “Takip ettiğimiz bir diziyi
izlemek için oturduk. Ne olacağını ‘tahmin etmeye’ başladı.
İlk seferinde haklı çıktı, etkilendim. İkincisinde şüphelendim.
Üçüncüsündeyse çok sinirlendim. Çünkü bunun o pisliğin bö-
lümüleri bensiz izlediği anlamına geldiğini anlayabiliyordum.”

Yüzümü buruşturdum. “Ah.”

“İlk başta inkâr etti. Bunu bana asla yapmayacağını söy-
ledi. Eğer bana gerçeği söylemezse formasını bıçakla parça-
lamakla tehdit ettiğimde, ben pazar günü annemle kiliseye
giderken dizinin geri kalanını izlediğini itiraf etti. Ne tür hasta
bir insan bunu yapar?”

Aslında ben de Melinda’ya bir iki kez yapmıştım, elbette
bunu ona söylemedim. “Özür diledi mi?”

“Hayır. Aşırı tepki verdiğimi söyledi. Aşırı tepki vermek,
saç düzleştiricilerimle kıçına vurmak olurdu. Sakın bunun ak-
lımdan geçmediğini sanma.” Ashley çikolatalı dondurmasını
yaladı. “Beni hâlâ sevdiğine inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum. Yapmaması gereken bir şey yaptı. Şu
anda kendini boktan hissettiğine şüphe yok.”

“Öyle de hissetmeli,” diye küstahça söylendi Ashley. “Peki,
sen ve olağanüstü seksi patronunla işler nasıl gidiyor?”

Midemin nasıl bulandığını görmezden gelerek dondur-
mamdan bir ısırık daha aldım. “İyi.”

“Onu yatağa attın mı?”

“Sence?” Onu güldüren hınzır bir gülümsemeyle sordum.

“İddiaya girerim çok zengindir. Büyük penis enerjisi veriyor.”

Kaşlarımı çattım. “Büyük penis enerjisi mı?”

“Bu konuda kendine tamamen güvenen bir adam gibi yürü-
yor.” Gözlerini kıstı. “Yüzündeki o ifade de ne öyle?”

Gözlerimi kırptım. “Ne ifadesi?”

“Bir şeyler seni rahatsız ettiğinde yüzünde beliren ifade.”

Ben Dane'den bahsedinceye kadar yoku. Ne oldu? Aranız mı bozuldu?"

"Hayır. Her şey yolunda."

"Kızım, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bir şey yok." Konuyu kapatmasını umarak *waffle* külahından akan dondurma damlalarını yaladım.

"İşkolik olduğu için onun gözünde asla birinci olamayacağından mı endişeleniyorsun? Çünkü ben olsam üzülürdüm."

Neredeyse gülecektim. Dane'in işi her zaman önce gelirdi, bunun kesinlikle farkındaydım. Yine de belli belirsiz cevap verdim. "İşkoliklerin çoğu işlerini hayatlarının geri kalan kısmıyla dengelemekte zorlanır."

"Doğru. Ancak o çoktan seni işinin önüne koydu. Eh, bana uzun zaman önce çalışanlarıyla yakın bir ilişki içine girmekten kaçındığını söylemiştin. Senin için bu kuralı çiğnedi. Seni önemsemese bunu yapacağını sanmıyorum." Çenesinden aşağı damlayan dondurmaya silmek için bir peçete kullandı. "İkinizi barbeküde gördüğümde haklı olup olmadığımı anlayacağım. Melinda'yla karşılaştığımda kendimi davet ettirmeyi başardım."

Dudaklarım aralandı. Ashley bunu her zaman yapardı. Herkesi tanıyor gibiydi.

"Sizi birlikteyken izleyeceğim ve ne gördüğümü sana söyleyeceğim," diye devam etti Ashley. "Umarım Hanna, onun bir psikopat olduğu konusunda yanılıyordur. Yatağında öyle bir adam istemezsin."

"Hanna'yla bu konuyu mu konuşuyordun?" Onları birkaç yıl önce tanıştırmıştım, şimdi çok iyi anlaşıyorlardı.

"Sen ve Dane için çok heyecanlı ama onun vicdansız bir adam olduğunu düşündüğü için sana zarar vereceğinden de endişeleniyor."

"Sanırım iyi olacağız ve onun bir psikopat olduğuna inanmıyorum."

"Bunu söyleyebileceğini söylemişti. Ayrıca sana Raymond'un da 'tatlı' olduğunu düşündüğünü hatırlatmamı

söyledi. Biliyorsun, onu terk ettiğinde cüzdanını çalan ve kredi kartının limitini aşan Raymond.”

“Siz ikiniz bunu unutmama asla izin vermeyeceksiniz, değil mi?”

“Hayır. Hangi gerçek dost bunu unutturur ki?”

Homurdandım.

Dondurmalarımızı yedikten sonra kendi araçlarımızla şimemize geri döndük. Otoparka girerken, binanın dışına park etmiş tanıdık bir araba fark ettim. Lanet olsun. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Ashley, ana kapıya doğru yürüyene kadar Dane’i fark etmemişti. Belli ki geldiğimi fark etmişti çünkü aracından inmiş ve yaslanmış hâlde bana bakıyordu.

Ashley ağzını kulağıma dayadı ve sessizce, “İkinizin neden kavga ettiğinizi bana söylemediğin için bilemiyorum ama git ve bunu çöz,” dedi.

“Kendi tavsiyene uyup Tucker’la barışacak mısın?” diye sordum.

Burnunu çekti. “Belki.”

Onu binaya kadar takip etmek yerine, derin bir nefes alarak Dane’e doğru yürüdüm. “Burada ne işin var?” diye sorarken sesimin kaba çıkmamasına dikkat ettim.

Arabadan uzaklaştı. “Sana sonra konuşacağımızı söylemiştim.”

Alnımı kaşıdım. “Yarına kadar bekleyemez miyiz?” Çünkü kafamda aramızdaki çizgileri bulanıklaştırmamanın en iyi yolunun onu sadece işte ya da sahte randevularımızda görmek olduğunu düşünmüştüm. Artık günün bana ait olan zamanındaydım ve onun dairemin içinde olmasına gerek yoktu.

Kişisel alanıma girdi ve bana baktı. “Uzaklaşıyorsun. Sözünden dönmeyi mi planlıyorsun?”

Çenemi kaldırdım. “Hayır, öyle bir şey yapmam. Bunu sana daha önce de söyledim.”

Telefonum titredi. Dikkatimin dağılmasına sevinerek çantamdan telefonumu çıkardım.

Freddie'den bir mesajdı: *Kırmızı kod*.

Tüm vücudum kasıldı. *Kahretsin*. Dane'in seslenmelerine aldırmadan arabama koştum ve kilidi açmak için anahtarlığın düğmesine bastım. Sürücü koltuğuna atladım ve ona bir kez daha bakmadan hızla otoparktan çıktım.

Arabayı babamın evine doğru sürerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kırmızı kod durumu, Simon'ın anksiyete krizi geçirmesinden kendini tekrar kesmesine kadar her şey olabilirdi. Sonuncusu pek sık yaşanmazdı ama olduğunda, her şey daha kötü olabilirdi.

Çok geçmeden babamın sokağında süratle ilerliyordum. Arabayı evinin önünde keskin bir duruşla park ettiğimde lastikler gıcırdadı. Araçtan atlayıp kapıya doğru koştum, anahtarlarımı yolun yarısında düşürdüğümde küfrettim. Eğildim ve onları kaptım-

Bir el kolumu kavrayarak beni kendine döndürdü. Dane. "Neler oluyor?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım, onu gördüğüme şaşırmışım. "Gitmen gerek." Kolumu kurtarmaya çalışsam da beni sıkıca tuttu.

"Neler oluyor? Bembeyazsın ve cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşturuyorsun."

Başımı salladım. Bunun için zamanım yoktu. "Şu anda bunu konuşamam. Sadece git. Yarın konuşuruz."

"Bana söyleyene kadar gitmiyorum-"

"*Siktir git, Dane.*" Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Bu seni ilgilendirmez." Merdivenleri hızla çıktım, Simon'ın ön kapısının kilidini açıp aceleyle içeri girdim.

Kapıyı arkamdan kapatarak, "Baba?" diye seslendim. Cevap vermedi. Oturma odasına göz attım. Boştu ama televizyon açıktı. "Baba?" Tekrar bağırdım. Hâlâ ses yoktu.

Mutfağa girdim ve sendeleyerek durdum. Karo döşeli zeminde oturuyordu, gözleri kapalı, elleri kalın siyah saçlarını kavramıştı.

Önünde çömeldim. "Baba, sorun ne?"

Başını beceriksizce kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. O ana

kadar geldiğimi anlamadığını fark ettim. Derin düşüncelere dalmıştı. Anılarının içindeydi. Bu hiç iyi bir şey değildi.

“Baba, ne oldu? Ve neden yüzünün bir tarafı morarmış?”

Yanağına dokundu. “Masada uyuyakalmışım ve...” Sustu ve gözlerini sıkıca kapattı.

Gözlerinin altındaki koyu lekelerle baktım. “Pek iyi uyuyamıyorsun. Az önce bir kâbus mu gördün?” Kafasını ne kadar karıştırabileceklerini bildiğim için dikkatlice sordum.

Ürperdi. “Onu görmeden duramıyorum, onu görmeden duramıyorum.”

Bu kadar şiddetle bahsettiği tek bir kadın vardı, o da annesiydi. “Baba, aç gözlerini, bana bak.” Ellerini saçlarından nazikçe çekti. “Lütfen bana bak.”

Gözlerini kırıştırarak açtı, o kadar üzgün görünüyordular ki göğsüm sızladı.

“Yine terapide anıların üzerinde mi çalışıyorsun?”

Sadece başını salladı.

İçimden lanet ettim. Bazı anılarını gün yüzüne çıkarmasının ve annesinin elinden maruz kaldığı istismarla yüzleşmesinin onun için önemli olduğunu biliyordum. Ancak tüm bunların ona verdiği zarardan nefret ediyordum. Özellikle de sık sık korkunç kâbuslar görmesine neden olduğu için. Uyumaktan o kadar korkardı ki çoğu gece saatlerce uyanık kalırdı.

Bazen o kadar mide bulandırıcı bir anıyı hatırlıyordu ki dayanmakta zorlanıyordu. Sonra anksiyete atakları geri geliyor ya da kendine tekrar zarar vermeye çalışıyordu.

Yine de terapi seanslarının ona yaptıklarından ne kadar nefret ettiğimi söylemedim. Terapi önemliydi ve onu desteklemem gerekiyordu.

Kolunu okşadım. “Bize çay yapmama ne dersin?”

“Çay yok. Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.” Ayağa kalkarken kolunu çekti ve sonunda ayağa kalktı. “Sadece kâbusun hakkında konuşmak istemiyorsun. Sorun değil. Konuşmak zorunda değiliz. Sadece

masada birlikte oturabiliriz, sen de beni çay içerken izleyebilirsin. Bunun ne kadar keyifli olduğunu biliyorsun.”

Kırk dökük ahşap masaya oturdu. “Şimdi iyiyim.”

“Tabii ki öylesin. Madem buradayım, biraz daha kalabilirim.” Su ısıtıcısını aldım, musluktan su doldurdum ve masanın üzerine bıraktım.

Arkamdan bir gümbürtü geldi, sanki sandalye duvara çarpmıştı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Simon.

Döndüm. Dane mutfak kapısında duruyordu. Kahretsin. Evin içine nasıl girmişti?

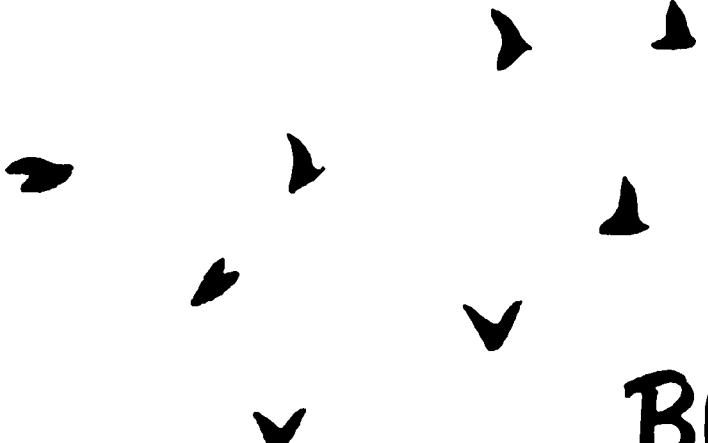
Aralarına girdim. “Sorun yok, baba. Bu Dane. Patronum. Sana telefonda ondan bahsetmiştim, hatırladın mı?” Bana bakmadı. Dane’e bakmaya devam etti, gözleri kocaman, nefesleri hızlı hızlı geliyordu. “Baba?”

“Sen Simon olmalısın,” dedi Dane, tüm kibarlığıyla. “Vienna’dan senin hakkında çok şey duydum.”

Yalan.

Simon’ın gözleri titriyordu, yüzünde acı ifadesi belirdi ve başı hafifçe yana düştü. Sonra yüzündeki endişe ifadesi kayboldu ve yerini saf bir kibir aldı. Duruşu bir anda değişti. Sanki dünya ve içindeki her şey ondan daha alttaymış gibi kendini daha dik, daha sabit tuttu. Bana baktığında midem bulandı.

Yutkundum. “Merhaba, Deacon.”

BÖLÜM YEDİ

“Merhaba, prenses,” dedi Deacon, dudakları hafifçe kıvrılırken. Gülümsemesinde sık sık alaycı bir ton belirse de neyse ki bana baktığında böyle olmazdı.

Çocukken, babamın diğer kişiliklerinin, ya da onlara verilen adla alterlerinin varlığını otomatik olarak kabul etmiştim. Freddie’yle oyunlar oynardım. Anaç Maggie’yle kurabiye pişirmiştim. Deacon, Simon’ı ya da beni üzen her kimse, ki bu genellikle annem olurdu, ona bağıırken arkasına saklanmışım. Bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim, bu benim için normaldi. Ta ki Melinda ve Wyatt’la yaşamaya başlayana kadar.

Beni DKB* konusunda eğitmişlerdi, bu yüzden korkmama gerek olmadığını anlayacak kadar bilgi sahibiydim. Simon’ın alterleri Bay Hyde’in değişik versiyonları gibi değildi. Onlar bir anlamda onun koruyucularıydı. Çocukken maruz kaldığı korkunç istismarla başa çıkmasına yardımcı olmak için geliştirilmişlerdi. Bir şekilde travmalarından kurtulmasını mümkün kılıyorlardı.

Simon’ın vücudunda üç “insan” vardı. Sekiz yaşındaki Freddie, kırk yaşındaki Maggie ve otuz beş yaşındaki Deacon.

*Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu. -ç.n.

Bazı DKB vakalarının aksine, birbirleriyle içsel olarak etkileşim hâlindeydiler. Hatta bir tür ortak bilince sahiptiler. Aynı anda yalnızca bir alter baskın olsa da diğerleri neler olup bittiğinin her zaman farkındaydı. Bu onlar için işleri daha az kafa karıştırıcı hâle getiriyor gibiydi.

Deacon başını Dane'e doğru çevirdi. "Demek bahsettiğin adam bu, ha?"

Başımı salladım. "Evet, adamımız bu."

Deacon onun yüzünü inceliyordu. "Sana benden bahsetmemiş," diye doğru bir tahminde bulundu. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Peki ya Freddie? Maggie? Hepimizi sır olarak mı sakladın?" Ters ters baktı. "Bu hiç hoş değil."

"Evet, çoğu zaman sen de pek iyi sayılmazsın."

Kıs kıs güldü. "Ben *asla* iyi olmadım, prenses."

Deacon zalim ya da kötü biri değildi ama "bana bulaşmayın" tavrı vardı ve agresif bir şekilde korumacıydı. Tehdit olarak gördüğü kişilere şiddet uygulayabilirdi, buna ilk elden tanık olmuşum.

Dane'e döndüm. "Gitmelisin." Deacon benim ilgimi çekmek için rekabet etmek zorunda hissederse tuhaf davranabilirdi. Belki de sık sık ortaya çıkmadığı için ya da etkileşimde bulunmaktan rahatsız olmadığı tek kişi ben olduğum için sonraki adımımın ne olacağımı çözemiyordum.

Bir milim bile kıpırdamayan patronuma bakarken Deacon'ın ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Gitmek istemiyor. Sana zarar vereceğimden endişeleniyor. Ne kadar tatlı." Deacon yemek sandalyesine çöktü ve bacaklarını uzattı, tamamen rahatlamıştı.

"İyi olacağım," dedim Dane'e.

"Sana inanıyorum." Kapı pervazına yaslanarak hiçbir yere gitmeyeceğini belli etti.

Tanrı aşkına. "Gerçekten gitmelisin." Gitmedi.

Deacon güldü. "Görünüşe göre bu adamı elinin tersiyle itemeyeceksin."

Kızgınlık içimde dalgalandı. Mesele şu ki... bu kızgınlığı

örtbas etmek zorundaydım, aksi takdirde Deacon beni savunmaya geçer ve Dane’i bir şekilde dışarı atardı. Elbette, Dane’i şimdilik eğlenceli buluyordu. Bu bir anda değişebilirdi. Deacon değişken bir karakterdi.

Yapabileceğim en iyi şey Dane’i tamamen görmezden gelmek ve Deacon’ın da tüm dikkatimi kendinde topladığı için memnun bir şekilde onu görmezden geleceğini ummaktı.

Karşısındaki koltuğa oturduğumda Deacon bana baktı. “Freddie sana mesaj mı attı?” Aslında bu bir soru değildi.

“Simon’ın bana ihtiyacı olacağını düşünmüş,” dedim.

“İhtiyacı vardı. Enkaz gibiydi.” Deacon’ın üst dudağı kıvrıldı. “O kaltağın anılarının onu bu kadar etkilemesine neden izin veriyor anlamıyorum. Değersiz bir kevaşeden başka bir şey değildi.”

“Katılıyorum.”

“Corrine de aynıydı,” dedi annemi kastederek. “İyi olduğu tek şey adamın kafasını karıştırmaktı. Sonunda hak ettiğini bulduğunu söyleyebilirim.”

Deacon onun hak ettiğini bulmasını sağlamıştı.

Odanın içinde etrafına bakınırken kaşları çatıldı. “Bir sigaraya ihtiyacım var. Siktiğimin Maggie’si zulamı hep çöpe atıyor. Görünüşe göre sigara içmek sağlığa zararlıymış.”

“Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum,” diye takıldım.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Tekrar patronuma baktı. “Sen sigara içiyor musun?”

“Hayır, içmiyorum,” diye cevap verdi Dane. Sesi dengeliydi.

Deacon omuz silkti. “Sanırım kimse mükemmel değil.” Bana döndü ve Dane’i işaret etti. “Peki ya bu adam? Sana karşı iyi mi?”

“Öyle olmasaydı onunla birlikte olmazdım,” diye dikkatle cevap verdim.

“Doğru.” Deacon’ın bakışları tekrar ona kaydı. “Eğer ona zarar verirsen, benimle hesaplaşırsın.”

“Anlaşıldı,” dedi Dane.

Deacon gözlerini kıstı. “Hayır, gerçekten anladığını sanmıyorum. Eğer ona bir zarar verirsen, anlayacaksın.” Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. “Simon şimdi seninle konuşmak istiyor.”

Rahat bir nefes aldım. “Tamam.”

“Seninle konuşmak güzeldi, prenses. Eğer Bay Patron seni üzerine bana gel. Anladın mı?”

“Anladım.”

Başını salladı, tatmin olmuştu. Kafası yana düşerken başkışları odak noktasından çıktı. Alnı kısa bir acı kırbacıyla buruştu. Sanki gözüne bir şey kaçmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra babam bana baktı. Koltuğunda doğruldu ve kollarını vücuduna doğru çekti.

“Merhaba, baba,” dedim usulca.

Boğazını temizledi ve bana belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. Gözleri Dane’e kaydı. “Az önce beni korkuttun.” Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Ben Simon, Vienna’nın babasıyım.”

Dane uzandı, her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin bir şekilde onun elini sıktı. “Dane Davenport, onun erkek arkadaşı ve patronuyum. Davetsiz geldiğim için özür dilerim. Vienna’nın panik içinde buraya koştuğunu gördüm, kapıyı düzgün kapatmamıştı. İyi olup olmadığımı kontrol etmek istedim.”

“Anlıyorum. Onu kontrol edecek kadar önemsemene sevindim. O özel biri, biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Simon ensesini ovuşturarak, “Otursana,” dedi.

Dane’in bahaneler uydurup gideceğini düşünmüştüm ama ben herkese içecek hazırlarken o da masaya oturdu. Hızla spora dönen bir sohbetin içine girmişlerdi. Sanki ikisi de ortamı yumuşatmaya, o anı normalleştirmeye kararlıydı.

İçecekleri verdikten sonra yerime döndüm. Onları bu kadar iyi etkileşim içinde izlemek biraz gerçeküstüydü. Dane’in babamın rahatsızlığını kabullenmesini beklemiyordum, sonuçta her gün birinin bir kişilikten diğerine geçişini izlemiyordunuz. Yine de Dane bundan bahsetmedi ya da soru sormadı. Sanki

Deacon odayı terk eden ayrı bir kişiymiş gibi davrandı. Aslına bakılırsa işler bizim için böyle yürüyordu.

“Pazar günkü barbeküye geliyor musun?” diye sordu Simon, hepimiz fincanlarımızı doldurduktan sonra.

Dane başıyla onayladı. “Geliyorum.”

“Güzel. O zaman daha fazla konuşabiliriz.” Ayağa kalktılar ve tekrar el sıkıştılar.

“Seni geçireyim,” dedim Dane’e. Henüz gitmeye hazır değildim. Simon’ın iyi olduğundan emin olana kadar olmazdı.

Dane başıyla onayladı ve beni kapıya kadar takip etti. Kapıdan çıkınca yüzünü bana döndü.

“Babanda DKB mi var?”

“Evet. Duymuş muydun?”

“Biraz. Ne zamandır var?”

“Onu tanıdığımdan beri.” Simon bir keresinde bana dört ya da beş yaşlarında ayrışmaya başladığına inandığını söylemişti. Yine de onun bunu bilmesine gerek yoktu. Eminim Dane neden böyle ayrışmaya başladığını soracaktı ve Simon’ın izni olmadan hikâyeyi anlatmak doğru olmazdı.

“Corrine kim?” diye sordu Dane.

Gerilmemek için çaba harcıyordum. “Tetikleyicilerinden biri.” Şimdilik bu konuda söyleyeceklerim bu kadardı. “Konuşmamızı istediğini biliyorum ama bekleyebilir, değil mi?” diye sordum.

Dane uzun bir süre bana sertçe baktı, sanki beni gerçekten ilk kez görüyormuş gibiydi. Açıklaması zor, garip bir histi. “Bekleyebilir.”

“Yarın görüşürüz.”

Konferans salonunda etrafımda konuşmalar sürerken not aldığı için gözlerimi çoğunlukla tabletimden ayırmıyordum. Dane’in bütün gün arka arkaya toplantıları vardı ve çoğunda hazır bulunmamı istemişti. Yorucu olsa da zamanla buna alışmıştım.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona doğru bakmadım. Bütün gün beni izlemişti. Beni izliyordu... Tarif etmesi zordu. Sanki bir araya getirmek istediği bir bulmacaya dönüşmüştüm. Ya da onun gibi bir şey. Gerçekten bilmiyordum. Sadece tüm bu gözlemlene olayının beni rahatsız ettiğini biliyordum.

En azından babam için endişelenmekten birkaç kez kendimi kaybetmemi engellemişti. Simon dün gece nihayet yanımdan ayrıldığımda iyiydi ama beyni zihinsel kasasından çıkardığı her yeni şeyle uğraşırken kâbuslar devam edecekti.

Toplantı nihayet sona erdiğinde, Dane benimle ofisinde konuşmak istediğini belirtti. Ah, harika. İç çekişimi dizginleyerek onu geniş odaya kadar takip edip kapıyı kapattım. Tableti mi göğsüme dayadım ve kollarımı kavuşturdum.

Dane masasına yaslandı. “Dün Travis’le sana anlattığı küçük hikâye hakkında yüzleştim. Beklediğim gibi yalan söylediğini iddia etti. Durumu çarpıtarak sanki onunla benim aramda bir anlaşmazlık yaratmaya çalışıyormuşsun gibi göstermeye çalıştı.”

Sanki aralarında zaten büyük bir uçurum yokmuş gibi. “Ne kadar da tahmin edilebilir.”

“Gerçekten de öyle. Seninle yüzleşmekten bahsetti. Bunu yapmaya cüret ederse karşılaşacağı sonuçların korkunç olacağını açıkça belirttim. Bu uyarıyı dikkate almayabilir. Bu yüzden dün gece aptalca bir şey yapması ihtimaline karşı hazırlıklı olmanı söylemek için gelmişim.”

Bu bilgiyi telefonla da iletebileceğini söylemeyi düşündüm ama konuşmaya devam etti.

“Travis seninle yüzleşmek için gelirse hemen beni aramanı istiyorum.”

Başımı salladım. “Tamam.” O küçük pislikle konuşmak istemiyordum.

Dane başını yana eğdi. “Bana babanın durumunu anlatmayı hiç düşündün mü?”

Dudaklarımın kasıldığını hissettim. Şu ana kadar Simon ya

da dün gece olanlar hakkında tek kelime etmemişti. Aslında işle ilgili olmayan hiçbir şeyden bahsetmemişti. Buna sevinmişim. İhtiyacım olan mesafeyi korumama yardımcı oluyordu. Eninde sonunda bu konuyu açacağını biliyordum.

“Herhangi bir kişiliğinin ortaya çıkması ihtimalinde kafan karışmaması için barbeküden önce sana söyleyecektim,” dedim.

“Benimle tanışmaya karar verirse diye bana diğer kişiliklerinden bahsedebilir misin?”

Bu makul bir talepti. “Tamam. Freddie sekiz yaşında. Seninle konuşması pek olası değil. Utangaçtır ve kolay kolay güvenmez.” Tüm alterler arasında en zoru oydu çünkü tacize uğrayan oydu. “Maggie kırk yaşında. Güçlü, şefkatli ve anaçtır. Genelde bana annelik yapar ve beni şımartır. Muhtemelen sana selam verecektir ve küfretmediğin sürece sana iyi davranacağına eminim. Etrafında kimsenin küfretmesinden hoşlanmaz.”

“Not edildi. Konuşurken kaçınmam gereken konular var mı? Onları kızdırmak istemiyorum.”

Soru soracak kadar düşünceli olmasına şaşırdım. Minnettardım, bu onun karakterine tamamen aykırı olmasına rağmen önemsemişti. “Simon’ın ailesi ya da geçmişi hakkında soru sorma ve Corrine’den bahsetme,” dedim.

“Pekâlâ.” Dane dudaklarını büzdü. “Corrine kim?”

Parmaklarımı esnettim. Adam inanılmaz derecede inatçıydı. “Annem.”

“Neden onun için bu kadar tetikleyici?”

“İyi bir ilişkileri yoktu ve iyi bitmedi,” diye belli belirsiz cevap verdim.

“Deacon onun dersini aldığını söyledi. Bununla ne demek istedi?”

Beni yakalamıştı. “Bu önemli değil.”

“Bence önemli. Ne demek istedi?”

“Bilmene gerek yok,” dedim, kendi sözlerini ona geri çevirerek. Bunu kaltak gibi davranmak için söylememiştim. Hissettiğim buydu, bir şekilde onun da özel hayatı hakkında aynı şekilde ağzı sıkı olduğunu hatırlatmak istemişim.

Dane'in gözleri kısıldı. "Travis'in sana söylediği şeyleri detaylandırmadığım için kızgınsın."

"Hayır, değilim."

Masadan uzaklaştı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Nabzım hızlansa da gerginliğimi belli etmedim. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Benden birkaç santim uzaklıkta durdu. O karanlık, her şeyi bilen gözler yüzümde gezindi. "Sen farklısın. İçine kapanıksın. İş yerinde her zaman mükemmel bir profesyonelsin ama dün soruna cevap vermeyi reddettiğimden beri profesyonellikten uzak davranıyorsun."

Tamam, ilişkimizin tamamen profesyonel olduğunu kendime hatırlatmak için konumumu bir tür duygusal kalkan olarak kullandığımı söylemek doğru olurdu. Dane'in bundan bahsetmesi bir yana, umursamasını bile beklemiyordum.

"Kızgın değilim," diye tekrarladım. "Kendime kızmıştım, sana değil. Söylediklerini detaylandırmanı asla istememeliydim. Bunu sormak bana düşmezdi. Sadece... bunu bir anlığına unuttum. Bir daha olmayacak."

"Hımm." Sessizlik anları geçip gitti. "Dün geceye kadar senin hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi fark etmemiştim, Vienna. İnsanlara sadece genel resmi gördüklerini varsaymalarına yetecek kadar bilgi veriyorsun." Başını öne eğdi. "İçinde çok şey saklıyorsun, değil mi?"

"Sen de öyle."

"Evet, düşündüğümünden çok daha fazla benziyoruz."

Ben olsam, bizi "benzer" olarak tanımlamazdım.

Birisinin, "Tak, tak," diye kapıya vuruşunu taklit eden sesinin ardından kapı hemen açıldı ve Jen içeri süzüldü, yüzündeki ışıltılı gülümseme beni görünce duraksadı. "Ah. Özür dilerim. Masanda olmadığını görünce molada falan olabileceğini düşündüm," dedi bana. "Burada olacağını tahmin etmeliydim."

Dane'in elinin sıcak ağırlığını kalçamda hissedene kadar gerildiğimi fark etmemiştim. Bu sıcaklık içime sızmış ve tedirginliğimi biraz olsun eritmiş gibiydi. Orada çalıştığım süre

boyunca o-Verve'e gelmemiştii, bu yüzden onu görmek sürpriz olmuştu.

Dane'in telefon numarası onda vardı, öyleyse buraya kadar gelmesinin sebebi neydi? Önemli bir şey olmalıydı.

"Geldiğini bilmiyordum," dedi Dane.

Jen ona baktı. "Seni arayacaktım ama buraya gelirsem bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm." Gözleri tekrar bana kaydı. "Baloda yaptığım kabalık için özür dilemek istiyorum. O ben değildim. Ben o kadar şirret biri değilim. Sadece kötü bir gece geçiriyordum."

"Evet, Dane bana bunun küçük bir kıskançlık meselesi olduğunu açıkladığım söyledi," dedim.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Görünüşe göre, bana söylemesini beklemiyordu. Boğazını temizledi. "Evet. Aptalca ve çocukçaydı, özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Hayır, olmayacaktı çünkü buna ikinci kez tahammül edemezdim. "Bildğim iyi oldu. Özrün kabul edildi." *Kısmen.*

"Buraya gelmenin diğer nedeni neydi?" diye sordu Dane.

"Ah, şey, cumartesi gününe denk geldiği için bu yıl Kent için sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemeyi düşünüyorum," diye yanıtladı. "Gelebilecek misin?"

"Birkaç ay var, bu yüzden o hafta sonu için programımın nasıl olacağından emin değilim. Gerekirse Vienna benim için birkaç düzenleme yapabilir. İkimiz de orada olacağız."

Gülümsemesi biraz zayıftı. "Mükemmel. Planlama konusunda yardımınız işime yarayabilir. Bana birkaç saatini ayırabilirsin, değil mi?"

Neredeyse ağzım açık kalacaktı. Belli ki onun takvimine hiç göz atmamıştı. Ya da sırf onun için her türlü toplantısını memnuniyetle iptal etmesini bekliyordu.

"Beklediğin kadar boş vaktim olduğunu sanmıyorum," dedi. "Vienna önceden de benim için etkinlikler planlamıştı. Eğer gerçekten ihtiyacın varsa sana yardımcı olabilir. Ancak o da benim kadar meşgul, bu yüzden onun da çok fazla boş zamanı olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemesi soldu ve elini salladı. “Sorun değil. Hope’tan yardım isteyebilirim. Yine de teşekkür ederim.” Omuz silkti. “Peki, hoşça kalın.” Ve gitti.

Dane elini kalçamdan çekti. “Eğer partiyi gerçekten yapmaya karar verirse, ki muhtemelen gerçekleştirmeyecek, Jen’in aklına her zaman farklı fikirler gelir ama bunları nâdiren uygular. Bunu sürpriz olarak tutmayı başarabileceğini sanmıyorum. O kandırılması zor bir adam.”

O zaman Kent, tıpkı Dane’in kendisi gibiydi. Hiçbir şey onu atlatamazdı. Kent’in şokları ağabeyi kadar kolay atlatıp atlatmadığını merak ediyordum. Dane’in dün gece Simon’ın kişilik değişimini bu kadar iyi karşılaması beni hâlâ şaşırtıyordu. Korkmuş gibi bile görünmüyordu.

Diğer Davenportların Simon’la tanışmasını dört gözle beklemiyordum. Eğer Simon’ın alterlerinden biri direksiyona geçerse, hepsinin aynı rahatlık ve duyarlılıkla üstesinden geleceğinden şüpheliydim. Özellikle de Travis’in. Eğer babama karşı alaycı bir yorumda bulunurlarsa, araya girip onlarla ilgilenmeme gerek kalmazdı. Bunu Deacon yapardı ve yumruklar havada uçuşurdu.

BÖLÜM SEKİZ

Pazar öğleden sonra, Sam üvey ailemin evinin önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Dane'le barbekü partisine giderken beni de almışlardı. Simon'ın, Ashley'in ve kahretsin, Heather'inki de dahil olmak üzere birkaç araba yakınlarda park etmişti.

Babamı barbeküye benimle gitmesini teklif etmiştim ama o Wyatt'ın her şeyi hazırlamasına yardım etmek için erkenden oraya gitmek istemişti. Hayatımdaki bu iki erkeğin çok iyi anlaşması beni mutlu ediyordu. İkisinin de diğeriyle olan ilişkimden dolayı tehdit altında hissetmemesine bayılıyordum.

Başparmaklarıyla telefonuna dokunmaya devam eden Dane'e baktım. Onu daha önce hiç kot pantolonla görmemiş-tim. Bu tarz onun daha az çekici ya da daha az zeki hâle getirmemişti. Bunun başlıca nedeni yalamaya müsait altın sarısı teninin bir bölümünü gösteren yakası açık beyaz gömleğiydi. Hiç kimse bu kadar doğal ve saf bir erkeksiliğe sahip olmama-lıydı. Hiç kimse.

Son derece rahat görünüyordu. Tabii ki öyleydi. Standart "aileyle tanışma" baskısını hissetmiyordu. Ailemin onu sevip sevmemesi onun için önemli değildi. Önemli olmasına da

gerek yoktu. Sadece mutlu bir çift olduğumuza inanmalarını istiyordu.

“Geldik,” dedim ona.

Kısa bir süre başını kaldırdı ama parmakları sabit durmuyordu. “Anlıyorum.” Birkaç dakika sonra nihayet telefonunu cebine koydu. “Hazır mısın?”

“Evet. Peki sen? Çünkü seni sorgulayacaklar, inceleyecekler ve yaptığın her hareketi izleyecekler. Ayrıca birkaç gün içinde benimle evlenmeyi planladığını düşünürsek,” Midem takla attı. “İçeridekileri, evliliğimizin onlar için çok büyük bir sürpriz olmaması için bana değer verdiğine ikna etmen gerekecek.”

“Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Hadi, gidelim.”

“Bekle, bir şey daha var. Melinda ve Wyatt’ın kızı Heather’in seninle flört edeceğini bilmelisin. *Fazlasıyla.*”

Kaşlarını çattı. “Seninle birlikte olduğumu bildiği hâlde mi?”

“Kaltak olmak onun tarzı. Beni kışkırtmayı seviyor, bundan zevk alıyor. Kimse ona flört etmeyi bırakmasını söylemeyecek çünkü senin nasıl tepki vereceğini görmek isteyecekler, bu yüzden ona vereceğin tepkinin yakından izleneceğini bil. Eğer ona karşı en ufak bir ilgi gösterirsen, seni benim için iyi biri olarak göreceklerini sanmıyorum.”

“Anlaşıldı.”

İkimiz de arabadan indik. Aracın benim bulunduğum tarafında bana yetiştiğinde tavırları değişmişti. Birlikte çalıştığım o soğuk, sert, kayıtsız erkek gitmiş, onun yerine açık ve rahat görünen bir adam gelmişti. Onunla tanışmak için bekleyen herkesi kandıracağından emindim. Bu da kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Çoğunu önemseydiğim bu insanları kandırmasına izin verecektim. Kahretsin, ben de onları kandıracaktım. Seks şantajıyla ilgilenmesine izin verdiğim için pişman değildim, sadece keşke başka türlü bir iyilik yapsaydı diye düşünmeden edemedim.

“Hiç oyunculuk dersi aldın mı?” diye sordum ona sessizce. Kaşlarını hafifçe çattı. “Hayır.”

Görünüşe göre başka birinin kılığına girmek ona doğal geliyordu.

Melinda’nın uzun zaman önce bana verdiği ön kapı anahtarını kullanarak Dane’i evin içinden geçirip arka bahçeye çıkardım. Müzik çalıyordu ancak sohbet, kahkaha ve ızgaranın cızırtısını bastıracak kadar yüksek değildi. Sıcak havaya duman, bira, kızarmış et ve verandadaki masanın üzerinde duran çeşitli yiyeceklerin kokuları karışıyordu.

Simon, Wyatt ve Tucker ızgaranın yanında durmuş, derin bir sohbe dalmışlardı. Junior, Ranger’la çekme oyunu oynuyordu, ikisi de eski bir frizbiyi sıkıca kavramıştı. Masanın üzerine dökülen bir içkiyi peçetelerle temizleyen Melinda, yaşlı komşusu Nancy’yle konuşuyordu; Nancy sık sık komşularının buluşmalarına kendisini de davet ettiriyordu. Ashley bir sandalyeye yayılmış, gazozunu yudumluyor ve Melinda’nın söylediklerine başını sallayarak eşlik ediyordu. Heather, en az Heather kadar kaltak olan arkadaşı Jana ile bir kenarda duruyordu. Çoğu zaman aynı şeyleri konuşurlardı.

Bizi ilk Melinda fark etti. Gülümseyerek ıslak peçeteleri masaya bıraktı. “İşte geldiniz.” Yanımıza geldi, beni kucakladı ve sonra gülümseyerek Dane’e baktı. “Beklediğimden daha uzunsun. Ve Ashley’nin anlattığı kadar seksisin.”

İç çektim. “Dane, bu Melinda. Birkaç dakika içinde terbiyesini takınacaktır.”

Dane’in dudakları kıvrıldı. “Vienna’nın sürekli senden bahsettiğini söylemek isterdim ancak henüz ondan gizlice hikâyeler öğrenme aşamasındayım.”

Melinda başını salladı. “Bizim Vienna’mız insanları hayat hikâyeleriyle eğlendiren biri değildir, yine de onun hakkında büyüleyici bulacağını düşündüğüm pek çok şey var.”

Derin bir nefes aldım. “Bana bunu yapmayacağına söz vermiştin.”

Melinda’nın kaşları çatıldı. “Öyle mi söyledim?”

“Evet, söyledin.”

“Kahretsin.” Dane’e baktı. “Pekâlâ, sorun değil. Kocam Wyatt böyle bir söz vermedi, o yüzden ona her şeyi anlatmasını söyleyeceğim.”

Harika.

O sırada Wyatt ve Simon geldiler. Babam beni kucakladıktan sonra Dane’i sıcak bir şekilde karşıladı, birkaç gece öncesine göre daha neşeliydi. Dane büyük bir bira sandığı taşımasaydı Wyatt muhtemelen biraz daha mesafeli davranırdı. Yanında onları da getirmekte ısrar etmişti.

Kasayı alan Wyatt bana gülümsedi. “Bu adamı seveceğimi hissediyorum, Vienna. Bunu görebiliyorum.”

Çok kolay satın alınabilirdi. Neredeyse homurdanacaktım.

Ranger yanıma gelerek tereddütle Dane’i kokladı.

Dane köpeğin onu koklaması için elini uzatırken, “Bu Ranger,” dedim. “Cüssesi seni rahatsız etmesin. O kocaman bir yumuşaklıktan ibarettir.”

Dane kulağının arkasından kaşıdı ve Ranger’ın göz kapaklarının zevkle sarkmasına neden oldu. Köpeği yeterince hızlı kazanmıştı.

Elimizde birer bira şişesi varken, Dane’i Nancy’yle tanıştırdım. Nancy ise ona *tatlı şey* diye hitap ederken kaçıp kaçmayacağını test etmek istiyor gibiydi.

Ashley sandalyesinden kalktı ve Dane’i selamlamadan önce bana uzaktan bir öpücük yolladı. Tucker da her zamanki kibarlığıyla merhaba demek için yanımıza geldi. Sonra lanet olası Heather ve Jana kalçaları sallanarak yanımıza geldiler. Dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Heather güneş gözlüklerini çıkararak kafasına yerleştirdi ve Dave’e seks dolu bir gülümseme fırlattı. “Ben Heather, Melinda ve Wyatt’ın kızıyım.”

Dane sadece başını eğmekle yetindi, yine de kabalık etmedi.

Kadının en az iki beden küçük bir üst giydiği ve göğüslerinin neredeyse üstünden taşıdığı düşünülürse, gözlerinin kaymaması beni etkilemişti. Eteği uygunsuz bir şekilde kısa ve çok dardı.

Keşke iğrenç göründüğünü söyleyebilseydim. Söyleyemedim. Görünüşü çok başarılıydı. Bu da can sıkıcıydı çünkü Dane'in dikkatini çekmek için böyle giyindiğini görebiliyordum. Tanrım, kadın resmen *ben belayım* yazan bir tabela gibiydi.

"Ben de Jana," diye ekledi arkadaşı. "Heather'in arkadaşı."

Dane yine başını salladı. Ayrıca bana yaklaştı ve kolumu omuzlarımdan geçirerek vücudumun yan tarafını onunkıyla aynı hizada tuttu. Bu bana hem sahiplenici hem de koruyucu bir his vermişti. Ayrıca benden başka kimseyle ilgilenmediğine dair sessiz bir açıklama da yapmıştı. Tabii bu Heather'in sırf beni gaza getirmek için kendini ona atmasını engellemeyecekti.

Dane'in gözleri Melinda'nın arkasına saklanmış olan Junior'a kaydı. "Peki sen kimsin?"

"Bu benim oğlum, Junior." Heather onu kucaklayacakmış gibi yanına çekse de hareketi fazla sertti. "Nazik adama merhaba de, Junior."

"Merhaba," dedi çocuk utangaç bir sesle.

"Ah, Vienna senden bahsetti," dedi Dane ona. "En sevdiği yeğeni olduğunu söyledi."

Junior'ın ağzı seğirdi. "Ben onun tek yeğeniyim."

"Yine de geçerli."

Kendisinden yeğenim diye söz ettiğinde Heather'in Junior'a kaşlarını çatarak bakması gözümünden kaçmamıştı. Gerçek anlamda akraba olmadığımızı sık sık dile getirirdi.

Dane'e bakarak daha fazlasını söylemeye hazırmış gibi ağızım açtığı anda, Dane Simon'a dönerek onu etkili bir şekilde reddetti. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Çok geçmeden Dane'in sandığı kadar kolay lokma olmadığını anlayacaktı. Patronum kadınların kendilerini üzerine atmasına alışkındı, bununla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

Sohbet koyulaşırken Simon'la bu kadar iyi anlaştıklarını görmek içimi ferahlattı. Wyatt, Simon ve Melinda kibar bir sohbet havasında Dane'i sorguya çektiler. o-Verve, akademik

geçmiş ve nerede yaşadığı hakkında sorular sordular. Dane bazı sorulardan ustalıkla kaçmayı başarırken bazılarına kibarca cevap verdi.

Onun yaşındaki pek çok bekâr iş adamı gibi gösterişli bir dairede oturmadığını duyunca neden şaşırdıklarını anlayabiliyordum. Büyük bir evi ve geniş bir arazisi olduğunu ilk öğrendiğimde ben de aynı şekilde şaşırmıştım. Üvey annemle babam birbirlerine baktılar, ikisi de şüphesiz evlenip çocuk sahibi olmayı planladığı için böyle bir ev satın aldığını düşünüyorlardı. Tam olarak öyle olmadığını bilsem de onları bu düşüncelerinden vazgeçirmek istemedim.

“Yarın başka bir iş seyahatine çıkıyorsun, değil mi?” Simon bana sormuştu.

Başımı salladım. “Evet.”

Dane atkuyruğumun üst kısmını hafifçe okşadı. “Hazırlandın mı?”

“Evet, her şey tamam. Sen?”

“Çoğunlukla,” diye cevap verdi. Elini indirirken saçlarımın avucundan kaymasına izin verdi.

Ashley içkisini yudumladı. “İkiniz nereye gidiyorsunuz?”

“Las Vegas’a,” dedim. Junior bacaklarımın etrafında koşup Ranger’ı kovalarken gülümsedim.

“Vegas, ha?” Gözleri parlayan Melinda bakışını benden ayırmadan Dane’e baktı. “Bu seyahat ne zamandır planlanıyordu?”

Vay canına, bunun bir iş gezisinden ziyade gizli bir kaçmak olduğunu mu düşünüyordu? Eğer öyleyse, yarı yarıya haklıydı. Dudaklarımı büzdüm. “Yaklaşık altı aydır.”

Yavaşça başını salladı. “Oradayken biraz eğlenmeye çalış. Sürekli iş, iş, iş. Ve bana bir magnet getir.”

“Getiririm.” Onları toplama konusunda o da en az benim kadar kötüydü. Esinti kollarımın üzerinden geçip saçlarımı karıştırdığında neredeyse titreyecektim.

Dane alnıma dökülen saçlarımı tekrar düzeltti ve “Acıktın mı?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim.

“Güzel çünkü sosisliler hazır,” diye ilan etti Tucker. İnsanlar ızgaranın başına üşüştükten sonra baharatların bulunduğu masaya geçtiler.

Sonunda yumuşak ekmeği ısırıp içine tıktırdığım sosili sandviç, soğan ve ketçabı tattığımda inledim. *Cennet.*

Dane’in ağzı açık kaldı. “Güzel mi?”

Kendi sosislisini işaret ettim. “Kendin öğren.”

Bir ısırık aldı ve başını salladı. “Evet, öyle.” Ağzımın kenarındaki bir damla ketçabı parmaklarıyla temizledi. “Eğleniyor musun?”

Ed Sheeran’ın *The Shape of You* şarkısı çalmaya başladığında Heather küçük bir çığlık attı. “Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum.” Sonra dans etmeye başladı. Gerçek anlamda dans etmekten bahsediyordum, tüm vücudunu ortaya koyuyordu.

Ayrıca neredeyse tüm dans boyunca Dane’i izlemeye devam etmişti.

Saçlarına yapışmamak için atlamamışsam tek nedeni Dane’in ona zerre kadar ilgi göstermemesiydi. Bu nedenle, tek yaptığı kendini utandırmaktı. İsteddiği kadar devam edebilirdi.

Yemek yerken Wyatt benim utanç verici çocukluk hikâyelerimden bazılarını anlatmaya karar vermişti, hepsi de neşeli ve son derecede komikti. Ancak hiçbiri bu evdeki hayatımın her zaman iyi gitmediği gerçeğini ima eden anılar değillerdi. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Dane bu tür ipuçlarını göremeyecek kadar dikkatsiz değildi.

Babam da hainlik edip benimle ilgili birkaç hikâyeye anlattı. Dane’in gözlerinde ne kadar neşe parıldarsa parıldasın, bir kez bile kıkırdamadı. Sanki gülmek onun için hiç var olmamış gibiydi. Bu çok üzücüydü.

İşemem gerektiği için kolunu çekiştirerek ona doğru eğildim. “Tuvalete gidiyorum.”

Kolunun sırtımdan kaymasına izin verdi. “Pekâlâ. Sana bir bira daha getirmemi ister misin?”

“Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler.” Babama baktım. “Belki de artık şu rezil hikâyeleri anlatmayı bırakabilirsin.”

“Yapabilirim,” dedi Simon gülümseyerek.

İç çektim ve eve doğru yöneldim. İşimi hallettikten sonra banyodan çıktığımda Ashley beni bekliyordu.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. “Hanna’nın Dane’in bir psikopat olduğu konusunda haklı olabileceğine karar verdim.”

Gözlerimi devirdim. “Ciddi olamazsın.”

“Sadece beni dinle. Kalabalığı nasıl ustaca yönettiğini izliyorum ve vay canına, çok iyi. Sanki kendisi için bir alan yaratılmış gibi zahmetsizce oraya yerleşti. Psikopatlar bu konuda iyidir. Uyum sağlamada yani. Onlar sosyal bukalemunlardır.”

Alnımı ovuşturdum. “Hı-hı.”

“İnsanları kendileri hakkında konuşturmak gibi bir yeteneği var, kesinlikle etkileyici. Ve Tanrım, cazibesi. Ticari bir çekicilik değil. Durmadan konuşmuyor, dinliyor. Kendisiyle konuşan kişiye çok yoğun bir şekilde odaklanıyor. Onlara kendilerini çok özel hissettiriyor.”

Gerçekten de öyle yapıyordu.

“Ve bir keresinde bana her zaman ne düşündüğünü anlıyor gibi görüldüğünü söylememiş miydin? Psikopatlar mikro ifadeleri fark etmekte ustadırlar. Yüz kaslarımızdaki yıldırım hızındaki değişimleri biliyorsun, bunu kastediyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Psikopatlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Onu inceleyebilmek için araştırdım. Pek çok özelliği taşıyor.”

Derin bir nefes verdim. “Ashley, o bir psikopat değil.”

“Neden bunu görmezden gelesin ki? Kötü bir şey olmak zorunda değil. Tüm psikopatlar cinayet işlemez. Bazıları toplumun saygıdeğer, üretken bireyleridir.”

“Heather toplumun üretken bir üyesi değil.”

“O bir psikopat değil. O sadece lanet bir kaçık. Derisinin yeşilin koyu bir tonuna dönüşmediğine şaşırıyorum. Kıskançlıktan çatlıyor. Keyiften ölebilirim.”

Tam o sırada babam yanımıza sokuldu. “Seni bu kadar

mutlu eden şey nedir?" diye sordu, sesi hafif ve yumuşaktı. Yüz ifadesindeki sıcaklığı, yumuşaklığı ve artık taşıdığı feminen havayı fark ettiğimde, karşımdakinin babam olmadığını anladım.

Gülümsedim. "Merhaba, Maggie. Eğleniyor musun?"

"Seni ve yeni arkadaşını izlemekten keyif alıyorum," dedi Maggie. "Merhaba dememin onu şaşırtacağını düşünmüştüm ama gözünü bile kırpmadı. Çok kibar ve saygılıydı. Bu hoşuma gitti. Seninle olan ilişkisini de sevdim. Sana sanki tüm ilgisini hak eden bir şeymişsin gibi bakıyor."

Ashley başını salladı. "Senden çok hoşlanıyor, Vienna. Senin için paniklemememin tek nedeni bu."

Maggie'nin kaşları çatıldı. "Neden onun için panikliyorsun ki? Adam psikopat olduğu için mi?"

Boğazımda bir hırıltı hissettim. "Hadi ama, ciddi mi?" Önceden bir araya gelmiş ve kendi eğlenceleri için bu saçmalıklarla beni kızdırmaya karar vermiş olmalıydılar.

Maggie omuz silkti. "Ne? Haklı olduğumuzu düşünmüyor musun? Deacon buna ikna oldu. Üstelik Dane'i hâlâ seviyor, seni koruyabilecek birini bulduğun için oldukça memnun. Hepimiz memnunuz. Freddie bile. Yine de henüz Dane'le tanışmaya hazır değil. Biraz zamana ihtiyacı var."

"İhtiyacı olduğu kadar zamanı var, acelesi yok," dedim.

"Ben de ona öyle söyledim. Şimdi sen Dane'e geri dön, Vienna. Birini bir etkinliğe davet edip sonra da uzun süre yalnız bırakamazsın, bu kabalık olur."

Maggie'nin bu tür şeylere önem verdiğine emin olabilirdiniz. Arka bahçeye tam zamanında çıkmıştım, Heather Dane'in kışını çimdiklemeye çalışıyordu. Nancy onun eline vurdu. "Biraz gururlu ol, Heather. Genç bir hanımın kendine saygısı olmaması çok üzücü."

Midemin çukurunda öfke titreyerek canlandı. Heather'ın aptal gibi flört etmesi bir şeydi. Ona dokunmaya çalışması bir şeydi. Oyununu neden bu kadar hızlandırdığını anlamamıştı. Beni kızdırmak,

günü mahvetmek ve onunla tartışmaya girerek erkek arkadaşımın önünde kendimi rezil ettiğimi görmek istiyordu.

Ona istediğini vermek istemediğim için masadan bir kâse cips alıp Dane ve Wyatt'ın yanına geçerken onu görmezden geldim.

Dane'in dudakları kırırdadı. "Dönmüşsün. Atıştırmalıklarla." Bir cips alıp ağzına attıktan sonra elini sırtımda gezdirdi, bu bir sahiplenme gibiydi. "Kaybolduğunu sanmıştım."

"Ashley ve Maggie'nin çeneleri düşüktü." Ağzıma bir cips attım. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Balık tutmaktan," diye yanıtladı Wyatt.

O hâlde benim sohbete dahil olabileceğim bir konu değildi. İki adam konuşurken çoğunlukla sessiz kaldım, sadece dinlemekten ve cipsleri mideye indirmekten mutluydum. Bir noktada Dane kolunu gevşekçe boynuma doladı ve beni nazikçe kendine çekti. Ona doğru eğildim, gerektiği kadar hoşnut ve rahat göründüğümü umuyordum.

Wyatt bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaştığında, Dane'le yalnız kalmıştık. Bu güzeldi çünkü bana rol yapmadan kısa bir dinlenme imkânı sağladı. Heather yanıma geldiğinde neredeyse hırlayacaktım.

"Birkaç gün önce kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin," dedi bana. "Owen. Teyzesinin evinden çıkıyordu. Merhaba demek için yanma gitmeye karar vermiştim ama acelesi var gibiydi."

Owen ona bir saniye bile zaman ayırmazdı. Heather'dan delicesine nefret ediyordu.

"Teyzesiyle biraz konuştum," diye devam etti Heather. "Adamın boşanacağını söyledi. Görünüşe göre başta dostane bir şekilde ayrılmaya karar vermelerine rağmen müstakbel eski karısı çok acımasız davranmaya başlamış. Kızlarıyla birlikte bir süreliğine Washington'daki ailesinin yanına gitmişler. Bahse girerim tüm bunlar nişanınızı bozup başka biriyle evlenmesi konusunda kendini daha iyi hissetmeni sağlamıştır. Onun için hiçbir şey pek de iyi gitmemiş gibi, değil mi?"

Nefesi kesildi. “Kahretsin, Dane’e Owen’dan bahsettin, değil mi?”

Cevabın kesinlikle “hayır” olduğunu düşündüğünü hissedebiliyordum. Heather’ın geçmişim hakkında açık sözlü olmayacağını düşünmesi şaşırtıcı değildi. İnsanları kendi standartlarına göre değerlendirirdi ve söz konusu ilişkiler olduğunda pek de dürüst bir insan sayılmazdı. Kendisine avantaj sağlamayacağına karar vermişse her türlü detayı kendine saklamaktan çekinmezdi. “Evet, anlattım,” dedim ona. Bir anlığına duraksadığında neredeyse gülümseyecektim.

Rahatlamış gibi yaptı. “Ah, iyi, çok fazla şey anlatmaktan endişeleniyordum.” Dane’e baktı. “Onun için çok kötü bir dönemdi. Bir de telefonda onu terk ettiğini düşününce.”

“Evet, duydum.” Dane yüzünü tamamen bana döndü ve beni kendine doğru çekti, bizi kendi özel kozamıza çekerek onun kendini dışlanmış hissetmesini sağladı. “Ancak seni bırakacak kadar aptal olmasına sevindim, yoksa şimdi benim olamazdın.” Tuzla kaplı parmaklarımdan birini kaldırıp ağzına götürüp tuzu yalayarak temizledi, mideme bir sıcaklık yayıldı. “Aslında bu tam olarak doğru değil,” diye ekledi. “Seni bir şekilde kendime alırdım.”

“O kadar kolay kandıramazdın,” dedim.

“Yine de başarırdım,” diye garanti verirken sesini alçalttı. “Çünkü ben her zaman...”

“İstediyini alırsın.”

“Aynen öyle, bebeğim.” Burnumun ucuna hafifçe dokundu. “Bunu asla unutma,” diye fısıldadı.

Bir süre sonra, hava soğuyup güneş batmaya başladığında, insanlar gitmek için harekete geçmeye başladılar. Önce Nancy gitti, hemen ardından Ashley ve Tucker. Simon da kısa süre sonra ayrıldı.

Melinda’nın temizlik işiyle tek başına uğraşmasını istemediğim için verandadaki masaya yöneldim. “Kalan yiyecekleri çöpe atmana yardım edeceğim ve-” Sırtıma bir şey çarparken bu masaya doğru sendelememe neden oldu. Masanın demir kenarı acı bir şekilde belime battı.

Daha da kötüsü, ağırlığım masanın tahterevalli gibi aniden devrilmesine neden oldu. Kâselerle tabaklar ters dönüp düşerken önüme soslar, makarna, güveç, patates salatası, baharatlı soslar ve çikolatalı krema sıçradı.

Bir an öylece durdum, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Sonra arkamdan kıs kıs gülüşmeler duydum. Yavaşça döndüğümde Heather ve Jana'nın bir çift kız öğrenci gibi kıkırdadığını gördüm.

"Ah, çok özür dilerim," dedi Heather, gözleri şeytani bir zevkle parlıyordu. "Sana öyle çarpmak istememiştim. Gerçekten iyisin, değil mi?"

Yanaklarım yandı. Utançtan değil, öfkedendi. Tanrım, onu yumruklamak istiyordum. Yüzündeki o lanet sırtışı tokatlamak ve hatta belki de bir zamanlar bana yaptığı gibi onu bir çatalla yaralamak istiyordum.

Birkaç metre ötede bir çocuk var, birkaç metre ötede bir çocuk var, diye kendi kendime söylendim. Junior şu anda küçük çadırında uyuklasa da onu uyandırmak zor olmazdı. Annesiyle kavga ederek onu korkutmak istemezdim.

Dane ve Melinda iki yanımda durmuş, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor, bluzuma yapışan yiyecekleri temizlemeye çalışıyorlardı. Gözlerim yalnızca kıkır kıkır gülmeye devam eden Heather'ı görüyordu.

Bir zamanlar ondan korkmuştum. Fazlasıyla korkmuştum. Oysa o zamanlar artık geride kalmıştı çünkü bir zorbanın dış görünüşüne baktığınızda, onun ne olduğunu görebilirdiniz. Kendini iyi hissetmek için başkalarını ezmeye ihtiyaç duyan lanet olası bir korkak ve düpedüz acınası bir zavallıydı.

Çenemi biraz kaldırıp ona hoşgörüyle gülümsedim. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Heather'ın kıkırdaması kesildi. "Pardon?"

"Son birkaç saattir beni kızdırmak için büyük çaba harcadın. Belli ki bu seni mutlu ediyor ya da senin için terapi gibi bir şey."

Biraz oflayıp pufladı. “Utanmış olman, bunun acısını benden çıkarman gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Neden? Sen hıncını benden çıkarıyorsun. Her zamanki gibi. Özellikle de Tanrı korusun, mutlu olduğumda. Sanırım eski alışkanlıklar gerçekten zor bırakılıyor çünkü kendini aptal durumuna düşürmen konusunda beni asla şaşırtmıyorsun.”

Omurgası dikleştirdi. “Aptal olan ben miyim? Masaya çarpan ve her tarafına yemek bulaşan ben değilim.”

“Ve öğleden sonrasını bir erkekle açıkça yüz kızartıcı bir şekilde flört ederek geçiren ben değilim. Gerçekten senin adına utandım.”

“Seni küçük bi-”

“Heather, hayır,” diye araya girdi Melinda. “Kızlar, lütfen, hepimiz gerçekten güzel bir gün geçirdik, bunu burada sonlandıralım.”

Beni savunmak amacıyla araya girmediği için onu suçlamıyordum, taraf tutmak sadece işlerin kızışmasına neden olurdu. Bunu geçmiş deneyimlerimden biliyordum. Sonra Heather, Melinda’yı Junior’ı bir süre görmesine izin vererek cezalandırırdı.

Wyatt başını salladı ama gözleri kızının üzerindeydi. “Heather, Jana’yı evine götürmelisin.”

Yüzü kızaran Heather ailesini görmezden geldi. “Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi Vienna?”

“Bunu düşünmeme beni zorlayan sensin.” Daha çok düşünmemek imkânsız gibiydi.

Burun delikleri genişledi, çenesini Dane’e doğru eğerek alay etti. “Onu elinde tutabileceğini mi sanıyorsun? Aktrisler, mankenler ve zengin kızların sürekli peşinden koştuğu bir adamın seninle kalacağını mı sanıyorsun? Seninle işi bittiğinde seni kötü bir alışkanlık gibi geride bırakacak, tıpkı Owen’ın yaptığı gibi.”

“Hayır, bırakmam,” diye kestirip attı Dane. Sesi soğuk ve bir neşter kadar keskindi. “Ve eğer bugün buradaki davranışının seni toy ve zavallı göstermekten başka bir işe yarayacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“Heather, Jana’yı eve götür,” diye bağırmıştı Wyatt.
“Hemen.”

“Peki,” diye karşılık verdi. “On dakika içinde Junior için döneceğim.” Bana son bir kez ters ters baktıktan sonra hışımla dışarı çıktı.

Dane omuzlarımdan birini tuttu. “Wyatt, Melinda, ikinize de beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Umarım yakında tekrar görüşürüz. Artık Vienna ve benim gitmemiz gerekiyor.”

Evet, gerçekten de öyleydi.

Çılgına dönen Melinda üzerimi değiştirmem için bana kendi tişörtlerinden birini verdi ve lekeleri temizleyebilmek için bluzumun kendisinde kalması konusunda ısrar etti. Wyatt hem benden hem de Dane’den Heather adına özür diledi. Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi onun adına özür dilemesine gerek olmadığını söyledim. Yine de bunu yapmaya devam edeceğinden kuşku yoktu.

Evden dışarı adımımı attığımda Sam’in beni beklediğini görünce şaşırmadım. Dane muhtemelen ona mesaj atmış ya da aramıştı.

Sonunda arabaya binip siteme doğru yola çıktığımızda gözlerimi kapatarak başımı arkaya yasladım. Gerçekten sıcak ve rahatlatıcı bir banyoya ihtiyacım vardı.

“Heather bunu sık sık yapıyor mu?” diye sordu Dane.

Gözlerimi açmadım. “Olay çıkarmayı mı? Evet. Eğlenceli biri, değil mi?”

“Seni kıskanıyor. Melinda ve Wyatt’ın seninle gurur duymasına içerliyor. Siz ikiniz hiç anlaşıyor muydunuz?”

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. “Hayır.”

“Çocukken bile mi?”

Özellikle de çocukken. Bu girmek istediğim bir konu değildi. Anıları tekrar hatırlamaya değmezdi, bu yüzden sadece, “O zaman bile,” dedim.

Aramızda sessizlik hâkimdi, bu da benim için gayet uygundu. Konuşamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Kendimi arabanın motorunun mırıltısını ve Dane’in cep telefonunun

ekranına dokunduğuna şüphe olmayan parmaklarının sesini dinleyerek uykuya bıraktım.

Kısa bir süre sonra koluma hafifçe dokunarak beni uyandırdı. “Geldik,” dedi Dane.

Başımı kaldırarak iç çektim. “Yapmamız gerekeni başardık diyebilirim. Babam, koruyucu ailem ve arkadaşlarımdan hepsi benimle ciddi olduğunu düşünüyor.” Heather’ın mükemmel geçen bir günü mahvetmeye çalışarak bitirmesi utanç vericiydi. “Senden de hoşlandılar.”

“Güzel. Ben de onlardan hoşlandım. Ancak koruyucu ailenin kızlarını daha iyi idare edememesinden hoşlanmadım. On dört yaşında bir çocuğun duygusal olgunluğuna sahip.”

Bu zavallılığı bir gün başını ciddi bir belaya sokacaktı, özellikle de evli erkeklerin peşinden koşmaya devam ettiği sürece. Er ya da geç Dane gibi düşmanlarıyla hızlı ve etkili bir şekilde başa çıkan bir adamı hedef alacağını düşünerek kapının koluna uzandım. Yaptığı saçmalıkların cezasız kalmasına izin vermeyecek birini. Birini...

Aklıma gelen bir şeyle düşüncelerim dağıldı. Kapının kolunu bıraktım ve ona baktım. “Dane, Heather’a bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

“Bana bunun peşini bırakacağını söyle.”

Kaşları çatıldı. “Sana daha önce de söyledim, bana ait olan birine sözlü saldırıda bulunulmasına asla müsamaha göstermem. Senin deyimimle, bu işin peşini bırakmam karakterime aykırı olurdu.”

Midem bulandı. “O Melinda ve Wyatt’ın kızı.”

“Bunun farkındayım.” Belli ki umurunda bile değildi.

“Ona zarar veren her şey ailesine de zarar verecektir. Bugün yaptığı şey... o kadar da büyük bir şey değildi.”

Koyu renk gözleri alevlendi. “Sana hakaret etti. Seni kıskırttı. Seni küçük düşürmeye çalıştı.”

Geçmişte daha kötülerini de yapmıştı. “Ve tek yaptığı kendini küçük düşürmek oldu. Dane, bu işin peşini bırakmalısın.

Eğer onu cezalandıracak herhangi bir şey yaptığında üzüleceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Aksine sevinecektir. Çünkü bu, onları sana karşı kıskırtacak haberlerle doğruca ailesine koşabileceği anlamına geliyor. Aynı şekilde bana karşı da kullanacağına eminim.”

“Sana asla sırt çevirmezler.”

“Muhtemelen yapmazlar. Fakat erkek arkadaşımın kızlarına misilleme yapmasına engel olmazsam çok kızarlar. Bana kızmaları hoşuna gidecek. Tek istediği beni bu aileden uzak tutmak. Lütfen bunu yapması için ona koz yaratma.”

Bana baktığında nefesimi tuttum, bakışları gizemliydi.

Uzun dakikalar sonra, “Bırakacağım. Bu seferlik. Eğer başka bir şey yaparsa, bununla ilgileneceğim. Söyleyeceğin hiçbir şey beni bundan vazgeçiremez.”

Yutkunarak başımı salladım, bunun yapabileceğim en iyi anlaşma olduğunu biliyordum. “Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Sonra Vegas’a gidecek ve evlenecektik. Ne kadar şahane, değil mi?

BÖLÜM DOKUZ

Küçük valizimi ön kapının yanındaki yere bırakarak ayak-
kabılarımı giydim. Dane dışarıda olduğunu bildirmek için
bana mesaj atmıştı. İş seyahatleri söz konusu olduğunda,
onunla genellikle havaalanında buluşurdum. Görünüşe göre
normal rutinimizden sapmıştık. Belki de bu yolculuktan vaz-
geçmeyeceğime güvenememişti.

Tanrım, bir noktada bütün bunlar çok fazla geliyordu. Mi-
dem bulanıyordu ve düğün hakkında her düşündüğümde bu
hisler daha da kötüleşiyordu. Korkudan zamanın daha hızlı
geçmesini dilemeye başlamıştım. Ne kadar çabuk biterse, her
şey o kadar çabuk normale dönecekti. Patronunuzla sahte evli-
lik yaptığınızda her şey ne kadar normal olabilirse benim için
de o kadar normal olacaktı. Evlilik cüzdanı bu konuda gerçek
olabilecek tek şeydi.

Çantamı ve valizimi kaptığım gibi apartmandan çıktım,
asansöre binerek birinci kata inip arabanın beklediği yere yö-
neldim. Sam valizimi alıp bagaja koyarken ben de arabanın
arkasına geçtim.

Benden birkaç adım uzaklıkta oturan adama gülümsedim.
“Merhaba.”

Dane telefonundan başını kaldırdı ve bakışları yüzümde

gezindi. Kaşları çatıldı. “Yorgunsun.” Sanki bu onu rahatsız etmiş gibi söylemişti.

“İyi bir gece uykusu çekemedim.” Arabanın gizlilik perdesi açık olsaydı düğün öncesi gerginliği hakkında bir şaka yapabilirdim.

Çok geçmeden havaalanına ulaştık ve onun uçağına bindik. Uçuşun çoğunu çalışarak geçirdi. Ben de bir süre çalıştıktan sonra biraz kitap okuyarak dikkatimi yaklaşan düğünden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kısa zaman içinde jet Vegas’a indi. Lüks, şoförlü bir araba bizi havaalanından alarak Dane’in favorisi olan gösterişli otele götürdü. Süitine yerleştikten sonra oda servisi çağırdık ve bazı iş konularını gözden geçirirken akşam yemeğimizi yedik.

Geçmişte de ara sıra Dane’le otel odasında oturup iş konuştuk ama her seferinde uyumak için kendi odama dönerdim. Ancak bu sefer odam başka bir katta değildi. İkimizin de mahremiyetine yetecek ve birbirimizin yoluna çıkmayacağımız kadar büyük olan süitindeydi.

Yatak çok rahat olmasına rağmen sinir bozucu derecede huzursuz bir uykudan sonra erkenden gözümü açtım. Neyse ki hissettiğim kadar bitkin görünmüyordum.

Midem her zaman huzursuz olduğu için sabahları uyanır uyanmaz bir şeyler yiyemezdim. Bu yüzden normalde olduğu gibi önce duş aldım, giyindim, biraz makyaj yaptım ve saçımı şekillendirdim.

Kısa bir süre sonra yemek alanına girdiğimde masanın üzerinde bir sürü yiyecek buldum. Dane benden önce gelmiş bekliyordu. Her zamanki temiz, giyinik ve çoktan uyanmış hâliyle tabletinden bir şeyler okuyordu. Önünde sadece birkaç kırıntının bulunduğu bir tabak vardı. Okuduğu şeye geri dönmeden önce beni sadece kaşlarını kaldırarak selamladı.

Hem kendi e-postalarımı hem de onunkileri gözden geçirerek hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra pencereye doğru ilerledim. Dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Las Vegas sahlini daha önce görmüş olsam bile bu manzara hiç eskimiyordu. Gerçekten de her seferinde nefesimi kesiyordu.

Umarım burayı biraz keşfetme fırsatımız olurdu. Gerçi bugün olmayacağı ortadaydı. Evet, bugün iki konferans, bir yemeği, onun konuşma yapacağı bir sektör yemeği olacaktı. Ardından yemek yiyeceğimiz, konuşacağımız, fotoğrafçılara gülümseyeceğimiz ve ilişkimiz hakkında numara yapacağımız bir davetten oluşan hareketli gecemiz başlayacaktı.

“Vienna?”

O derin, gür sesin içimi titretmesi hiç de adil değildi. Dönüşümde onun karanlık, düşünceli ve günahkâr bir şekilde bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Elini uzat,” dedi.

Dediğini yaptığımda parıldayan prenses kesim bir pırlantaya sahip şık bir yüzüğü parmağıma taktı. Nefesimi tuttum. “Vay canına. Bu...” Muhteşem. Çarpıcı. Zarif. “Umduğum kadar küçük değil,” diye bitirdim. Anın büyüüne kendimi kaptırdığım yanılgısına takılır ve bunun gerçek olmadığını unuttuğumu düşünür diye yaygara koparmak istemedim. Bunu kendime sık sık hatırlatıyordum.

“Sana söylemiştim, ben küçük bir yüzük almam.”

“Bunu bana yarına kadar vereceğini düşünmemiştim.”

“Hikâye bu sabah evlenme teklif ettiğim şekilde gelecek, o yüzden şimdi takmaya başlamalısın. Yine de kimseye yarın evleneceğimizden bahsetme, henüz bunu bilmiyor olman gerekiyor. Bu benim sana verdiğim bir hediye olmalı.”

Başımı salladım. “Anladım.” Parmağıma geçirdim, ellerimin titrememesine şaşırdım. “Tam oldu.”

“Elbette tam oldu,” dedi. Yüzük ölçümü doğru tahmin etmekte zorlanacağını düşünmemden rahatsız olmuş gibiydi. “Şu andan itibaren nereye gidersen git bunu takacaksın.”

İşler ciddileşmeye başlamıştı. “Evlenme teklifinin hikâyesini romantikleştirebilir miyim?”

“Kulağa gerçekçi gelmesini sağlayacaksa, tabii.”

Kıs kıs güldüm. “Tamam, basit tutalım ve diyelim ki ben yarı uykuluyken yüzüğü parmağıma taktın, bana evleneceğimizi söyledin. Sonra da yüzüğün sonsuza dek parmağımda kalacağını söyledin?”

“Dudaklarını büzdü. “Bu insanların inanmasına yetecektir.”

Yüzüğe bir kez daha hayranlıkla bakarken, kendimi bu parmağa en son ne zaman yüzük taktığımı düşünürken buldum. Owen’ın bana aldığı sade ve komik bir yüzüktü, ancak o zamanlar parası ona yetiyordu. Oysa umurumda olan yüzük değil, onun temsil ettiği duygulardı. Beni sevdiği ve sonsuza dek benimle birlikte olmak istediğini bilmek benim için yeterli olmuştu. Ya da en azından ben öyle sanmıştım.

Şimdi burada başka bir yüzük takıyordum. Tertemizdi. Pırlı pırlıydı. Nefes kesiciydi.

Ve hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Birden içimde üzüntü hissettim. Yüzük gerçekten parmağıma ait değildi. Beni seven ve bana bağlı olan birinin varlığını simgelemiyordu. Sadece bir dekordan ibaretti.

“Sorun ne?”

Yüzümdeki tüm duyguları silerek başımı kaldırdım. “Bir şey yok. Sadece bu kadar gösterişli olması beni şaşırttı.”

O sabit, gözünü kırpmayan bakışları üzerimde yoğunlaştı. “Hımm.”

Dikkatini dağıtmayı umarak yüzüğün fiyatını soracaktım ki tekrar konuştu.

“Bu hafta sonu benim yanıma taşınmanı istiyorum. En geç pazar günü.”

Ciğerlerim iflasın eşiğinde gibiydi. Öksürdüm. “Bunu o kadar çabuk yapabileceğimi sanmıyorum, Dane. Her şeyi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Perşembe gününe kadar eve dönmeyeceğim ve cuma günü işte olacağım. Aceleye gerek yok, değil mi?”

“Travis evlendiğimizi duyunca çılgınca bir paniğe kapılacak. Benden boşanmanı sağlamak için oyununu hızlandıracak. Zaten bir kez evine geldi. Evimin etrafındaki güvenlik sıkıdır, bu yüzden seni orada rahatsız edemez. Ayrıca, bana ait olan şeyleri sahiplenirim ve karımın yakınımında olmasını isteyecek kadar kontrol takıntım var, ailem beni tanıyor.”

En azından dürüsttü. “Kendini çok iyi tanıyorsun, değil mi?”

“Bir insan hayatta başarılı olmak istiyorsa her zaman ke-
dinin farkında olmalıdır. Güçlü ve karanlık yönlerini bilmek
önemlidir.”

Doğru. “Evine taşınma meselesine dönersek, benim eşya-
larım ne olacak?”

Yandaki kanepeye uzandı ve kollarını kanepenin arkasına
dolayarak o baskın erkek tavrıyla mekânı sahiplendi. “Sana
tahsis ettiğim odaya yerleştirmeyi düşünmediğin diğer her eş-
yayı depolamak için kullanabileceğin bir alan var. İhtiyacın
olan tüm mobilyalar odada mevcut. Ancak yine de kendi eşya-
larını oraya koymayı tercih edersen sorun değil.”

Omuz silktim. “Mobilyalarım vazgeçilmez değiller.”

“O zaman mobilyalarını yakınında tutmak istemediğin di-
ğer şeylerle birlikte evin müstemilatında saklayabilirsin.”

Dudağımı ısırarak başımı salladım. Onun evine taşınmak
mantıklı olsa da bunu dört gözle beklediğimi söyleyemez-
dim. Bir kere, kendime ait bir alanım olmasını seviyordum.
Rahatlayabileceğim, gevşeyebileceğim ve sadece... kendim
olabileceğim bir alana sahip olmak tatmin ediciydi. Artık ge-
çici olduğumu bildiğim bir yerde bunu yapmak o kadar kolay
olmayacaktı.

Ayrıca evimi de özleyecektim. Ona da söylediğim gibi özel
bir yer olmasa bile benim evimdi. Boşandıktan sonra oraya
geri dönemeyecek olmam çok kötü bir şeydi. Kirayı ödemeye
devam edersem ev sahibi benim için tutmayı kabul edebilece-
ğini biliyordum ama bu pek mümkün değildi. Kabul etse bile,
böyle bir şeyi gerçekten yapamazdım. Daireden vazgeçmeye
isteksiz olmam aileme ve arkadaşlarıma tuhaf görünürdü.

“Bunun bir noktada gerçekleşeceğini biliyordun, Vienna.
Eninde sonunda benim yanıma taşınman gerekeceğini en ba-
şında açıkça belirtmiştim.”

“Biliyorum. Sadece dairemi tutmamın mümkün olmama-
sı beni üzüyor. O binayı gerçekten seviyorum. Arkadaşlarıma
yakın olmayı seviyorum.”

“Daireyi tutarsan, insanlar benden yüzde yüz emin olma-
dığını düşünebilir, bu durumda da benimle bu kadar çabuk

evlenmeyi kabul etmen tuhaf görünecektir. Ya da bu ilişkinin temelde gerçek olup olmadığını merak edebilirler. Bu tam olarak da Travis ve Hope'un araştıracağı türden bir şey. Her şeyin bir yalandan ibaret olduğuna inanmak isteyecekler ve kanıt bulmak için yanıp tutuşacaklar. O da en az Travis kadar açgözlü ve para odaklı."

"Travis ilişkimizin gerçek olduğuna inanmasaydı beni senden uzak durmam için uyarmazdı."

"Yine de bu kadar çabuk evlendiğimizi duyunca şüphelenecek, özellikle de bunun gerçek olmadığını düşünmek işine gelecektir." Dane parmaklarını kanepenin üstüne hafifçe vurdu. "Eşyalarını toplamana yardım etmesi için bir ekip tutacağım, böylece bu hafta sonu taşınmaya hazır olacaksın. O zaman üzerindeki yük kalkacak. Tamam mı?"

Ona sertçe başımı sallayarak omuzlarımı geriye attım. Kahretsin, her şey aniden hiper hızda ilerliyor gibiydi ve ben duygusal olarak ayak uydurmakta zorlanıyordum.

"Kendini bu durum içine hiç düşürmemiş olmayı mı diliyorsun, Vienna?"

Ses tonundaki eğlence karşısında gözlerimi kaçırdım. "Eski sevgilimle olan meseleyi nasıl hallettin?"

"Sana şantaj yapmaya çalışan adamı mı?"

"Evet. İlk sorduğumda beni sadece geçiştirdin."

Dudakları kıvrıldı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

Bakışları benimkilerde yoğunlaştı, ayağa kalktı ve bana doğru ilerleyip kişisel alanımın sınırında durdu. "Ona hayatının dayağını attım ve bana çektiği videonun her kopyasının yerini söyleyene kadar durmadım. Hepsini sildim, ardından seni bir daha herhangi bir şekilde rahatsız ederse, az önce yediği dayağın, daha sonra ona yapacaklarımın yanında hiçbir şey olacağını anlamasını sağladım."

Dudaklarımın aralandığını hissettim. "Sen... gerçekten mi?"

Kaşları kalktı. "Şaşırdın mı?"

Şey, evet. Böyle şiddet uygulayabilmesine şaşırmamıştım,

sadece eski sevgilime haddini bildirmek isteyecek kadar rahatsız olmasına şaşırmıştım. Ayrıca... “Seni tutuklatmaya çalışabileceği ihtimalini hiç düşünmedin mi?”

“Videoyu çektiği ve sana şantaj yapmaya çalıştığı için ihbar edileceğinden korkarken bunu yapmazdı. Polisi aramak ona hiçbir şey kazandırmazdı. Sağlam bir mazeretim vardı.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Bu acımasız herifin her zaman bir bildiği vardı.

Saatini kontrol etti. “Konferans için birazdan yola çıkmanız gerekecek.”

“Önce aileme evlenme teklif ettiğini söylemem gerek.”

Kaşları çatıldı. “Daha sonraya kalamaz mı?”

“Eğer gerçek olsaydı beklemezdim. Heyecanımı onlarla paylaşmak isterdim.”

“Pekâlâ. Hallet şu işi.”

“Düğün için bir tarih belirleyip belirlemediğimizi soracaklar. Bu yüzüğü gören herkes aynı şeyi düşünecek.”

“Henüz hiçbir şeyi kesinleştirmedığımızı söyleriz.”

Önce Simon’a söylemek niyetiyle çantamdan telefonumu aldım. Dudağımı ısırdım, haberi nasıl karşılayacağı konusunda biraz gergindim. Dane’i sevmişti, bu yüzden muhtemelen sorun olmayacaktı. Bir sorun çıkarsa alterler beni uyarırdı.

Yüzüğün fotoğrafını çektim ve Simon’a mesaj atarak şu açıklamayı ekledim: *Bak, Dane ben uyurken parmağıma ne takmış, çıkarmama izin vermiyor.*

Simon birkaç saniye sonra beni aradı, heyecanlı ve sorularla doluydu. Tebriklerini Dane’e iletebilmesi için hoparlörü açtığımda o da teşekkür etti. Ve evet, gerçekten de şanslı bir adam olduğunu bildiğini söyledi. Homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

Aynı mesajı Melinda’ya da gönderdikten sonra, Dane ve ben hemen hemen aynı telefon konuşmasını Melinda ve Wyatt’la da yaptık. Daha sonra bu süreç Ashley’yle tekrarlandı. Ancak o işte olduğu için kısa tuttuk. Haberi Hanna’ya da ilettim, o da anında telefonda cıyak cıyak bağırdı.

Daha sonra fotoğrafı hem kendi hem de Dane’in kişisel

sosyal medya hesaplarında paylaştım. Sosyal medya hesaplarının yönetimi de işimin bir parçasıydı. İnsanların yorumlarını okumak için bekleyecek değildim. Telefonumu çantama geri koydum. “İşte oldu. Tamamdır. Ailenin sızlanmak ya da tebriklerini iletmek için aramaya başlaması uzun sürmez.”

Uzun bir nefes vererek göğsümü ovuşturdum. Kalbim sıkışmıştı. Ailem ve arkadaşlarım benim için o kadar mutlu, o kadar destekleyici ve heyecanlıydı ki bense durmuş onlara yalan söylüyordum. Bu aldatmacayı hak etmiyorlardı. Kendimi acınası bir pislik gibi hissetsem de suçluluk duygusunun yüzüme yansımalarına izin veremezdim.

“Suçlu hissetmen için bir neden yok, Vienna.”

Elbette, lanet olası bir büyücünün huzurunda olduğum için mimiklerime daha çok dikkat etmem gerekirdi.

“Ailen tüm detayları, bana neden bir iyilik borçlu olduğunu ve onlara neden yalan söylemek zorunda kaldığını bilselerdi eminim durumu anarlardı. Ancak hiçbir şey bilmiyorlar. Kimse bilmemeli.”

“Biliyorum. Muhtemelen anlayış gösterirlerdi. Yine de bu, onları kandırdığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.” Bunu anlamasını beklemiyordum. Kendi ailesini kandırdığı için böyle bir suçluluk hissetmediği çok açıktı.

Hugh’a yalan söylemesinin onu rahatsız edip etmeyeceğini sormayı düşünsem de vazgeçtim. Bu çok kişiseldi. Beni ilgilendirmezdi.

“Hadi, önümüzde yoğun bir gün var. Yarın daha da yoğun olacak.”

Gerçekten de öyle olacaktı. Tanrım, yarın evlenmiş olacağımı düşünmek... *Evli*. Gerçek değildi. Bu sadece evrak işiydi.

Derin bir nefes alarak kendime bunun önemli bir olay olmadığını söyledim. Oyuncular ekranda her zaman evleniyorlardı, değil mi? Bu da benim yaşadığım durumdan farklı değildi. Bizi evlendirecek olan nikâh memurunun gerçek bir nikâh memuru olması dışında. Başkalarına yalan söylediğim gibi gelecekteki kocama da yalan söylemek zorunda kalacaktım.

Sızlandım. “Cehenneme gideceğim.” En azından dört yıl

boyunca onun için çalıştığımdan, cehennemın en üst yöneticisiyle bir “yakınlığım” vardı. Yine de... “Tüm bunlara hayır diyebilirdim.”

“Kabul etmeseydin de fark etmezdi. Sana daha önce de söyledim, kabul edene kadar seni zorlayacaktım. Şimdi acele edelim. Uzun bir gün olacak.”

Yanılmamıştı. Saatler uzadıkça uzadı. “Tebrikler” kelimesini kaç kez duyduğumu sayamadım. İnsanlar bana sarıldılar, Dane’in sırtına hafifçe vurdular, büyük günün ne zaman olduğunu sordular. Ah, bir de çekinmeden kendilerine düğün davetiyesi kapmaya çalıştılar.

Birkaçı ne kadar çabuk evlenme teklif ettiğıyle ilgili yorum yapmıştı, gözlerinden hamile olduğumu düşündüklerini görebiliyordum. Her seferinde Dane omuz silkerek, “İstediğim şeyin peşinden giderken her zaman hızlı hareket ederim,” dedi. Ben sadece, birbirimizi uzun zamandır tanıdığımız ve bir süredir gizlice birlikte olduğumuz için bana hızlı gelmediğini söylüyordum.

Davet sonrası fotoğrafçılar fotoğraflarımızı çekerken Dane’e, “Bu fotoğraflar muhtemelen internette yayınlanacak,” dedim.

Kolunu belime dolayarak bana yakın durdu ve ağzını kulağıma götürerek oradaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Biliyorum. Üstelik parmağındaki yüzük sayesinde haberler çok hızlı yayınlanacak.”

Birçok sebeple sık sık online dergilerde yer alıyordu. Muhtemelen artık ben de öyle olacaktım. Ne kadar hoş.

Şampanyamı fondip yapma dürtüsü içimde kabarıırken sessizce yudumlamaya devam ettim. Dürüst olmak gerekirse, biraz çakırkeyiftim. Dane’in ağır parfümünü solumak da hiç yardımcı olmamıştı, gerçekten güçlü feromonlar yayıyor gibiydi. Ya da belki de bu, sadece adamın kendisiydi.

Bana her dokunduğunda, kulağıma fısıldadığında ya da parmaklarını dağınık saçlarımda gezdirdiğinde, onun içinde erimeye daha da yaklaşıyordum. Vücudum neredeyse ıhtiyaçtan zonkluyordu. Etrafımdaki hava elektrik yüklü gibiydi. Fakat onun aynı şekilde etkilenmediğı çok açıktı. Tek taraflı

kimyaya karşı güçlü durma konusunda dört yıllık bir pratiğim olmasaydı, bunun gücüyle titremeye yakın olabilirdim. Bazen, bedenimden hiç ayrılmayan tensel açlık vücudumun her hücresine öyle derinlemesine nüfuz etmişti ki ondan asla kaçamayacakmışım gibi hissediyordum.

Aramıza biraz mesafe koyup sakinleşmeye ihtiyacım vardı ama o hareket etmeme izin vermeye niyetli görünmüyordu. Gözünün önünden ayrılmama asla izin vermiyordu. Sahiplenici nişanlı rolünü tam anlamıyla üstlenmişti.

“Aile fertlerinden herhangi biri seni aradı mı?” diye sordum.

“Kardeşlerim aradı. Travis benim için çok heyecanlandığını söylese de sandığı kadar iyi bir yalancı değil.”

“Kent ne dedi?”

“Benim adıma sevindi ama çok hızlı hareket ettiğim için endişeli.”

“Evet, haklı.”

“Sadece kendi hızımda ilerliyorum. Başkalarının bir şeyler üzerinde düşünüp durması benim sorunum değil.”

Kardeşlerinin yüzde yüz desteklememesinin onu gerçekten rahatsız etmediğini hissettim. Bir yandan üzülmemesine sevinmişim. Öte yandan, bu konuda bu kadar soğuk davranabilmesi biraz üzücü bir durumdu.

Süitimize döndüğümüzde saat gece 1’i geçiyordu. Çoktan çalışma moduna geri dönmüş, tüm dikkatini telefonuna vermişti. Ben de ona hızlıca iyi geceler dileyip odama yöneldim. Tam ayakkabılarımı çıkarıyordum ki cep telefonum çaldı. Lanet ettim çünkü beni bu kadar geç bir saatte ancak babam ya da onun alterlerinden biri arayabilirdi.

Tanrı’dan bir sorun olmadığını umarak hemen cep telefonumu aldım. Tanımadığım bir numarayı görünce kaşlarımı çatarak parmağımı ekranın üzerinde kaydırıp, “Alo?” diye cevap verdim.

“Neler oluyor, Vee? Davenport’la nişanlandın mı? Sen ciddi misin?”

Sustum. “Bu numarayı nereden buldun?”

“Bana bunun bir şaka olduğunu söyle,” diye çıkıştı Owen.
“Onunla evlenmeye niyetin olmadığını söyle.”

“Neden şaka olsun ki?”

“Vee, yıllardır onun için çalışıyorsun. O adamın içinde bir ölü yattığını biliyorsun. Hiçbir şey hissetmiyor. Hiçbir şey hissedemez. Hissetmeyen ve asla hissetmeyeceğini bildiğin biriyle evleneceksin, umursamıyor musun?”

“Yalnızca iki kez karşılaştınız. Onu tanımıyorsun.”

“Ruhuna kadar buz herifin teki olduğundan emin olmak için onu tanımama gerek yok. Bunu herkes görebilir. Senin bunu nasıl gözden kaçırabildiğini anlamıyorum. Sen tanıdığım en dikkatli insanlardan birisin.”

“O zaman belki de onun hakkında yanıldığını düşünmen gerekiyordur.”

“Hayır, Vee, yanılmıyorum. O asla senin istediğin gibi olmayacak ya da sana ihtiyacın olanı vermeyecek.”

Öfkelendim. “Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Bir zamanlar beni iyi tanırdın. Şimdi değil. Artık değil.”

“Yanlış, Vee. Simon’ın bakımını üstlenmenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Annenin seni istismar etmesinin ve terk etmesinin sende güven problemi yarattığını biliyorum. Deacon’ın yıllar önce yaptığı şey için kendini suçladığını biliyorum. Melinda ve Wyatt ile bir türlü istikrarı yakalayamadığını da biliyorum çünkü Heather her şeyi berbat edip durdu. Hiçbir zaman altındaki zeminin sağlam olduğunu hissedemedin.”

Gözlerimi kapadım ve sertçe yutkundum, haklı olmasından nefret ediyordum.

“Davenport’tan bunu elde edeceğini sanıyorsan yanıyorsun, Vee. Ondan finansal anlamda güven alabilirsin ancak duygusal anlamda alamayacaksın çünkü sana asla sevildiğini hissettiremez. Asla.”

İçim burkuldu. Bu iyi bir şey değildi. Owen’ın bu konuda haklı olması umurumda olmamalıydı.

“Onun için iş her zaman önce gelir ve sen de seni ön planda tutacak birini hak ediyorsun. Senden ayrılma sebepimin gerçekte ne olduğunu sanıyorsun? Sadece bencilce kendi hedefle-

rimin peşinden koştüğüm için değildi. Sana ihtiyacın olanı veremediğimi biliyordum. Uzun mesafe ilişkisi senin için iyiye gitmiyordu. Bundan nefret ediyordun.”

O haklıydı, nefret ediyordum. Sadece ondan uzakta olmak zor olduğu ve onu özlediğim için değil, giderek daha az aradığı ve bu aramalar giderek seyrekleştiği içindi. Elimden kayıp gittiğini ve bunu durdurma konusunda kendimi çaresiz hissediyordum.

“Ama sen asla bunu dile getirmeyecektin çünkü başarılı olmamı istiyordun. Senin yanına dönebilmek için üniversiteyi bırakmamı göze alamazdın. Ben de ilişkimizi bitirdim. Bunu telefonda yapmak zorundaydım, yüz yüze yapacak olursam seni buna asla inandıramayacağımı biliyordum, yalan söylediğimi anlardın.”

Sesindeki samimiyeti görmezden gelmek imkânsızdı. Ciddiydi. Her kelimesinde. Bir zamanlar bunun bir önemi olabildi. Artık çok geçti. “Artık bunların hiçbiri önemli değil.”

“Yine yanıliyorsun, Vee. O zamanlar ihtiyacın olan şeyi sana veremezdim. Şimdi verebilirim.”

Cep telefonu elimden çekilip alındı. Döndüm, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Dane orada duruyordu, çenesi sert, omuzları gergindi.

Telefonu kulağına götürdü. “Kimsin sen?”

Süit yeterince sessiz olduğu için Owen’ın keskin nefes alışını duydum. “*Vienna’yı telefona geri ver,*” dedi sonunda.

“Kimsiniz?” diye tekrarladı Dane, gerçi bildiğinden zaten emindim. “Eğer gecenin bir yarısı nişanlımı arayacak kadar cesursan, en azından bana kim olduğunu söyleyebilirsin.”

Uzun bir sessizlik oldu. “*Owen Redford.*”

“Ah, evet, seni hatırlıyorum. Vienna’nın çocukluk arkadaşı.”

“Bundan daha fazlasıydık.”

“Evet, kilit kelime fazlasıydık. Artık onun için bir hiçsin.”

“*Ne, ona evlenme teklif ettin diye mi? Vienna ile aramızdaki geçmişi silemezsin. Birbirimizi eskiden beri tanıyoruz-*”

Dane sakince, “Artık onun için bir hiç olduğunu söyledim,”

diye tekrarladı. "Seninle birlikteydi ve sen onu kaybettin. Şimdi o benim ve onu kaybetmemeye niyetliyim."

Owen bir kahkaha attı. "Vienna'yı elinde tutmayı asla başaramayacaksın. Ona değer verdiğini düşündürtebilirsin ama bu uzun sürmeyecek. O aptal değil. Senin için o yüzük sadece sana ait olduğunu belirten kurumsal bir marka. Bunu yakında anlayacaktır. Anladığındaysa seni terk edecek."

"Bitti mi?" diye sordu Dane.

"Aslında-"

"İşin bitti. Benim hakkımda neye istersen inan, umurumda değil. Sadece nişanlımdan uzak dur. Bu konuda benimle tartışmak istemezsin, Redford. Hayatını hayal bile edemeyeceğin şekilde sıkıntıya sokabilirim. Bu yapmaktan zevk alacağım bir şey değil çünkü sen önemsenecek kadar değerli değilsin. Ancak hâlâ akıllıca olanı yapıp Vienna'dan uzak durmazsan bunu gözümü kırpmadan yaparım. O yüzden aklını kullan." Dane telefonu kapattı. Bana baktığında karanlık gözlerinin parladığını gördüm. "Numaranı nereden bulmuş?"

"Ben vermedim. Patronunun asistanında vardı. Ondan almış olabilir."

Dane cep telefonumu bana geri verdi. "Numarasını engelle. Eğer seninle tekrar iletişime geçmeye çalışırsa, bunu bilmek istiyorum." Kaşları çatıldı. "Yüzüne o bakışı yerleştirecek ne söyledi?"

"Ne bakışı?"

"Biri yavru köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun."

"Bir zamanlar yakın arkadaşım olarak gördüğüm birinin şu anki ilişkimi bitirmeye çalışmakta bir sakınca görmemesi çok üzücü. Bunu ona asla yapmazdım." Dane'in bana gerçekler değer vermediğinin hatırlatılması hiç hoşuma gitmemiştir. Bunun bir önemi olmamalıydı.

"Bunu seni incitmek için yapmıyor. Kıskanç ve acımasız olduğu için yapıyor. Yüzüğü geri verip çekip gitmeni sağlayacak kadar benden şüphe etmeni istiyor."

"Evet, bunu anlıyorum. Yine de üzücü."

"Sana verdiği yüzüğü ne yaptın?"

“Bir zarfa koydum ve teyzesinin posta kutusuna attım. Evlerimiz çok uzak değildi.” Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Merak etme, bunu sana şahsen geri vereceğim.”

“Onu bana geri vermeni beklemiyorum. O sana ait.”

Neredeyse irkiliyordum. “O bir aksesuar. Pahalı bir aksesuar.”

“Hiçbir işime yaramayacak, o yüzden sende kalabilir.”

“Peki bununla ne yapacağım?”

Omuz silkti ve kapıya doğru yürürken cevap verdi: “Sende kalsın. Sat. Birine hediye et. Her neyse. Yüzük sana ait, seçim senin.”

“Ne kadara mal oldu?” Çünkü içimden bir ses onunla küçük bir ülkeyi doyurabileceğimi söylüyordu.

“Çok değil.”

Bundan şüpheliydim. Tam odadan çıkmak üzereyken, “Dane?” diye seslendim.

İç çekerek omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış attı. “Yapacak işlerim var, Vienna.”

Ne kadar da kendini beğenmiş bir pislikti. Kafasında dönen bir iş olduğu zamanlarda bazen böyle davranırdı, bir anda ki-barlıktan sinirli moduna geçer, yalnız kalmak isterdi.

Yüzüğün bende kalmasına izin verdiği için ona teşekkür etmeyi planlarken sabrını taşıma fikri çok daha cazip geldi. “Sadece şunu söylemek istiyorum... Eğer içeriden herhangi bir ses duyarsan, kontrol etmek için gelmene gerek yok.”

Kaşlarını çattı. “Ne tür sesler?”

Gülümsememi gizleyerek cevap verdim: “Titreşim. Nefes alma. İnleme. Mırıltı. Bu tür şeyler.”

Parmaklarını esnetti ve beni o acımasız bakışlarıyla kapana kısırdı. Ardından başını iki yana sallayarak dışarı çıkarken iç geçirdi. “Sadece sen, Vienna. Sadece sen.”

Kendi kendime kıs kıs gülerek soyunmaya başladım.

BÖLÜM ON

Günün birinde nasıl bir düğünle evlenebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Belirli bir gelinlik tarzı ya da belirli bir mekân hayal etmemiştim. Ancak normal şartlar altında, yeminimi Elvis kılığına girmiş bir kişinin önünde etmeyi tercih edeceğimi sanmazdım. Fakat bu koşullar normal olmaktan çok uzaktı. Gelin ve damat birbirlerine âşık olmaktan çok uzaktı. Bu nedenle törenin yapılacağı ortam da bu şartlar altındayken önemsiz görünüyordu.

Çok güzel bir kilisede, Elvis'in önünde dururken artık gergin değildim. Buraya gelirken tüylerim diken diken olsa da güzel elbisemi çekiştirmekten kendimi alamamıştım. Şimdi tören gerçekten yapılıyordu ve ben kahkaha atmak için delice bir istek duyuyordum.

Eh, patronumla evleniyordum... Elvis'in önündeydim. O da sürekli geçirmeye devam ederken Dane'in tek yaptığı şey iç çekmekti. Burnum soğan kokusuyla dolmuştu çünkü Elvis'in gürültülü geçirmeleri resmen soğan kokuyordu. Her geçirmesi kilisede yankılanıyordu. Bazen durup kısık sesle, "Affedersiniz," diye mırıldanıyor, bazen de geçirmeye devam etse de konuşmayı başararak hiçbir cümleyi atlamıyordu. Her şey gerçeküstüydü.

Dane'in törenin kaydedilmesine ısrar etmesine çok memnundum çünkü bu, unutulamayacak kadar çılgın bir durumdu.

Ona çabucak bir bakış attım. Zavallı Elvis'e bakarken çenesi sertleşmişti, belli ki sinirlenmişti. Dane böyle bir durumdayken komik şeyleri takdir edecek bir tip değildi, özellikle de bunun gerçekleşmesi için para ödediği bir düğün töreni olduğunu düşünürsek. Bu, onun ağzını kapalı tutmak için kendini tuttuğuna tanık olduğum tek an olsa gerekti. Sözünü sakınan bir adam değildi ve şu an bunu yapmak ona gerçekten acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Şu anda kesinlikle gülemeyeceğimin farkında olmasam, kahkaha atmak için bu kadar çaresiz hissetmeyebilirdim. Kendimi tutma baskısı her şeyi daha da kötüleştirdi. Dane'in bana ters ters bakarak gülmeye cesaret etmemem için beni uyarmasıyla her şey daha katlanılmaz bir hâl aldı. Her zaman sinir bozucu bir gülüşüm vardı, sınıfta başımı sayamayacağım kadar çok derde sokmuştu.

Sanki soğukkanlılığımı korumak için ihtiyacım olan gücü verecekmiş gibi, avucumdaki erkeksi alyansı sıkıca kavradım. Otelden ayrılmadan önce yüzüğü bana vermişti ve onu bir yerde düşürmekten çok korkmuştum. Hemen ardından, "Gösteri zamanı," demişti.

Evet, bu bir gösteriydi ve ben de başrol oyuncularından biriydim. Şimdi rolümü oynamam gerekiyordu. En iyi oyunculuğumu göstermek ve gülmemek için gerçekten çok çabalama- ma rağmen uzun süre başarılı olabileceğimden emin değildim.

Elvis yine geçirdi.

Dane yine iç çekti.

Ben kendime engel olamadan içimden bir kahkaha koptu. Dudaklarımı hızla birbirine kenetledim. Dane bana uyarıcı bir bakış daha attığında boğazıma takılan kahkahayla neredeyse boğuluyordum. Kendimi tutmak için çabalasam da omuzlarım titredi ve bedenim sarsıldı.

Elvis mücadelemi bir kez bile fark etmedi. Sanırım uzun zaman önce, ne olursa olsun devam etme becerisinde ustalaş-

mişti. Ya öyleydi ya da o kadar utanmıştı ki her şey yolundaymış gibi davranmayı tercih ediyordu.

Gözyaşlarımı tutamayarak elimdeki buketi yavaşça kaldırdım ve çiçeklerin arkasına saklandım. Tanrım, karnım ağırıyordu ve yanaklarım kendimi tutmaktan yarılacakmış gibi hissediyordum.

Kendime durumun aslında o kadar da komik olmadığını söyledikçe daha çok gülmek istiyordum. Yeminimi neredeyse hırıltılı bir şekilde söyledim. Yüzük takma zamanı geldiğinde gözlerimden yine yaşlar süzülüyordu. Dane o anda bana “sana inanamıyorum” der gibi baktığında içimden bir hırıltı daha yükseldi.

Ben erkeksi alyansı onun parmağına taktım, o da benimki-ne daha feminen yüzüğümü taktı. Çok güzeldi, parlaktı ve mükemmel duruyordu. Ancak ne yazık ki kendimi toparlamama yardımcı olmadı.

Sonunda törenin sona erdiğini hissettim. Uzun zamandır hiçbir konuda bu kadar rahatlamış hissetmemiştim.

“Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum,” dedi Elvis. Son kelimeyi yine pis kokulu bir geçirmeyi ağzından kaçırarak söylemişti. Dane ona sert ve kızgın bir bakış fırlattı.

Ve işte bu kadardı. Kendimi kaybetmişim. Kahkaha omuzlarımı sarsarken eğildim, gözlerim tekrar yaşardı. Neredeyse yüzümü buketin içine sokacaktım.

Dane iç çekti. “Bitti mi?”

Yakınından bile geçmiyordu. Gerçekten işeyebileceğimden endişeleniyordum. Kendimi dik durmaya zorlayarak gözyaşlarımı sildim. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Beni kendine çekti ve ağzını ağzıma yaklaştırdı. Üzerime yayılan elektrik uğultusuna ya da boğazından gelen yumuşak hırıltıya tamamen hazırlıksızdım. Dili ağzımın içine gömülerek dilimle buluşurken cesur ve talepkârdı.

Eğlence yerini ihtiyaca bıraktı. *Çok fazla ihtiyaca.* Ham ve şehvetli arzu tüm irademi elimden aldı. Daha fazlasını isteyerek ona tutundum.

Bir boğaz temizleme sesi duyduğumuzda kendimizi geri çekmek zorunda kaldık. Hayır, bu iffetli bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Eğer kahkahalarımı durdurmaya amaçladıysa bunu başarmıştı.

Biraz sersemlemiş bir hâlde gözlerimi kııptım ve ellerimi gömleğini bırakması için zorladım.

Elinde kamerayla bir kadın belirdi. “Tebrikler, Bay ve Bayan Davenport.”

Bayan Davenport. On iki ay boyunca Vienna Davenport olacaktım. Tanrım, garip hissettiriyordu.

Fotoğrafçı bir fotoğrafımızı çekti ve hepsi bu kadardı. İşimiz bitmişti. Evlenmiştik. *Evlenmiştik.*

Fotoğrafın birkaç kopyasını ve törenimizin videosunun indirildiği flash belleği aldıktan sonra dışarı çıktık.

“Düğünümüzün böyle geçeceğini düşünmemiştim,” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Dane bana ters ters baktı. “Neredeyse başından sonuna kadar güldüğün gerçeğini mi kastediyorsun?”

“Hadi ama... komik olduğunu kabul etmelisin. Bekle, unuttum, senin espri anlayışın yok.” Durakladım. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Otel odamıza geri dönebiliriz ya da birkaç gaziinoya gidebiliriz?”

Dudaklarımı büzdüm. “Gazino mu? Ben varım. Ama muhtemelen önce ailemi aramamız gerek.”

“Bunu burada, kilisenin önünde de yapabiliriz. Onları hemen arayıp haber verdiğin için kendilerini daha iyi hissedeceklerdir.”

Önce babamı aradım, bu kadar iyi karşılamış olmasına şaşırdım. Bizi tebrik ettiğinde bunu içtenlikle söylediğini hissedebiliyordum. Sesinde, orada bulunamadığı için üzgün olduğunu belli eden hayal kırıklığını duysam da bunu açıkça dile getirmedi.

Öte yandan Wyatt, onu ve Melinda’yı aradığımda hayal kırıklığını dile getirmekte bir sakınca görmedi. Melinda o kadar sinirlenmemişti. Aslında hem kendisinin hem de Ashley’in,

Dane ve benim Vegas'tayken evleneceğimizden şüphelendiklerini iddia etti. Törenin kaydının elimizde olduğunu duyunca biraz yatışan Wyatt, sonunda Melinda'ya katılarak tebriklerini ilettiler.

Dane'le birlikte daha sonra Ashley ve Hanna ile bir grup görüşmesi yaptık, onlar da memnuniyetlerini dile getirdiler. Ancak Ashley'nin sesinde biraz tedirginlik sezmiştim, muhtemelen işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden dolayı tedirgindi.

Görüşmeyi sonlandırırken Dane'e, "Aileni arayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Kardeşlerime burada, kilisenin dışında dururken çekilmiş bir fotoğrafımızı göndereceğim. Yüzüklerimizin görüldüğünden emin ol." Bir fotoğrafımızı çektikten hemen sonra onlara gönderdi.

Kent hemen onu aradığında bizim için gerçekten sevinmiş görünüyordu. Travis, Dane'e sahte olduğuna hiç şüphe olmayan bir tebrik mesajı gönderdi.

Dane elini sırtıma koydu. "Bu da aradan çıktığına göre, hadi gidip biraz eğlenelim."

Ertesi gün öğleden sonra ikide San Francisco'daydık. Sam ve Dane beni evime bıraktılar. Bavulumu daireme doğru taşıırken boynumun çatırdadığını hissettim. Uçak yolculuğu sırasında garip bir pozisyonda uyuyup kaldığım için boynum şimdi kaskatı kesilmişti.

Ön kapıma ulaştığımda çantamdan anahtarlarımı çıkarıp anahtarımı kilide yerleştirmeye çalıştım. Kilidin kırılmış olduğunu ancak o zaman fark edebildim. Kalbim göğsüme çarptı. Hiç düşünmeden kapıyı ittiğimde yavaşça açıldı. Gözümün önüne korkunç bir dağınıklık takıldı ve nabzım deli gibi atmaya başladı.

Geri çekilerek çantamı karıştırdım, telefonumu çıkararak hemen polisi aradım.

"9-1-1, acil durumunuz nedir?" diye bir kadın sesi cevap verdi.

Dudaklarımı yaladım, nefes alışımın hızlandığını hisset-

tim. “Az önce eve geldim ve... sanırım biri daireme girmiş. Hâlâ içeride olup olmadıklarını bilmiyorum.”

Kahretsin, ya henüz gitmemişlerse? Ya silahları varsa?

“Hanımefendi?” dedi bir ses. “Hanımefendi?”

Söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadığımı fark ederek dikkatimi topladım. Adresimi sayıkladım. “Yollayacağınız kişiye komşumun dairesinde olacağımı söyleyin. 5D.”

Bana bir memurun kısa süre içinde yanımda olacağına dair güvence verdikten sonra telefonu kapattım ve Ashley ile Tucker’ın kapısını çaldım.

Kapıyı omzuna bir bulaşık bezi atmış olan Ashley açtı. Sırtı. “Merhaba, Bayan Davenport...” Anında yüzü düştü. “Ne oldu, Vienna?”

“Biri daireme girmiş.”

Kolumdan tutup beni içeri çekti ve ön kapıyı arkamızdan kapattı. “Polisi aradın mı?”

Başımı salladım. “Birini gönderiyorlar.”

“Güzel.” Beni kanepesine yönlendirdi. “Buraya otur, tatlım. Tucker!” diye bağırdı yanıma oturmadan önce yatak odasına doğru. “Her şey yoluna girecek,” diyerek beni yatıştırırken kolumu ovdu.

Tucker saçları ıslak bir şekilde odaya girdi. “Neden bağıryorsun, kadın?”

“Biri Vienna’nın dairesine girmiş,” diye cevap verdi.

“Ne? Polisi aradın mı?”

“Evet, aradı. Birileri yolda.” Ashley bana döndü. “Dane’i aradın mı?”

Gözlerimi kırptım. “Hayır.”

“Araman gerek, Vienna. Hemen ara,” diye ısrar etti.

Hâlâ şaşkınlık içindeyken numarasını buldum ve *ara* tuşuna bastım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. “Evet?”

Boğazım kuruduğu için yutkundum. “Dane.” Ağzımdan dökülen tek kelime buydu.

“Sorun ne?” diye sordu, sesinde keskin bir ton vardı.

“Sanırım biri daireme girmiş.” Her şey biraz gerçeküstü geliyordu.

Kısık sesle küfretti. “Sakın oraya girme.” Sam’e arabayı geri döndürmesini emretti.

“Ben iyiyim, Ashley ve Tucker’la birlikteyim.”

“Hangi daire?”

“5D. Benimkinin yanında.”

“Onlarla kal, ben hemen geliyorum.” Telefonu kapattı.

Ashley’e baktım. “Geliyor. Bugün ya da dün gece benim dairemde gelen herhangi bir ses duydun mu?”

“Bugün hiçbir şey duymadım,” diye cevap verdi. “Dün gece kız kardeşimin evindeydik. Bir parti verdi ve boş yatak odasını kullanabileceğimizi söylediği için orada kaldık. Tucker, ben bize içecek hazırlarken sen Vienna’yla kal.”

Nazik dev yanıma oturdu, seyahatim ve düğün hakkında sorular sorarken dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyordum. Çabasını takdir etsem de biraz olsun işe yaramadı. Bir insanın evime zorla gireceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Hırsızlık.

Evet, bu tür şeyler her gün insanların başına geliyordu. Bunun farkındaydım. Yine de insan kendi başına geleceğini hiç tahmin edemiyordu. Ya da en azından ben beklemiyordum.

Sitemde iyi güvenlik önlemleri vardı ancak hiçbir bina gerçekten girilemez değildi. Ayrıca, siteden çıkan insanlar, dışarıda bekleyen herhangi birinin içeri girmesi için, bu kişinin site sakini olduğundan emin olmasa bile, sık sık kapıyı açık bırakıyorlardı.

Ashley sıcak içecekleri sehpanın üzerine koydu. “Kocanla birlikte evinize gitmediğinize şaşırdım.”

“Eşyalarımı toplamaya başlayacaktım. Bu hafta sonu ona taşınmamı istiyor.” Şakağımı ovuşturdum. “Ev sahibimizi aramam gerekecek. Kendisi şu anda tatilde-” Dahili telefon çalınca konuşmamı yarıda kestim.

“Muhtemelen Dane’dir,” dedi Tucker ve duvardaki pane-

le doğru yürüdü. “Polisin buraya bu kadar çabuk geldiğinden şüpheliyim.”

Tucker’ın haklı olduğu ortaya çıktı.

Çok geçmeden, Dane her zamanki gibi karanlık, baskın ve tehlikeli görünümüyle dairenin içinde dolanıyordu. Karşımda durmuş, bir elini kalçama koymuş, diğer elini de enseme gezdiriyordu. “İyi misin, bebeğim?”

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım.

“Ne oldu?” diye sordu enseme masaj yaparak.

Titrek bir nefes aldım. “Kapıyı açmaya çalıştığımda kilidin kırık olduğunu fark ettim. Kapıyı iterek açtım, içerideki dağınıklığı görünce hemen uzaklaştım.”

Dane’in yanağındaki bir kas seğirdi. “Polis hangi cehennemde?”

“Yoldalar,” diye cevap verdim.

“Paket servis bile genelde polisten daha çabuk gelir,” diye mınıldandı Tucker. “Davetsiz misafirin çoktan uzaklaştığını düşünüyorum. Bu duvarlar ince ama bugün içeride kimsenin hareket ettiğini duymadık. Hırsızlık muhtemelen dün gece biz Ashley’nin kız kardeşinin evindeyken olmuştur.”

Dane bana, “Diğer tarafınızdaki komşunuzla da konuşmamız gerek,” diye öneride bulundu.

“O yıllar önce duyma yetisini kaybetmiş yaşlı bir kadın,” diye bilgilendirdim onu. “Yine de bir şey duyup duymadığımı ya da görüp görmediğini sorabiliriz.”

“Bunu polis yapacaktır.” Ashley nefesini tuttu. “Tanrıya şükür dün gece evde değildin, Vienna. Kızgın ve rahatsız hissettiğini biliyorum ama aldıkları her şey yerine konabilir. Sen konamazsın.”

Ashley kahve yapmak için gittiğinde, Dane yanımdaki kanepeye yerleşip kolunu omuzlarıma doladı. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi. Zaten, bunu yapmasını beklediğim de söylenemezdi. Yanımda onun gibi sağlam, güçlü ve istikrarlı biri olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum. Bunu tehlikeli, endişe verici hatta sinir bozucu bulmalıyım.

Kısa süre sonra Ashley geri döndü ve bugünlerde sokaklarda ne kadar çok “hırsız küçük piç” dolaştığına dair atıp tutmaya başladı. O sırada polis nihayet gelebilmişti.

İfademi alan memur zeki, saygılı ve titizdi. Ayrıca ben sorgulanırken yanımdan ayrılmayan, gözlerini kırpmadan memuru izleyen Dane’den de biraz korkmuş görünüyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Dane.

Memur Griffin koltuğunda doğruldu. “Parmak izi ve ayak izi arayacağız, kapı kapı dolaşıp araştırma yapacağız, ardından binanın güvenlik kameralarının görüntülerini kontrol edeceğiz. Eğer şanslıysak, suçlunun kimliğini tespit edebiliriz. Yine de umutlu olduğumu söyleyemem. Son zamanlarda bu bölgede bir dizi hırsızlık olayı yaşandı, hırsızlar arkalarında kanıt bırakmamaya özen göstererek ortadan kaybolmayı başardılar.” Bana baktı. “Daireni benimle birlikte gezer ve eksik olduğunu düşündüğün şeyleri bana söylersen sevinirim.”

Dane, “Ben de onunla geliyorum,” diye açıkladı.

Griffin başını salladı. “Pekâla.”

Hâlâ biraz sersemlemiş hissederek Griffin’i daireme kadar takip ettim. Hırsızın geride bıraktığı dağınıklığa baktığımda ağlamak istedim. Çok fazla hasar yoktu, çoğunlukla sadece saf kaos vardı. Yerlere saçılmış olan şeyler benim eşyalarımdı. Hepsi kitaplar, kozmetik ürünleri, giysiler ve minderlerden oluşsa da benim için değerli olan eşyalarımdı.

Griffin, “Görünüşe göre televizyonu almaya karar vermişken taşımakta zorlanıp vazgeçmişler,” dedi.

Hak vermek zorundaydım. Geniş ekran televizyon duvardan sökülmüş ama kabloları hâlâ bağlı olduğu hâlde birkaç metre uzağa yere atılmıştı. Yanlışlıkla düşürülmüş olması da mümkündü çünkü ekran boyunca uzanan uzun bir çatlak vardı.

“Alınmış olabilecek başka elektronik cihazınız var mı?” diye sordu Griffin. “Dizüstü bilgisayarlar? Tabletler? Telefonlar? Video konsolları?”

“Seyahatim sırasında dizüstü bilgisayarım, tabletim ve telefonum yanımdaydı,” diye yanıtladım. “Video konsolum yok.”

Dane arkamdayken dairemde yürümeye devam ettim, her odayı kontrol ettim, neredeyse öfkeden boğulmak üzereydim.

Dane, “Birinin para saklayabilme ihtimali olan tüm bariz yerler aranmış,” dedi ve karıştırıldığı açıkça belli olan açık çorap çekmeceme baktı.

“Ben evimde para yığınları saklamıyorum.”

Griffin ellerini kemerinin üzerine koydu. “Peki ya kredi kartların? Pasaportun? Başka bir kimlik?”

“Pasaportumu, ehliyetimi ve kredi kartlarımı Vegas’a götürdüm.” Dolabımın kapağını çekip açtığımda kalbim sıkıştı. “Görünüşe göre içeri giren her kimse kıyafetlerimi satabileceğini düşünmüş.” Baloda giydiğim elbise de dahil olmak üzere bir sürü kıyafet eksikti. Birkaç çift ayakkabım, çantalarım ve cüzdanlarım da gitmişti. Tıslayarak nefes aldım.

“Peki ya silah?” diye sordu Griffin. “Çalınmış olabilecek herhangi bir silahınız var mı?”

“Hayır. Büyük valizim kayıp. Muhtemelen çalınanların çoğunu taşımak için kullanılmış.” Makyaj masamın üzerindeki güzel porselen kâseye bakarak iç geçirdim. “Ucuz mücevherlerim de gitmiş.” Takıların hiçbirisi gerçek altın ya da gümüş değildi, sadece partilerde taktığım aksesuarlardı. Kaybetme düşüncesi duyduğum eşyalar değillerdi.

Çantamdan anahtarlarımı aldım, komodinimi kenara ittim ve oradaki prize doğru eğildim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Dane.

Cevap vermedim. Anahtarı prizin sağ üst deliğine sokup sertçe çevirdim. Kısa bir tıkırtı duyulmasının ardından aslında gizli bir kasaya açılan beyaz kapağı çektim.

“Zekice,” dedi Griffin.

“Üvey babam bunu benim için internetten satın alıp kurmuştu.” İçindekileri dikkatlice kontrol ettim. “Gerçek mücevherlerim ve yedek araba anahtarlarım da dahil olmak üzere her şey içinde.”

Banyo dolabına baktığımda tüm reçeteli ilaçların çalındığını gördüm. Seyahatimde migren ilaçlarımı yanıma almış

olmam büyük bir şanstı. Sık sık migrenim tutmazdı ama tuttuğunda korkunç olabiliyordu.

Sonunda daireyi aramayı bitirdiğimde kollarımı ovuşturdum. “Peki şimdi ne olacak?” Griffin’e sordum.

“Kocanıza da söylediğim gibi kanıt arayacağız ve bazı araştırmalar yapacağız. Sizi bilgilendireceğiz. İletişim bilgilerim burada.”

Uzattığı küçük kartı aldım. “Teşekkür ederim.”

Bizimle birkaç dakika daha konuştuktan sonra memur yanımızdan ayrıldı.

Dane kişisel bölgeme girmişti. “Benimle eve geliyorsun.” Ben konuşmaya başladığımda elini kaldırdı. “Tartışmak yok. Başka bir yerde kalmayı teklif etme. Yolculuğa çıkarken yanına aldığın bavulu al, en azından bazı eşyaların yanında olur. Yerinde olsam kasanın içindekileri de alırdım.”

İtiraz etmeyi düşünsem de başka biriyle kalırsam bütün gece benimle uğraşacaklarına emindim. Bu da beni delirtirdi. Dane beni rahatlatmaya çalışacak biri değildi. Ayrıca, insanlar neden kocamdan başka biriyle kalmak istediğimi merak ederdi. Zaten birkaç gün içinde onun yanına taşınacaktım. Yeni geçici evimin ön izlemesini de yapabiliirdim.

İç çekerek, “Pekâlâ,” dedim.

Memnun bir şekilde başını salladı. “Şimdi benimle gelirsin, yarın arabayı almak için geri dönersin. Şu anda çok kırgınsın ve dikkatin dağılmış durumda. Bana yanıldığımı söyle.”

Söyleyemezdim, bu yüzden tartışmadım.

Kısa bir süre sonra evine doğru yola çıktık. Yumuşak deri koltuğa gömüldüğümde, gözlerimi yakan öfkeli gözyaşlarımı engelleyeceğini umarak göz kapaklarımı kapalı tuttum.

“Mahallenizde hırsızlık olaylarının arttığını daha önce duymamış mıydın?” diye sordu Dane, sesi alçaktı ama tedirginlikle dalgalanıyordu.

“Hayır.” Ona baktım. “Duymuş olsaydım bile, hırsızlık olayına karşı daha hazırlıklı olamazdım. Hedeflerinin benim evim olacağı aklıma bile gelmezdi. Lanet olası pislikler.”

“Belki de bu, söz konusu pisliklerin geride kanıt bıraktığı tek sefer olur.”

“Belki.” Buna inanmak istiyordum.

“Hırsızlık olayını anlatmak için sigorta şirketini aramayı unutma. Simon’ı ve koruyucu aileni de aramalısın, onlara neler olduğunu anlat ve iyi olduğunu bildir.”

“Arayacağım. Birazdan.”

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük. Ağaçlarla çevrili, bahçe kapılı bir araziye yaklaşırken araba yavaşladığında, ağaçların arkasını görmek için başımı kaldırmama rağmen başaramadım. “Sanırım geldik.”

“Geldik.” Dane cep telefonunun ekranına birkaç kez dokunduğunda elektronik kapılar açıldı.

Sam ileri doğru sürdü. Dane’in evine ilk kez baktığımda ağzımın açık kaldığını hissettim. Bu bir ev değildi. Daha çok bir otele benzeyen büyük, görkemli bir konuttu. Tarihi bir zarafete sahipti ama aynı zamanda modern bir dokunuşa da sahipti. Kemerli pencereleri, taş kuleleri ve kalın beyaz sütunlarıyla üç kata yayılan bu büyük mülk, geniş bir arazinin ortasında yer alıyordu.

Vay canına.

Evet, kocaman bir evde yaşadığını biliyordum, bu yüzden evin de sahibi kadar etkileyici ve heybetli olacağından şüphem yoktu. Ancak bu kadar gösterişli olmasını beklemiyordum. Burası gizli bir cennet köşesiydi.

Sam arabayı uzun, dairesel garaj yolunda sürerken, bundanmış ağaçları, çiçek bahçesi ve bakımlı çitleriyle gösterişli manzarayı hayranlıkla seyrettim. Malikânenin önünde, avlunun yanında yapay bir göl bulunuyordu. Evet, acayip büyük bir avlusu vardı. Hem de fiskiyeliydi.

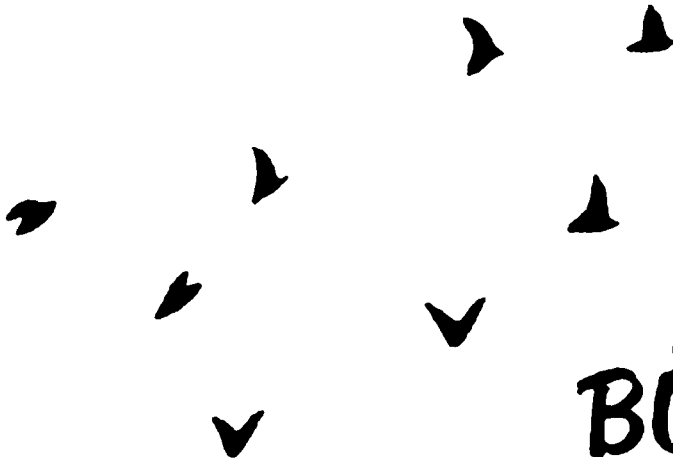
Sam garaj yolunun sonunda durduğunda ben hâlâ aval aval eve bakmakla meşguldüm. Bagajdan bavullarımızı indirerek bize hızlıca veda edip gözden kayboldu.

Hem benim küçük valizimi hem de kendi valizini taşıyan Dane kapıya yöneldi. Çantamın askısını sıkıca kavrayarak

onu takip ettim. Dolambaçlı merdiveni ve avizesiyle geniş, parlak beyaz antreye adım attığımda alçak bir ıslık çaldım. “Vay canına.”

Duvarda elektronik bir panel olduğunu fark edince, diğer şeylerin yanı sıra sıcaklığı, aydınlatmayı ve alarm sistemini kontrol eden bir tür yerleşik otomasyon sistemi olduğunu anladım. İlginç. Dane’in telefonundaki bir uygulamayı kullanarak alarmı çoktan devre dışı bıraktığını tahmin ediyordum. İçeri girdiğimizde alarm çalmamıştı.

“Hadi,” dedi. “Sana evi gezdireyim.”

BÖLÜM ON BİR

Peşinden giderken topuklarım cilalı, ustalıkla işlenmiş ahşap zemin üzerinde tıkırdıyordu. Odadan odaya geçerken aval aval bakmamaya çalıştım. Yüksek tavanlar zarif süslemelerle donatılmıştı ve güzel bir aydınlatmaya sahipti. Nötr renkler açık, havadar odalara sıcak bir hava katıyordu. Büyük pencereler mekânı doğal ışıkla dolduruyor ve davetkâr bir hava katıyordu.

Havayı cila, parke verniği ve ferahlatıcı yapay kokular kaplamıştı. Temizlik görevlileri tuttuğuna emindim çünkü ortalıkta ne toz ne de dağınıklık vardı. Dane'in ortalığı süpürüp toz aldığını düşünemiyordum.

Çalışma odası ve iki oturma odasının hepsinde plazma ekranlar, şömineler, geniş lüks koltuklarla güzel sanat eserleri vardı. Resmi yemek odası, yüksek teknolojili medya odası ve büyük boy endüstriyel mutfak da aynı derecede etkileyiciydi.

Bana kitaplarla dolu duvarları ve dolambaçlı merdivenleriyle iki katlı kütüphaneyi gösterdiğinde gerçek bir imrenme duygusuna kapıldım. Tanrım, bu odaya bayılmıştım. Mutlulukla burada uyuyabilirdim. İçinde yaşayabilirdim.

Etrafta hızlıca dolaşırken, boş zamanımın çoğunu burada

geçireceğimi biliyordum. Gerçi çok zamanım olduğundan değildi tabii ama olsun. “Bütün bu kitapları nereden buldun?”

“Çoğu Hugh’un,” diye yanıtladı Dane. “Haydi, tur henüz bitmedi.”

Bana şarap mahzenini, güvenlik odasını, kapalı havuzu, evdeki çalışma odasını, iyi donatılmış spor salonunu ve son olarak da yatak odalarını gösterdi. Toplamda altı tane vardı.

Bana kendi yatak odasının içini göstermeden sadece kapalı kapıyı işaret ederek, “Burası benim odam. Şimdi sana nerede kalacağınızı göstereceğim,” demişti. Beni geniş koridorun diğer ucuna götürerek aralık kapıyı işaret etti.

İçeri adım attığımda neredeyse nefesim kesiliyordu. Bir yatağım, bir dolabım, bir dizi çekmecem ve bir çalışma masam olacağını söylemişti. Antika komodinden, sıcacık şömineden, özel banyodan, lüks okuma koltuğundan ya da yatağın kraliçe boy, Fransız tarzı lüks bir antika olduğundan bahsetmemişi.

Odaya doğru ilerleyerek giyinme odasına göz attım. Kah-
retsin, mutfağımdan daha büyüktü. Duvarlar raflar, çekmeceler ve aynalarla kaplıydı, hatta bir ayakkabı çekmecesine bile vardı.

Giyinme odasından çıkarken yatak odasının kapısından ayrılmadığını fark ettim. “Bu odayı biri mi kullanıyordu?” Standart bir misafir odası hissi vermiyordu, ayrıca diğerleri kadar basit de görünmüyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi basitçe, bavulumu yere bırakırken.

“Bunların hepsi yeni mi?”

“Evet,” dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Hâlbuki önemliydi çünkü bu, odayı beni düşünerek döşediği anlamına geliyordu. Bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Sıradan bir misafir odası bana yeterdi.

Yutkundum. “Teşekkür ederim.” Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Omuz silkti. “Evinden ayrılmak zorunda kaldın. En azından uygun bir odan olmasını sağlayabilirim diye düşündüm.”

Burayı tanımlamak için “uygun” oldukça yetersiz bir kavramdı.

“Aç mısın?”

Başımı salladım. Hırsızlık olayından sonra midem hâlâ ağzıma geliyordu. “Hayır, teşekkürler.”

“Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Yerleş ve yemeğe hazır olduğunda beni bul.” Sonra da gitti.

Yalnız kaldığımda derin bir nefes verip büyük pencereye doğru yürüdüm. Malikânenin arka tarafına bakıyordu. Lanet olsun, adamın kocaman bir arazisi vardı. Açık bir havuz, jakuzi, kabana, küçük bir bar ve taş verandada oturma alanı vardı. Ayrıca üç küçük ek bina daha vardı. Biri daha önce bahsettiği müstemilat olmalıydı.

Kıçımı yatağa atıp parmaklarımı serin, altın rengi, saten çarşaflarda gezdirdim. İnsanların gerçekten böyle yerlerde yaşadıklarını düşünmek inanılmazdı.

Yatağa uzandığımda neredeyse zevkten inleyecektim. O kadar yumuşak ve rahattı ki, zihinsel olarak bu kadar gergin olmasaydım beni kolayca uykuya sürükleyebilirdi.

Kendimi rahat hissetmem için bunca zahmete girdiğine hâlâ inanamıyordum. Tam olarak Bay Düşünceli sayılmazdı. O kadar kendine odaklanmıştı ki genellikle başka birinin nasıl hissedebileceğini kendine sorma zahmetine bile girmezdi. Yine de gösterdiği çaba için ona minnettardım. Kütüphanesine bayılmışım.

Kendimi doğrulmaya zorlayarak çantamdan telefonumu aldım ve Simon’la koruyucu ailemi arayarak hırsızlık olayını anlattım. İki arama da iyi gitmedi. Her iki taraftan da küfürler, atıp tutmalar ve endişeler vardı.

En iyi güvenlik önlemlerine sahip olan Dane’in yanında kaldığımı duyunca rahatladılar. Yine de iyi olduğumu görmeleri için ertesi gün onları ziyaret edeceğime söz vermek zorunda kaldım. Dürüst olmak gerekirse, onların bu ilgisini gören biri saldırıya uğradığımı falan düşünebilirdi.

Sigorta şirketini ve ev sahibimi aradıktan sonra valizimi yatağın üzerine bıraktım. Eşyalarımı yerleştirme zamanı gelmişti. Kozmetik ürünlerimi makyaj masasının üzerine yerleş-

tirdim, dizüstü bilgisayarımı ve tabletimi çalışma masasının üzerine koydum, e-okuyucumu komodinin çekmecesine bıraktım. Seyahat boyu banyo malzemelerimi spa odasına benzeyen banyoya koydum, sonra evdeki kasamdan getirdiklerim de dahil tüm değerli eşyalarımı şifonyerin alt çekmecesinin altına sakladım.

Kıyafetlerimin çoğunun yıkanması gerekiyordu ancak iş seyahatlerine çıkarken olası bir kıyafet krizi ihtimaline karşı yanıma her zaman fazladan iç çamaşırı ve yedek bir takım elbise alırdım. Bu yüzden yanımda getirdiğim temiz olanları dolaba yerleştirdim.

Düğün buketime gelince... onu Vegas'tan yanımda getirmem garip miydi? Belki de öyleydi. Ancak Dane'in yaka çiçeğini çöpe fırlattığına hiç şüphem olmamasına rağmen, içimden onu çöpe atmak gelmiyordu. Buketi kâğıt peçeteye sararak dikkatlice boş bir rafa yerleştirdim.

Top hâline getirdiğim kirli kıyafetlerimi yedek bir yastık kılıfına koyup çamaşırhaneye götürüp götürmemeyi düşünüyordum. Doğrusu, içimden bir ses herhangi bir yerde çorap düşürdüğüm taktirde onu bulmak için çok uğraşacağımı söylüyordu. Adım attığım sırada yüksek sesli bir zil sesi duydum. Belli ki Dane'in bir ziyaretçisi vardı.

Kirli kıyafetlerimi bırakarak yatak odamdan çıktım ve uzun koridorun sonundaki pencereye doğru ilerledim. Kırmızı şık bir araba garaj yolunda ilerleyerek avlunun yakınına park etti. Arabadan uzun boylu ve kendinden emin bir kadın indi. Jen.

Ah.

Ön kapıya doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra antreden gelen sesler duydum. Utanmazca kulak misafiri olmak için merdivene yaklaştım.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun," diye çıkıştı Jen.

Karşısında duran Dane omuz silkti. "Daha önce telefonda söyleyeceğini söyledin."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için kaşlarımı çattım.

“Ekleyecek yeni bir şeyin olduğunu düşünmemiştim.”
Dane arkasını döndü ve uzaklaştı.

Jen onu evin içine kadar takip etti ve gözümün önünden uzaklaşarak gözden kayboldu. “Yanılıyorsun,” dedi sesi geniş alanda yankılanarak. “Bak, sana bağırmamalıydım, bunu biliyorum. Kent’e gönderdiğin fotoğrafı gördüğümde şok oldum.”

“Himm.” Aldığı tek yanıt buydu.

“Bunu yatırım fonunu alabilmek için yaptın, değil mi?”

Belli ki benimle evlenmesini kastediyordu. Pürüzsüz korkuluklara tutunarak mermer merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladım, ayakkabılarımı çıkardığım için şükreliyordum.

“Onunla bu yüzden evlendiğini biliyor mu? Bilmiyorsa bu onun için adil değil. Bilmeye hakkı var, Dane.”

“Vienna ile bu yüzden evlendiğimi söylemedim. Sen söyledin,” diye belirtti.

“Çünkü mantıklı olan tek şey bu. Seni tanıdığımdan beri hiç evlenmek istemedin. Bu konuda her zaman kararlıydın.”

“Ve bunda ciddiymdim. O zamanlar ciddiymdim. Artık öyle hissetmiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

“Neye inanıp inanmadığın benim için önemli değil,” dedi. Onun soğukkanlı bir tavırla kayıtsız omuz silkişini hayal edebiliyordum.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda sessizce antreden geçtim ve geniş koridora adım attım. Oradan Dane ve Jen’in geniş çalışma odasının ortasında durduklarını görebiliyordum.

Kadın ona kibirli bir şekilde baktı. “Tamam o zaman, eğer bu gerçekten yatırım fonuyla ilgili değilse, neden onunla evlendin? Onu sevdiğin için olduğunu söyleme. Sen kimseyi sevmiyorsun, kendini bile. Hadi, sadece nedenini duymak istiyorum.”

Dane’in gözleri bir buzul gölü kadar soğudu. “Bir konuda çok net olmama müsaade et. Kararlarımı sorgulama hakkına sahip değilsin. Benden cevap talep edemezsin. Sana açıklama borçlu değilim. Sana hiçbir şeyi gerekçelendirmek zorunda

değilim. Bu yüzden lanet olası evime gelip bana bu şekilde sorular soramazsın.”

Dudaklarını yaladı. “Dane.” Bu daha çok bir yalvarış, bir yatıştırma girişimi gibiydi.

“Vienna ile evlenmemden hoşlanmak zorunda değilsin, ne olursa olsun umurumda değil. Senin ya da bir başkasının onayına ihtiyacım yok.” Deri kanepeye oturarak kollarını kanepenin arkasına doladı.

Jen ona baktı. “Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu anlamıyorum,” dedi sessiz ve sakın bir sesle. “Onu tanımıyor olabilirim ama hakkında çok şey biliyorum. Dersime çalıştım.”

Dane gerildi. “Ne yaptın?”

“Ailemize kattığın bu kişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Koruyucu ailede büyüdüğünü biliyor muydun?”

Neredeyse alaycı bir şekilde homurdanacaktım. Sanki ak-raba evliliği yapan yamyamlar tarafından büyütülmüşüm gibi konuşmuştu.

“Babası annesini onun gözleri önünde dövüp sonra da tutuklattığı için ailesinden alınmış. Üstelik annesi onunla hiç ilgilenmemiş bile.”

Ne sikim yaptı? Gerçekten kahrolası dersine çalışmıştı, değil mi? Meraklı küçük sürtük.

“Bir zamanlar nişanlı olduğunu biliyor muydun?” Jen homurdandı. “Eminim bunu sana hiç söylememiştir, değil mi? Ben *her şeyi* biliyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Dane. “Sıkıcı bir hikâye, o yüzden tekrarlamaya zahmet etme. Artık gidebilirsin.”

Ne yazık ki gitmedi. Kapı pervazına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

Jen ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Muhtemelen sadece paranın peşinde olması seni endişelendirmiyor mu?”

“Onu gerçekten tanısaydın bunu asla düşünmezdin,” dedi.

“Peki onunla asla aynı odada yatmayacak bir adamla evlenmek konusunda ne hissediyor?”

Gözlerimi kırptım. Bekle, ne?

Yüzü karanlıktı. “Az önce ne dedin sen?” diye sordu. Sesinden ölümcül bir ton vardı.

Jen sanki köşeye sıkışmış bir av gibi hareketsiz kaldı ve ağzı usulca açılıp kapandı. “Ben sadece... Yani...”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Bir keresinde Hugh’nun Kent’e başkalarıyla aynı yerde yatma konusundaki tiksintini bir gün aşmam umduğunu söylediğini duymuştum, hiçbir kadının evliliğinde tek başına yatmak istemeyeceğini söylemişti. Çocukken tacize falan uğramış olabileceğinden endişelendim ama Kent öyle bir şey olmadığını söyledi. Yine de daha fazla açıklama yapmadı.”

“Çünkü bu seni ilgilendirmez. Benim evliliğim seni ilgilendirmez. Karım *kesinlikle* seni ilgilendirmez.”

“Bizi biliyor mu?”

Kaşları çatıldı. “Hiçbir zaman ‘biz’ diye bir şey olmadı. Seviştik. Bir kere. O kadar. Ve bunu da muhtemelen sadece Kent’in dikkatini çekmeye çalıştığın için istedin.”

Başını geriye attı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Tek omzunu silkti. “Her iki şekilde de önemli olduğunu sanmıyorum.”

“Seni asla böyle kullanmazdım, Dane. Asla. Seni önemsiyordum. Şimdi sana bir *kız kardeş* olarak değer veriyorum. Yalnız kalmaya niyetli olman beni her zaman üzmüştür. Bu hâle gelmene sebep olan şeyleri anlıyorum ama hayatını yalnız geçirmeni istemiyorum. Sana değer veren biri olsun istiyorum. Özel asistanınla yaşadığın bu şeyin gerçek olduğunu düşünseydim, senin adına fazlasıyla mutlu olurdu. Ancak bütün bu aranızdaki şeyin gerçek olduğuna inanmıyorum.”

“Bunu zaten söylemiştin. Şimdi bitirdiysen...”

“Daha bitirmedim. Asistanın hakkında öğrendiklerimi sana anlatmayı tamamlamadım. Babasında Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu var, biliyor musun? Bu muhtemelen genetikdir. Eğer ondan bir çocuğun olursa, muhtemelen onlarda da ortaya çıkacaktır.”

Durduramadan bir kahkaha patlattım. Hem Dane hem de

Jen bana baktı. Beni orada gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu, bu yüzden varlığımı zaten hissedip hissetmediğini merak ettim. Ancak Jen çok şaşırmış görünüyordu.

“Hayır, lütfen devam et,” diye ısrar ettim ona gülümseyerek. Dişlerini sıktı. “Dane burada olduğunu söylememişti.”
“Artık burada yaşıyorum diyebiliriz.”

Jen’in ağzı açık kaldı. Gözleri kocaman açılmış bir hâlde önce bana sonra ona baktı. “Ondan senin yanına taşınmasını mı istedin?”

Dane kaşlarını çattı. “Karımın başka nerede olmasını isteyebilirim ki?”

Kapı pervazından uzaklaştım ve yavaşça ona doğru ilerledim. “Tüm o ‘ders çalışmalarını’ mükemmel bir şekilde yaptığına bakılırsa benimle çok ilgileniyor gibisin.”

Çenesini eğerek bana baktı. “Ben sadece eşimin kardeşine göz kulak oluyorum, hepsi bu kadar.”

“Hayır, sen yargılayıcı ve işgüzar davranıyordun. Üstelik onun da seni desteklemesi gerektiğini düşünüyordun. Anlama yardım et, Travis’in de işine burnunu sokuyor musun? Hiç sanmıyorum. Yine de Dane’in ne yaptığı konusunda söz sahibi olman gerektiğini düşünüyorsun. Bu senin kafanda mantıklı olabilir ama benimkinde değil.”

“Dane benim ailem.”

“Artık ben de senin ailenim. Ne kadar hoş değil mi?” Ona bir adım daha yaklaştım. “İşte benim problemim, Jenny-”

“Adım Jen.”

“Aileler birbirlerini desteklemelidir. Birbirlerinin yanında olmalıdırlar. Sevdiklerini mutlu görmek istemelidirler. Ancak sen pek Dane’e destek olmaya hevesli görünmüyorsun, değil mi? Üstelik bu beni rahatsız ediyor çünkü o ailesinin desteğini hak ediyor. Eğer ona bunu veremezsen, o lanet olası yüksek egonu bir kenara bırakıp onun eş seçimini kabullenemezsen bunun tek bir sonucu olur. İkimizin arasına giremezsin. Kendinle onun arasına girersin.”

Başını iki yana salladı. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Benim sözüme güvenmek istemiyorsun, anlıyorum. Ona sorsana.”

Jen’in bakışları öfkeyle parlayarak ona kaydı. “Onu bana ve kardeşlerine tercih mi edeceksin?”

Dane, gözlerinin içine baktı. “Hem de gözümü kırpmadan.”

Jen nefesini tuttu.

Gülümsedim. “Pekâlâ, bu konu netleştigiine göre, ben gidip biraz yemek hazırlayayım. Aç olan var mı?”

Cevap beklemeden mutfığa yöneldim. Henüz yolumu bilmediğim için kolay bir yolculuk değildi ama sonunda mutfığı buldum. Koyu kiraz rengi ahşap dolaplara bakıyordum ki arkamda ayak sesleri duydum.

“Gitti.”

Omzumun üzerinden mutfak masasının yanında duran Dane’e baktım. “Ben de beni daha yakından tanımak isteyeceğini düşünüyordum. Hep böyle yargılayıcı mıdır?”

“Hayır, genellikle değil. Birinden hoşlanmadığı konusunda kararlıysa, onu onaylamamak için her türlü nedeni bulur.”

“Koruyucu ailede büyümüş olmak sanki çok önemli bir meseleymiş gibi. Her neyse. Onun hakkında konuşmaktan bıktım. Beni sıkıyor. Peki ya evin? Sıkıcı olmaktan çok uzak. Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Etrafında bu kadar boş alan olması tuhaf değil mi?”

“Senin boş alan gördüğün yerler benim için özel alan. Ayrıca, çok fazla arazinin ve meraklı komşuların olmadığı bir yer istedim.”

“Kendi topraklarının imparatoru olabileceğin bir yer.” Amcasının yaptığını yapmıştı. Kendine kocaman bir ev almıştı. Ancak Hugh’un yalnız yaşamaktan nefret ettiği yerde, Dane bundan rahatsız olmuyordu. Ya da en azından henüz bundan rahatsız değildi. Bu belki bir gün değişebilirdi, yine de üzerine iddiaya girecek kadar emin değildim. “Girilmesi yasak olan bir oda var mı?”

“Ofisim yasak bölge değil. Yine de ben orada değilken her zaman kilitlidir. Eğer ben oradaysam, girmekte özgürsün. Ya-

tak odama benden başka kimse giremez,” dedi. O kadar ciddi yetle ekledi ki gözlerim kırıştı.

“Orada müstehcen şeyler falan mı var?”

“Hayır. Sadece yasak bölge.”

“Sadece Dane’e özel bir bölge.”

“Evet.”

“Özel alanına kimsenin girmesinden hoşlanmıyorsun, ha? Bunun başkalarının yanında uyumaktan hoşlanmamasıyla da bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordum. “Hizmetçin var mı?”

“İki tane var. Sadece ben çalışırken geliyorlar. Yalnız kalmayı sevdiğimi biliyorlar. Muhtemelen bir noktada onlarla tanışacaksın.” Mutfak masasına yaslandı. “Eşyalarını toplamana ve taşımaya yardım etmesi için bir nakliye ekibi tuttum. Yarın polislin dairenle işi bittikten sonra başlayacaklar. Başta planladığımız gibi pazar günü her şeyi buraya taşıyacağız. O zamana kadar benimle kalmalısın.”

Bunu yapmanın mantıklı olduğunu düşünerek itiraz etmedim. “Cevap vermek istemiyorsan sorun değil ama Jen seni hayatını yalnız geçirmeye ‘iten’ şeyin ne olduğunu bildiğin söylerken ne demek istedi? Bu, ‘karın’ olarak benim bilmen gereken bir şey mi?”

“Jen neden evlenmek ve bir aile kurmak istemediğimi ask anlayamadı, bu yüzden de bunu kendince anlamlandırmayı çalışma ihtiyacı hissetti. Ortada bir sebep yok, sadece yalnız kalmayı tercih ediyorum.”

Hiçbir şeyin onu bu şekilde yaşamaya itmediğine inanıp inanmadığımdan emin olamasam da o buna inanıyor gibiydi.

“Simon anneni gerçekten dövdü mü?”

Gerginlik tüm kaslarımı germiştii. Lanet olası Jen’in gidip bu pisliği ortaya çıkarması gerekiyordu, değil mi? “Deacon yaptı.”

“Neden yaptı bunu?”

“O.... o beni incitti ve Deacon da kendini kaybetti. Bir ekeğin bir kadına vurmasının yanlış olduğunun farkındayım.”

“Bir yetişkinin, erkek ya da kadının bir çocuğa zarar vermesi de aynı derecede yanlıştır.” Dane’in yanağındaki bir kas gerildi. “Sana kötü davranıyor muydu?”

“Bazen,” diye yanıtladım usulca.

“Deacon’ın böyle öfkelenmesine neden olacak ne yapmıştı?”

Boğazımı ovuşturdum. “Onunla... bir yere gitmek istemedim, o da bana dudağımı patlatacak kadar sert bir tokat attı. Tam beni apartmandan çıkarmaya çalışırken Simon içeri girdi. Neler olduğunu anladı ve Deacon yüzeye çıktı. Sonrasındaysa kendini kaybetti.”

Dane yavaşça yanıma geldi. “Seni nereye götürmeye çalışıyordu?” diye sordu sesini alçaltarak.

Yutkundum. “Torbacısını görmeye. Bana henüz dokunmamış olsa da bunu istediğini biliyordum. Küçük çocukları severdi. Çoğunlukla küçük kızları. Bu yüzden çocuğu olan kadın bağımlıları buluyor ve uyuşturucu parasını çocuklarından yararlanmasına izin vererek ödemelerini öneriyordu. Bana söylediği her şeyi yapmam gerektiğini söyledi, canımı yaksa bile.”

Dane’in çenesi granit gibi sert görünüyordu. “O zaman annen de en az onun kadar ahlaksız.”

“Öyleydi. Hapishanede öldürüldü.”

“Güzel.”

Evet, güzel. “Pek çok şey beni korkutmaz. Fakat bir çocuğu taciz edebilecek, bundan zevk alabilecek biri? Beni dehşete düşürüyorlar çünkü bu, ne bu dünyada ne de başka bir yerde var olmaması gereken türden bir karanlık.”

“Kendilerinden daha zayıf olanları avlayanlar korkutucu değildir, korkaktırlar. Değersizdirler. Acınasıdır. Kafadan hastadırlar. Onlar da bunu bilirler, işte bu yüzden asla kendileriyle eşdeğer ya da kendilerinden daha güçlü olanları hedef almazlar.”

“Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibisin.”

“Merak ettiğin buysa, cinsel istismara uğramadım.”

Özellikle cinsel istismara uğramadığını belirttiğini fark ettim.

Kollarını kavuşturdu. “Baban annene saldırdığı için hapse girdi mi?”

“Hayır. Polis onun akıl sağlığıyla ilgili sorunları olduğunu tespit etti. Bir uzman çağırdılar. Sonunda DKB teşhisi kondu. O günden sonra ihtiyacı olan yardımı almaya başladı.”

“Ne tür bir yardım?”

“Çoğunlukla ilaç tedavisi ve psikoterapi. İşe yaradılar. Eskiden sekiz alteri vardı ama doktorlarının yardımıyla bunlardan beşini kişiliğine entegre edebildi. Fakat Simon diğer kişiliklerin hiçbir yere kaybolmayacağına inanıyor. Dürüst olmak gerekirse, gitmelerini istediğini de sanmıyorum.” Dengeli bir nefes aldım. “Beni sorgulamayı bitirdin mi? Benim sorularıma nadiren cevap verirken senin bana bu kadar soru yöneltmenin biraz ikiyüzlülük olduğunu belirtmek isterim.”

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak kişisel alanıma girdi. “Bana bir soru sor. Herhangi bir soru. Sadece en çok bilmek istediğin soru olduğundan emin ol.”

Bu adama sormak istediğim pek çok soru vardı. Onun hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Konuşmak için ağzımı açsam da hemen kapattım.

Dane başını eğdi. “Ne?”

“Paylaşmak istemediğin bir şeyi senden zorla almak istemiyorum.”

O karanlık gözleri hafiften ısıniyormuş gibiydi. Yavaşça başını eğdi ve ağzımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. O kadar ani olmuştu ki tüylerim diken diken olurken şok içinde sessizliğe gömüldüm. Sonuçta bu, hiç de Dane’e uygun olmayan bir davranıştı. “Sen benden çok daha iyi bir insansın, Vienna.” İçini geçirdi. “Bir keresinde Oliver’ın kim olduğunu sormuştun. O benim ikizimdi.”

Şaşkınlıktan neredeyse topuklarımdan üzerinde geriye doğru sallanacaktım. “Ona ne oldu?”

“Biz sekiz yaşındayken öldü. Anafilaktik şok.* Arı sok-

* Kişinin bağışıklık sisteminin alerjen maddeye aşırı şiddetli tepki göstermesi şeklinde ortaya çıkar. Vücuda alerjenin girmesiyle bağışıklık sistemi, kan dolaşımına çok yüksek miktarda kimyasal gönderir. -ç.n.

malarına karşı ciddi alerjisi vardı. Arka bahçede oynarken bir tanesi onu sokmuştu.”

Tanrım. İnsanın diğer parçası gibi hissettiği bir ikizini kaybetmesi ne kadar kötü bir duyguydu? Belki de içindeki boşluğun kaynağı buydu.

Boğazımın düğümlendiği noktaya ağrılar girdi. “O sırada onunla birlikte miydin?” diye sordum, ses tonum yumuşaktı.

“Hayır. Olabilirdim ama...” Burnundan bir nefes çekti. “Bu başka bir hikâye.”

Alt dudağımı dişledim. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Başını eğdi. “Aç mısın?”

Konunun değişmesine aldırmadan, “Biraz ama fazla yiyebileceğimden emin değilim,” dedim.

“Kendini daha iyi hissettirecek yemek hangisi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Izgara peynirli sandviç.”

“O zaman otur. Sana bir tane hazırlayayım.”

BÖLÜM ON İKİ

Başımı yastığa daha da gömdüm, o kadar rahattım ki gözlerimi açmak istemiyordum. Alarm çalmadan on dakika önce uyanma alışkanlığımı uzun zaman önce edinmiştim. Bu gerçekten can sıkıcıydı çünkü on dakikalık bir uykum çalınmış gibi hissediyordum. Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu alışkanlıktan kurtulamıyordum.

Genelde tanımadığım bir yerde iyi uyuyamaz, uykuya dalmakta zorlanırdım. Oysa dün gece ölü gibi uyumuştum. Yeni yatağım sadece güzel değil, aynı zamanda çok rahattı. Ve yastıklar... Tanrım, yastıklar harikaydı. Ne çok düz ya da kabarık ne de çok yumuşaklardı. Sadece kusursuzlardı.

Dane'in boşandıktan sonra yatağı yanımda götürmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Sonuçta bu yatak onun işine yaramazdı, değil mi?

Esneyerek gözlerimi zorla açtım. Elektronik perdeleri önceden indirdiğim için oda hâlâ karanlıktı. Kahretsin, elektronik perdelerim ve kendime ait mobilyalarım vardı.

Hayatımdaki hiçbir şey beni Dane Davenport'la birlikte yaşama ihtimaline hazırlamamıştı. Özellikle de onun geçici karısı olma ihtimaline. Aynı şekilde, benim için özenle hazırlanmış bu oda da her şey kadar beni şoka uğratmıştı.

Hiçbir şey anlamamıştım. Elbette beni önemseydiğini falan düşünmüyordum. Hayal görmüyordum. Şaşırmıştım ama minnettar da hissediyordum. Hatta biraz da duygulanmıştım. Her şey bir yana, tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu anlamış ve hissettiklerime karşı kayıtsız kalmamıştı. Dane için bu kayda değer bir gelişmeydi. Neredeyse yaşadığım hırsızlıktan sonra beni neşelendirmeye yetecekti.

Cep telefonumun alarmı nihayet çaldığında sırf henüz yataktan çıkmaya hazır olmadığım için, “ertele” seçeneğine bastım. İşe geç kalmamak için alarmım ikinci kez çaldığında yerimden fırladım. Aslında tam olarak “sıçrayarak” kalkmadım. Daha çok küçük bir iniltiyle isteksizce yataktan çıktım.

Pırıl pırıl parlayan banyoya girerek tepeden tırnağa elektrikli fiskeyi olan duşakabini kullandım. Ayrıca bir ara devasa, pençe ayaklı küvette yıkanmayı da aklıma not ettim.

Saçlarımı kurutup şekillendirdikten sonra biraz makyaj yapıp kıyafetlerimi giydim ve aşağıya indim. Ev o kadar esraren-giz bir sessizliğe bürünmüştü ki ürpermişim. Dane’i mutfakta ya da yemek odasında bulmayı beklememe rağmen hiçbir yerde görünmüyordu. Kahve makinesi yeni kullanılmıştı, anlaşılan çoktan uyanmıştı. Muhtemelen kahvaltısını da yapmıştı.

Tostumu yerken ve kafeini mideye indirirken, her sabah yaptığım gibi gece boyunca ikimize gelen bazı e-postaları gözden geçirdim. Böylece iş gününe hızlı bir başlangıç yapmış oluyordum.

Belirli bir e-postaya rastlayınca donup kaldım. Hayır. Lanet olsun. Olamaz. Bu lanet bir şaka olmalıydı.

Heather’ın sırf intikam duygusuyla aptalca bir şey yapacağını biliyordum. Fakat Dane’i benimle evlenmekle hata yaptığına ikna etmeye çalıştığı bir e-posta göndereceğini düşünmemiştim. Aslına bakılırsa cümleleri Travis’inkinin aynısıydı. “Vicdanım *sessiz kalmama* izin vermiyor,” diyerek Dane’e birlikte olması gereken biri olmadığım konusunda dostça bir uyarıda bulunmuştu. Sanki vicdanı varmış gibi.

Kahrolası Heather. Başka biri olsa, “Dane ve Vienna artık

evli, onları ayırmak için çok geç,” diye düşünebilirdi. Oysa Heather evliliğin kutsallığına inanmıyordu. Onun için çiftleri birbirinden ayırmak eğlenceliydi. Üstelik bu işte başarılıydı.

Ya Dane’in e-postalarını kontrol edeceğimi bilmiyordu ya da ilk okuyanın ben olmamı istiyordu. Durum ne olursa olsun, sinirlenmişim.

Parmaklarımı kaba bir yanıt yazmak için kaşınsa da onunla ne mail ne de arama yoluyla konuşmak istiyordum. Yüz yüze konuşacaktım. Fakat bir süre ter dökmesine izin vermeden kurtulamazdı. Yaptığı maskaralıkların hemen karşılık bulmasından nefret ederdi ve tam şu an bu fikir oldukça cazip geliyordu.

Derin bir nefes verdim. E-postayı silmek zorundaydım. Dane bunu okur ve kızın yine boktan bir hareket yaptığını öğrenirse, kesinlikle misilleme yapardı. Buna izin veremezdim. Bu bir karmaşaya yol açardı.

Heather’in e-postasını ihtiyacım olursa diye kanıt olarak saklamak isteyerek kendi gelen kutuma yönlendirip arşivledim. Sonra da Dane’in hesabından sildim.

Bunu ondan sakladığımı öğrenirse mutlu olmayacağını bilsem de şaşıracağımı sanmıyordum. Bununla ilgili büyük bir sorunu olursa, sadece başa çıkmak zorunda kalacaktı. Eğer gerçekten beraber olsaydık, ondan saklamazdım. Ne var ki değildik, bu yüzden onun sırları olduğu gibi benim de sırlarım vardı.

Kahvaltımı bitirdiğimde, mutfığa doğru ilerliyordum. Tıraşlı çenesi, beyaz gömleği, kömür rengi özel dikim takım elbisesi, siyah kravatı ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla bakımlı olmanın timsali gibi görünüyordu.

O anda kanımda bir sıcaklık hissettim. Milyarınıcı kez, kendimi onun içimde hareket ettiğini bir kereliğine de olsa hissetmeyi dilerken buldum. İşte, tam olarak o kadar aptaldım.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi ve kaşlarını çatı. “Yine yorgun görünüyorsun.”

O kadar da yorgun değildim. Daha doğrusu Heather’in

maskaralıklarından bıkmıştım. “Sana da günaydın. Sam dışarıda mı?”

“Henüz değil. Öğleden sonraya kadar işe gitmiyoruz.”

“Ne? Neden?”

“Kişisel danışmanım seni görmeye geliyor.”

Başımı hafifçe salladım, ayak uydurmaya çalışıyordum.

“Kişisel danışman mı? Neden?”

Bana aptalmışım gibi baktı. “Çünkü dün kıyafetlerinin çoğu çalındı, özellikle de iş için giydiklerinin hepsini kaybettin.”

“Bir ara alışveriş merkezine gidebilirim.”

“Şu anda sahip olduğun tek kıyafeti giyiyorsun. Olan biten onca şeyden sonra alışverişe gidecek vaktin var mı?”

Koltuğumda biraz kıpırdandım. “Pek sayılmaz.”

“O zaman kişisel danışman iyi bir fikir.” Ellerini masanın üzerine koydu. “İşten sonra Simon’ı ve koruyucu aileni ziyaret edeceğiz. Endişeliler ve görmeye ihtiyaçları var, hepsi de bana mesaj atıp sana göz kulak olmamı istedi. Sonra da arabayı alacağız. Dairende ihtiyacın olan bir şey varsa bu gece alabilirsin çünkü polisin delil araması bitti. Nakliye ekibi diğer her şeyi paketleyip taşıyacak.”

“Polisin işinin bittiğini nereden biliyorsun?”

“Dün gece ifadeni alan memuru aradım.”

Sinirlendim. “Bunu kendim halledebilirdim.”

“Gerek kalmadı. Griffin, güvenlik kameralarının kapüşonlu bir kişinin, bir kadın tam çıkarken ana kapıdan içeri girdiğini gördüğünü söyledi, aynı kişi daha sonra bavulunu alıp gitmiş. Ancak Griffin, kişinin kadın mı erkek mi olduğunu bilemediğini, kameralara bakmamaya özen gösterdiğini söyledi. Polis parmak izi, ayak izi ya da kan örneği bulamadı.”

“Kahretsin.” Bardağımdaki son damla da bitince ona baktım.

“Bütün bunlarla benim yerime ilgilenmenden hoşlanmadım.”

“Bunu görebiliyorum. Peki neden yapmayayım ki? Sen benim karımsın.”

“Sahte karın. Eğer ben senin gerçek karın olsaydım dahi, yönetimi devralmandan yine de mutsuz olurum.”

“Yine de yapardım. Beni bunu bilecek kadar iyi tanıyor-
sun.” Bakışları elime kaydı. Kaşları çatıldı. “Yüzüklerin
nerede?”

Parmağıma baktım. “Kahretsin, yukarıda bırakmışım.”

“Neden çıkardın?” diye sordu, sanki büyük bir suç işlemi-
şim gibi.

“Duş alırken takı takmayı sevmiyorum.” Aceleyle odama
döndüm, yüzükleri taktıktan sonra mutfağa geri döndüm.

Dane bana ters ters baktı. “Onları bir daha çıkarma.”

“Kabalaşmayı bırak.”

“Ben asla kaba davranmam.”

Homurdandım. “Her neyse.”

“Taşındığına inanamıyorum,” dedi Ashley pazar akşamı
somurtarak. “Nakliye kamyonu eşyalarını alıp gittiğinde ne-
redeyse ağlayacaktım. Artık Tucker’la tartıştığında kiminle
konuşacağım?”

Kütüphanede bir sandalyeye uzanmış hâlde hem Ashley
hem de Hanna ile görüntülü görüşme yaparken gülümsedim.
“Benimle hâlâ konuşabilirsin. Sadece artık bunu telefonda
yapmamız gerekecek.”

“Aynı şey olmayacak,” diye yakındı Ashley. “Konuşmak
için seni görmeye gelemeyeceğim. Dün gece gelebilmeyi çok
isterdim.”

“Tucker’la bu sefer ne yüzünden tartıştınız?” diye sordu
Hanna, şarabını yudumlarken.

“Kedinin adı,” diye yanıtladı Ashley.

Hanna yüzünü buruşturdu. “Ha?”

“Aptalca bir şekilde kedimizin onu benden daha çok sev-
diğini söyledi. Ben de ‘Hayır, o sadece annesini seviyor’ de-
dim. ‘Hayır, ben Snuggles’in favorisiyim,’ dedi. Ben de ‘Onun

adı Snuggles değil, Brandy,' dedim. Bunu kabul etmedi. Ona Snuggles dememiz konusunda ısrar etti. Hangi salak kedisinin adını unuttur ki?"

Ağzımın seğirdiğini hissettim. Doğrusu, bazen Tucker'ın onu bilerek kızdırıp kızdırmadığını merak ediyordum.

Hanna öne doğru yaslandı. "Kedin ne zamandır sizinle?"

Ashley, "Üç yıldır," dedi. "Bu saçmalık için hiçbir mazereti yok."

"Vay canına." Hanna kıkırdayarak başını salladı. "Tucker'ı çok severim ama... vay canına."

"Biliyorum."

"En azından senin bir sevgilin var. Ben hâlâ acı verici şekilde bekârim." Hanna bana baktı. "Sen de bekârken o kadar kötü değildi ama şimdi... Kahretsin, hâlâ Dane'le evli olduğunu sindirmeye çalışıyorum. Hayır, daha çift olduğunuzu bile sindiremedim."

Ben de hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

"Elbette onun senden hoşlandığından şüpheleniyordum," diye devam etti Hanna. "Neredeyse her gün yanında olmana rağmen, o-Verve'de kışını sözlü olarak tekmelemediği tek çalışan sensin. Üstelik pazarlamadaki o adam sana biraz fazla yüklendiğinde, ki bu biraz taciz bile sayılabilir, Dane çok sinirlenmişti."

Ashley'nin kaşları çatıldı. "Öyle mi? Bunu bilmiyordum."

Hanna, "O adi herifi öyle bir patakladı ki, adamın ağlayacağına adım gibi emindim," dedi. "Dane sana kızdığında bile bağırıyor ya da pimi çekilmiş bir sigorta gibi patlamıyor. Sessiz konuşarak kontrolü tamamen elinde tutan buz gibi bir soğukluğa bürünüyor. O sanki insanların karakterini irdeleyen, sistematik olarak parçalara ayıran kaçık bir psikiyatrist gibi. Bu yüzden pek çok insan gözyaşları içinde işini bıraktı."

Dane ona çok sert davranmıştı. Gerçi, hangi çalışan taciz edilirse edilsin çok öfkelenirdi.

Hanna şarabından birkaç yudum daha içti. "Sen onun asistanı olduğundan beri insanların boğazına sarılmaya daha az

hevesli. Bir şekilde bilmiyorum... sanki onu yatıştırıyorsun diyebilirim.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Ashley. “Barbeküde kiminle konuşursa konuşsun, rahat olduğunu fark ettim ama Vienna yanındayken her zamankinden daha rahattı. Sanki, evet, bana da bir şekilde onu rahatlatıyormuş gibi gelmişti.”

Hayır, sadece çok iyi bir oyuncuydu.

Ashley, “Bunun bilincinde olup olmadığından bile emin değilim,” diye ekledi.

“Ah, bilinçli olduğunu biliyoruz,” dedi Hanna. “Dane kendini içten ve dıştan tanıyor. Her yönünü ve her kusurunu biliyor. Üstelik bu kusurlarla gayet iyi yaşıyor çünkü psikopatlığı-”

“Hayır, bunu yapmıyoruz,” diye araya girerek elimi havada salladım.

Ashley gözlerini devirdi. “İyi. O çok iyi yetişmiş, duygusal açıdan dengeli bir adam.” Durakladı. “Onunla bu kadar erken evlenerek doğru kararı verdiğinden emin misin?”

Omuzlarımı kaldırdım. “Neden olmayayım ki?”

“O hızlı hareket eden biri olabilir ama sen öyle değilsin. Sen hiçbir zaman tedbiri elden bırakan biri olmadın. Yine de evlendiğin adamla sadece bir ay kadar çıktıktan sonra onun yanına taşıınıyorsun.”

“Evet ama onu seviyorum.”

“Öyle mi? Çünkü bazen onun gerçek yüzünü görmediğinden endişeleniyorum. Ayrıca ikinizin neden acele ettiğinizi anlamıyorum. Bu tarz şeyler genellikle çiftler için iyi sonuçlanmıyor.”

Hanna derin bir iç geçirdi. “Bence ona karşı hissettikleriyle savaşmayı bırakıp onu her yönden kendine ait kılmaya karar vermesi çok romantik.” Bana ters ters baktı. “Ayrıca bize onun yatakta nasıl biri olduğuna dair detay vermemenin de haksızlık olduğunu düşünüyorum.”

“Hayal gücünüzü kullanmanız gerekecek,” dedim.

“Ah, kullanıyorum. Oldukça fazla. Artık onunla evli oldu-

ğün için bunu durdurmaya çalışacağım ama o kadar kolay olmayacak. Yalan söylemeyeceğim, sizi kıskanıyorum.”

“Kıskançlıktan bahsetmişken... Heather tüm bunları nasıl karşılıyor?” Ashley sormuştu.

Omuz silktim. “Barbeküden beri onu hiç görmedim.” Hâlâ onun boktan e-postasıyla ilgilenmemiştim ama biraz daha bekleyebilirdi. Olan biten diğer şeylerle kıyaslandığında önemsiz bir detaydan ibaretti.

“Parmağındaki buzdağını görünce altına sıçacak,” dedi Ashley. “Mücevherlerini ne kadar çok sevdiğini biliyorsun.”

Hanna bardağını çalkaladı. “Aranızın bu şekilde olması çok yazık.”

Öyleydi çünkü bu durum koruyucu ailemi çok incitmişti. “Benim için değerli olan insanlar mutlu. Önemli olan da bu.”

Hırsızlıktan sonra iyi olduğuma dair güvence vermek için babamı ziyaret ettiğimde, evli olmama nasıl tepki verdiğini de izlemeye dikkat etmiştim. Bu konuda gerçekten rahat olduğundan emin olmak istiyordum. Görünüşe göre boşuna endişelenmiştim. Her şeyden son derece memnun görünüyordu. Ona getirdiğimiz düğün fotoğrafına bayıldı ve törenin kaydını izlerken neredeyse gülmekten ölecekti.

Ayrıca Melinda ve Wyatt’ı da ziyaret ettim, hırsızlık konusunda endişeli olmadığımı görünce nihayet sakinleştiler. Simon gibi onlar da düğün fotoğrafının bir kopyasına sahip oldukları için çok mutluydular. Ne kadar “mutlu” görüldüğüme sevindiklerini söylemişlerdi. Ayrıca törenin kaydını izlerken de gülmekten yerlere yatmışlardı.

Melinda gözyaşları içinde şöyle demişti: “*Her şey mükemmel görünüyor. Çok fazla gülüşme ve kahkaha vardı.*”

Bir şekilde Dane’i önümüzdeki birkaç ay içinde düğün sonrası bir parti düzenlemeye ikna etmeyi başarmıştı. Bunun gerekli olmadığına ısrar etsem de Wyatt da bu işe dahil olarak partiye dair fikirler vermeye başlamıştı. Böylece bir kutlama yapma fikri kendi kendine hayat buldu.

Daha sonra Dane’e ailemi bundan vazgeçirebileceğimi söy-

lememe rağmen o da bir partinin evliliğin daha gerçekçi görünmesine yardımcı olacağını söyledi. Ayrıca ayrıntılarla ilgilenmeleri için bir düğün organizatörü tutacağını da söylemişti. “Dane neden evlenmek için bu kadar acele ediyordu ki?” diye sordu Ashley. “Yoksa hamile misin?”

“Hayır, elbette değilim,” dedim. “Sadece beklememizin anlamsız olduğunu düşünüyor. Bakın, bunun size hızlı geldiğini anlıyorum. Bizim içinse yıllardır süren bir şeydi. Melinda’nın bir keresinde belirttiği gibi o ve ben platonik bir çift gibiydik. Şimdiyse bu adımı atmamız bu kadar uzun sürdüğü için kendimize kızıyoruz, daha fazla zaman kaybetmek istemedik.”

Bu prova edilmiş bir yanıtı ve Ashley’i biraz yatıştırmış gibi görünüyordu. Yine de bu vicdanımı rahatlatmadı çünkü onları kandırıyor olmaktan nefret ediyordum.

“Tamam, anladım,” dedi Ashley. “Hâlâ ikinizin biraz daha beklemesinin en mantıklı karar olacağına inansam da bundan bir daha bahsetmeyeceğim.”

Uzun bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.” Zil sesini duyunca, “Eşyalarım gelmiş olmalı,” dedim. Vedalaşarak onları yakında tekrar arayacağıma söz verdikten sonra görüntülü aramadan çıktım.

Antreye doğru ilerlediğimde Dane çoktan oradaydı. “Nakliyecilere eşyalarım nereye boşaltacaklarını söyleyeceğim,” dedi. “Odana getirilmesini istediğin kutular var mı?”

“Evet. Paketleme ekibiyle telefonda konuştuğumda onlara hangi eşyalarımı depoya götürmeyeceklerini çoktan söyledim. Onlar da bu kutuların her birini açıkça ‘depolanmayacak’ olarak işaretleyeceklerini söylediler.”

Başını salladı. “Ekibe işaretli kutuları yukarıdaki koridora bırakmalarını söyleyeceğim.”

Evli olduğumuzu düşünürsek, onları kendi yatak odasından ayrı bir odaya koymalarını söyleyemezdi.

Her şeyin indirilmesi ve eşyaları yerleştirme süreci de uzun sürmedi. Dane’in kişisel danışmanının yardımıyla bile, göm-

Suzanne Wright

me dolabı dolduracak kadar kıyafetim olmadığından, çeşitli eşyalarımı koymak için geniş bir alan kalmıştı.

Danışman tam bir kıyafet dâhisiydi. Bedenimi not etti, birkaç soru sordu, bütçemi yazdı ve aynı günün ilerleyen saatlerinde her türlü kıyafetle geri geldi. Şahsen, benim ayırdığım bütçeye sadık kaldığına ikna olmamıştım. Dane'in ona harcaması için fazladan para vermiş olabileceğinden şüphelensem de sonrasında sorduğumda ikisi de vermediğine yemin etmişti.

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdiğimde, özellikle şömine-nin üzerine yerleştirdiğim fotoğraflar, komodinin üzerindeki gün doğumu çalar saati, koltuğun üzerine serdiğim battaniye ve makyaj masasına eklediğim parfümlerle odanın her yerine resmen benim damgam basılmıştı.

Kısa bir süre sonra yatak odasının kapısı çalındı. Gele-nin sadece Dane olabileceğini bildiğimden, "İçeri gel," diye seslendim.

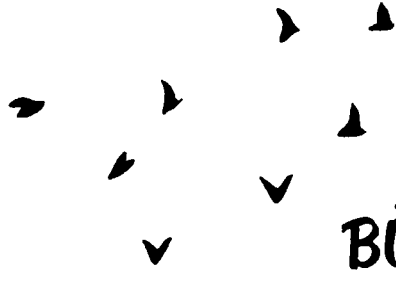
İçeri girerken etrafına bir göz atarak bakışlarını boş kutu-lara dikti. "Eşyalarını yerleştirmek için yardıma ihtiyacın olup olmadığını soracaktım."

"Hayır, böyle iyiyim. Boş kutuları ne yapayım?"

"Onları aşağıya götüreceğim. Temizlik görevlileri yarın hepsinden kurtulur." Ağzını buruşturdu. "Yapmam gereken birkaç iş ve bir konferans görüşmesi var, bu yüzden geç saatlere kadar yemek yiyemeyeceğim. Yalnız yemek zorundasın."

"Ah. Tamam." Kollarımı hafifçe salladım, garip bir şekilde kendimi birdenbire kaybolmuş hissettim. "Yarın sabah görüşürüz sanırım."

Başını eğerek yerdeki kutuları aldı ve beni yalnız bırakarak ortadan kayboldu. İçimde beni sık sık yalnız bırakacağına dair belirgin bir his vardı.

BÖLÜM ON ÜÇ

İçecek tepsisini oturma odasındaki sehpanın üzerine koyduğumda Miley, “Teşekkür ederim,” dedi.

Gülümseyerek Dane’in yanındaki kanepeye, onun ve düğün organizatörü olan iş arkadaşı Chris’in karşısına oturdum. “Bu senin portföyün mü?”

Bana doğru uzattı. “Evet, rahatça inceleyebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim.”

Dane’in Melinda’ya düğün sonrası bir kutlama yapacağı-mıza dair verdiği sözün üzerinden bir hafta geçmişti. Son yedi gün içinde bundan bir kez bile bahsetmemişti, bu yüzden ya unuttuğunu ya da fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm. Ancak bir saat önce, planlamacıların yakında geleceğini haber verdiğinde yanıldığımı anladım.

İş dışı konularda pek iletişim kurmuyorduk. Beni sık sık yalnız bırakabileceğini düşünmekte yanılmamıştım. Elbette onu her gün görüyordum ama bu çoğunlukla o-Verve’de oluyordu.

Yemekleri nadiren birlikte yiyorduk. Genellikle benden çok daha erken uyanıyordu, bu yüzden çok iyi uyuduğunu düşünmüyordum. Çoğu sabah mutfakta yalnız oluyordum. Bir-

likte akşam yemeği yediğimiz zamanlar olsa da bu çoğunlukla o-Verve'de geç saatlere kadar kaldığımız zamanlar dahilinde oluyordu.

Dane, saat ne kadar geç olursa olsun, işten sonra genellikle doğrudan evdeki ofisine gidiyordu. Diğer zamanlardaysa üst kattaki spor salonuna ya da havuzlardan birine gidiyordu. Yalnız kalmayı tercih etmesine saygı duyarak onu hiç aramamıştım. Sadece kendi işimi yapıyordum. Çoğunlukla odamda ya da kütüphanede vakit geçiriyordum. Bu küçük sığınakları sevmeme rağmen ailemi özleyordum.

Sürekli ima ettikleri için Simon, Melinda ve Wyatt'ı bir akşam yemeğe davet etmiştim. Malikâneyi çok sevmişlerdi, yaşadığımız yeri görmeleri Dane'i biraz daha sevmelerine neden olmuştu. Bu daha çok, zengin olduğu için değil, bu kadar lükse alışkın olmasına rağmen onların evlerine hiç tepeden bakmadığı içindi. Ashley de bir akşam beni ziyarete geldiğinde tıpkı bir hedonistten bekleneceği üzere Dane'in evine âşık olmuştu.

O düğün organizatörlerine şartlarımızı anlatırken, ben de portföylerine göz gezdirerek etkileyici ve güven telkin eden referanslarını okudum. Kardeş olduklarını öğrenince şaşırdım. Aralarında benzerlikler görebiliyordum ama o kadar azdı ki kardeş olduklarını söylemedikleri takdirde kendi başıma fark edebileceğimden şüpheliydim.

Chris uzun boylu, şık ve çok yakışıklıydı, onu sevebileceğimden neredeyse emindim. Miley de sıcakkanlı, arkadaş canlısıydı ve profesyonellik kokuyordu. Dane'i selamlarken gözlerinde kısa bir süreliğine kadınsı bir beğeni parlarsa da bunu hemen bastırmıştı. Ona ne kaçamak bakışlar attı ne de flört etmeye çalıştı. Pekâlâ, ondan hoşlanmıştım.

Miley ellerini birbirine kavuşturdu. "Nasıl bir kutlama umuyorsunuz? Aileyle yakın arkadaşlar için küçük ve resmi olmayan bir şey mi? Barbekü ya da ev partisi gibi mi? Yoksa özel düğün hissi veren daha büyük bir şey mi tercih edersiniz?"

"İkincisi," diye yanıtladı Dane, parmakları benimkilerin arasından geçerken. "Fakat karım ve ben meşgul insanlarız.

Mümkün olduğunca çok detayla ilgilenebileceğinize güvence bilmemiz gerekiyor. Bazı konularda sizinle iş birliği yapacağız ancak diğer detayların çoğunu sizin üstlenmenizi bekliyoruz. Bu bir sorun olur mu?”

“Kesinlikle sorun olmaz,” diye güvence verdi Miley. “Aklınızda belirli bir tarih var mı?”

“Sonbaharın sonlarını, tatillerle çakışmayacak bir zaman düşünüyoruz.”

“Bunu halledebiliriz. Planlara başlamadan önce bütçenizi bilmemiz gerekiyor.”

Dane ağzımı açık bırakan ve kalbimin çarpmasına neden olan bir rakam söyledi. Sanırım bu onun için cep harçlığıydı.

Dudaklarımı yaladım ve portföyü sehpanın üzerine koydum. “Dane, bu gerçekten büyük bir meblağ.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Bunun farkındayım.”

“O kadar harcamamıza gerek yok. Yani, biz zaten evliyiz.”

“Ve bu, aslında, yapamadığımız düğün davetimiz olacak. Bu kadar önemli bir şey söz konusuken cimrilik edeceğimi mi sanıyorsun?”

Hayır. Bu da onun için gerçekten önemliymiş gibi davranması gerektiği anlamına geliyordu. Tamam, öyle olsun. Her neyse.

“Hayalinizdeki mekânı ve kaç kişiyi davet etmeyi planladığınızı da bilmemiz gerekiyor,” dedi Miley.

“Toplamda yaklaşık yüz elli konuk olacağını tahmin ediyorum,” dedi Dane.

Gerçekten mi? Yüz elli kişi tanıdığımızı bile bilmiyordum.

“Mekân konusunda önerilere açığız,” diye ekledi Dane.

Chris bize, “Yemyeşil peyzajınızı görünce aklıma bir fikir geldi,” dedi. “Buradan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta büyük bir otel var. Çok güzel, geniş bir kapalı botanik bahçesi var. Eğer tarihi belirleyebilirsek kutlamayı orada yapmayı düşünür müsünüz?”

“Bu fikir hoşuma gitti.” Dane bana baktı. “Peki ya senin?”

“Evet, bunu gerçekten isterim.” Aslında böyle bir ortam aklıma gelmezdi.

Chris sırttı. “Ben de bunu söylemeni umuyordum. Buyurun, online bir tur atabilirsiniz.” Telefonundan otelin web sitesini açtı ve bizim için video turunu oynattı. Kapalı bahçe kesinlikle çok etkileyiciydi.

Dane ona, “Gerekli aramaları yapabilirsiniz,” dedi.

Chris başıyla onayladı. “Size yer ayırtmak için elimizden geleni yapacağız. Eğer bu mümkün olmazsa, benzer bir yer bulabiliriz.”

“Şimdi size birkaç soru daha sormak istiyoruz,” dedi Miley. “Sizi daha iyi tanırsak, ne tür çiçekleri, yiyecekleri ve dekoru tercih edebileceğinizi daha iyi belirleyebiliriz. Sonrasında size bazı fikirler sunabiliriz.”

Planlamacılar bize düzinelerce soru sordular ve Miley tabletine notlar aldı.

Chris bana baktı. “Düğün töreninde giydiğin elbiseyi mi giymeyi planlıyorsun?”

Dilimle yanağımın içini dürttüm. “Dane’in parti için büyük planları olduğunu düşünürsek, eğer giyersem oldukça sönük görüneceğimi düşünüyorum. Ama abartılı beyaz bir gelinlik giyersem de kendimi aşırı süslenmiş hissederim.”

“Peki ya farklı bir renk olsaydı, gelinlik havasının yumuşatıldığı bir elbise?” Chris öneride bulundu. “Bugünlerde geleneksel gelinliklere nazaran çok fazla alternatif var.”

Dudaklarımı büzdüm. “Evet, böyle bir şey beni daha mutlu edebilir.”

“Harika. Muhtemelen bu kadar kısa sürede elbisenizi özel olarak dikecek bir tasarımcı bulabiliriz ama çeşitli konsültasyonlar ve provalar için çok fazla gidip gelmek gerekecektir. İş programınız yoğun olduğundan dolayı bu sizin için ideal olmayabilir. Dilerseniz gelinlik butiklerinden birini seçip satın almak ve sonra da size uyacak şekilde tadilat yaptırmak daha az yorucu olacaktır. Düzenli olarak çalıştığımız, müşterilerimizin bayıldığı bir butik var.”

Omuz silktim. “Benim için uygun.”

“Mükemmel.” Gülümsedi. “Biliyor musunuz, sonbahar kutlamalarını sevmemin pek çok nedeni var. Yeşillikler çok etkileyici ve dekorunuzu genellikle mevsime göre ayarlayabilyorsunuz, botanik bahçesinde yapılacak bir davetin de buna çok uygun olacağını düşünüyorum. Töreninizde kullandığınız buketi ve yaka çiçeğini canlandırabilir ve davetin temasına uygun hâle getirebilirim.”

“Şey... bir bukete ihtiyacım olacak mı?” Onu sakladığımı itiraf etmek istemedim. “Yani, sonuçta yeni bir nikâh töreni yapmayacağız.”

“Partinin genel düğün havasına katkıda bulunacak ve fotoğraflarda gelinliğini tamamlayacak bir buket hoş olacaktır.”

Kahretsin. Yutkundum. “Tamam,” diye mırıldandım, Dane’in gözlerini üzerimde hissetmeme aldırmadan. “Ne yazık ki Dane yaka çiçeğini kaybetti,” dedim. Onun yaka çiçeğini çöpe attığını açıklamak zorunda kalmaktan kurtardığımı umdum.

“Öyle sanıyordum,” diye araya girdi Dane. “Ancak onu bavlulumun dibimde buldum.”

Ona baktım, dudaklarım aralandı. “Sen... buldun mu?”

Dane’in kaşları çatıldı. “Sana söylemedim mi? Söylediğime yemin edebilirim.” Chris’e döndü. “Lütfen, çok fazla değişiklik yapmamaya çalışın, bu hâlini seviyorum.”

Chris ciddi bir şekilde başını salladı, gözleri gülümsüyordu. “Sadece bukete ve davetin temasına uygun küçük bir şey ekleyeceğim. Sanırım bir sonbahar renk paleti seçmemiz ve oradan devam etmemiz gerekiyor.”

Evliliğin sahte olduğunu düşünürsek, Dane’in parti planlarını bana bırakacağını ve sadece formaliteden fikir vereceğini düşünmüştüm. Oysa daha fazlasını tahmin etmeliydim. Onun çok kesin fikirleri olan bir adam olduğunu hatırlamalıydim. Nihayetinde, o benden daha fazla öneride bulunmuştu.

Toplantı bittikten sonra organizatörlerle tokalaştık ve onlara çıkışı gösterdik. Chris göz kırparak, “Bize güvenebilirsiniz,

her şeyin sorunsuz geçmesi için elimizden gelenin fazlasını yapacağız. Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok,” dedi.

Dane’in onlara ödediği fiyata bakılırsa, adam haklı olsa iyi olurdu.

Yeniden yalnız kaldığımızda Dane ve ben mutlu çift rollerini oynamayı bırakmıştık.

Ona döndüm ve başımı hafifçe eğdim. “Törende taktığının aynısı olan yeni bir yaka çiçeği bulmam gerekiyor mu?”

“Hayır.” Arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneldi, şüphesiz ofisine gitme niyetindeydi.

“Hayır mı?” Söylediğini tekrarladım.

“Buna gerek yok. Yaka çiçeğim yukarıda.”

Gözlerimi kırptım. “Onu sakladın mı? Neden?”

Merdivende duraksayarak omzunun üzerinden bana baktı ve omuz silkti. “Canım öyle istedi.”

Tam Dane’e yakışır bir cevaptı.

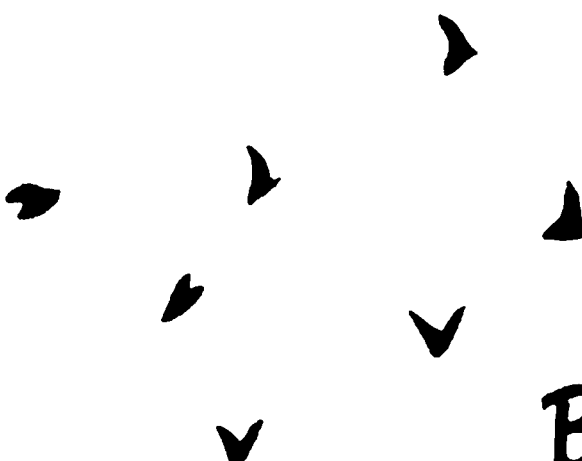
“Buketi neden sakladın?”

Ben de onun soğuk omuz silkişini taklit ettim. “Canım öyle istedi.”

Karanlık, esrarengiz bakışları bir an benimkini taradı. “Hımm.”

Merdivenleri çıkıp gözden kaybolurken arkasından kaşlarını çattım. Onu saklamıştı. Yaka çiçeğini saklamıştı. Başka biri olsaydı, bundan bir anlam çıkartabilirdim. Fakat ikimizin içinde olduğu bu durumda açıkçası, biliyordum. Tören onun için bir şey ifade etse bile, o duygusal bir insan değildi. Hatıra eşyaları yoktu. Bununla birlikte, bazı şeyleri sadece o anda nasıl hissediyorsa öyle yapardı. Evet, bu tam da Dane’e göreydi.

İç çektim ve omuzlarımı geriye attım. Şimdi bir süre kendimi meşgul etmem gerekiyordu. İşleri biraz değiştirmeye karar vererek kütüphaneye gitmedim. Kapalı havuzdan biraz faydalanmaya karar verdim. Evet, hayatı uçlarda yaşıyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

Sinema odasındaki rahat deri koltuklardan birine yerleştim ve uzaktan kumandayı kullanarak büyük televizyon ekranındaki film seçenekleri arasında gezindim. Geçtiğimiz üç hafta boyunca bu büyük evdeki her odayı, hatta spor salonunu bile kullanmaya çalışmışım. Ancak egzersiz yapmaya karşı alerjim su götürmez bir gerçektir.

Yeni geçici evimi sevmeye başlamışım. Gerçekten seviyordum. Böylesine büyük bir binada çoğunlukla *yalnız* olmanın getirdiği bir şey vardı ki bazen sessizlik huzurdan ziyade ürkütücü bir his yaratıyordu.

Arkadaş edinmeyi seven biri değildim. On sekiz yaşımdan beri tek başıma yaşıyordum. Şimdiyse girdiği her odanın havasını emecek kadar güçlü kişiliğe sahip bir adamla yaşıyordum. Yine de kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Yalnızlık iyiydi. Ta ki kendinizi gerçekten yalnız hissetmeye başlayana kadar. Bu, tıpkı bugün de olduğu gibi beni ara sıra ele geçiren bir duyguydu. Dürüst olmak gerekirse, biraz bunalmıyordum bile sayılırdım.

Arkadaşlarımdan ya da akrabalarımdan birini ziyaret edebilirdim ancak bu konuda aşırıya kaçtığımı fark etmişim. İn-

sanlar Dane ziyaretlerimde bana hiç eşlik etmediği için evde her şeyin yolunda olup olmadığını sorgulamaya başlamışlardı.

Her şeyin yolunda olduğuna dair verdiğim sözleri yutuyorlardı. Ashley'ye o kadar kolay ikna olmasa da beni bu konuda sıkıştırmamıştı. Yine de mutlu eş rolünü daha iyi oynamam gerektiğini düşünüyordum. Bu da kocamı evde sürekli yalnız bırakmamak anlamına geliyordu. Şüphesiz onun da bunu tercih ettiği ortadaydı.

Koruyucu ailemi ziyarete gittiğim zamanlarda Heather bir kez bile gelmemişti. Yeni erkek arkadaşını karısından ayrılması için ayartmakla mı meşguldü, yoksa benden bilinçli olarak mı kaçıyordu emin değildim. Eğer ikincisiyse e-posta yüzünden onunla yüzleşeceğimden korktuğu için kaçtığını sanmıyordum. Yüzleşmek onun için zevkli olan kısımdı, daha çok yeni ekonomik durumumla övüneceğimi düşündüğü için olabilirdi.

Heather beni kendi imajına karşı bir tür tehdit olarak görüyor gibiydi. Benden daha fazlasına, daha iyisine sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Parası, tasarım kıyafetleri ve pahalı bir arabası olduğu için beni gölgede bıraktığını düşünüyordu. Ancak şimdi Dane'le evli olduğum için, muhtemelen benim onu geçtiğimi düşünüyordu. Beni kendi standartlarına göre yargılama eğiliminde olduğundan, sahip olduklarımı gözüne sokmak istediğimi de düşünebilirdi.

Böyle bir şey yapmazdım.

Muhtemelen gönderdiği sinsi e-postanın anında yanıt almasını gerektirecek kadar önemli olmamasına da sinirlenmişti. Bundan her şeyden çok nefret ederdi. Bir tepki almak için gösterdiği çabaların başarısız olması, kendisini önemsiz hissetmesine neden olurdu.

Yine de yaklaşan töreni kaçıracağından şüpheliydim. Olay çıkarmak için bir şans yakalamak isteyecekti. Onu davet etmem hâlinde ailesini gücendireceğimi biliyordum, bu arzusu- na rahatlıkla kavuşabilirdi.

Chris ve Miley parti mekânı olarak botanik bahçesini ayar-

lamayı başarmışlardı hatta hazırlıklara başlamak için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Misafirler için tarihler, mekân detayları, haritalar, kıyafet kuralları gibi içeriklerin yer aldığı bir web sitesi bile hazırlamışlardı. İnsanların böyle şeylerle uğraştıklarını bilmiyordum. Gerçi çok fazla düğüne de katılmamıştım.

Başlangıçta törenle pek ilgilenmemiştim ama planlamacılar heyecanları ve coşkularıyla beni kendilerine çekmişlerdi. Ayrıca, bunun sahip olduğum tek düğün daveti olma ihtimalini düşündüm, bu yüzden en iyisini yapabiliyordum. Elbette bir gün evlenip çocuk sahibi olmak istiyordum, bu pek çok insanın istediği bir gelecekti. Ancak istediklerine her zaman ulaşamıyorlardı.

Seçtiğimiz mekânı bizzat görmek için sabırsızlanan Dane'le bir cumartesi öğleden sonra botanik bahçesinde gezintiyeye çıkmış ve otelin içinde dolaşmıştık. Her iki yer de son derece etkileyiciydi ve Chris'in tören için bahçeye ne yapacağına dair "vizyonuna" bayılmıştım.

Dane'le iş dışında gerçekten birlikte geçirdiğimiz tek zaman planlamacılarla çiçekler, yemek menüsü ve diğer konularda iş birliği yaptığımız zamanlardı. Ayrıca seçtiği yemek şirketiyle kısa bir tadım seansına da katılmıştık.

Chris ve Miley ayrıca "bir gelinlik tasarım kraliçesiyle" görüşmem için rezervasyon yaptırmışlardı. Maggie, Melinda, Ashley ve Hanna'yı da gelmek için ısrar etmelerinden dolayı yanımda götürdüm. Butikte gerçekten nefes kesici, zarif gelinlikler ve Chris'in söz ettiği gibi gelinliğe alternatif olabilecek çok güzel seçenekler vardı. Gerçi hepsi tasarımdı, bu yüzden de çok pahalıydılar.

Sahte bir düğün töreni için bir gelinliğe bu kadar para harcamak bana doğru gelmese de o kadar uğraştığımız için birkaç tanesini denemeyi kabul etmiştim. Bir tanesini denediğimde kızlar ağlamaya başlamış ve "işte bu!" demişlerdi. İtiraf etmeliyim ki çok hoşuma gitmişti. Ben de ikna olmuşum. Dane'e parasını ödemeyi de teklif ettim ama kabul etmedi.

Düğün öncesi bir bekârlığa veda partisi vermeyi reddet-

tiğimde Hanna mızımızlanmıştı. Buna karşılık tören tarihine yakın bir zamanda basit bir kızlar gecesi yapmak konusunda beni ikna etmesine izin vermiştim. Tarih sonbaharın sonlarına denk geldiği için Chris bal kabağı gibi dekorlar eklemeyi önermişti... Bu da bana Cadılar Bayramı'nda muhtemelen yalnız başıma kalacağımı düşündürmüştü.

Cadılar Bayramı'nı severdim. Mahallemdeki evlerin önünden geçerken tüm balkabaklarını, örümcek ağlarını ve diğer güzellikleri seyretmeye bayılırdım. Şaka mı şeker mi diye soranlara karşılık vermeyi ve tüm yaratıcı kostümleri görmeyi severdim. Sadece Cadılar Bayramı ruhuna girmek için bile olsa kendi ürkütücü süslemelerimi asmayı sürdürürdüm.

Her yıl Ashley ve ben eğlenmek için giyinir, kokteyl içip abur cubur yerken korku filmi izlerdik. Ayrıca şeker toplama ya gelenlere şeker dağıtır ve korku filmleri sırasında zıplayıp irkildiği için Tucker'la dalga geçerdik.

Dane'in çoğu özel güne karşı bir ilgisi yoktu, bu yüzden muhtemelen ya evindeki ofisine ya da o-Verve'deki ofisine kapanırdı. Buraya kadar şaka mı şeker mi yapmaya gelen olacağını da sanmıyordum, bu yüzden hayran olunacak kostümler de olmayacaktı. Benimkiler depoda olduğu ve Dane'in de kendi süsleri olmadığı için asacak süsüm de yoktu. Muhtemelen sıradan herhangi bir gün gibi hissedecektim.

Gözlerimi yumdum ve ağzımı buruşturdum. Belki yine de Ashley ve Tucker'la geçirebilirdim. Dane ile ilk Cadılar Bayramı'mızı birlikte geçirmeseydik garip görünür müydü? Muhtemelen.

Cadılar Bayramı'nı düşünmek beni biraz şeker alıp sinema odasında korku filmi izlemeye gitmem için teşvik etmişti. Şimdiye kadar hiçbir film gözüme çarpmamıştı.

Menteşelerin gıcırdadığını duyduğumda döndüm ve Dane'in odaya girişini izledim.

Ön sıradaki koltuğumun yanında durup televizyon ekranına, bardak tutucusundaki şarap bardağıma ve kucağımdaki şeker kâsesine baktı. "Ne yapıyorsun?"

“Film arıyorum.”

“Daha çok surat asıyor gibi görünüyorsun.”

“O da var.” Ağzıma bir parça şeker attım.

“Neyin var?”

“Cadılar Bayramı’nı seviyorum.”

Kaşlarını çattı. “Ve bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır, muhtemelen bu yıl kutlamayacak olmam beni rahatsız ediyor. Moralim bozuk, beni görmezden gel. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” Çünkü evin içinde beni araması rutinimiz sayılmazdı.

“Sana bunu getirmek için geldim.” Cep telefonumu tuttu. “Mutfakta unutmuşsun. Bilerek orada bırakmış olmadığını tahmin ettim.”

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıp elinden aldım. “Teşekkürler. Evinde beni deli eden tek şey bu.”

“Ne?”

“Eğer bir şey kaybedersem, onu aramam gereken sonsuz sayıda yer olduğunu biliyorum. İzini bulmak bazen biraz zaman alabiliyor.”

“Buna alışacaksın.” Bakışları televizyon ekranına kaydı. “Ne izliyorsun?”

“Henüz bilmiyorum. Korkunç bir şeyler arıyorum. Seni bana katılmaya davet ederdim ama hayır diyeceksin ve şu anda duygusal olarak reddedilmeyi kaldıramayacak kadar kırgınım.”

Ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. “Doğru.” Odadan çıktı.

Ağzıma bir parça şeker daha atarak tüm dikkatimi tekrar ekrana verdim. Seçenekler arasında biraz daha gezindikten sonra nihayet *Insidious*’ta karar kıldım ve koltuğuma iyice gömüldüm. Filmi onlarca kez izlemiş olmama rağmen yine de çok seviyordum.

Kapı açılıp Dane tekrar içeri girdiğinde daha bir dakika kadar olmuştu. İki koltuk ötede oturup diz üstü bilgisayarını kucağına yerleştirdiğinde kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Çalışıyorum,” dedi, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

“Burada mı?”

“Evet. Böylece tek başına olmayacaksın, görünüşe göre seni asıl rahatsız eden de bu.”

Yutkundum. “Tamam. Peki. Teşekkür ederim.”

Dizüstü bilgisayarının ekranından gözlerini ayırmadan başıyla onayladı.

“Eve geldiğinde birkaç saatliğine teknolojinin fişini çekmeyi hiç düşünmüyor musun? Sürekli iş başındasın, hiç dinleniyor gibi görünmüyorsun. Bu senin için iyi değil.”

Dizüstü bilgisayarının ekranına bakarken kaşlarını çatı. “Dinlenmek için zamanım yok.”

Bunu yapmak için herhangi bir isteği de yok gibi görünüyordu. “Tamam.”

“Az önce telefonda Chris’le konuşuyordum. Tören için aldığın elbisenin mükemmel olduğundan bahsetti. Sonra da bana kahverengini sevip sevmediğimi sordu. Elbise kahverengi değil, değil mi?”

Gülümsedim. “Hayır, sadece seninle dalga geçiyor. Garip bir espri anlayışı var.” Ağzıma bir parça şeker daha attım. “Ve bil diye söylüyorum, bu iş bittikten sonra elbise bende kalacak.”

“Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Üzerine sahte kan sıçratacağım ve gelecek yıl Cadılar Bayramı kostümü olarak kullanacağım. Destansı olacak.”

“Hımm.”

“Bana tasarım bir elbiseyi sahte kanla lekeleyip kostüm olarak kullanamayacağımı söylemen gerekiyordu.”

Omuz silkti. “Bu senin elbisen olacak, benim değil.”

Şarabımı yudumladım. “Gerçek düğünüm için saklayabildim. Ne zaman olacağını bilmesem bile sanırım bu uygun olmaz. Muhtemelen bana kötü şans getirir.”

Bakışları benimkilerle buluştu, düşünceli ve okunaksızdı. “Gerçek düğünün mü?” diye yineledi, sesi tamamen düzdü.

“Hı hı. Senin aksine, dünyadaki günlerimin geri kalanında tek başıma olmak istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

Owen’ın da belirttiği gibi Dane’in bana asla veremeyeceği şeyleri verebilecek birini. “Bir aile,” diye cevap verdim. “Ve bir kedi.”

Ağzı seğirdi. “Bir aile ve bir kedi.”

“Belki ona Dane adını veririm. Kediye yakışacak bir isim, değil mi?”

Başını sallayarak bilgisayarına geri döndü.

Ruh hâlim şaşırtıcı derecede düzelince filmi seyretmeye koyuldum. Tam en sevdiğim sahnelerden biri yaklaşıırken, en tuhaf, en tanımlanamaz “hissi” yaşadım ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Midem bulandı, bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Doğrudum, neredeyse kâseyi kucağımdan düşürüyordum. “Hayır, şimdi olmaz.”

“Ne?”

Nabzım hızlandı, koltuğumda öne doğru kaydım ve kâseyi yere koydum, hareket edemez hâle gelmemin uzun sürmeyeceğini biliyordum. “Odama gitmem gerek.”

“Neden?” Dane hemen yanıma geldi. “Vienna, sorun nedir?”

Onu, hatta her şeyi çift görmeye başladığımda gözlerimi kırıştırdım. “Sadece migrenim. Her an kötüleşmeye başlayabilirmiş gibi hissediyorum.” Şimdiden dünya etrafımda dönmeye başlamıştı ve başım o kadar ağırlaşmıştı ki tutmakta zorlanıyordum. “Çift görme. Vertigo. Kas güçsüzlüğü. Bazen mide bulantısı ve baş ağrısı da.” Belirtiler teker teker ama hızlı bir şekilde peş peşe gelme eğilimindeydi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve dizlerim titredi. “Kahretsin.”

Dane beni kucakladı. “Tuttum seni. Gel hadi.”

Beni odadan çıkarırken gömleğini güçsüzce avuçladım. “Dinle, fazla hareket edemeyeceğim ve konuşmam ağırlaşacak. Bu normal bir şey. Beni yatakta bırak. Zamanla geçer.”

Hiçbir şey söylemedi. Beni öylece odama götürdü, sa-
ten örtüyü kaldırdı ve çok dikkatli bir şekilde yatağa yatırdı.
“Migrenin için kullandığın bir hapin var mı?” diye sordu.

“Komodinin çekmecesinde.” Kelimeler alçak sesle ve kar-
maşık bir şekilde çıkmıştı. Biri sistemimdeki tüm enerjiyi em-
miş gibi hissederek gözlerimi kapattım ve ağır bir yük gibi
yatağa uzandım. Zihinsel olarak uyanık olmama ve en ufak bir
uykum olmamasına rağmen, fiziksel uyuşuklukla mücadele
edemiyordum.

Daha da kötüsü, tüm dünyanın etrafımda döndüğü hissi
yattığımda bile sona ermemişti. Aksine beni çok berbat bir
duyguyla baş başa bırakmıştı. Sanki sallanan bir teknede yatı-
yormuşum gibiydi.

“Otur. Şunları iç.” Dane, bir bardak suyla birlikte iki hapi
içebilecek kadar kalkmama yardım etti. “Aferin kızıma.”

Beni tekrar yatağa yatırdı ve sonra yanıma oturup yatak
başlığına yaslandı.

Ona tekrar benimle kalmak zorunda olmadığımı söylemeyi
düşündüm ama kelimelerin bulanık ve silik çıkacağını biliyor-
dum. Migrenden nefret ediyordum. Beni o kadar bitkin hisset-
tirmesinden nefret ediyordum, her şey çok zahmetliymiş gibi
geliyordu. En basit nefes alıp verme işlemi bile yük gibiydi.
Sanki göğsümün üzerinde bir kamyon varmış da eziyormuş
hissinden kurtulamıyorum.

Elektronik perdelerin indirildiğini anladığım bir uğultu
duydum. Gözlerim kapalı olmasına rağmen ışıktaki farkı
hissettim.

Olması gerekenden çok daha zahmetli bir hareketle top
gibi kıvrıldım. Sadece kas kontrolüm bozulmakla kalmamıştı,
tüm vücudum bir kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Dakikalar geçip de baş ağrısı ya da mide bulantısı hisset-
mediğimde sessizce evrene şükrettim. Özellikle de Dane’in
önünde kusmak istemediğim için. Sonuçta benim de bir guru-
rum vardı, değil mi?

Cep telefonunun ekranına vuran parmaklarının tanıdık sesi bana muhtemelen çalıştığını söylüyordu. Tipik bir manzaraydı.

Bir noktada kalkıp gideceğini düşünüyordum ama o kalmaya devam etti. Gerçekten burada olması gerekli olmamasına rağmen, kalmayı seçmesi çok etkileyiciydi. Uyuduğumdan emin olduğunda şüphesiz gidecekti. İlaçlar etkisini göstermeye başladığına göre, uykuya dalmam uzun sürmeyecekti.

Parmakları saçlarımın arasından geçip kafa derim boyunca nazikçe kayarken Dane'in dokunuşunun verdiği haz bile uykunun çekişini durdurmaya yetmiyordu. Çok geçmeden beni etkisi altına aldı.

Gözlerimi açtığımda, gün doğumundaki çalar saatim sayesinde oda aydınlıktı. Yatak örtülerinin altına sokuldum ve içten içe inledim. Kendimi çok hâlsiz hissediyordum. Uyku mahmurluğu dağılmaya başladığında *migren hapları* diye düşündüm. Üzerimde her zaman böyle bir etki yaratırlardı. En azından doğal olmayan yorgunluk ve baş dönme hissi azalmıştı.

Yan tarafıma döndüğümde öylece kalakaldım. Yalnız değildim. O hâlâ buradaydı. Beni bırakmamıştı.

O da uyuyordu.

Kendi isteğiyle tüm gece burada kalmak istediğinden şüpheliydim, öyle olsaydı kesinlikle uzanırdı. Bunun yerine, yarı oturur pozisyonda daha rahat uzanabilmek için yastıklarını arkasına yerleştirmişti. Telefonu hâlâ elindeydi, sanki her ne yapıyorsa onu yaparken... uyuyakalmış gibiydi.

Kalbim sıkıştı. Görüldüğü gibi; taş gibi soğuk, bencil bir piç değildi. Eğer sanıldığı kadar kötü biri olsaydı, yatmama yardım eder ve sonra da hiç düşünmeden çekip giderdi. Hatta sinema odasında bana eşlik bile etmezdi.

Belki orada öylece uzanıp uyumasını izlemem korkutucu sayılabilirdi. Kaşlarının arasındaki çizgi beni şaşırtmamıştı. Dane'in uykuda bile huzurlu görüldüğünü düşünemiyordum. Parmak uçlarım çatık kaşlarını düzeltme isteğiyle karıncalandı. Ya da belki elimi uzatıp çenesinin güçlü çizgisini takip edebilirdim. Ellerimi oldukları yerde tutmaya çalıştım.

İddiaya göre başkalarıyla aynı odada uyumakla ilgili bir sorunu vardı. Yine de burada, yanımdaydı. Bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı gerçekten bilmiyordum. Belki de yatağında başkalarının olmasından hoşlanmıyordu. Belki de kendi yatağı olmadığı sürece aynı yatağı paylaşmakta bir sakınca görmüyordu. Belki de sadece kötü kâbuslar görüyordu ve kimse-
nin bunlara tanık olmasını istemiyordu.

Alarmım çok geçmeden çaldı. Göz kapakları açıldı. Titremedi, zayıfça kalkmadı. Sanki kafasına darbe almış gibi aniden açıldılar.

Dudaklarımı yaladım. “Günaydın.” Sözcük uykunun verdiği boğuk bir sesle çıkmıştı. “Şu alarmı kapatma şansın var mı?”

Dane dediğimi yaptı ve sonra uykulu koyu renk gözleriyle beni inceledi. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Sesi kalındı.

“Daha iyiyim.”

“Migrenin geçti mi?”

“Evet.” Dudağımı ısırdım. “Benimle kaldığın için teşekkürler. Yine olursa, beni burada bırakabilirsin. İyi olurum.”

“Hımm.”

Esnedim. “Sanırım isteyerek burada uyumadın.”

“Birkaç saat bekleyip ayrılacaktım ama sonra kasların gerilmeye başladı. Çoğunlukla ellerinde ve ayaklarındaydı, yine de nöbet geçirme ihtimalinden endişelendim.”

Yüzümü buruşturdum. “Kasılmalar konusunda seni uyar-
mayı unuttum, üzgünüm.”

“Migrenin olduğunu bilmiyordum. İsteyken hiç olmamıştı.”

“Genelde akşamları olur. Sadece altı ayda bir falan oluyor.”
Her gün migreni tutan insanlara hayranlık duyardım çünkü ben asla baş edemezdim.

“Çocukluğundan beri var mı?”

“Hayır.” Kendimi biraz zorlayarak doğruldum. “İlkini on dokuz yaşımdayken yaşadım.” Konuşmam bulanıklaştığında Melinda altına sıçmıştı. Felç geçirdiğimi sanmıştı.

“Hiç migrenim tutmadı.”

Evlilik Anlaşması

“Hiç mi? Gerçekten mi? Ufacık, minicik bir tane bile mi?
Başını salladı.

“Şeytanın şansı,” diye mırıldandım.
Yataktan kaydı ve telefonunu cebine koydu. “İşe gelebile-
cek misin?”

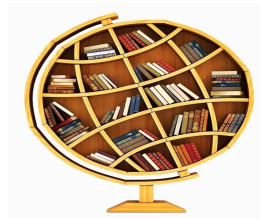
“Elbette. Yine de bunu sorman çok hoş.” Yorganı geri çek-
tim. “Horlama şeklin de öyle.”

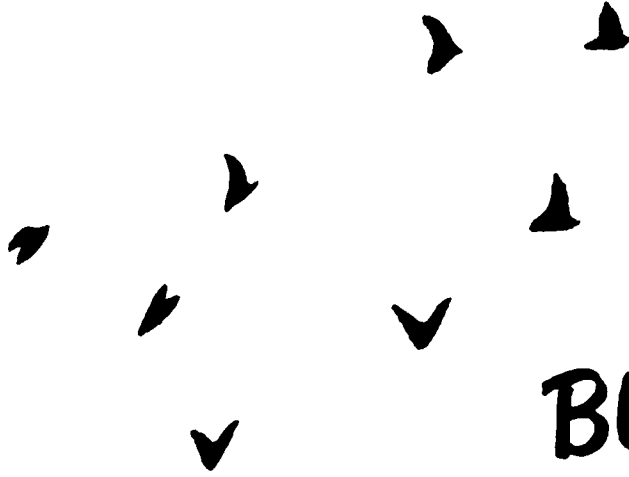
“Ben horlamam.”

Muhtemelen horlamıyordum ama onu kışkırtmak eğlenceliy-
di. “Seni kendi kulaklarımla duydum.”

“Yanlış duymuşsun.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü.
“Şimdi hazırlan ve benimle aşağıda buluş. Önümüzde yoğun
bir gün var.”

“Bilmez olur muyum,” diye homurdandım. Bu benim ha-
yatımın özeti hâline gelmişti.

BÖLÜM ON BEŞ

Ertesi gün bir kitabı yeniden kitaplıktaki yerine koyarken uzun bir esneme egzersizi yaptım. Saatlerdir kütüphaneye kapanmış, favori yöntemimle rahatlıyordum. Kaçınılmaz boşanmamdan önce okumayı planladığım birkaç kitabı burada zihnime not etmişim. Hepsini bitirmeye kararlıyım.

Ayrıldığımda bu küçük sığınağı özleyecektim. Günüm ne kadar yoğun olursa olsun, kütüphaneye girdiğimde tüm gerginliğim kayboluyordu. Biraz eski kitapların kendine has kokusunu biraz da odaya yayılmış olan odunsu, topraksı kokuları sevdiğim içindi. Dane'in neden burayı hiç kullanmadığını gerçekten anlamıyordum. Ne tuhaf bir adamdı.

Söz konusu tuhaf adam şu anda evindeki ofisindeydi. Ne büyük sürpriz. Daha önce iş arkadaşlarıyla akşam yemeği toplantısından döndüğünü haber vermek için kapıdan kafasını uzatmış ve ben “merhaba”dan fazlasını söyleyemeden ortadan kaybolmuştu.

Melinda bir keresinde Dane'in ne kadar “sosyal” olduğunu söylediğinde neredeyse gülecektim. Kıcığımın sosyali. Yine de işine geldiğinde bu konuda kesinlikle rol yapabiliyordu. Tıpkı bana sıırıslıklam âşıkmiş numarası yaptığı zamanlardaki gibi.

Zihnimde okunacak notuyla etiketlediğim başka bir kitabı alarak kütüphanedeki en sevdiğim pelüş sandalyeye geçtim. Tam oturmak üzereydim ki Dane gözleri sert, ağzı gergin bir şekilde içeri girdi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bir sorun mu var?”

Birkaç adım ötede durdu ve ellerini gelişigüzel ceplerine soktu. Keyifli olmaktan çok uzak görünüyordu. “Az önce Heather’dan bir e-posta aldım.”

Olamaz. Bir tane daha göndereceğini tahmin etmeliydim. Ya da belki ilkinin yeniden göndermişti. “Heather mı?” Yineledim. “Ne istiyormuş?”

“Öncelikle, barbeküde sebep olduğu olay için özür dilemek istiyor. Davranışından utandığını ve ailesini bu kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı için mahcup olduğunu iddia ediyor. İkinizin hiçbir zaman yakın olamamasının onu ne kadar üzdüğünü ve sizinle bir kardeşlik bağı kuramadığı için pişmanlık duyduğunu anlatıyordu.”

Bunların hepsini başka bir e-postada yazmıştı.

“Ayrıca görünüşe göre Owen’ı asla unutamadığın konusunda beni uyarma ihtiyacı hissetmiş. Artık karısından boşandığı düşünülürse onun ilgisini çekmek için beni kullanıyor olabileceğinden endişeleniyor. Owen sizinle bir şeyler denemek istediğine dair en ufak bir işaret verse beni onun için terk edeceğinden oldukça eminmiş. Görünüşe göre vicdanı bu konuda sessiz kalmasına izin vermiyormuş.”

Evet, bu saçmalığı orijinal e-postada da söylemişti, bu yüzden gerçekten de yeniden göndermiş gibi görünüyordu. Kadın ne zaman duracağını bilmiyordu, değil mi? “Kızgın olduğunu görebiliyorum ama lütfen onu görmezden gel. Ben hallederim, Dane.”

Yavaşça bana doğru yürüdü. “Halledecek misin? Komik. Çünkü e-postanın başına beni ‘tekrar’ rahatsız ettiği için üzgün olduğunu, ilk e-postasının yanlış anlaşılmasından endişelendiğini yazmış.”

Hay aksi.

“E-posta hesabımı kontrol etmeme rağmen Heather’dan gelen başka bir şey yoktu. Spam ya da silinmiş e-posta kutusunda bile göremedim. Bu da demek oluyor ki ya başka bir e-posta yoktu ya da sen onu öyle bir sildin ki silinenler klasöründen bile temizledin. Yüzündeki ifade beni ikinci teoriye yöneltiyor.”

Omuz silktim. “Senin boktan e-postalarından kurtulmak benim işimin bir parçası.”

Yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. “Bu benim bilmek isteyeceğim bir şeydi, sen de bunun farkındasın. Yine de bana söylemeden sildin. Neden?”

“Tahmin edemiyor musun?”

Burun delikleri genişledi. “Bu yanına kâr kalmayacak.”

Midem bulandı. “Dane-”

“Hayır, eğer başka bir hamle yaparsa, bunun peşini bırakmayacağımı sana açıkça söyledim. Bu sadece e-postalarla ilgili değil, Vienna. Simon da sen çocukken hayatı senin için zorlaştırdığını ima etti. O zamanlar psikolojisi sarsılmış küçük bir çocuktun. Birinin onunla uzun zaman önce ilgilenmesi gerekirdi.”

“Onunla ilgilenildi. Melinda ve Wyatt buna bir son verdi.”

“Tam olarak neyi sonlandırdı?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sadece bu konuda konuşmak istemediğimden değildi, ayrıntıları duymanın onu daha da kızdıracağını bildiğimdendi.

“Bunun bedelini ödeyecek, Vienna.”

Dönüp kapıya yöneldiğinde içimi bir panik kapladı. “Kendi hayatını mahvetme konusunda oldukça yetenekli, Dane, bu konuda yardıma ihtiyacı yok. Bırak gitsin.”

“Hayatta olmaz.”

“Cidden, onu görmezden gelmen daha çok canını sıkardı.”

“Onun ‘canını sıkılmaktan’ çok daha fazlasını yapmaya niyetliyim.”

Siktir, siktir, siktir. “Dane, senden onu öyle bırakmanı istiyorum. Lütfen.”

“Olmaz, Vienna.”

Ona doğru panikle bir adım attım. “Karşılık verirsen, Dana, giderim.”

Durdu ve vücudu kaskatı kesildi. Kesinlikle kaskatıydı. Sonra nihayet yavaşça bana doğru döndü. Bakışları daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı. Kaşları yukarı kalktı. “Gider misin?” diye yineledi. Ses tonu aynı cümleyi yeniden kurmam için bana meydan okuyordu.

Gözümü korkutmasına izin vermeyerek çenemi kaldırdım. “Sana borçluyum. Bunu biliyorum. Ve sözümünden dönmek istemiyorum. Ancak Melinda ve Wyatt’ı kaybedemem.”

“Bu, Heather’in seni ezip geçmesine izin vermen için bir sebep değil. Bunları yapıyor çünkü sen onun yanına kâr kalmasına izin veriyorsun. İnsanlar sana ancak sen onlara nasıl davranmalarına izin verirsen öyle davranırlar.”

“Bana karşı bir sürtük gibi davranma ihtiyacı hissetmesi umurumda değil.”

“Benim umurumda.”

“Hayır, sana karşı gelmeye cüret etmesini önemsiyorsun. Bu farklı bir şey. Heather onunla tanıştığım günden beri benim için hep bir sürtük gibiydi. Asla değişmeyecek. Senin ya da benim yapacağımız hiçbir şey onu değiştirmeyecek. Eğer bu konuda harekete geçersen, bu sadece Melinda ve Wyatt’a zarar verir. Yaşadığı şeyi onları incitmek için kullanır, bir şekilde benim yerime onu seçmelerini sağlamaya çalışır ve seçerler de. Bunu biliyorum. Anlayabiliyorum. Bunun için onlardan nefret edemem, o onların kızı. Bunun için yalnızca senden nefret ederim.”

Kaşları çatıldı. “Benden mi?”

“Evet. Heather’in ne yapmaya çalıştığını biliyorsun, onun oynadığı oyunun ne olduğunu biliyorsun. Eğer onun oyununa gelirsen, benim için en önemli iki kişiyi kaybedebileceğimi bilerek bunu yapmış olacaksın. İntikam ihtiyacını benim hissettiklerimin ve istediklerimin önüne koymuş olacaksın. Peki ne için? Bana değer verdiğin falan yok. Bir yıl içinde boşana-

cağız, planın bu. Sahte karının aile saçmalıklarıyla uğraşıyor olmasının senin için ne önemi var ki?”

Yanağındaki bir kas gerildi. “Önemli.”

İçimden homurdandım. “Sırf sen insanların karşına çıkmasından hoşlanmıyorsun diye Melinda ve Wyatt’ı kaybetmeyeceğim. Onlar benim için önemli. Deacon annemi dövdükten sonra dört ay boyunca hiç konuşmadım çünkü yaptıklarını kimseye anlatmak istemedim, onu korumak istedim. Melinda ve Wyatt bana karşı ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, onlara güvenmiyordum. Beni göndermeyeceklerine güvenmiyordum. Bu yüzden onlarla konuşmadım, bana dokunmalarına izin vermedim. Zar zor yemek yiyor ve uyuyordum. Sürekli kâbuslar görüyordum.”

Duraksayarak ona doğru ilerledim. “Bana karşı hep sabırlıydılar. Benimle çok iyi ilgilendiler. Hiç seslerini yükseltmediler, bana hiç el kaldırmadılar, konuşmadığım için bana hiç kızmadılar. Beni kendi hâlime bıraktılar. Konuşmaya başladığımda bile beni soru yağmuruna tutmadılar. Onlar... onlar ihtiyacım olan şeydi. Simon’ın hayatımda olduğundan ve hastalığını doğru bir şekilde kavradığımdan emin oldular. Eğer kızlarının saçmalıklarına katlanmak onlara borcumu ödemenin bir yoluysa, öyle olsun. Heather’ın yıllarca süren saçmalıklarına sırf sen şimdi gidip her şeyi mahvedesin diye dişimi sıkmadım.”

Derin bir nefes verdi, gözlerindeki tehlike biraz azalmıştı.

“Dane, bana bu işin peşini bırakacağını söyle.”

“Eğer yaparsam, oyununu daha acımasızlaştıracaktır. Görmezden gelmek onu durdurmayacak.”

“Onu tehdit etmek de öyle. Her şeyi abartı seviyede yansıtabilecek ve ailesine sahte gözyaşları dökerek.”

Ağızını buruşturdu. “O zaman başka bir şekilde hallederiz.”

“Melinda ve Wyatt’a masal anlatmayacağım.”

“Senden bunu istemiyorum.”

“O zaman ne olacak?”

Gözleri kısılmıştı. “Nerede çalışıyor?”

“Çalışmıyor.”

Kaşları çatıldı. “Tasarım kıyafetler giyiyor ve bir Mercedes kullanıyor.”

“Junior’ın babasından aldığı nafakayla geçiniyor.”

“Bekâr mı?”

“Hayır. Thad Drummond adında biriyle çıkıyor. Muhtemelen evlidir, erkek arkadaşlarını genelde evli olanlar içinden seçiyor. Onların ilişkilerini mahvediyor, alabildiği kadarını alıyor ve sonra yoluna devam ediyor.”

“Yani Thad’la fotoğraflarını çekmesi için birini tutsam ve bu fotoğrafları Thad’ın karısına göndersem, Heather bundan pek memnun olmaz, değil mi? Bu onun için bir mesaj olacaktır. O bizim işimize karışmazsa biz de onunkine karışmayız. Aksi takdirde...”

Aslında bu kötü bir fikir değildi. “Bunun arkasında bizim olduğumuzu bileceğinden emin misin?”

“Bir şekilde şüphelenmesini sağlayacağım. Bizimle yüzleştğinde, ki bunu yapacağına eminim, bunu doğrulayacağız.”

Yavaşça başımı salladım. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ,” diye tekrarladı. “Ama...” Aramızdaki kısa mesafeyi kapattı. “Sana yaptığı şeyleri bilmek istiyorum.”

İç organlarımın sıkıştığını hissettim. “Uzun zaman önceydi-” Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında sustum, ifadesi sertti, nefesi dudaklarımı hafifçe okşuyordu.

“O kadınla ilgilenilecek, Vienna. Bunu kendi yöntemimle yapmayı tercih ederdim ki bu da onun içine Tanrı korkusunu yerleştirmeyi kapsıyor. Eğer sen onunla başka bir şekilde ilgilenmemi istiyorsan, bedeli bu. Bilmek istiyorum.”

Nadiren karşılıksız bir şey yaptığım hatırlamalıydım.

“Bana ne yaptığını anlat.”

Dişlerimi sıktım. “Bir sürü küçük şey.”

“Ne gibi?”

Omuz silktim. “Oyuncaklarımı kırardı. Kıyafetlerimi yırtar, beni köpek maması yemeye zorlardı. Tenimi çimdikler ve çevirirdi. Ailesi bakmıyorken yemeğime tükürürdü.”

“Başka ne yaptı? İşlerin büyüdüğünü hissediyorum.”

“Beni iz bırakacak kadar sert ısıırırdı. Yüzüme tokat atar ve saçımı çekerdi. Bana bıçak çektiği zamanlar da oldu. Ben uyurken odama gizlice girip saçımı keser ya da suçu bana atmak için yatağıma işerdi. Bu tür şeyler.”

“Hiç kimseye söylemedin mi?”

“İlk başta hiç konuşmuyordum. Sonra, eğer olanları birine anlatırsam gönderileceğimi söyledi.” Dayak yiyeceğim, aç bırakılacağım ve kıyafet giymeme izin verilmeyecek bir çocuk yurduna gönderilecektim.

“Bütün bunları durduran neydi?”

Parmaklarımı esneterek duraksadım. “O ve iki arkadaşı...”

“Ne?” diye zorladı.

“Beni Wyatt’ın arabasının bagajına kilitlediler. Evcil fare-siyle birlikte.” Eğer o gün annemle yaşadığım anılar canlan-masaydı bu sonuncusu o kadar da önemli olmayabilirdi.

Sertçe yutkundum, beni çıkarmaları için onlara nasıl yal-vardığımı hatırladım. Sadece gülmüşlerdi. “Melinda ve Wyatt bir partideydiler. Heather ve arkadaşları bebek bakıcısının uyumasını bekleyip sonra beni zorla arka kapıdan çıkardılar. Beni evin önündeki araba yoluna taşıdılar, bagaja tıktıktan sonra orada bıraktılar. Çığlık atıp tekmelememe rağmen kimse beni duymadı. Ta ki Melinda ve Wyatt gecenin ikisinde sarhoş bir hâlde taksiden inene kadar.”

Dane acımasız bir küfür savurdu. “Sonra ne oldu?”

“Beni oturtular ve ne olduğunu öğrenmek istediler. Onlara anlattım... ve olan biten her şey bir anda içimden dökülüverdi. Yıkılmışlardı. Şok oldular. Öfkelendiler. Gitmek isteyip iste-mediğimi sordular ama hayır dedim. Heather’ı bu konuda fena hâlde sıkıştırdılar, bir daha bana asla dokunmadı. Ondan son-ra onunla asla eskisi gibi olmadılar. Bazen kendi çocuklarına sanki onu tanımıyormuş gibi bakıyorlardı.” İç geçirdim. “Yani artık biliyorsun.”

O delici gözleriyle beni izlemeye devam etti, kendini doğal olmayan bir şekilde hareketsiz tutuyordu. “Şu anda en çok is-

tediğim şey, hiçbir şeyi kalmayana kadar hayatım mahvedecek birkaç telefon görüşmesi yapmak,” dedi. Sesi alçak olsa da öfke doluydu. “Ama seninle bir anlaşma yaptım ve buna sadık kalacağım.” Benimle burun buruna geldi. “Bir daha beni terk etmekle tehdit etme, Vienna. Asla.” Ben daha tek kelime edemedi hızla odadan çıktı.

Titrek bir nefes aldım, sanki ucuz atlatmışım gibi hissediyordum. Bir an için onu ikna edemeyeceğimi düşünmüştüm. Onunla bir anlaşma yaptığımda yumuşamıştı, bunu unutmamalıydım. Bir daha kendimizi bir konuda çatışırken bulursak böyle bir taktik kullanmam gerekebilirdi. Öyle olacağına da emindim çünkü adam tam bir baş belasıydı.

Pelüş koltuğa dönüp üzerine yığıldım. Bu adam beni bir noktada alkole sürükleyecekti, bundan emindim.

Birkaç gün sonra ofis masamda otururken Hope ve Travis'i sahte bir gülümsemeyle karşıladım. “Üzgünüm, Dane burada değil. Diğer departmanları dolaşıyor.”

Ekiplerle bir araya gelmeyi, görünür olmayı ve şirkette olup bitenlerin nabzını tutmayı severdi. Bir yerlerde insanları kovmuyor olmasını umdum. Kütüphanedeki küçük tartışmamızdan beri büyük bir bunalım içindeydi. Ancak bugün ciddi anlamda kötü bir moddaydı ve tahammül seviyesi şu anda kâğıt kadar inceydi.

Canını sıkın şey hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormuştum ama tabii ki beni terslemişti. Üstelik bu kez bunu oldukça kaba bir şekilde yapmıştı. Eh, ben de onu terslemiş ve defolup gitmesini istemiştım. “Muhtemelen yarım saat sonra işi biter,” diye ekledim.

“Sorun değil,” dedi Travis çenesini kaşıyarak. “Aslında seninle konuşmak istiyorduk.”

Tanrım, kurtar beni. “Bana yalancı dediğiniz için özür dilemeye mi geldiniz?” Bundan şüpheliydim.

Kaşları çatıldı. “Yalancı mı?”

“Evet.”

“Seni ne zaman yalancılıkla suçlamışım?”

“Dane eski dairemin önünde beni köşeye sıkıştırdığın için seninle yüzleştğinde,” dedim, sesim hissettiklerim kadar sıklıkmıştı. “Ona anlattıklarımın yalan olduğunu iddia ettin ve sonra da beni ikinizin arasını açmaya çalışmakla suçladın.”

Travis başını hızla salladı. “Bu saçmalık. Onunla biraz tartıştığımız doğru. Sana bazı şeyleri anlatmamdan hoşlanmadı, Dane kendi sırlarının gizli kalmasından hoşlanan bir adam. Ancak hiçbir zaman sana yalancı demedim.”

“Her neyse. Özür dilemek için gelmediysen neden buradasın?”

Karısıyla bakıştıktan sonra, “Seninle son konuştuğumuzda Dane’in nasıl biri olduğu konusunda seni uyarmıştım, Vienna. Belli ki ona şüpheyile yaklaştırmaya karar vermişsin. Ben olsam buna saygı duyar ve onu kendi hâline bırakırdım. Ancak sen gidip onunla evlenmeye karar verdin ve...” Travis iç çekti. “Bunu duymak senin için zor olacak ama bilmeyi hak ettiğin konusunda hepimiz hemfikiriz.”

“Hepiniz mi?” Ben de yineledim. “Hepiniz kim?”

Hope çenesini kaldırdı. “Ben, Travis ve Jen. Bunun hakkında konuştuk ve hepimiz bunu duyman gerektiğine karar verdik.”

Ah, bu iyi olacaktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Pekâlâ. Duymaya bu kadar ihtiyacım olan şey nedir?”

“Dane seni kullanıyor, Vienna,” dedi Travis.

Kaşlarımı kaldırdım. “Beni kullanıyor mu?”

“Amcamız her birimiz için bir fon oluşturdu. Bu fona erişebilmemiz için otuz sekiz yaşına kadar evlenmemiz gerektiği şartını ekledi. Aksi takdirde, hiçbirimiz fon alamayız.”

Alçak sesle ıslık çaldım. “Anlaşılan Hugh evliliğe çok inanan bir adammış.”

Travis kıs kıs güldü. “Pek sayılmaz. Kendisi deneyimmediği için hepimizin deneyimlediğinden emin olmak istedi. Gerçekten iyi niyetliydi. Fakat Dane hiçbir zaman bu şekilde

görmedi. Asla evlenmeyeceği konusunda her zaman kararlıydı. Ölü bir adamın onu dize getirmesinin mümkün olmadığını söyledi. Kendin de biliyorsun ki o büyük bağlılık korkusu olan biri. Bunun aniden değişmesi komik, değil mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Hiçbir zaman bağlanma korkusu olduğu izlenimini almadım. Sadece bir ilişkiyle ilgilenmiyor gibiydi.”

“Şimdiye kadar,” dedi Hope. “Seni tanıdıktan dört yıl sonra birdenbire seninle birlikte oluyor. Ve ne tesadüftür ki bunu otuz yedi yaşında yapıyor.”

Başımı salladım. “Benimle sadece fona erişebilmek için mi evlendiğini düşünüyorsun?”

Başını salladı. “Bunu bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm, Vienna. Ama evet, öyle düşünüyorum. Evlilik fikrine bu kadar ani bir şekilde yaklaşması sence de garip değil mi? Aranızdaki her şeyin ne kadar çabuk geliştiğine baksana. Sana karşı bir şey hissetmediğini söylemiyorum, sadece seninle doğru sebepten dolayı evlenmediğini söylüyorum.”

“Belli ki sana fondan bahsetmemiş,” dedi Travis. “Nedeni ni merak etmiyor musun?”

İçimi çektim. “Bak-”

“Fona sahip olmak için seninle bir yıl evli kalması gerekiyor.” Travis ellerini masamın üzerine koydu. “Onunla geçireceğin süre bu kadar. Bir yıl. Ondan sonra hiçbir şeyin olmayacak. Yani, eğer boşanırsanız, burada çalışmaya devam etmen mümkün değil, değil mi? Hayır. Bu işsiz kalacağın anlamına gelir. Evini de kaybedeceksin. Peki nereye gideceksin? Onun için dairenden bile vazgeçtin.”

Hope başını salladı. “Tabii, muhtemelen boşanma durumunda iyi bir tazminat alacağını belirten bir evlilik sözleşmesi imzalamışsınızdır. Eminim oraya bir de ‘karım beni aldattığı takdirde hiçbir şey alamaz’ maddesi koymuştur. İlişkin olduğuna dair bir ‘kanıt’ üreterek boşandığınızda onun parasından tek bir kuruş bile alamayacağını garanti altına almıştır.”

Travis, “Yapmayacağını sanma, Vienna,” diye tavsiyede

bulundu. “Adam baştan aşağı acımasız. Kendi çıkarları her şeyden önce gelir.”

Aslında evlilik sözleşmesi imzalamıştım. Evet, sözleşmede böyle bir madde vardı ama avukatıma göre bu standart bir şeydi. Maddelerin hiçbirisi gerçekten umurumda değildi. Ondan ne para ne de başka bir şey istiyordum. Belki yatak hariç. “Peki ne yapmamı öneriyorsun?”

“Seni kullanmasına izin verme,” dedi Travis. “Bunu zaten fazlasıyla yaptı. Şimdi çekip gidebilirsin, bu da onun küçük komplosunun işe yaramayacağı ve fonuna erişimini kaybedeceği anlamına gelir. O zaman en azından işin içinden gururla çıkarsın. Eğer onunla kalırsan, hiçbir şeyin kalmaz. Umarım doğru seçimi yaparsın.” Ardından o ve karısı ayrıldılar.

Kahretsin, Dane buraya bu “tavsiye” için geldiklerini duyduğunda çıldıracaktı. Şu anda bununla sakince başa çıkabilecek durumda değildi. Ona söylemeyi sonraya erteleyebilirdim, değil mi? Hayır, başka birinin Hope ve Travis’i binada gördüğünden bahsetmesi ihtimaline karşı ona hemen söylemem en iyisiydi. Dane bunu ikinci ağızdan duymaktan hoşlanmazdı.

Kısa bir süre sonra kan dökmeye hazır bir şekilde asansörden çıktığında ona bunu anlatma konusundaki kararlılığım eridi. Kıçına neyin girip korkunç bir şekilde öldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre yakın zamanda düzelecekmiş gibi de durmuyordu.

Beni basit bir kaş kaldırma hareketiyle bile selamlamadı. Yanımdan geçip ofise girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Hah.

Geçmiş deneyimlerimden, bu tür ruh hâlleri onu ele geçirdiği zamanlarda yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu bilerek, daha önceki bir toplantıdan aldığım notları yazmaya geri döndüm. Tüm bu süre boyunca aklım Travis’in söylediği bir şeye takılıp durdu.

İkiniz boşanırsanız, burada çalışmaya devam edemezsiniz, değil mi? Hayır. Bu işsiz kalacağın anlamına gelir.

Beni aptal yerine koyduğu için bunu düşünmemiştim bile. Fakat haklıydı. Daha sonra burada çalışmaya devam etmemin

hiçbir yolu yoktu. Devam edersem başkalarına garip görünecekti. Üstelik o eski “patron” ve “asistan” olayına geri dönebileceğimizi de düşünemiyordum.

Dinamiklerimiz biraz değişmişti. Evliliğimiz sahte olabilirdi ama öpüşmüş, birbirimize dokunmuş, sırlarımızı paylaşmış ve hatta birlikte aynı evde yaşamıştık. Sadece kocam olmadığı zamana değil, aynı zamanda sadece patronum olduğu, kadın arkadaşları için rezervasyonlar yaptığım zamana da dönecektik. Hayır, buna hazır olduğumu sanmıyordum.

Onu ne zaman başka kadınlarla düşünsem içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyordu. Bunu bir kenara atmayı ve aramıza profesyonel duvarlar örmeyi başarmıştım. O duvarlar artık o kadar sağlam değildi. Hayatıma devam etmek zor olacaktı çünkü basit aşkım artık basit bir aşk gibi gelmiyordu. Büyümüştü. Değişmişti. Eskisi kadar zararsız, kendi hâlinde değildi.

Ayrıca, potansiyel erkek arkadaşlarıma hâlâ eski kocam için çalıştığımı nasıl açıklayabilirdim ki? Bunu kesinlikle kırmızı bayrak olarak görürlerdi.

Tüm bunları şimdilik aklımdan çıkararak işe geri döndüm. Günün geri kalanı oldukça hızlı geçti. Çok geçmeden arabada oturmuş malikânesine dönüyorduk. Dane’in karanlık ruh hâli hiç düzelmemişti ve atmosfer de bir o kadar yoğun hissediliyordu.

Tek kelime konuşmadı. Telefonuyla da uğraşmadı. Sadece taş gibi sert ifadesiyle dışarıya bakmaya devam etti.

Onu yatıştırmaya çalışmaktan çok ihtiyacı olan sessizliği ona verdim. Ona doğru atacağım her adımı sert bir şekilde reddeceğimde emindim. Sonra da onu tekrar terslemek zorunda kalacaktım.

Araba bahçeye yanaştıktan kısa bir süre sonra Dane arabadan indi. Sam’e tek kelime veda etmeden patikadan yukarı doğru ilerledi ve evin içinde kayboldu.

Arabanın kaputunun yanından geçerken ona gülümsedim. “Yarın görüşürüz.”

Sam bana acıyan bir bakış atarak, “Görüşürüz, Bayan Davenport,” dedi. Muhtemelen ikimizin bir tür sevgili kavgası yaşadığımızı düşünüyordu.

Boynum ve omuzlarım biraz tutulmuştu, akşam yemeğimi yemeden önce banyo yapmaya karar verdim. Sıcak suda kalmak ağrıyan kaslarım için mucizeler yaratmıştı. Bu yüzden pijamalarımı giyip mutfığa indiğimde kendimi çok daha gevşemiş hissediyordum.

Dolapları karıştırıyor, akşam yemeğinde ne yiyeceğime dair ilham arıyordum ki Dane dalgın dalgın içeri girdi.

“Bifteği kızartması yapıyorum,” dedim ona. “Biraz ister misin?”

“Elbette,” diye cevap verdi, bana bir bakış bile atmadan.

Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım. Bugünlerde benimle nadiren akşam yemeği yiyordu, bu yüzden hayır demesini bekliyordum.

İhtiyacım olan malzemeleri tezgâhın üzerine dizmeye başladığımda Dane’e hızlıca bir göz attım. Gözlerini dikmiş, dikkatle mutfığa bakıyordu.

Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu sormayı çok istiyordum. Ancak bunu zaten denemiştım. Cevap vermeyecekti. Bu yüzden yemeğimizi hazırlarken boş boş konuştum, bir kez bile cevap gerektirecek bir şey söylemedim. Bana çenemi kapatmamı falan söylemesini beklememe rağmen sessiz kaldı. Muhtemelen beni görmezden geliyordu.

Yemeğimizi yerken biraz daha konuşmaya devam ettim ve sonra kirli tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştirirken yine ondan bir yanıt beklemeden konuşmaya devam ettim. Babamın akli başka yerde olduğu zamanlarda aynısını yapardım. Dane gibi o da beni görmezden gelme eğilimindeydi. Ancak Simon eninde sonunda rahatlardı.

Bulaşık makinesini kapatırken Dane iç çekti. “Neden bana Ryan’ın asistanının ne kadar iyi olduğunu söyleyip duruyorsun? Tam üç kez aynı şeyi söyledin.”

Kaba davranırsa da sonunda konuştuğu için içten içe mem-

nun olmuştum. "Patience hakkındaki kişisel hislerin hakkında bir fikir edinmeyi umuyordum."

Omuz silktili. "İşinde iyi."

"Mükemmel."

"Neden mükemmel?"

"Çünkü ben o-Verve'den ayrıldığımda yerim için iyi bir yedek olacağını düşünüyordum."

Dane kıpırdamadan durdu. "Yedek mi?"

"Açıkkçası boşandıktan sonra orada çalışmaya devam edemem."

"Peki neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Garip olurdu."

"Neden?"

Kasıtlı olarak kalın kafalı mı davrandığına karar veremeyerek başımı iki yana salladım. "Boşandığımız hâlde birlikte çalışmaya devam etmemiz ciddi tuhaf görünmez mi sence?"

"Hayır, sanmıyorum. Ayrılman için bir neden yok. 'Olduğun yerde kalabilirsin.'"

"Hayır, kalamam."

Gözleri alevlendi. "Evet, kalabilirsin. Kalacaksın."

"Bu çok tuhaf olur. Üstelik insanlar senin yanında olmak için kaldığımı düşünür. Sanki bana vereceğin kırıntılara yapışmışım gibi görünür. Hayır, benim bir gururum var. o-Verve'de kalamam. Patience gerçekten iyi bir asistan olacaktır."

"Onu istemiyorum. Seni istiyorum."

Tanrım, bununla tamamen farklı bir şeyi kastetmesini ne kadar isterdim. "Dane, sadece-"

"Kalıyorsun. Tartışma bitmiştir."

Dudaklarımın inceldiğini hissettim. "Neden bu konuda zorluk çıkarıyorsun? Bak, sana 'uyan' ve zaman zaman bir pislik olduğun gerçeğini görmezden gelebilecek bir özel asistan bulmakta zorlandığını biliyorum. Bu yüzden şimdiden senin için potansiyel bir alternatif arıyorum. Patience'a biraz ekstra eğitim verebilirim ve böylece ben gittiğimde benim yerime geçebilir."

Aramızdaki küçük boşluğu kapattı. O kadar ıstırap verici bir şekilde yakınımda duruyordu ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bedenimin elektriksel bir farkındalıkla nabzının atmasına neden olan feromonlar hâlinde yaydığı karanlı-ğı, saf yoğunluğu hissedebiliyordum.

“Ona ekstra bir eğitim vermene gerek yok,” dedi. “Buna ihtiyacı olmayacak çünkü benim için çalışmayacak. Zaten bir asistanım var ve bana gayet uygun. Onun bir yere gitmesine izin vermeye niyetim yok.”

“Beni işimde kalmaya zorlayamazsın.”

Kaşları yukarı kalktı. “Her seferinde neyi alırım, Vienna?”

Kollarımı kavuşturdum. “Tamam, artık istemeyeceğim bir işte kalmamı nasıl sağlamayı planladığını söyle bana. Bunu nasıl başaracağını düşündüğünü gerçekten merak ediyorum.”

Başını öne eğdi. “Benimle evleneceğini hiç düşünmüş müydün, sahte bir evlilik olsun ya da olmasın?”

“Hayır.”

“Ama yine de evlendin. Asla benim tam olarak istediğin-
den daha azına razı olan bir adam olduğumu düşünme. Hiç
olmadım, olmayacağım da. İstediyimi nasıl elde edeceğimi ve
nasıl elimde tutacağımı bilirim.”

“Boşandıktan sonra ofis masamdaki eşyaları kutularken de
aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.”

“İş o noktaya gelmeyecek. o-Verve’de kalıyorsun.”

Tanrım, bana güç ver. “Dane-”

“Kalıyorsun.”

“Mantıksız davranıyorsun-”

“Kalıyorsun.”

“Aman Tanrım. Bir velet gibi davranmayı bırak.”

Burun delikleri alevlendi. “Velet mi?”

“Evet,” diye tersledim, sabrım tükenmişti. “Sen tamamen
kendi isteklerine odaklanmışsın. Sadece birkaç dakikalığı-
na Dane’in dünyasından çık ve kendine gerçekten istediğim
şeylerden birinin gerçek bir evlilik olduğunu hatırlat. Bunun
hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Bir eş istiyorum.

Ve çocuklar. Ve evet, bir kedi. Bana gerçekten değer veren, benimle bir hayat kurmak isteyen birini istiyorum. Sen hayatımda olduğun sürece bu asla olmayacak çünkü eski kocam için çalışırken hiçbir erkek benimle ilgilenmez. Öyle olacak. Benim. Eski-”

Alçak bir hırıltıyla dudaklarımı araladı ve dilini içeri soktu. Beni tezgâha çarpana kadar geriye doğru sürüklerken elleriyle saçlarımı kavradı. Nefesim kesilmesine rağmen dudakları büyük bir açgözlülük ve acelecilikle benimkini tüketmeye devam etti. Öpücüğünün şiddeti karşısında sersemlemiş bir hâlde elimden gelen tek şey ona tutunmak ve parmaklarımı kollarının üst kısmına geçirmektir.

Mantık, akıl, rasyonalite, kontrol, bütün hepsi dudaklarının talepleri tarafından yakılıp yok edilmişti. Daha yakın olmak için kendimi zorlayarak tüm gücümle öpücüğüne karşılık verdim. Onaylarcasına homurdandı, kalçalarını ileri doğru iterek aletini klitorisime sürttü. *Ah, Tanrım, evet.*

Sıcak dudaklarının yakıcılığı bir damga gibi hissediliyordu. Dilinin erotik dokunuşları daha fazlasını talep ederken üzerimde dolaşan sağlam, kendinden emin elleri sahiplenme çığlıkları atıyordu. Aletinin klitorisime sürtünme hissi bir vaat gibiydi.

Bu cinsel vaadi yerine getirmesine gerçekten ihtiyacım vardı çünkü damarlarıma pompalanan şehvet vücudumu lanet bir çılgınlığa sürüklemişti. Meme uçlarım sertleşmişti. Klitorisim ıslanmıştı. Sinir uçlarım daha fazlası için haykırıyordu.

Elini külotumun içine sokarak bir parmağını içime soktu. Hiçbir önsöz, tereddüt yoktu, istediğini almaya niyetliydi. Parmağını tam doğru şekilde kavislendirdiği an nefes nefese kaldım. Ağzını kulağıma dayayarak G noktama bastırdı. “Burası mı?” Kulağımda duyduğum tek şey hırıltıydı. Doğru noktayı bulduğunu çok iyi biliyordu.

“Evet,” diye fısıldadım eline doğru kıvrılarak.

Yetenekli ve sıcak parmağı beni zorlamaya devam etti. Diğer eliyle üzerimdeki bluzu çıkararak meme ucuma uzandı.

Emerken, ısırırken ve gergin yumruyu damağına doğru karıncalanana ve zonklayana kadar bastırırken inledim.

Meme ucumu serbest bırakarak kulak mememi ısırıldı. “Seni becereceğim. Sana sahip olacağım. Bana bunu istediğini söyle,” dedi dişlerinin arasından.

“İstiyorum.”

Parmağıyla beni daha sert becerdi, sıkı iç kaslarım parmağının etrafında kasılırken hırladı.

İnledim. Daha fazlasını istedim. Ardından boşaldım. Boşalmam bir anda gerçekleşirken beni tamamen etkisi altına aldı. Ona doğru yığılırken zor nefes alıyordum, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Dane elini çekip beni tezgâha yasladı. Pantolonumu ve külotumu yırtarcasına çıkardı. Fermuarını açıp aletini serbest bıraktı. Kahretsin, kalındı. Ve uzundu. Neredeyse acı verecek kadar sert görünüyordu.

Arka cebinden bir prezervatif çıkarıp hızla taktı. Kalçalarını tam olarak doğru açığa getirdi. “Benim için çok sert boşalmayı sağlayacağım.” Aletini sonuna kadar içime iterek tek bir acımasız hamleyle beni tamamen ele geçirdi.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Tanrım, görüldüğünden daha büyük hissettiriyordu. Boyutuna alışmam için bana bir an bile vermeden düşünebildiği tek şey buymuş gibi içime girmişti.

Kollarımı ve bacaklarımı ona sımsıkı kenetledip, kalın aleti uzun süredir kullanılmayan, aşırı duyarlı kaslarımın üzerinde sürtünürken inledim. En son seks yapmamın üzerinden en az on ay geçmişti ve bu, kesinlikle durumu telafi ediyordu.

Beni sert bir şekilde becerirken erkeksi bir hâkimiyet kuyordu. Her saniyesine bayılmışım. Ardından çok geçmeden içimde başka bir arzunun oluşmaya başlaması, titreyip kasılmama neden oldu.

“Henüz değil,” diye mırıldandı. “Dayan.”

“Yapamam,” diye homurdandım.

Hırladı. “Lanet olsun, sadece bekle. Ben söylediğimde boşalacaksın, öncesinde değil.”

Piç kurusu. Sanki orgazmı uzakta tutabilirmişim gibi ona daha sıkı sarıldım. Beni becerirken homurdanması, hırlaması ve boynuma doğru sertçe nefes alıp vermesinde ilkel ve neredeyse hayvani bir şey vardı. Tüm bunlar benim şalterimi beklemediğim bir şekilde attırdı, bu da orgazm olmamı daha fazla uzak tutmama yardımcı olmadı.

“Dane.” Ağzımdan çıkan tek kelime hiçkırığa yakın bir şeydi.

“İşte böyle, bebeğim,” diye takdir etti. “Benim için dayanmaya devam et.”

Hızını artırdıkça aletin içimde kalınlaştığını hissediyordum, o kadar sert giriyordu ki sadece zevki artıracak şekilde canımı yakmaya devam ediyordu. Her vahşi darbesi beni daha da sıkı sarıyordu, ta ki boşalmaya çok yaklaşıp kadar. Neredeyse tadını alabiliyordum. Yaklaşmıştım. Daha fazla tutamadım. “Dane.”

“Gel,” diye hırladı. “Çığlığını duymak istiyorum.”

Saf zevk içimde bir şimşek gibi çaktı. Gözlerim kör oldu, başım geriye düşüp sırtım eğilirken boğazımdan hırıltılı bir çığlık koptu.

Parmak uçları kalçalarımı sıkıyordu ve bir, iki, üç kez daha sert bir şekilde kendini içime doğru itti. Omurgası sertleşti ve sert bir küfür savurdu, içimde patlarken yüzünü boynuma gömdü.

Ona doğru yığıldım, ciğerlerim havayla buluşmak için yanıyordu. Orgazm sonrası sersemliğimin geçmesi ve gerçekliğin beynime süzülmesi en az birkaç dakika sürdü. Sonunda gerçekleştiğinde, içten içe lanet okudum.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Gerçekten kötü bir fikir.

Aslında pek de “fikir” sayılmazdı. Düşünmüyordum. Sadece hissediyordum. Dane’in dudakları dudaklarımı kavradığı anda tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitmişti. Gerçi bu durumda onu suçlayamazdım bile. İkimiz de kontrolümüzü

kaybetmiştik ve onun kontrolünü kaybetmekte benden daha rahat olduğundan şüpheliydim.

Aletini geri çekerken doğruldum. Geri çekildi, hâlâ nefes nefeseydi. Bana baktığında gözleri neredeyse tamamen okunaksızdı. Ben de ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Anlaşılan onun da söyleyecek sözü olmadığı için ağzını açmak için harekete geçmemişti.

Üstümü düzelttim ve tezgâhtan indim. İç çamaşırımı ve pantolonumu çekerken onun prezervatifi çıkardığını ve fermuarını çektiğini görmemiş olsam da hissedebiliyordum.

Gözlerine bakarak zorla gülümsedim. “İyi geceler.” Evet, ezikçeydi. Ancak gerçekten “bu bir hataydı” konuşmasını dinlemeye ihtiyacım yoktu.

Çenemi yukarıda tutarak mutfaktan çıktım ve iç kaslarım hâlâ zonklarken merdivenleri çıktım. Odamda yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Dane ile gerçekten seks yapmış mıydım?

Evet, yapmıştım. Üstelik saf, sert, destansı bir seksti.

Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir istek, ihtiyaç ve saldırganlıkla becerilmediğim içindi.

Sanki aramızdaki dört yıllık cinsel gerilim birden patlamış gibiydi. Yanıldığım belliydi, her şeyin tek taraflı olduğunu düşündüğüm tüm zaman boyunca yanılmıştım. Yalnız değildim. Bunca zaman beni kandırarak harika bir iş çıkarmıştı. Anlaşılan o kandırma konusunda da tam bir uzmandı.

Elbette bana karşı bir tür “duygu” falan beslediğini düşünmüyordum. Bu gecenin tekrarını isteyeceği gibi yanlış bir izlenime de kapılmamıştım. Çok önemli bir şeyi kavrayamayacak kadar aptal değildim. Onun için yalnızca herhangi biriydim.

Benimle birlikte olmak için deli olmuyordu. Öfkeliydi ve bastırıldığı duyguları için bir çıkışa ihtiyacı vardı. Bu gece onu zorlamasaydım, o-Verve’den ayrılacağımı söylediğimde o kadar kötü tepki verdiğinde çekip gitseydim, kontrolü asla böyle kınılmazdı ve o seks asla yaşanmazdı.

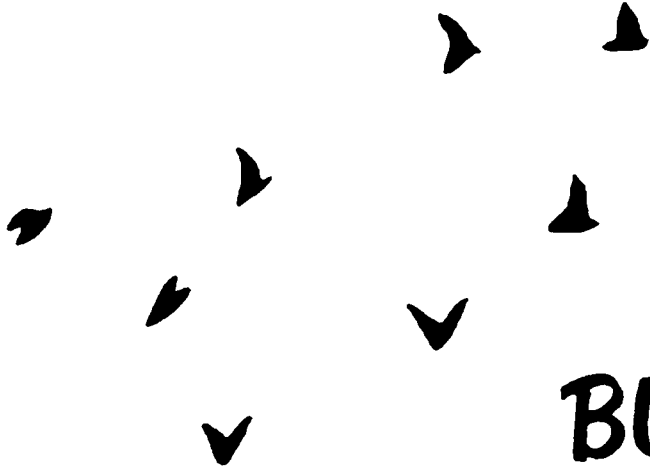
Evet, onun için hiçbir şey ifade etmemiş olduğumu bilmek

acı veriyordu. Yine de bu konuda sızlanmayacaktım. Ben büyük bir kızdım.

Kalçalarımı sıkan parmaklarının ve içimde hareket eden aletin hayalet gibi hisleri aklımdan çıkmıyordu. Olanlardan pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyordum. Aptalca olduğu kesindi. Oysa hayat anılar biriktirmek için vardı, değil mi? Nancy hep böyle derdi.

Elbette ya lı kadın, Charles Manson'ın yanlış anlaşıldığını da söylerdi.

Dik oturdum, Dane'le sevi ti im için kendimi kötü hissetmeyecektim. Olan olmuştu. Susuzlu umu gidermek için güzel bir yöntem olmuştu. Bunu kötü bir şey olarak hatırlamak zorunda değildim. Sadece bir kereye mahsus olması gerekiyordu.

BÖLÜM ON ALTı

Ertesi sabah boş kahve fincanımı lavabonun kenarına koyarken ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Herhangi bir gariplik sergilememeye kararlı, yüzüme standart gülümsememi yapıştırdım ve döndüm. Lanet olsun. Takım elbiseli ve otorite timsali Dane, inanılmaz derecede muhteşem ve tamamen hükmedici görünüyordu.

Her zamanki gibi rahat ve mesafeli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Gitmeye hazır mısınız?”

Görünüşe göre o da “dün gece hiç olmamış gibi davranma” planımın aynısını düşünmüştü. Güzel. Bu işleri kolaylaştırırdı.

Başımı salladım ve eşyalarımı topladım. “Hazırım.”

Arabada bakışlarımı pencereye çevirdim ve yemyeşil bahçe düzenlemesinin önünden geçerken izledim. Malikâne gerçekten çok güzeldi. Zaman zaman ıssız bir yer olsa da yine de güzeldi.

“Tekrarı olmayacak, Vienna.”

Kasılmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimi pencereden ayırmadan, “Biliyorum,” dedim çünkü duyguları seksten ayırma sanatında asla ustalaşamamıştım. Gelişen aşkım sayesinde Dane’le duygusal sınırı aşmaya çoktan yaklaşmıştım.

Sadece o bunu henüz bilmiyordu. Sevişmeyi düzenli bir şey hâline getirseydik, o çizgiyi aşmamak için mücadele vermem gerekecekti.

En azından dün geceyi bir hata olarak damgalamamıştı. Haksız da sayılmazdı ama yine de bunu söylediğini duymak canımı yakardı.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde ona baktım. “Hope ve Travis dün sen ekiplerle görüşürken beni görmeye geldiler,” dedim.

Koyu renk gözleri hafifçe kısıldı. “Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

“Dün berbat bir ruh hâlindeydin. Bekleyebileceğini düşündüm.”

Gizlilik paravanını kaldırdı, “Ne dediler?” diye sordu.

“Bana fondan bahsettiler, sözde Jen de bilmem gerektiği konusunda onlarla hemfikirmiş. Hope ve Travis benimle sadece o fona erişmek için evlendiğine beni ikna etmeye çalıştılar. Beni kullandığından eminler. Daha fazla kullanamaman için seni şimdi terk etmem gerektiği konusunda hemfikir olduklarını söylediler.”

Dane’in çenesi sertleşti. “Bana hemen söylemeliydin.”

“Dediğim gibi, kötü bir ruh hâli içindeydin. Eve döndüğümüzde sana söylemeyi planlamıştım. Ancak seni sakinleştirmek konusunda pek başarılı olamadım ve sen sonra...” *Sonra beni mutfağında becerdin.*

“Hope bunu daha önceden tahmin etmeliydi. Travis’i seni rahat bırakması için uyarmıştım. Belli ki en sevdiği kumarhaneden menedilmek, ona yöntemlerini değiştirmesi için ilham vermemiş.”

Kaşlarımı çattım. “Onu bir kumarhaneden mi menettirdin?”

“Sana son ‘Dane kötü bir adam’ konuşmasını yaptıktan sonra, evet. Aramızda sorun yaratmaya çalışıyordu, hayatımı zorlaştırmaya çalışıyordu, ben de sadece bu iyiliğe karşılık verebileceğimi gösteriyordum. Travis eskiden kumarhanede, paradan tut da hayvanlara kadar her şeyle kumar oynayan bir

grup zengin pislikle haftalık kart oyunu oynardı. Artık oynamıyor ve bundan nefret ediyor. Yine de geri adım atmadı.”
gittiğini Şüphesiz ki fonuna sahip olma ihtimalinin elinden kayıp
gittiğini hissediyordur, bunu asla sineye çekmeyecektir.” Kardeşinin hayatını bu şekilde mahvedecek kadar açgözlülükle hakkı olmayan paraya ve mal varlığına ulaşmaya kararlıydı. Bu kadar kötü olabildiği için onun boğazını sıkmayı gerçekten çok isterdim. “Jen’in bu konuda onlarla iş birliği yaptığı konusunda muhtemelen yalan söylüyorlardı.”

“Konu sen ve ben olunca o da onlar gibi düşünüyor, yani işin içinde olma ihtimali çok yüksek.”

“En azından Kent’in bu işle bir ilgisi yok.”

Kısa bir süre sonra o-Verve’e vardık. Binanın içinde bilgisayarımı çalıştırır çalıştırmaz Hanna masamda belirdi. Gü-lümsedim ve çantamdan bir kart çıkardım. “Mutlu yıllar. Her zamanki hediye kartın içinde.”

Kocaman bir gülümsemeyle aldı. “Teşekkür ederim. Roze-timi beğendin mi?”

Gömleğine iğnelediği yuvarlak, “Bugün benim doğum günüm ve istersem küfredirim” rozetine baktım. “Bu ‘klas’ diye bağırıyor.”

“Biliyorum.” Öne doğru eğilerek fısıldadı. “Sanırım dün gece Dane’in aklını başından aldın.”

Gerildim. “Ne?”

“Birkaç dakika önce onu binaya girerken gördüm. Artık hırlayıp kükreyerek insanları korkutmuyor.”

Doğru ya. “Seks stres için iyi bir çıkış yoludur.”

“İşte, biliyordum. Yarın işten sonra bir şeyler içmeye geliyor musun?”

“Evet, tabii ki.” o-Verve’den bir grup insan her yıl doğum gününe en yakın cuma günü yerel bir bara giderdi.

“Aferin! Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Bilgisayarıma dönüp çalışmaya başladım.

Gün ilerledikçe Dane’le aramızdaki şeylerin biraz tuhaflaşacağından endişe etsem de beklediğim gibi olmadı. Ne bir

gariplik ne bir gerginlik ne de çalışma dinamiğimizde bir çatlak vardı. Sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibiydi. Aslında Dane için gerçekten de hiçbir şey olmamıştı. Sadece duygusuz, stres giderici bir seksti. Kendime bunun beni rahatsız etmediğini söylememe rağmen bu lanet bir yalandı.

Gün süper hızlı geçiyor gibiydi. Çok geçmeden ceketimi giymiş, gitmeye hazırdım. Tam o sırada Dane henüz eve gelmeyeceğini, son dakikada bir yemek davetini kabul ettiğini söyledi.

Son zamanlarda birkaç yemeğe katıldığını fark etmiştim. o-Verve'e yalnız döndüğü ve geç saatlere kadar eve gelmediği akşamlar da olmuştu. Onu iyi tanımasaydım, benden kaçmaya çalıştığını düşünebilirdim.

Her neyse.

Hayır, aslında o kadar önemsiz değildi. Gereksiz büyüklükteki evine taşınmamı istemişti ve sonra beni orada çoğu zaman yalnız bırakma alışkanlığı geliştirmişti. Evdeyken başka bir yerde de olabilirdi.

Evet, tamam, misafir sevmemesi onun suçu değildi. Bunda yanlış bir şey de yoktu. Güzel olsa bile böylesine büyük ve boş bir eve geri dönme düşüncesinde sıkıcı bir şey vardı.

Dışarıdaki şık arabaya atladığımda Sam'e gülümsedim. "Beni babamın evine götürebilir misin, lütfen?"

Şoför gülümsememe karşılık verdi. "Elbette."

"Teşekkürler."

Sonunda Simon'un evinin önünde durduğunda Sam'e veda ettim, daha sonra bir taksiye bineceğimi söyleyerek babamın kapısına yöneldim. Anahtarımı kullanıp içeri girdim ve "Baba?" diye seslendim.

Simon kafasını mutfaktan çıkarıp bana gülümsedi. "Vienne, geleceğini bilmiyordum."

"Sana sürpriz yapayım dedim."

"Evet, başardın." Mutfığa girdiğimde bana sıkıca sarıldı. "Seni özledim, tatlım. Dane yok mu?"

Başımı salladım. "Bu sefer yok. Bir toplantıda."

“O da böyle bir insan, sanırım.”

“Evet, öyle.”

“Peki seni buraya ne getirdi?”

Simon’ı mutfağa kadar takip ederek et, bolonez sos ve soğanın nefis kokularını içime çektim. Midem gurulduyordu.

“Seni görmek istedim,” dedim ona. “Seni çok özledim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Ben de tam yemek hazırlamak üzereydim. Paylaşabiliriz. Köfte sana da uyar mı?”

“Kulağa harika geliyor.” O yemekleri yerleştirirken ben de masayı hazırladım.

Kaşığının etrafında biraz spagetti çevirerek, “Düğün töreni için planlar nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Harika. Organizatörler, Chris ve Miley her şeyin üstesinden geliyorlar.”

Simon lokmasını çiğnedikten sonra bardağını kaldırdı. “Sevgili kızımın artık evli olduğunu düşünmek...” Suyunu yudumladı. “Her şeyin çok hızlı geliştiği düşünülduğünde, bazen başın dönüyormuş gibi hissediyor olmalısın.”

“Evet, bu ruh hâline alıştım.”

“Ama Dane hakkında hiç kuşkun yok, değil mi?”

“Hiç yok. Sadece onun hareket hızına yetişmekte zorlanıyorum. Hayatının her alanında böyle bir adam. Peki işin nasıl gidiyor?”

“İyi, iyi.” Bana yeni müdüründen bahsetmeye devam etti.

Yemeğimin son lokmasını henüz bitirmiştik ki, bacaklarımı sandalyesinin üzerine çektiğini ve çenesini dizlerine dayadığını fark ettim. Yüzünü buruşturarak tabağını kenara itti. “Bunları nasıl yiyorsun?” diye sordu, sesi daha hafif ve çocuksuydu. “Köfteler iğrenç.” Sanki dilini hava onu temizleyebilirmiş gibi dışarı çıkardı.

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. “Biftek aromalı cipsleri tek seferde nasıl afiyetle yiyorsun?”

Freddie bana küstah bir bakış attı. “Onlar patatesten yapılıyor. Bu da senin için sağlıklı oldukları anlamına gelir.”

Homurdandım. “Sen öyle diyorsan öyledir. Nasılsın Freddie?”

“İyiyim.” Kirpiklerinin altından beni izledi. “Artık evli olsan bile bizi sık sık görmeye gelecek misin?”

“Elbette.” diye cevap verdim.

“Dane’in seni bizden uzak tutmasına izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Kesinlikle hayır. Neden bunu yapmak isteyeceğini düşünün ki?” Başımı eğdim, açıklamasını bekliyordum.

Freddie pantolonunun paçasını karıştırdı. “Sana şöyle bakıyor... Bilmiyorum. Sanki mümkün olsa seni tamamen kendine saklayacakmış gibi.”

Hayır, Dane rol yapmakta gerçekten iyiydi. “Bu konuda endişelendiğin için üzgünüm ama endişelenmene gerek yok. O asla beni sevdiğim insanlardan uzak tutmaya çalışmaz. Yapar sa ağzını burnunu dağıtırım.”

Freddie bana çocuksu bir gülümseme fırlattı. Fakat bu gülümseme anında soldu. “Sence o da sana vurur muydu?”

Bunu sorması beni şaşırtmamıştı. Freddie, Simon’ın çocukken maruz kaldığı tacizin tüm yükünü çekmek zorunda kalmıştı. En yakınınızdaki insanların çoğu zaman size en çok zararı veren kişiler olabileceğini biliyordu. “Hayır, asla. Yapa-
cağından mı endişe ediyorsun? Seni korkutuyor mu?”

Freddie masaya baktı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Hem evet hem hayır. Bence Deacon’a benziyor. Sert. Çok ciddi. İçten içe mutsuz.” Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. “Deacon da o etraftayken başkalarına ilgi göstermenden hoşlanmıyor.”

“Ve sen de Dane’in bundan hoşlanmayacağını düşünüyorsun.” Başımı salladım. “Beni senden ya da değer verdiğim başka birinden uzak tutmaya çalışmayacak. Eğer bunu denerse, onu artık istemem. Hoşuna gitse de gitmese de bana katlanmak zorundasın, Freddie. Anladın mı?”

Gülümsemesi utangaçtı. “Anladım.” Burnunu kırıştırdı. “Saçını tekrar örebilir miyim?”

“Tabii. Bulaşıkları yıkamama yardım edersen.”

Somurtkan bir ses çıkardı. “Bu hiç adil bir anlaşma değil.”

Daha sonra Dane’in malikânesine gitmek için bir taksiye

bindim. Şoför büyük elektronik kapıları görünce ıslık çaldıktan sonra gerçekten orada yaşayıp yaşamadığımı sordu. Görünüşe göre, böyle bir yeri karşılayabilecek insan tipine uymuyordum.

Taksiden atlayarak güvenlik kodunu dahili telefonun tuş takımına girdim ve kapıların açılmasını bekledim. Garaj yolunu yürümem bir dakika kadar sürdü. İyi aydınlatılmış olmasına minnettardım; aksi takdirde dışarıdan gelen vahşi hayvan sesleri bir şeylerin beni takip ettiği paranoyasına kapılmama neden olabilirdi.

Antrede yürürken omuzlarımı geriye attım, yorgundum ve yatağa yığılmaya hazırdım. Dane elinde kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardakla koridordan fırladığında merdivenlere doğru yalnızca iki adım atabilmişim. “Selam,” dedim basitçe.

Bardağını çevirerek beni izledi. “Sam seni Simon’ın evine götürdüğünü söyledi. Onu ziyaret etmek istediğini söylememiştin.” Ses tonunu nötr tutsa da bunu ikinci ağızdan duyduğu için pek de mutlu olmadığı hissine kapıldım.

Omuz silktim. “Planlanmış bir şey değildi. Bu arada selam söyledi.”

“Saçlarını açık bırakmışsın.”

Sesinde bir şüphe tınısı mı vardı? Tam olarak ne yaptığımı düşünüyordu ki? “Freddie saçlarımla oynamayı seviyor.”

Omuzları hafifçe düştü. İçkisini yudumladı. “Travis ve Hope’la konuştum. İkisi de sana fondan bahsettiklerini kabul etti. Ama anlattıklarına göre asla fona ulaşmak için seninle evlendiğimi ima etmemişler. Travis de aramızda sorun yaratmaya çalıştığın konusunda hâlâ kararlıydı.”

“Peki sen ne dedin?”

“Boktan olduklarını bildiğimi.”

“Nasıl misilleme yapacağını bilmeli miyim?”

“Çoktan yaptım bile. Üç kumarhaneden daha menedildi ve Hope da en sevdiği giyim mağazasından menedildi.”

Ağzım açık kaldı. “Gerçekten bir mağazanın bir kişiye hizmet vermeyi reddetmesini sağlayabiliyor musun?”

“Eğer yeterince paran ve gücün varsa, evet. Umarım ben onların daha fazla akıl oyunu oynamasını engellemeye yeter.”

Dürüst olmak gerekirse, bundan şüpheliydim. Dane’le beni ayırmayı başarırlarsa çok daha fazlasını elde edeceklerdi.

Esnemekle savaşılarak ona kısa bir el salladım. “Peki, iyi geceler.”

Merdivenlerden çıkarken Dane’in gözlerinin sürekli üzerimde olduğunun farkındaydım. Belki sadece hayal ediyordum. Belki de sadece aptallık ediyordum.

Merdivenin basamağına ulaştığımda ona baktım. Hayır, hayal görmüyordum. Bana sert bir şekilde bakıyordu. Vücudu hareketsizken boştaki eli yanında sıkı bir yumruk hâlindeydi. Sanki içten içe bir şeyle boğuşuyor gibiydi. Birden kendimi çok ısınmış hissettim.

Bardağından bir yudum daha aldı ve sonra arkasını döndü. “İyi geceler, Vienna.”

Odama yöneldim ve nefes nefese kaldım. Tam kapıma varmıştım ki zil bir, iki, üç kez çaldı. Döndüm ve koridordaki pencereye ilerledim. Henüz yoldan araba geçmiyordu ve kapıların arkasında kim olduğunu göremiyordum. Zil yine birkaç kez çaldı, sanki biri parmağıyla dürtmeye devam ediyormuş gibiydi.

Dane antreye yeniden girdiğinde merdivenlerden aşağı indim. “Kim o?” diye sordum.

“Heather, bizi görmek istiyor,” diye cevap verdi. “Ben de az önce kapıları onun için açtım.” Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha içti. “Tahminimce Thad’ın karısının Heather’la birlikte çektiği son fotoğrafların arkasında bizim olduğumuza inanıyor.”

“Bu kadar çabuk mu hallettin?”

“Asla işleri erteleyen biri olmadım. Özellikle de insanların farkına varmasını istediğim bir konu olduğunda.”

Heather avludaki Mercedes’inden atladığı sırada dışarı çıktık. Ağzı gergindi, arabanın kapısını çarparak kapattı ve bize doğru yürüdü. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Kaşlarımın kalktığını hissettim. “Pardon?”

Dudaklarını buruşturdu. “Neden burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranma. Thad beni aradı. Lanet karısı bizi biliyor çünkü biri ona birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı göndermiş. Fotoğraflardan birinin arkasına ‘Vicdanım sessiz kalmama izin vermiyor’ notunu bırakmış.”

“Ah, demek söylediklerin sana geri dönmüş,” dedim.

“Ne yani, sevgilimle arama girmekten zevk mi aldın?”

“Bana yapmaya çalıştığın şey de bu değil miydi?”

“Yaptığın şeyin sonuçları olacağını bilmen gerekirdi.”

Dane içkisinden bir yudum daha aldı. “Benimle flört etmekle yetinebilirdin ama yapmadın. Sadece bir e-posta göndererek de durabilirdin ama sen durmamayı seçtin. Dikkatimi çekmeye kararlıydın. Eh, bunu başardığını söyleyebilirim.”

“Evlendiğin kadının hâlâ eski sevgilisine takılıp kaldığı konusunda seni uyardığım için aldığım teşekkür bu mu?” Ona doğru eğildi. “Sana bir iyilik yaptım.”

“En iyi yaptığın şeyi yapmışsın, her şeyi berbat etmişsin.”

Dane bardağını çevirdi. “Sen bizim işimize karışmasaydın, biz de senin işine karışmazdık. Sen istedin. Eğer biraz aklım varsa, bu hatayı tekrarlamazsın.”

Heather parmaklarını pençe gibi kıvırdı. “Sana gönderdiğim bir e-postadan memnun olmadığın için erkek arkadaşımı kaybedeceğimi mi söylüyorsun?”

Dane, “Onu kaybettiysen, senin yerine karısını seçtiği için kaybettin,” dedi. “Ve bu içini kemiriyor, değil mi? İlişkileri bitirmek senin için sadece bir güç gösterisi değildi. Hayır, biri sevdiği kişiye rağmen seni tercih ettiğindeki hissettiğin o duyguya ihtiyacın var, hatta belki de bunu arzuluyorsun. Neden mi? Belki de ailenin seni Vienna’ya tercih etmesine ihtiyacın olduğundandır. O adamların karılarını bir kenara attıkları gibi sen de onu bir kenara atmalarına mı ihtiyaç duydun?”

Gözleri titreyerek geriye doğru iki dengesiz adım attı. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi ona, sesinde bir titreme vardı. “Tek bir şey bile.”

Ağzım bir karış açık ona baktım. Söylemişti. Kesinlikle hepsini söylemişti. Bunu daha önce fark etmemiştim ama haklıydı. Bir başkasının yerine seçildiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Sanki bir değeri olduğunu hissettiği tek an buymuş gibi. Fakat bu duygu belli ki çok çabuk kaybolma eğilimindeydi çünkü bunu tekrar tekrar yaptığı bir döngüye yakalanmıştı.

Bunu daha önce görmediğime inanamıyordum. Sanki o da şimdiye kadar fark etmemiş gibiydi. Yüzü bembeyaz olurken nefesi ciğerlerinden dışarı fırlamış gibi görünüyordu.

“Bunu ödeyeceksin,” diye homurdandı Heather ona.

Dane ona bir adım daha yaklaştı. “Bunun kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Hayatını mahvedebileceğim o kadar çok yol var ki... Junior’ın babasından aldığı nafaka ödemeleri hakkında gerçeği bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunun aslında bir sus payından ibaret olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Rowan karısının çocuğun varlığından haberdar olmasını istemiyor ve sen de bundan faydalanıyorsun. Adama şantaj yapıyorsun, bu kadar basit.”

“Bu bir yalan!”

“Karısının Junior’ın varlığını öğrendiğini düşünsene. Artık gizliliğe gerek olmazdı, değil mi? Evet, belki Rowan’dan para almaya devam ederdin ancak gerçek nafaka ödemeleri senin alıştığın sus payı kadar olmazdı. Rowan ve karısının Junior’ın velayeti için dava açmayacaklarını varsayarsak bile sırf sana inat olsun diye yapamayacaklarını mı sanıyorsun? Onların durumunda olsaydım, kendi hakkım olan parayı sana vermeye içerlerdim.”

Heather başını salladı. “Karısıyla temasa geçemezsin. Hayır, blöf yapıyorsun.”

“Ben asla blöf yapmam. Thad’ın karısının kendisini aldatan kocasını öğrenmesini sağladım. Neden aynısını Rowan’ın karısı için yapmayacağımı düşünüyorsun?”

Heather’ın dudakları titredi. “Piç kurusu,” diye tükürdü.

“Burada çıkarılması gereken bir ders var. Sen beni ve Vienna’yı rahat bırak, biz de seni rahat bırakalım. Eğer bir

daha ikimizden birine bulaşmaya cüret edersen, dünyanı başına yıkarım.”

Sert ve hızlı nefes alarak gözlerini üzerimden ayırmadı. “İkiniz de tam olarak birbirinize layıksınız.” Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı. Birkaç dakika sonra arabası kapıdan hızla çıktı.

Kendimi biraz sersemlemiş hissederek Dane’e döndüm. “Junior’ın babasına şantaj yaptığını nasıl öğrendin?” Kafamı toparlamakta zorlanarak sordum.

“Benim de kendi yöntemlerim var,” diye cevap verdi.

“Neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?”

“Duygusal enerjini onun için harcamanı istemedim. Ne zaman Heather’ı düşünsen, ondan bahsetsen ya da onunla konuşsan yüzünde yorgun bir ifade oluyor. Sanki o seni tüketiyor ve çökertiyormuş gibi hissediyorum. Şu anda da tam olarak bunu hissediyorsun. Hoşuma gitmiyor. Mecbur kalmadıkça yüzüne o bakışı yerleştirmeyecektim, o yüzden bunu sadece bir kez yapmaya karar verdim. Acilen bilmen gereken bir şey değildi.”

Sinirlendim. “Düşündüğün kadar kırılgan biri değilim, Dane.”

Aramızdaki mesafeyi kapattı. “Kırılgan olduğunu düşünmüyorum. Öyle olmadığını biliyorum. Aslında, başlangıçta düşündüğümden daha güçlüsün. Bu sessiz bir güç. Heather’ın gördüğü ve kızdığı bir güç çünkü o buna asla sahip olmadı. Bu yüzden de seni bastırmaya çalışıyor. Bence uyarımızı dikkate alacak. Gururuna yenik düşüp geri adım atmak onu öldürecek olsa da nakit akışını iyi ve istikrarlı tutmak işine gelecektir.”

“Melinda ve Wyatt’a Junior’ın babasına şantaj yaptığını söylememizi de istemiyor. Bu kadar alçaldığına hâlâ inanmıyorum. Bilerek, çocuğun babasından para koparmak için hamile kaldığını elbette biliyordum. Bize bunu gururla itiraf etmişti, kendini zeki kıldığını düşünüyordu.” Bir elimi saçlarının arasında gezdirdim. “Düşündüğümden daha az ahlaki değerleri varmış. Anlamıyorum. Neden böyle olduğunu anla-

mıyorum. İyi bir hayatı oldu, Dane. Onu seven ve destekleyen ebeveynleri, barınma, yemek ve düzen... O yine de..."

Dane, "Bazı insanlar hayatlarındaki iyi şeyleri ancak acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu tattıklarında anlayabilirler," dedi. "Hayata boktan bir başlangıç yaptın, bu yüzden Melinda'yla Wyatt hayatına girdiğinde, onlara ve sana sağladıkları güvene sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu anladın. Heather ilk günden beri iyi bir hayata sahip ama asla bunun kıymetini bilmeyi öğrenen biri olamamış. Neye sahip olduğunu görmüyor, sadece neye sahip olamadığını görüyor."

"Neredeyse onun için üzüleceğim. Hiçbir zaman huzurlu hissedememekten nefret ediyorum." Başımı eğdim. "Hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmadığın bir hayat yaşamak zor değil midir? Sen Heather gibi değilsin, biliyorum. Yine de sende sürekli daha fazlasını ve daha iyisini arama dürtüsü var. Sürekli ilerliyorsun. Hiçbir zaman yeterince şeye sahip olduğunu hissetmiyorsun."

"Sence ben mutsuz muyum?"

"Mutsuz değilsin. Sadece... tam olarak tatmin olmamışsın."

"Sen de öyle."

"Biliyorum. Hayattan gerçekten istediğim şeyleri henüz elde edemedim."

"Ah, evet, aile ve kedi."

Ona sert bir bakış attım. "Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır. Sahip olmayı dilediğin şeyi, güçlü bir aile birliğini yaratmaya ihtiyaç duyuyorsun. Seni koşulsuz sevecek ve başkaları senden nefret etmeden özgürce sevebileceğin insanlar istiyorsun. Seni güvende, emniyette ve kabul edilmiş hissettiren insanlara sahip olma arzun var. Hiç sahip olmadığın sağlam, normal aileyi aramak yanlış bir şey değildir."

"Benim aksime bir yol izledin, değil mi? Hiç sahip olmadığın sağlam bir aileye ihtiyacın olmadığına karar verdin; kimseye ihtiyacın olmadığına ve tek başına daha iyi olacağına karar verdin. Bu da yanlış değil. Sadece farklı şeyler istiyoruz." Fakat artık tüm bu planlarımı Bayan Davenport olduğum

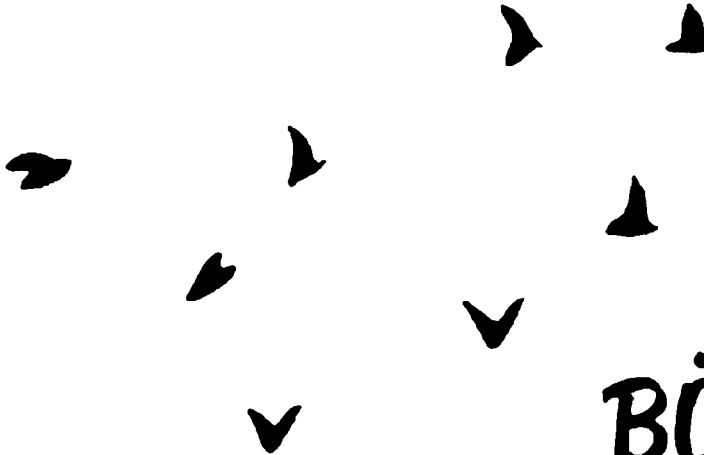
süre boyunca gerçekleştirmeye çalışamazdım. “Önümüzdeki temmuz ayının hangi noktasında boşanma evraklarını imzalamamı isteyeceksin? Sanırım yıl dönümümüzün ertesi günü garip gelebilir. Yine de sanırım o noktaya geldiğimizde bunun bir önemi kalmayacak; istediğin tek şey olan fonuna erişimin olacak.”

Kaşlarını kaldırdı. “Boşanmaya bu kadar hevesli misin, Vienna?”

“Hayır, sadece soruyorum.”

Dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bir gün istediğin gibi sadık bir kocaya sahip olacağına şüphe yok.” Alaycı tonu karşısında gözlerimi kısmıştım.

“Ancak şimdilik,” diye ekledi. Sesini alçaltarak, “Burada benimle birliktesin, yüzüğümü takıyorsun, benim evimde yaşıyorsun, benim soyadımı kullanıyorsun.” Ses tonundaki sathiplenme duygusu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Aslına bakarsak şu an için benimsin, Vienna. Hazır olduğumda gitmene izin vereceğim.”

BÖLÜM ON YEDİ

Highball bardağımı kaldırdım, içkimi keyifle yudumlar-ken meyvemsi tadı dilimde dağıldı. “Bu renkli çizgili halının mantığını merak ediyorum. Sonuçta, burası bir bar, her zaman içkiler dökülüyor olmalı. Yerlerin ahşap olması daha mantıklı olurdu.”

Hanna’nın burnu kırıştı. “İçerken çok tuhaf şeyler düşünüyorsun.”

“Hayır, düşünmüyorum.”

“Hayır mı? Daha birkaç dakika önce, insanların çocukken Disney filmleri izlemeselerdi daha iyi uyum sağlamış yetişkinler olup olamayacaklarını merak ediyordun.”

“Hadi ama. O filmler trajedi ve kederle dolu. Bambi’nin annesi öldü. Simba babasının öldürülüşünü izledi. Yaşlı Baykuş vuruldu. Mulan’da bütün bir köy yok edildi. Dumbo’nun annesi oğlunu korumaya çalıştığı için hapse atıldı. Tod’un üvey annesi onu ormanda terk etti. Tamam, belki o bir tilki olsa da avcılar vardı, değil mi?”

“O sahne çok üzücüydü. Ama çocukluğumu mahveden *My Girl*’dü. Demek istediğim, Vada’nın en iyi arkadaşı arılar tarafından sokulduktan sonra öldü! Ondan sonra aylarca arılardan korktum.”

“Tanrım, o film travmatikti. Küçük Thomas’ın tabutta olduğu ve Vada’nın aklını kaybedip gözlerini yummaya başladığı bölüm... kesinlikle bende büyük bir yara izi bıraktı.”

Çalan şarkının sözlerini mırıldanarak lüks bara göz gezdirdim. Kırmızı, altın ve siyah renkleriyle modaya uygundu. Kalabalık sayılmasa da yoğunlu. Müşteriler içiyor, konuşuyor, gülüyor hatta müziğe eşlik ediyorlardı.

Önceki gün ayarladığım gibi Hanna ve bazı iş arkadaşlarımızla birlikte işten doğruca buraya gelmişim. Sam ve Dane’e söylemeyi unuttuğum için, şoföre kısa bir mesaj atarak bu gece eve taksiyle döneceğimi bildirmişim. Ayrıca geç saatte başka bir akşam yemeği toplantısına katılacak olan Dane’e de geç saate kadar eve dönmeyeceğimi bildiren bir mesaj atmışım. Yarım saat öncesine kadar cevap vermemişti, cevap verdiğinde ise sorduğu tek şey hangi barda olduğumdu. “İyi eğlenceler” falan dememişti.

Hanna elimi tutup yüzüklerime hayranlıkla baktı. “Bunlara bayıldım. Neden denememe izin vermiyorsun anlamıyorum. Onları hemen geri vereceğim.”

“Dane’in çıldırma ihtimalini göremiyorsun, değil mi?”

“Asla anlamaz.”

“Etrafımız ona kesinlikle iletecek iş arkadaşlarıyla dolu.”

Omuzları çöktü. “Evet, haklısın.” Daha yakına eğildi ve “Bazıları sana karşı tuhaf davrandığı için üzgünüm, bunu beklemiyordum. İş yerinde genellikle böyle insanlar değiller.”

Tam olarak böylelerdi, sadece Hanna bunu görece kadar etrafta değildi. “Yine de şimdi o-Verve’de değiller ve etrafta onları kovacak bir Dane yok, bu yüzden kaba davranmakta özgür olduklarını sanıyorlar.”

İş yerinde bana genellikle tavır yapan iki kadın, Rachel ve Lianne, şimdi bana bakarken birbirlerine yaslanıp fısıldaşıyorlardı. Arada bir kıs kıs gülmeyi de ihmal etmiyorlardı. Ah. Her neyse.

Erkekler daha kötüydü. Birkaçı pasif agresif açıklamalar ve aslında komik olmayan şakacı yorumlar yapmaya devam

etmişti. Kendilerini komik buluyor gibiydiler. En azından birileri gülüyordu. Buraya rastgele yabancılarla flört etmek için gelmişlerdi ve umarım orada kalırlardı.

Hanna göğüs dekoltesini düzeltti. “Kaba davrananların ya senin reddettiğin erkekler ya da Dane’in reddettiği kadınlar olmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Onlar sadece acı çeken kıskanç insanlar. Bir başkası tarafından reddedildikleri için egolarında büyük bir kriz yaşıyorlar.”

“Hımm-mmm.” Hafifçe yer değiştirdim ve altımdaki kırmızı deri minderin biraz gıcırdamasına neden oldum. Kanepe, barın duvarlarını kaplayan diğerleri gibi uzun ve şıktı. Yine de Dane’in evindeki mobilyalardan daha rahat değildi. Lafı açılmışken... “Evime olan nefretini ne zaman yeneceksin? Ashley ve ben ne zaman üçümüzün orada bir kızlar gecesi geçirmesini planlamaya çalışsak, sen bizi erteliyorsun.”

“Evine karşı bir nefretim yok. Sana söyledim, patronumun evinde takılmak garip hissetmeme neden olacak.”

“Orası benim de evim.” Bardağımı kare peçetenin üzerine, içkiden çıkardığım limon diliminin yanına koydum. “Ayrıca onunla takılmak zorunda kalacak değilsin. Bizi yalnız bırakmak için ortalıkta görünmeyecektir.”

“Biliyorum ama... orada rahat etmek benim için çok zor olacak. Orası Dane’in limanı. Ofisinde insanların olmasından bile pek hoşlanmaz. Kendimi yabancı hissedebilirim. Sanki aslında olmamam gereken bir yerdeymişim gibi. Ah, bir de bir psikopatın inine girmek için acelem yok-”

“Ve konu kapandı.”

Hanna biraz ofladı. “Bak, eğer onun karanlık tarafını görmek istemiyorsan, sorun değil. Ama bunu görmezden gelmen onun orada olduğunu değiştirmez.”

“İnsanlar karanlık bir tarafa sahip olmadan da asosyal davranış biçimlerine sahip olabilirler. Şimdi konuyu değiştirmeye çalışmayı bırakıp, bana Ashley ve benimle bir gece geçirmek için bu saçma takıntılarını ne zaman halledeceğini söyle.”

Tam o sırada barda kaybolan iki iğrenç o-Verve elemanı

grubumuza geri döndü. İçlerinden biri, Jeff, geriye doğru tökezledi ve neredeyse başının üzerinde renkli içeceklerden oluşan bir tepsi tutan bir sunucuya çarpıyordu.

Jeff kendi kendine gülerek karşımdaki sandalyeye yığıldı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşti. “Ah, Vienna, Vienna, Vienna. Biliyor musun, seni gerçekten bir servet avcısı olarak düşünmemiştim.”

Vay canına, gerçekten de söylemişti. Eh, bütün akşam şakacı bir şekilde bunu ima etmesine rağmen açıkça söyleyeceğini düşünmemiştim.

Hanna elini ona doğru salladı. “Git buradan, Jeff. Sen sarhoşun tekisin.”

Kaşlarını çattı. “Sarhoş değilim. Sadece açık sözlü davranıyorum.” Elindeki bira şişesini bana doğrulttu. “Yıllar önce sana çıkma teklif ettiğimi hatırlıyorum. Bana işle eğlenceyi asla karıştırmadığını söylemiştin. Yeterince büyük bir banka bakiyesi olan bir erkek için bu kuralı çiğneyeceğini bilmeliydim.”

Başımı eğdim. “Kendine böyle mi söylüyorsun? Dane zengin olduğu için kuralımı çiğnediğimi düşünmek seni daha iyi hissettiriyor mu? Yoksa bu kuralı onun için çiğnemeye değer bulduğum ama senin için aynı şeyi düşünmediğim için mi kızgınsın?”

Jeff’in yüzü kızardı. “Ben sadece şirketteki diğer herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum.”

Hanna doğruldu. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Ben de öyle düşünmüyorum,” dedi diğer adamlardan biri.

“Ben de,” diye bir başka adam daha atıldı.

Jeff sırtarak sandalyesini masaya yaklaştırdı ve bana doğru eğildi. “Onları dinleme, Vienna. Sen orada yokken senin hakkında ileri geri konuşuyorlar. Bütün ekipler öyle yapıyor.”

“Eğer durum böyleyse, bu onların ikiyüzlü olduğunu gösterir. Yine de benim için hiçbir anlam ifade etmez,” dedim.

Jeff’in yanındaki en az onun kadar kurnazca laflar eden adam elini omzuna koydu. “Kes sesini. Böyle bir şey için işini kaybetmeye değmez.”

Jeff arkadaşının elini silkti ve homurdandı. “Dane beni kovmayacak. Beni terfi ettirmekten bahsediyordu.”

“Ve onun söyleyeceği birkaç kelime terfiyi kaçırmama neden olabilir,” diye ısrar etti arkadaşı.

Jeff önemsemeyen bir ses çıkardı. “Sanki onun üzerinde bir etkisi olabilirmiş gibi.” Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Hem ona nasıl evlenme teklifi ettirdin? Yoksa hamileymiş gibi mi davrandın?”

İç geçirdim. “Cidden, eğer bir pislik olmak kalori yakarsaydı, anoreksik olurdun. Şimdi, belki ben ve Dane’den başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Mesela dün Hanna’nın doğum gününün nasıl geçtiği gibi.”

“Ya da belki Davenport’u sadece parası için istediğini itiraf etmeni sağlayabiliriz,” dedi Jeff.

İçkimin son yudumunu da içtim. “Biliyor musun, ailen seni bir uçurumdan aşağı atmalı ve öylece bırakmalıydı.”

“İşte, lanet olsun,” diye mırıldandı Hanna.

Jeff bana çirkin bir sırıtış fırlattı. “Onu parası için istediğini bir kez bile inkâr etmedin.”

“Bunun bir önemi olacak mıydı?” Bardağımı boş boş çevirerek sordum. “Küçücük egon neye inanmanı istiyorsa ona inanacaksın. Eh, egonun kırılgan, hassas, hormonları tavan almış bir ergenle eşdeğer olduğunu düşünürsek bu oldukça tahmin edilebilir bir durum. Ben kim oluyorum da buna müdahale ediyorum ki?”

“Tabii canım,” dedi Hanna, kibirli bir tavırla. “Sadece senden hoşlanmıyordu, Jeff. Bunu kabullen ve bir pislik gibi davranmayı bırak.”

“Kadınlar tam bir sürtük,” diye tersledi.

Masadaki her kadın bu genelleme karşısında sinirlendi. Jeff farkında olmasa da bu tavrı ona karşı hepimizi kolayca birleştirmişti.

Hanna elini kaldırdı. “Bir saniye bekle. Eşek gibi davranan sensin ama kadınlar sırf sana bunu söyledikleri için mi yanlış yapıyorlar?”

Derin bir nefes aldım. “Erkeklerin hıyarlığı yüzünden suçun hep kadınlara atıldığını hiç fark ettin mi? Anneleri onlara yeterince sarılmamıştır, okuldaki kızlar onlarla dalga geçmiştir. ergenlik çağındaki eski kız arkadaşları onları terk etmiştir, eski eşleri başlarının etini yemiştir. Eğer bir erkeği reddediyorsanız, bu sadece ondan hoşlanmadığınız anlamına gelemez. Bu sizin kibirli ya da duygusuz bir sürtük ya da başka bir şey olduğunuz anlamına gelir, değil mi?”

Rachel başını salladı. “Evet, bunu ben de görebiliyorum. Oldukça saçma.”

“Biliyorum,” diye onayladı Hanna. “Bir erkeği reddetmekten korkuyorsun çünkü çirkinleşip olay çıkarma ihtimali var.”

“Erkekler için bir adım atmanın zor olduğunu anlıyorum,” diye başladı Lianne. “Güvensizliklerini içlerine atıp kendilerini öne çıkarmaya ihtiyaç duyuyorlar, elbette bu kolay değildir. Kibarca hayır dersek bu bizi sürtük yapmaz.”

“Evet,” diye katıldım. “Beni yanlış anlamayın, tüm erkekler bunu yapmıyor. Bazıları bunu nezaketle karşılıyor. Peki ya yapmayanlar? Diğer herkes için flört ortamını mahvediyorlar.”

Jeff elindeki bira şişesini masaya vurdu. “Nasıl oldu da Vienna’nın fahişelik yapmasını tartışmaktan erkeklerin pislik olmasına geçtik?”

Yumruklarımı sıktım. “Jeff, kes artık.”

“Neyi keseyim? Gerçeği söylemeyi mi?”

“Cidden, Jeff, kapa şu lanet çeneni.”

“Neden? Aslında olduğun kişinin söylenmesini kaldıramıyor musun?”

“Gerçekten konuşmayı bırakmalısın.”

“Senin de servet avcısı olmayı bırakman gerek, tatlım. Fakat hayat her zaman olması gerektiği gibi gitmiyor.”

Grubumuzdaki herkes sessizleşti. Bu da bir şeylerin ters gittiğinin göstergesi olmalıydı. Yine de Jeff bana sırtıtmaya devam etti. Ya çok sarhoştur ya da başka bir şey idrak edemeyecek kadar aptaldı.

Onu çenesini kapatması için uyarmamın çok iyi bir nedeni

vardı. Masamıza doğru gelen birini fark etmiştim. Şimdiyse o kişi Jeff'in arkasında duruyordu.

Artık bu geceyle işim bitmişti, gelen kişiye gülümsedim. "Selam, Dane."

Jeff dondu kaldı. Gülüp beni blöfünü görmeye çalışmakla suçlayacağını sansam da bakışları iki yanımda oturan insanların üzerinde gezinirken hepsinin patronlarına baktığını tahmin ettiğinde yüzünün rengi soldu.

Koltuğunda iki büklüm oldu ve Dane'e doğru baktı. İşte her şey bu kadar hızlıydı, az önceki aptalın maçoluk seviyesi bir anda dibe vurdu. Eh, anlayabiliyordum. Dane doğal olmayan bir şekilde hareketsiz dururken her bir kasının gergin olduğunu görebiliyordum. Bu duruşu bana, saldırmaya hazır bir engereği hatırlattı. Jeff'e odaklanmıştı, umarım o da ciddi anlamda aptal bir hıyar olduğunun farkına varmaya başlamıştır diye düşündüm.

"Dane. Ben, şey..." Jeff ayağa kalktı ve ona sandalyesini uzattı. "Oturun lütfen. Geleceğinizi bilmiyordum. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

En az otuz santim daha uzun olan Dane ona dik dik baktı. Koyu renk gözlerinin derinliklerinde kafa derimi diken diken eden ölümcül bir parıltı vardı. "Karıma servet avcısı damgası vurduğunu duymamak elimde değildi," dedi, sesi kararlı ve temkinliydi. "Neden böyle bir şey söyleyesin ki, Jeff?"

Jeff'in ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Sadece şakaydı. Ben... bilirsiniz işte... sadece şaka yapıyordum."

"Öyle mi? Ben komik bulmadım. Daha da önemlisi, o da komik bulmadı."

Jeff zoraki bir gülümseme takındı. "Şaka yapıyordum, Dane. Gerçekten. Sadece biraz masum bir şakalaşma olması gerekiyordu. Değil mi, Vienna?"

"Ona bakma," dedi Dane ona. "Bana bak."

Jeff'in bakışları tekrar ona döndü. "Dane, dostum, sadece"

"Şaka, şakalaşma, evet, seni duydum. Mesele şu ki... Bana yalan söylediğini biliyorum. Ancak Vienna'mın bir servet av-

cısı olduğuna gerçekten inandığını sanmıyorum. Sadece onu incitmek istedin. Peki bunun sebebi tam olarak ne, Jeff? Benimle çalışmaya başladığında onu dışlayanlar arasında sen de yok muydun? Ona zarar vermek isteyenlerden biri olduğunu hatırlıyorum?”

“Onu incitmeye çalışmıyordum-”

“Bana hâlâ yalan söylüyorsun.” Dane çenesini çıkışa doğru çevirdi. “Neden benimle biraz dışarı gelmiyorsun, Jeff?”

Olamaz. Masayı kavradım, gerekirse ayağa kalkmaya hazırdım. “Dane.”

Jeff başını salladı. “Patronumla kavga etmeyeceğim.”

“Ben artık senin patronun değilim,” dedi Dane ona. “İki dakika önce benimle çalışmayı bırakmıştın. Şimdi dışarı çık.”

Ayağa kalktım. “Dane, o buna değmez.”

“Hayır, ona değmez. Ama sana değer.”

Jeff geri adım atmadı, aptal herif. “Neden dışarı çıkalım? Neden bu işi burada halletmiyoruz?” Grubumuza hızlı bir bakış attı ve içlerinden birinin araya girip kavgayı başlamadan durdurmasını beklediğini anladım. Ancak kimse, sanki Dane’in radarından uzak durmaya çalışıyormuş gibi tek kelime söylemedi ya da tek bir hareket bile etmedi.

“Çünkü bunu burada yaparsak, çabucak bittiğinden emin olmam gerekecek. Şirket yönetimi birkaç yumruğu görmezden gelecektir ama yine de kavgaları sevmez.” Dane ona doğru sert bir adım attı, çok kontrollü ama bir o kadar da tehditkârdı. “Dışarı.”

“Hayır,” dedi Jeff. “Ben sadece-”

Dane yumruğunu tam bir profesyonel gibi herifin çenesine indirdi. Jeff’in kafası darbenin şiddetiyle yana savrulurken gözlerinin odağı kayboldu. Işıklar söndü. Jeff sandalyesini devirerek halıya düştü. Her şey çok hızlı olmuştu. Görünüşe göre, her ne kadar ikna etmek için çabalasam da tüm bu güç, kuvvet beni çok ilkel ve acımasızca cinsel bir düzeyde etkilemişti.

Tanrım, yardıma ihtiyacım vardı.

Masanın etrafında döndüm ve Dane’in koluna dokundum.

“Gitmeliyiz.” Yaşananlar kimsenin gözünden kaçmamıştı ve ben de sahte kocamın tutuklanmasını izlemek istemiyordum. “Hanna, beni davet ettiğin için teşekkürler.” Onu yakında arayacağıma söz vererek Dane’le birlikte bardan çıktım.

Dışarıda derin bir nefes aldım. Kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyordum. Bir pislik olduğu için Jeff’e mi, sokağa çıkma saatim geçmiş gibi beni almaya geldiği için Dane’e mi? Yoksa bu küçük şiddet gösterisini tahrik edici bulduğum için kendime mi?

“Bu da neydi?” İçimi çektim. “Neden buraya geldin?”

“Gelmeseydim çok tuhaf görünürdü çünkü karımın yanında ben olmadan bir barda oturması fikrinden bile hoşlanmayan bir adamım. Orada işler çirkinleştiği anda beni aramalıydın.”

“Ben hallediyordum.”

“Buna gerek yoktu. Orada seninle ‘şakalaşmaya’ çalışan başka biri oldu mu?”

Ona olanları anlatırsam bir sürü insanın işini kaybedeceğini bildiğimden yalnızca, “Hayır,” diye cevap verdim.

Dane yüzünü benimkine yaklaştırdı. “İsimlerini istiyorum.”

“Kimse bir şey demedi-”

“Bana yalan söyleme, Vienna. Her bir ismi istiyorum ve söyledikleri her şeyi bilmek istiyorum. Bunları bana arabada anlatabilirsin.” Dane elimi tuttu ve beni geniş yol boyunca ilerletmeye başladı. “Bu artık bir rutin hâline mi gelecek?”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“İşten doğruca eve gelmiyorsun.”

“Senin o-Verve’e dönmenden ya da akşam yemeği toplantılarına geç katılmandan farkı olmadığını düşünüyorum,” dedim kibarca. Yolun ortasına geldiğimizde çantamı düşürdüm. “Kahretsin.” Eğildim ve onu aldım.

Bir motor sesi ve lastik gıcirtısı duyduğumda, neredeyse sarhoş gibi sallanarak kırmızı ışıktan hızla geçtiğini gördüm. Bir başka arabayla çarpışan cip savrulurken bize doğru geliyordu.

Eski bir anı beni sert bir şekilde vururken sonsuz saniyeler gibi gelen bir süre boyunca donup kaldım. Dane’in beni

kaldırırma doğru çekmeye başladığını hissettiğim an kendime geldim.

Arabanın hâlâ bize doğru kaydığını hissedebiliyordum. Yere sürtünen lastiğin yanık kokusunu alabiliyordum. Biz kaldırırma ulaştığımızda yavaşlayarak durdu. Tam o sırada topuğum bir şeye takıldı ve ayağım kaydı.

Kaldırırma yüzüstü düşmemi Dane'in elimi tutması engelledi. Tökezleyerek, kendimi desteklemek için refleks olarak boştaki elimi uzattım, avucum yere sürterken cıyaktım.

Dane dik durmama yardım ederken sert bakışları bende idi. "İyi misin?"

Kalbim küt küt atarken ona gözlerimi kırıştıtararak baktım.

"Ben iyiyim. Ya sen?"

Başını salladı.

Araçlara baktığımda her ikisinden de sarsıntı içinde inen yolcuların, dehşet içindeki hayaleti andıran bembeyaz yüzlerini inceledim. Hiçbiri kötü yaralanmış gibi görünmüyordu ama birinin gözünün üstünde korkunç bir kesik vardı.

Dane bir kolunu belime doladı. "Hadi, seni buradan götürelim. İyi olduğuna emin misin? Solgunsun."

Dudaklarımı yaladım. "Evet, iyiyim. Ben... dokuz yaşındayken bana bir araba çarpmıştı. Geçmişle geleceği bir anlığına ayırt edemedim ama şimdi iyiyim."

Beni arabaya götürüp Sam'e ikimizin de iyi olduğuna dair bilgi verdikten sonra beni arka yolcu koltuğuna oturttu. Yanıma kayarak elimi tuttuğunda ürperdim. Kaşlarım çatarak avucuma baktı.

"Kendimi koruyarak düşmemek için elimi uzattığımda oluşan bir sıyrık sadece." Çok acımişti.

Kollarımı karnıma doladım ve biraz üşüdüğümü hissettim. Titrediğimi ancak o zaman fark edebilmişim.

Dane sıcak ve güçlü kolunu etrafıma doladı. Beni nazikçe kendine çekip kollarına hapsetti. "Sakinleş," dedi elini kolumda aşağı yukarı gezdirerek. "Yaprak gibi titriyorsun."

"Bunu bilerek yapmıyorum."

“Biliyorum, sadece adrenalin. İyi olacaksın.”

Utanmadan ona sokuldum. “En azından hiç kimseye bir şey olmadı.”

“Hımm. Dokuz yaşındayken sana araba mı çarptı?”

Başımı salladım.

“Ne kadar kötü yaralanmıştın?”

“Bacağım kırıldı, kafatasım çatladı ve bazı çürüklerim vardı. Hastaneye gidene kadar acıyı gerçekten hissetmemiştim. Şoktaydım.” Kendimi ne kadar uyuşmuş ve kopuk hissettiğimi hâlâ hatırlayabiliyordum. Etrafımdaki her şeyin bana ne kadar uzak görüldüğünü hatırlayabiliyordum. Şoför ve çevredekiler benimle nazikçe konuşmak için çabalasalar da ben onların sözlerini gerçekten algılayamamıştım.

“Beni götüren şoför tam bir pislikti ve durmadan ona yürüyebileceğimi söyleyip durmuştum,” diye ekledim. “Garip olan şeydi, her şey o kadar hızlı olmuştu ki korkmaya fırsatım olmamıştı. Yine de sonrasında aylarca kâbuslar gördüm.”

Kolunu sıkıca bana doladı. “Herkesin göreceğinden eminim.”

Aramıza sessizlik çöktü. Dane’e sokulup kaldım, vücut ısısının kemiklerimdeki soğuğu kovalamasına izin verdim. Bir ara cep telefonunu çıkardı. Gözlerimi devirdim. Bize neredeyse bir araba çarpacaktı ve o iş e-postalarına gelişigüzel cevap vermeyi ihmal etmiyordu. Tipik bir görüntü.

Çok geçmeden eve vardık. O zamana kadar kalp atışlarım düzene girmiş ve vücudumdaki şiddetli titreme ellerimdeki hafif bir titremeye dönüşmüştü.

İçeri girdiğimizde Dane beni nazikçe mutfığa götürdü ve bir taburenin üzerine oturttu. “Sakin ol.” Avucumdaki sıyrığı inceledi. “Derin değil ve içinde herhangi bir şey de yok.”

“Çok acımıyor.”

“Adrenalin sisteminden tamamen çıktığında acıyabilir.”

“Parmak boğumlarına buz koymalısın.” Jeff’in çenesine indirdiği yumruktan dolayı kızarmış ve biraz şişmişlerdi.

“Sonra yaparım. Orada kal.”

Ardından, hayatımın en gerçeküstü anlarından biri gerçekleşti. Dane sıyrıkları nazikçe temizledi, kuruladı ve üzerine yapışkanlı steril bir bandaj yapıştırdı. Dikkatli, titiz ve kulsursuzdu, neredeyse bir hemşire kadar profesyoneldi. Üstelik yardım etmeme izin vermeden sadece kıpırdamadan oturmamı söyledi.

“Antiseptik kremler cilde zarar verebilir ve iyileşmeyi yavaşlatabilir, bu yüzden sürmeye gerek duymadım,” dedi.

“Bunu nereden biliyorsun? Sıyrıkları nasıl tedavi edeceğini nasıl bu kadar iyi biliyorsun?”

Omuz silkti. “Arabayken Google’da arattım.”

Ona bakakaldım. “Sen... Google’dan mı baktın?” Kalbim eridi. Kendini meşgul etmek için çalıştığını sanıyordum. Hayır, sıyrıkların nasıl tedavi edileceğine bakıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim. Sesim yumuşak ve biraz kısık çıkmıştı.

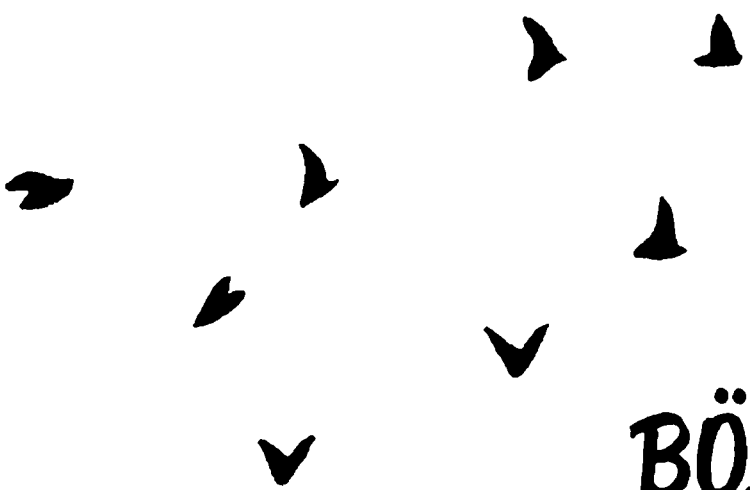
Başını eğdi. “İçecek bir şey ister misin?”

Aslında tek istediğim onu tekrar içimde hissetmekti. Bütün geceye baktığımda, yere seren yumruğun, adrenalın patlamasının ve kalp erimesinin ardından bile garip bir yorgunluk hissiyle vücudum ateşlenmeye başlamıştı. Fakat onun da yeniden istediğine emin olmama rağmen, aramızda tekrar bir şey olmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum.

“Parmak boğumlarına buz tutmanı istiyorum. Sonra da uyumak istiyorum.” Yatmadan önce ilgileneceğine güvenmediğim için şişliği indirecek kadar buz koyana kadar hareket etmedim.

“Bir şey içmek istemediğine emin misin?” diye sordu elini oynatarak.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.” Tabureden kaydım. “Beni arabanın önünden çektiğin teşekkür ederim.” Yine başını eğmekle yetindi, ben de ona hafifçe gülümseyerek odadan çıktım. Burada geçirdiğim tüm geceler arasında bu en tuhafıydı.

BÖLÜM ON SEKİZ

“Şşş, iyisin.”

Yüksek sesli bir nefes alışla uyandım. Oda karanlık olmasına rağmen yatağıma doğru gelen silüeti görünce paniklemedim, onun Dane olduğunu biliyordum. O sesi ve kokuyu tanıyordum.

Zor nefes alırken nabzım hızla atmaya devam ediyordu. Endişenin kalıcı yankısını tüm vücudumda hissediyordum. “Rüya görüyordum,” diye hatırladım. Rüyamda gıcırdayan lastikler ve parlak farlar görüyordum. Karmakarışık görüntüler vardı; bazıları dokuz yaşımdan, bazıları bu gecedendi. Dahası, sürücüsünün Travis olduğu bir aracın Dane’i yere serdiğini görmüştüm. Rüyanın bu kısmına neyin sebep olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu.

“Biliyorum, seni duydum,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Uyandırdıysam özür dilerim.”

“Uyandırmadın. Üzerimi değiştirirken bir ses duyduğumu sandım. Seni kontrol etmeye geldiğimde kâbus görüyordun.”

Kollarımı kavuşturarak ona yaklaştım, üşüdüğümü hissediyordum. Göğsünün çıplak olduğunu ancak o zaman fark etsem de ondan yayılan sıcaklığa ihtiyaç duyduğum için hareket edemedim.

Dane uykumda tekmelediğim anlaşılan yorganı kaptı ve ikimizin üzerine örttü. Elini tişörtümün altından geçirip sırtıma koydu. “Şimdi sakinleş.”

Sakinleşmek mi? O bu kadar yakınımda yatarken, bu kadar güzel kokarken ve avuçlarını çıplak tenime bastırmışken bunu nasıl yapabilirdim? En son bu kadar yakın olduğumuz zamanın anıları, onun bana ele geçirilmiş bir erkek gibi sokuluşu, zihnimde ön plana çıktı. Lanet olsun.

Ona yaklaşmadan önce kollarımı kavuşturmuş olmam iyi bir şeydi. Bu yalnızca ellerimin hareket edemeyeceği anlamına gelmiyordu, aynı zamanda meme uçlarımın sertleştiğini anlamayacağı anlamına da geliyordu.

Beni bu kadar zahmetsizce etkilemesinden gerçekten nefret ediyordum. Tüm bu bedenimin verdiği tepkiler biz evlenmeden önce de yeterince kötüydü. Şimdiyse içimde hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu bildiğimden, onun çekimini görmezden gelmek çok daha zordu.

Dane’in boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. “Düşünmeyi bırak ve uyu.”

“Deniyorum.”

“Daha çok dene.”

İç çekerek gözlerimi kapattım ve işe yaramayacağını düşünerek düşüncelerimi zihnimin ardına itmeye çalıştım. Fakat bir noktada uyuklamayı başarmış olmalıydım çünkü göz kapaklarım bir sonraki açılışında güneş ışığı elektronik perdele- rin kenarlarından süzülüyordu.

Dudaklarımı yaladım. Ve donup kaldım. Kahretsin, Dane’in üzerine uzanmıştım.

Başım göğsüne yaslanmış, kolum beline dolanmış ve bacaklarımdan biri onunkinin üzerine kıvrılmıştı. Dahası, ellerinden biri onunkine doladığım bacağımın baldırında gevşekçe duruyordu. Diğer eli ise şortumun altından külotumun içine dalmış, kıcıımı avuçluyordu.

Gerildim. Bu hiç iyi değildi. Onu uyandırmak istemediğim için bacağımı dikkatlice çekip tuttuğu yerden kurtararak

düzeltilmek için çabaladım. Aynı yavaşlıkla kolumu da geri çektim ve aramıza sıkıştırdım. Etrafıma doladığı kolunun kayacağını, elinin külotumdan çıkacağını umarak geriye doğru kaydım. Ama o kolu olduğu yerde kaldı... tıpkı eli gibi.

Onu hareket ettirmekten vazgeçerek kaşları çatık yüzüne baktım. O kadar uzak, huzursuz, nispeten acımasız bir adamdı ki empati kurmakta başarısızdı. Başkalarının duygularına ve hassas olduğu şeylere karşı büyük ölçüde kayıtsız görünüyordu. Bana servet avcısı dediği için Jeff'i yumruklamıştı. Beni savrulan bir arabadan sürükleyerek uzaklaştırmıştı. Sıyrıklarına son derece nazık davranmıştı. Kâbus gördüğümde yanıma gelmişti. Eh, bir de sözde başkalarıyla aynı odada uyumaktan hoşlanmamasına rağmen gecenin geri kalanında benimle kalmıştı.

Kahretsin, o benim savunmamı tahrip ederken onunla aramdaki duygusal mesafeyi nasıl koruyabilirdim ki?

Sağlam bir duruş sergilemek için kendime bunların hiçbirinin aslında bir anlamı olmadığını hatırlattım. Elbette beni savunması gerektiği için Jeff'e yumruk atmak zorunda kalmıştı. Aksi hâlde tuhaf görünecekti. Dünyanın her yerinde insanlar tanımadıkları insanları arabaların önünden çekerlerdi, bu açıdan bakınca onun davranışı o kadar da büyük bir mesele sayılmazdı. Ellerim kendi başıma yapamayacağım kadar titremeseydi sıyrıklarımı da tedavi etmezdi. Ah. Tabii ki kâbus gördüğümde beni uyandırmıştı, kim uykusunda garip sesler çıkaran birini dinlemek isterdi ki? Ayrıca benimle kalması da mantıklıydı çünkü bu sayede beni başka kâbuslardan kurtarması daha kolay olacaktı.

Evet, yaptığı her şey saf sağduyu ile motive edilmiş davranışlardan ibaretti, başka bir şey değildi.

Acıyan elimi oynattım. Kahretsin, avucum acıyordu. En azından hafta sonu işe dönmeden önce iyileşmesi için fırsatım olacaktı.

Belki bu beni biraz utanmaz yapabilirdi ama gerçekten de çıplak göğsüne daha iyi bakabilmek için yorganı kaldırmayı

düşünüyordum. Görebildiğim kadarıyla kesinlikle etkileyici, nefes kesici bir teni vardı. Aslında düpedüz yalanabilirdi.

Burnum karıncalanıp aniden bir hapşırma sesi yükselirken gözlerim yaşardı. Hapşırık içimden fişkirirken ağzımı ve burnumu kapattım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir insanın nasıl bu kadar kolay uyanabildiği hakkında ciddi hiçbir fikrim yoktu. Bu beni gerçekten endişelendiriyordu. Bir zamanlar gece boyunca tetikte olması gereken bir zaman olup olmadığını, kendini korumak için en ufak bir seste uyanması gerekip gerekmediğini merak ettim. Bu düşünce bile göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Başını bana doğru çevirdi. Nihayet uyku sersemi olan o tembel, uykulu gözleri benimkilerle buluştu. İşte o anda midem sıkıştı.

“Günaydın,” dedim.

Gözleri yüzümde gezindi, inceledi. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Her şeyi hesaba katarsak oldukça iyi uyudum. Ya sen?”

“O kadar da kötü değildi,” diye cevap verdi. Elini yumuşak ve rahat bir şekilde kışımından bacaklarıma doğru kaydırды. “Bu yatakta ne var bilmiyorum ama içindeyken hep daha uzun uyuyorum.”

Ağzımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Harika bir yatak.” Dane’in çıplak göğsü yanımdayken yatmanın çok daha keyifli olduğunu söylemek dilimin ucuna gelse de bu küçük bilgiyi kendime sakladım. “Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Tekrar.”

Omuz silkti, kolunun yatağa düşmesine izin vererek kalçamı serbest bıraktı. “Horlamıyorsun, kıvranmıyorsun, yorganın altında kayıp gitmiyorsun ya da çok fazla yer kaplamıyorsun.”

Neredeyse kısa bir kahkaha atacaktım. Biraz daha erken uyansaydı, ikincisini söylemeyecekti.

Çaresizce işemem gerektiği için yataktan çıktım. “Doğa çağırıyor.” Arkamdan onun da ayağa kalktığını duyarak banyoya doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden göğsüne daha dikkatli

bakmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti. Banyoda kendime ödül olarak zihinsel bir sırt sıvazlaması yaptım ve sonra işime devam ettim.

Ben iki fincana kahve doldururken Dane tezgâha yaslandı. “o-Verve’de başka kim Jeff gibi düşünüyor bilmek istiyorum.”

İç geçirdim. Eninde sonunda bu konuya geri döneceğini bilmeliydim. “Dane, bu işin peşini bırakamaz mısın?”

“Beni bırakmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun.” Fincanını eline aldı. “Dün geceyle mi sınırlı, yoksa şirkette de bu tarz şeyler oluyor mu?”

Elimdeki kahveyi bıraktım. “Hiçbir şey olmuyor... Sadece.”

“Lütfen ‘sadece’ derken neyi kastettiğini biraz daha detaylandır.”

Biraz önemsizmiş gibi göstersem de insanların bana karşı nasıl değiştiğini anlattım. “Önemli bir şey değildi, gerçekten.”

“Benim için önemli. Üstelik bunu önemsizleştirmek için çabaladığının da farkında olmadığımı sanma.”

İşte, tam bir büyücü. “Beni patronun parasını ele geçirmek için onunla evlenmekle suçlayacak insanlar olacağını biliyordum. Dün geceye kadar kimse yüzüme karşı bir şey söylemedi. Bunu yapan da genellikle sadece Jeff’ti.”

“Genellikle,” diye yineledi Dane. “Başka kim vardı?”

Fincanımı elime alırsam avucumdaki sıyrığın fena hâlde yanacağını bildiğimden, dikkatlice kulpundan tutarak kaldırdım ve kahvemi yudumladım. “Bu zahmete değmez.”

“Eğer bu işin peşini bırakıp şimdi üzerine gitmezsem, sadece devam etmekle kalmayacak, daha da kötüleşecek. O yüzden bana kim olduklarını söyle. İsimlerini öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Bunun zaten farkındasın. Kendini bu sıkıntıdan kurtar ve sadece bilmek istediklerimi söyle. Bunu patronundan bir emir olarak kabul et.”

İsteksizce ona isimleri verdim. “Sanırım ikisi de davetli listemizde yer alıyor.”

“Chris ve Miley’e onları listeden silmelerini söyledikten sonra olmayacaklar.” Kahvesini yudumlarken yüzüklerime baktı, bunu artık sık sık yapmaya başlamıştı. Boşandıktan sonra nişan yüzüğünü saklamaya karar verip vermediğini merak ettim.

Dane, “Jeff, iki yüzlü herifin teki, evlendiğimizi duyunca elimi sıktı ve beni tebrik etti,” diye devam etti. “Harika bir çift olduğumuzu ve aramızda her zaman bir ‘kıvılcım’ olduğunu düşündüğünü söyledi. Görünüşe göre bizi her zaman destekliyormuş.”

“Ona inandın mı?”

“Bir milisaniye bile hayır. Sandığı kadar iyi bir aktör değil. Onu bizim için mutlu olmaktan çok uzak olduğunu bilecek kadar sıklıkta sana bakarken yakaladım. Yine de dün gece yaptığı gibi bir saçmalık yapacağını düşünmemiştim.”

Fincanımı yere bıraktım. “Sanırım senin onu terfi ettireceğini ima etmenden cesaret aldı. Alkolün düşüncelerini bulandırıp bulandırmadığını bilmiyorum ama söylediklerin sayesinde o-Verve için kovulamayacak kadar değerli olduğuna inanıyor gibiydi.”

Dane kaşlarını çattı. “Şirketimde yeri doldurulamayacak tek bir kişi var. O da sensin. İşte bu yüzden gitmiyorsun.”

Açık seçik anılar üzerimde geziniyordu. “Bu konuya bir daha değinmeyeceğim bile.”

Gözlerinin midemi bulandıran bir ışıltıyla parladığını gördüğümde onun da çok lezzetli anılar içinde boğulup boğulmadığını merak ettim.

Tınaklarım avucumdaki yara izine batana kadar elimi yumruk yaptığımı fark etmemiştim. Parmaklarımı açarak yavaşça sıyrığın üzerini okşadım.

“Çok acıyor mu?”

“Bazen kaşınıyor ve batıyor ama o kadar da kötü değil.” Masaya yaslandım. “Buraya gelmeden önce Memur Griffin’i

aradım. Hırsızlıkla ilgili soruşturmaların hiçbirinden bir şey çıkmadı.”

“Bu o kadar da şaşırtıcı değil, çünkü-”

Zil sesi duyuldu.

Kaşlarımı çattım. “Birini mi bekliyordun?”

“Hayır.” Başparmağıyla telefonunun ekranına dokunduğu anda kaşları çatıldı. “Kent ve Jen.”

Ah, harika. Kent’le bir alıp veremediğim yoktu ama bu karısının tam bir ahmak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Sen onları içeri al. Ben mısır gevreği yapacağım. Bir şey ister misin?”

Başını sallayarak odadan çıktı.

Bir kâseye biraz meyveli gevrek koydum, biraz süt ekleyip sonra tabureye yerleştim. Dane’in ziyaretçilerine çalışma odasına kadar eşlik etmesini beklesem de o onları doğrudan mutfığa getirdi. Mısır gevreğini çiğnerken onlara küçük bir el salladım.

Kent’in gülümsemesi soldu. “Eline ne oldu?”

“Rastgele bir yerçekimi testi yaparken kendimi neredeyse kaldırım ile burun buruna buldum,” diye cevap verdim.

Dane yanıma geldi. “Biz yolun karşısına geçerken bir cip başka bir arabaya çarptı,” diye devam etti. Ziyaretçilerimiz de benimkinin karşısındaki taburelere oturdular. “Araba bize doğru savruldu, bu yüzden kaldırıma ulaşmak için acele etmek zorunda kaldık.” Bana doğru baktı. “Neyse ki ucuz kurtulduk.”

“Beni yoldan çekmeseydin başaramayabilirdim.” Bir elimi göğsüme koydum ve ona bakarak iç çektim. “Kahramanım benim.” Bana attığı alaycı bakışa kıs kıs güldüm.

“Tanrı’ya şükür ikinize de bir şey olmadı,” dedi Kent. “Peki ya arabadakiler? Kurtuldular mı?”

“Hiçbiri hayatını kaybetmedi ya da ağır yaralı gözüküyordu,” diye yanıtladı Dane.

Jen dirseklerini masaya dayadı. “O zaman şanslılarmış. Tıpkı ikiniz gibi.”

Başımı salladım. “Bizim için şans değildi. Dane’in insanüstü hızı ve güçlü refleksleri sayesindeydi. Cidden, Edward

Cullen gibi davranıp hareket hâlindeki arabayı eliyle durdur-
saydı hiç şaşırmazdım.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Sen
vampir değilsin, değil mi? Çünkü bu, senin yırtıcı doğanı, sa-
rımsaktan nefret etmeni, neden hiç hastalanmadığını, aklımı
nasıl okuyabildiğini ve seks sırasında neden beni ısırp dur-
duğunu açıklardı. Sonuncusu hakkında şikâyetçi olduğumdan
değil. Oldukça ateşli.”

Dane iç çektiğinde bile gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı
vardı. Nişan yüzüğümdeki pırlantaya hafifçe dokundu. “Çe-
nende bir damla süt kalmış.”

Kaşlarımı çattım. “Bunun için daha önce hiç şikâyet etme-
miştin. Seninleyken aklım başımdan gidiyor.”

Saçlarımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekti. “Uslu
dur.” Ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bunun bedelini
sonra ödeyeceksin.” Saçlarımı serbest bıraktı.

“Mısır gevreğini ye.”

“Tamam. Yalnız sorumu geçiştirdiğini fark etmediğimi
sanma.”

Dane bana sabırsız bir bakış fırlattı ve sonra ziyaretçile-
rimize döndü. Kent gülümsemesini gizlemek için dudakları-
nı büzmüştü. Jen mutfak penceresinden dışarı bakıyor, bizim
karşılıklı sohbetimizi görmezden geliyordu.

“İkinizi de buraya getiren nedir?” diye sordu Dane onlara.

Kent tereddüt etti. “Biliyorum, bunu yapmak çok fazla is-
piyonculuk gibi geliyor ama...” Karısıyla sıkıntılı bir şekilde
bakıştılar. “Travis’in sen ve Vienna için sorun yaratmaya ça-
lışabileceğini düşündüğüm konusunda seni uyarmak istedim,
Dane. Dün gece evimize sarhoş bir hâlde geldi. Vienna’yla
evlenmenden hiç memnun değil. Evliliğin sahte olduğu konu-
sunda ısrar etmekten, seni nasıl kandırdığına dair kıs kıs gül-
mek de dahil olmak üzere bir sürü şey söyleyip durdu. Sanki
neye inanacağım bilemeyecek kadar kafası karışmış gibiydi.”

“Hımm.” Dane ağzını buruşturdu. “Uyarını takdir ediyorum
ama gereksiz. Zaten bize sorun çıkarmaya çalıştı. Vienna’ya
iki kez beni terk etmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi. O

ve Hope, onunla sadece fonuma erişmek için evlendiğime onu ikna etmeye bile çalıştılar.”

Kent kısık sesle usulca küfretti.

“Onlara göre Jen de bu işin içindeymiş.”

Jen’in gözleri büyüdü. “Ne? Bu tam bir saçmalık.”

“Öyle mi?” Dane rahat bir tavırla sordu.

Jen ona ters ters baktı. “Gerçekten bunu yapacağımı düşünüyorsun musun?”

“Daha önce bana her şeyin benim fonumla ilgili olduğumu düşündüğünü açıkça belirtmiştin, değil mi?”

Kadın yüzünü buruşturarak bakışlarını ellerine, masanın üzerine indirdi.

Kent’in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Jen, tam olarak neyden bahsediyor?”

Kamburunu çıkarıp Dane’e baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Sana bir özür borçluyum, biliyorum. Evliliğe karşı olmaktan onu kendine bağlamaya çalışmaya o kadar hızlı geçiş yaptın ki... Bunu aklım almadı. Fakat bunu sorgulamak bana düşmezdi, biliyorum. Her ne kadar son derece acımasız olsan da, sadece kendi çıkarların için bir kadını onunla evlenmek istediğine inandıracağını sanmıyorum. Özellikle de asistanın olarak işe alacak kadar saygı duyduğun bir kadını.” Sonra bana baktı. “Söylediğim şeyler için özür dilerim, Vienna.”

Ona inandığımdan pek emin değildim. Belki de ona inanmama sebebim DKB’den bir virüsmüş gibi bahsetmesiydi. Sonuç olarak, hâlâ ona karşı pek de merhametli hissetmiyordum.

Kent koltuğunda dönerek ona baktı. “Bekle, onu Vienna’yı bu şekilde kullanmakla mı suçladın? Travis’in söylediği şeylerin aynısını mı söyledin? Ne zaman?”

Gözlerini kapadı ve başını eğdi. “Vegas’tan döndüğü gün Dane’i görmeye geldim. Ve evet, o şeyleri söyledim. Ben sadece... söyleyecek hiçbir bahanem yok.”

Kent’in yüzü acıyla buruştu. “Jen.”

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Biliyorum, şimdi kendimi çok kötü hissediyorum.” Gözlerini benden Dane’e

çevirdi. “Bundan sonra ikinize de destek olarak bunu düzeltmeye kararlıyım. Düğün hazırlıkları ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin.”

Evet, bugün burada söylediklerinde ciddi olduğundan emin olana kadar bunu pas geçecektim. Planlarımızı mahvetmeye çalışmayacağı konusunda ona güvenmiyordum.

Kent ona baktı ve başını salladı. “Arkamdan böyle iş çevirdiğine inanamıyorum. En azından o olaydan sonra bunu bilmeyi hak ettiğimi düşünmedin mi?”

“Sana söylemedim çünkü kendimden utanıyordum,” diye devam etti. “Arkandan gizlice iş çevirdiğim için ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum. Bu bir daha olmayacak.”

“Hayır, olmayacak,” dedi Dane. Bu saf ve basit bir uyarıydı. Kadın yüzünü buruşturarak başını salladı.

Kent sertçe ayağa kalktı. “Dane, Vienna. Jen’in yaptıkları için ikinizden de özür dilerim. Tahmin edebileceğiniz gibi bizim konuşmamız gerekiyor. Gitsek iyi olacak.”

Jen gitmek için yavaşça ayağa kalktı ve kimsenin gözüne batmamak için çabalayarak kocasını ön kapıya kadar takip etti.

Ayrılmadan önce Kent Dane’e döndü. “Hugh seni görseydi eminim çok heyecanlanırdı.”

İçten içe irkildim. Bu yorum Dane’in kendini kötü hissetmesine yol açıysa bile, yüzünde buna dair tek bir belirti yoktu.

Çift gittikten sonra derin bir nefes aldım. “Umarım başka sürpriz ziyaretçilerimiz olmaz.” Kendimi pek de sosyal bir ruh hâli içinde hissetmiyordum.

“Evet, umarım.” Dane kahve bardağını boşalttı. “Öğle yemeğine hazır olduğunda bana haber ver. Yapmam gereken telefon görüşmeleri var.”

“Benim de okumam gereken kitaplar var. O hâlde birkaç saat sonra görüşürüz.”

BÖLÜM ON DOKUZ

Tuvalet için verdiğim kısa bir aradan sonra masama döndüğümde, bir yığın e-postanın geldiğini gördüm. Her zaman-ki gibi çoğunun Dane'e gönderilmiş olduğundan emindim. Şu anda şirket dışında çalışıyor olsa da mesai bitiminde beni o-Verve'den alacağını açıkça belirtmişti.

Jeff'le barda yaşadığımız olaydan bu yana geçen bir hafta içinde Dane... şey, biraz değişmişti. Teknik olarak hâlâ benimle vakit geçirdiğini söyleyemezdim ama artık benden her zamankinden daha az uzak duruyordu. Dışarıda çok fazla toplantıya katılmıyordu, bu yüzden boş akşamlarında birlikte yemek yiyorduk. Genellikle bu bazen ofiste bazen de evde gerçekleşiyordu. Simon, Melinda ve Wyatt'a, hatta Ashley ve Tucker'a yaptığım ziyaretlerde de bile bana eşlik etmeye başlamıştı.

Travis ya da Hope'tan bir daha haber almamıştım. Heather'dan da bir ses çıkmadığı için oldukça sakin bir haftayı geride bırakmıştım. Her şey normaldi. Ancak içimden bir ses bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Şimdi masamda durmuş, Dane'in postalarını tarıyor, kişisel olarak yanıtlaması gerekenleri ayırıyordum. Tüm işimi bitirdikten sonra gelen kendi postalarımı göz attım.

Kahverengi kabarcıklı bir zarfı yırtarak açtım, elimi içine soktum ve küçük bir mücevher kutusu çıkardım. Gözlerimi iki kez kırptım. Dane'den bir hediye mi? Bundan şüpheliydim. Bina dışında olduğu için ona sorma zahmetine bile girmedim.

Owen'dan gelen lanet bir hediye olmasa iyi olurdu. Beni kafasında kurduğu aptalca fikirlerle "geri kazanmaya" çalışmaktan vazgeçtiğini sanıyordum.

Küpe ya da başka bir şey görmeyi umarak kutuyu açtım. Onun yerine bir USB flash bellek bulunca yüzümün buruştuğunu hissettim. Lanet olsun!

Zarfin içine baktım. Hiçbir not yoktu, tıpkı zarfın üzerinde paketi kimin gönderdiğini gösteren hiçbir şey yazmadığı gibi.

Flaş belleği elime alıp dudaklarımı büzerek bilgisayarına baktım.

"Hediyemi" kutusuna geri koymalı ve onunla daha sonra ilgilenmeliydim. Şu anda çalışıyordum ve flaş bellekteki şeyin işle ilgili olduğundan şüpheliydim. Merakım galip gelirken kısa süre sonra kendimi flaş belleği bilgisayarına takarken buldum.

Klavyeme birkaç kez tıkladıktan sonra bellekte sadece tek bir klasörün kayıtlı olduğunu fark ettim. Dosyanın üzerinde "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," yazıyordu. Kaşlarımı çattım. Bu da neyin nesiydi?

Saç diplerimin diken diken olduğunu hissederken bir parçam bu lanet şeyi bilgisayarımdan çıkarıp kutusuna geri koymak istedi. Yine de merakım ihtiyatıma ağır bastı.

Fareyi kullanarak klasörü açmak için üzerine çift tıkladım. Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Klasöre dokuz fotoğraf kaydedilmişti ve hepsinin başlığı "Foto1" ile "Foto9" arasında değişiyordu.

Kalbim hızlanmaya başladı. Nedense görmek üzere olduğum her neyse bundan hoşlanmayacağıma emindim. Büyütmek için ilk küçük fotoğrafa tıkladım. Kendimi Dane'in bir evin kapısının eşğinde durduğu yandan bir görüntüye bakarken buldum. Kapının girişinde, üzerinde sadece bir atlet ve

şort olan zayıf, esmer bir kadın duruyordu. Midem yavaşça yuvarlandı.

Tanrım, lütfen bunun düşündüğüm şey olmasına izin verme. Dudaklarımı yalayarak ikinci fotoğrafı büyüttüm. Kameranın açısı Dane'i evin içinde görebileceğim şekilde yakınlaştırılmıştı. Oturma odasında durmuş, bir adım ötedeki esmer kadına bakıyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Şimdi daha yakın duruyorlardı ve eli kızın çenesini kavramıştı. Göğsüm sıkışırken sertçe yutkundum.

Bir sonraki fotoğrafta... Tanrım, kadın atletini çıkarma aşamasındaydı. Tıslayarak nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Diğer fotoğraflara bakmak istemedim. Yeterince görmemiş miydim?

Hayır. Hayır, görülecek başka ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve devam ettim. Sonraki iki fotoğraf da onun evinde çekilmişti. Ancak bu fotoğraf ilk üç fotoğraftan farklı olarak başka bir güne ait olduğu ortadaydı. Kadının ve Dane'in üzerindeki kıyafetler farklıydı. Bu kez onun oturma odasında değillerdi.

Lanet olası bir yatak odasındaydılar.

Fareyi o kadar sıkı tuttum ki çatlamadığına şaşırdım. Bir resimde, o ve Dane yatağının yanında durmuş, birbirlerine bakıyorlardı ve Dane'in elinde pembe bir kazak vardı. Sanki kısa bir süre önce onu üzerinden çıkarmış gibiydi. Bir sonraki fotoğraftaysa kadın Dane'in önünde diz çökmüş, başını hafifçe itaatkâr bir açıda eğmiş, saçları yüzünü kapatıyordu.

Ne yani, adam BDSM* falan mı seviyordu? Kadın itaatkâr mıydı? Onun kölesi miydi?

Fareyi yedinci küçük fotoğrafa odaklamakta zorlanana kadar ellerimin titrediğini fark etmemiştim. Sonunda fotoğrafı açtığımda bu kez ortamın değiştiğini görünce şaşkınlıkla göz

*BDSM, rızaya bağlı olarak fiziksel baskıyla kuvvetli duyuşal uyarımın uygulandığı ve fantezi güç rolü oynamanın yapıldığı cinsel tercih ve kişisel ilişki türüdür. -ç.n.

kırpıştırdım. Dane'i büyük, siyah bir binaya doğru yürürken gösteriyordu. Kıyafeti bir kez daha farklıydı.

Gözlerim yaşardı. Burayı tanıımıyordum ve etrafında başka binalar da yoktu, bu yüzden nerede olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Bana bazı ipuçları vereceğini umarak sekizinci fotoğrafa tıkladım ama sadece aynı binanın içinde kaybolduğunu gösteriyordu. Dudağımı ısırarak son fotoğrafı büyüttüm. Kravatı elinden sarkarken gömleğinin yakası açık bir şekilde mekândan çıkışı sırasında çekilmiş bir görüntüydü.

Birinin neden bana son üç fotoğrafı göndermeyi düşündüğünü anlayamadan binaya daha yakından baktım. Kapının üzerinde kırmızı ve altın harflerle bir şeyler yazan bir tabela vardı. Fotoğrafı yakınlaştırdım. Club Euphoria.

Daha önce hiç duymamıştım.

Cep telefonumdan çevrimiçi bir arama motoru açıp kulübün adını yazdım. Karşıma çıkan sonuç listesini taradığımda Redwater City'de bu isimde bir kulüp buldum. Bir seks kulübü. Lanet olası bir seks kulübüydü.

Bilgisayarı yere çarpma dürtüsü o kadar güçlüydü ki masadan uzaklaşmak zorunda kaldım. Güçlkle nefes alarak ağrıyan göğsümü ovuşturdum. Gerçekten, boş yere sinirleniyor olabilirdim, değil mi? Bunlar belki de eskiden çekilmiş fotoğraflardan ibaretlerdi.

Bu düşünceye sıkıca tutunarak her bir fotoğrafın meta verilerini kontrol ettiğim, yazan bilgilere göre geçen ay çekilmişlerdi. Bu tür bir bilgi sahte de olabilirdi, değil mi? Belki de öyleydi. Emin olmak için meta veriler hakkında yeterince kesin bilgiye sahip değildim.

Başka kadınlarla gizlice dolaşmaya ne zaman fırsat bulacaktı ki? Sürekli meşguldü, toplantı üstüne toplantıya gidiyordu.

Sadece bir hafta öncesine kadar akşamlarının çoğunu o-Verve'de yalnız geçiriyordu. Bir de dışarıda geç saatlere kadar süren yemekli toplantılar vardı.

Kanım dondu. Ya gerçekten o-Verve'de bu kadar çok ak-

şam geçirmeseydi, ya o toplantılar gerçekten bu kadar geç saatlere kalmasaydı? Ya gerçekten onu görmeye gidiyorsa? Esmer kadını. Ya kulüp onun için bir kaçış yoluysa?

Ajandayı elime alıp fotoğrafların üzerindeki tarihlerle onun programındaki tarihleri kontrol ettim. Midem bulandı. Fotoğraflardaki bilgilere güveneceksem, gerçekten de esmer kadını ziyaret ettiği akşamlarda dışarıda yemekli toplantıları vardı.

Gerçi seks kulübünde olduğu söylenen akşam planlanmış bir buluşma yoktu. Gözlerimi kapatarak o günü düşündüm. Dane o akşam onunla pizza paylaşma teklifimi geri çevirmişti. o-Verve'e dönmesi gerektiğini ve orada yemek yiyeceğini belirttiğini hatırladım. Eğer fotoğrafların tarihi doğruysa, bunca zaman bana yalan söylemişti.

Bunu yapmak canımı yaksa da sanki bir şekilde kamerayı tutan kişinin gözünden kaçan, oyuna getirildiğime beni ikna edecek bir şey görebilirmişim gibi fotoğraflara tekrar göz attım. Flaş belleği bir mücevher kutusuna sanki bana bir hediyeymiş gibi koymuş olabilirlerdi ancak bunu, Dane'den uzaklaşmamı sağlayacak kadar canımı yakmak amacıyla yapmışlardı.

Yüzündeki ifadeleri okumaya çalışarak her bir fotoğrafa daha yakından baktım. Esmer kıza ne kadar yakın durursa dursun, asla tahrik olmuş ya da seks yapmayı bekleyen bir erkek gibi görünmüyordu. Yine de ona dokunmaya devam ediyordu.

Bu fotoğrafların bizim "birlikte" olduğumuzu duyurmamızdan önce çekilmiş olması, meta verilerle bir şekilde oynanmış olması mümkündü.

İçgüdülerim beni dürtüklüyor, bir şeyleri kaçırdığımı söylüyordu. Küçük ve bariz bir şey-

Kravat. İlk üç fotoğrafta taktığı kravat yeniydi. Kişisel alışveriş uzmanı, çalınanların yerine bana bir sürü yeni kıyafet getirdiği gün kravatı da onun evine getirmişti. Bu da ilk üç fotoğrafın eski olamayacağı anlamına geliyordu. Dolayısıyla tüm fotoğraflar yeniydi.

Tanrım, kusaktım.

Piç kurusu. Yalancı, düzenbaz, korkunç piç.

Gerçek bir çift değildik, bu yüzden beni tam olarak aldatmış sayılmazdı. Yine de ihanete uğramış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Duygusal ihanet... Her şeyden çok bana yalan söylemişti, ben de ona kolayca inanmıştım. Boşanana kadar ikimizin de bekârlık yemini etmesi gerektiğini söylemişti. Belki de bu yeminin sadece benim için geçerli olmasını istemişti, belki de o kendi yeminini sürdürememişti. Bu yüzden zevki başka bir yerde, kölesi olabilecek kadında aramıştı.

Kıskançlık bana o kadar sert çarptı ki canım yandı. Dahası, kendime söylediğim yalanları da delip geçti. Onunla arama koyduğum duygusal sınırı aşmaya yakın değildim. Bunu çoktan aşmıştım. Benim için asla aynı şeyleri hissetmeyecek olan bu adamı önemsemeye başlamıştım. Nihayetinde o benimle ucuz bir mızıkayı çalar gibi oynamıştı.

Bana gerçekten bu kadar az mı saygı duyuyordu? Görünüşe göre öyleydi. Sonuçta ona olan sadakatimi başka kadınlarla gizlice dolaşarak ve beni aptal yerine koyarak ödemekten çekinmiyordu. Evliliğimizin gerçek olmadığı düşünüldüğünde gereksiz sadakatimi ona borçlu değildim.

Ofisinde olmaması gerçekten iyi bir şeydi, yoksa oraya dalıp her şeyi mahvedebilirdim. Bunu o-Verve'de yapmak istemedim. Başkaları duyabilirdi ve ben de ne kadar aptal olduğumu herkesle paylaşmak istemiyordum. Beni bu kadar kandırmış olduğunu düşünmek utanç vericiydi.

Onun saçmalıklarına kanmamam gerektiğini bilmeliydim. İnsanları kolayca aldatmada usta olduğunu biliyordum. Kendi oyunlarını iyi oynadığını biliyordum. Beni bu şekilde kandırmayacağını düşünmekle aptallık etmişim. Şeytan her zaman yalan söylerdi, değil mi?

Kendimi toparlamak için birkaç dakika düşündüm, henüz burada öfkemi serbest bırakamazdım. Mesai bitimine kadar binaya dönmeyecek olmasına seviniyordum çünkü bu, sakinleşmek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Flaş belleği çıkarıp çantamın yan gözüne yerleştirdim. An-

cak görüntüler bilgisayarımın ekranından kayboldukları kadar kolayca düşüncelerimden kaybolmadılar. Çalışırken gün boyu zihnimin ön saflarında kalıp, dikkatimi dağıtarak benimle alay etmeye devam ettiler.

Kahretsin, bana bu kadar acı vermemeliydi. Yine de acı dayanılmaz derecedeydi. Bu yüzden öfkeme o kadar sıkı sarıldım ki beni boğacağını sandım. Bu kısa bir süreliğine, sonunda ihanetin tüm etkisinin beni ele geçirmesine izin vereceğim ana kadar duygusal çöküşümü engellemeye yetti.

Gün boyunca birkaç kez, beni ne kadar güçsüzleştirse de kendimi fotoğrafların gerçekten göründükleri gibi olup olmadığını sorgularken buldum. Kötü göründüklerini ya da açıkça suçlayıcı olduklarını inkâr etmek mümkün değildi. Yine de Dane'in esmer kızla seviştiğini kesin olarak göstermiyorlardı.

Dane onu becermiş olsaydı, kameraman bunun fotoğrafı kanıtını gönderirdi çünkü açıkça Dane'in beni aldattığına inanmamı istiyordu. Neden sadece bunu ima eden fotoğraflar göndermişti ki? Belki de kafamın karışmasından ve sadece tahmin yürüterek sonuca ulaşmam fikrinden hoşlanmıştı.

Kimdi o sürtük? Dane onu rahat bir şekilde yatak odasına girecek kadar iyi tanıyor olmalıydı.

Onunla olan ilişkisinde masum bir yan olsaydı, o akşam yemek toplantılarının geç saatlere kadar sürdüğü yalanını söylemezdi. Sadece bir arkadaşını ziyaret ettiğini ya da onun için her kim oluyorsa onu ziyaret ettiğini söylerdi. Bu yüzden, hayır, tüm bunların bir açıklaması olacağı umuduna bağlanmama izin vermeyecektim.

İş gününün sonunda, bilgisayarımı kapattığım sırada telefonum çaldı. Telefonumu elime alarak başparmağımı ekranın üzerinde kaydırdım.

Dane'den bir mesajdı. *Sam ve ben seni ana girişin dışında bekliyoruz.*

Dişlerimi sıktım ve cep telefonumu sertçe çantama attım. Kahretsin, kendimi toparlamam gerekiyordu. Sam'in önünde

onunla tartışmak istemiyordum. Bu konuşmanın yapılması gerekse de biz yalnız kalana kadar bekleyebilirdi. Mesele şu ki Dane beklemekten hoşlanmazdı. Kızgın olduğumu kolayca anlardı. Beni çok iyi okuyor ve hemen cevap istiyordu.

Asıl ihtiyacım olan şey yolculuk boyunca onunla konuşmaktan kaçınmaktı. Bu da dikkatimi çekecek ve beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Aklıma bir fikir gelince durakladım. Ashley telefonda konuşmayı çok severdi. Bunu saatlerce yapabiliirdi. o-Verve'den çıkarken onu arayabilir ve Dane'in evine varana kadar konuşmayı sürdürebilirdim. Dane'in de çok fazla bir şey düşünmesine fırsat vermemiş olurdum, zaten muhtemelen telefonunda işle ilgili bir şeyler yaparak kendini meşgul ederdi.

Birinci kata çıkarken Ashley'i aradım. Tam da umduğum gibi aramamdan çok mutlu oldu. Arabaya bindiğimde onunla konuşmama ara bile vermeden Dane'e çok hızlı bir gülümseme gönderdim. Bu konuşmayı sürdürmenin çok kolay olduğu ortaya çıktı.

Avluya girdiğimizde, "Artık kapatmalıyım, Ash," dedim.

"Elbette, canım," dedi. "Yakında görüşürüz. Bay Ateşli'ye selamımı söyle."

Telefonu kapattım, Sam'e el sallayıp Dane'i eve kadar takip ettim. Genellikle doğruca evdeki ofisine giderdi ama bugün oturma odasına yönelerek küçük barın arkasına geçti.

Kristal bir bardağa konyak doldururken bana bir bakış fırlattı. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kollarımı kavuşturdum. "Akşamları o-Verve'e kapanmayı alışkanlık hâline getirdiğinde ve her zaman geç saatlere kadar süren yemekli toplantılara katılmaya başladığında yalnızca benden kaçtığını düşünmüştüm. Benimle evde yalnız kalmak istemiyordun ve sanki tüm bunlara kapılıp aslında her şeyin sahte olduğunu unutacağımdan endişeleniyordun. Tüm o akşamlarda gerçekten o-Verve'e gittin mi, Dane? Toplantılar gerçekten bu kadar geç saatlere kadar sürüyor muydu? Yoksa başka bir yerde mi vakit geçiriyordun?"

Kaşlarını çatarak konyak şişesini bar tezgâhına bıraktı.
“Neyi ima ediyorsun, Vienna?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Çünkü sorunun ardındakini merak ediyorum.”

“Çift taklidi yaparken ikimizin de kimseyle yatmayacağım şart koşmuştun.”

Tek kaşını kaldırdı. “Beni bu şarta uymamakla mı suçluyorsun?”

“Sadece soruma cevap ver, Dane.”

Gözleri kısıldı. “Travis ve Hope yine kulağına bir şeyler mi fısıldıyor? Olan şey bu mu?”

“Hâlâ sorumdan kaçıyorsun.” Bara bir adım daha yaklaştım. “Ya bu konuda bana karşı dürüst olursun ya da giderim.”

Yüzünde karanlık bir duygu titreşti. “Sana bir daha beni bununla tehdit etmemen gerektiğini söylemedim mi?”

“Sırlarını saklamana izin veriyorum, Dane. Bu hakkına saygı duyuyorum. Kabul ediyorum, birbirimize karşı açık olmak zorunda olan gerçek bir çift değiliz. Ancak bu farklı, bu yüzden gerçeği bilmek istiyorum.”

“Başka kadınlarla gizlice birlikte olduğumu mu düşünüyorsun? Düşündüğün şey bu mu?”

Kalbim sıkıştı. Gerçeği itiraf etmek istemediği için asıl sorudan kaçıyordu. Acı beni yutmadan önce öfkem tekrar keskin bir şekilde yükseldi. “Tüm söylediklerimi siktir et.” Topuğumun üzerinde döndüm ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

“Vienna-”

Dönüp parmağımı ona doğru uzattım. “Hayır, eğer bana doğru dürüst bir cevap verecek kadar saygı duymuyorsan burada işim bitti demektir. Beni önemsemeni, bana sır vermeni ya da ruhunu açmanı beklemiyorum ama en azından önemli olduğunu düşündüğün bir konuda bana karşı dürüst olabilirsin.” Elimi çantama daldırdım. “Sanırım bu merakını giderecektir.” Ona flaş belleği fırlattım, kolayca yakaladı. “İyi eğlenceler,” diye çıktım.

Zar zor nefes alarak aceleyle yukarı çıktım ve odama gir-

dim. Kapıyı arkamdan kapattım, beni takip etmeyi düşünmesi ihtimaline karşı kilidi çevirdim. Söyleyebileceği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Eşyalarımı toplayıp gitmeye ihtiyacım vardı.

Sadece küçük bir valizim olduğunu hatırlayarak kıpırdamadan durdum. Kahretsin, eşyalarımın çoğunu bırakıp sadece birkaç kıyafet ve temel ihtiyaçlarımı almam gerekiyordu. Sonra gidebilirdim. Şey, henüz nereye gideceğimi bilmiyordum. Burası dışında herhangi bir yer şimdilik benim için yeterliydi.

Bir hışımla gömme dolaba girdim, raftan küçük bir çanta alarak ihtiyacım olan giysilerle doldurmaya başladım. Boğazım ağrıyordu ve sanki göğsümün üzerinde büyük bir baskı varmış gibi hissediyordum.

Gözlerimi yakan gözyaşlarım sadece acıdan değil, neredeyse beni tüketmeye yaklaşan öfkemden de kaynaklanıyordu. Ağlamayacaktım. Hayır. Onun için gözyaşı dökmeyi reddediyordum.

Gözyaşlarıma karşı koymak için çocukken öğrendiğim numaraları kullandım. Başparmağımla işaret parmağımın arasına tenimi sıkıştırdım ve dilimi damağıma doğru ittim. Bunları bana öğreten Freddie'ydi. Geçmişte her zaman olduğu gibi şimdi de işe yarıyorlardı.

Dolaptan çıkarken ihtiyacım olan diğer eşyaları çantaya atarak fermuarı çektim. Kendimi toparlamak için bir an durup, elimle yüzümü gizleyerek gözlerimi kapattım. Anında onun esmer kızla olan görüntüleri aklıma geldi.

Göğsüm sıkışırken gözlerimi açtım. Kahretsin, onu başka bir kadınla düşünmek beni bu kadar hasta ve kötü hissettirmemeliydi.

Çantamın askısını omzuma asarak valizi aldım ve odadan çıktım. Dolambaçlı merdivenlerden inmeye başladığımda içim daraldı. En altta durmuş, yolumu kapatıyordu.

“Konuşacağız,” dedi. Ses tonu tartışmaya açık değildi.

İçimde çalkalanan acıyı görmesine izin vermeyerek ona boş bir bakış attım. “Başka zaman.”

“Flaş belleği sana kim gönderdi?”

“Hiçbir fikrim yok. Not falan yoktu. o-Verve’e postalanmış ve bana gönderilmişti. Şimdi, izin verersen, gitmek istiyorum.”

Kaşları kalktı. “Kadının kim olduğunu bilmek istemiyor musun? Neden o kulübe gittiğimi bilmek istemiyor musun? O fotoğrafların nasıl görüldüğünü biliyorum. Hepsinin benim hakkımda çirkin bir imaj çizmek için gönderildiği ortada. Gitmek istediğine bakılırsa belli ki sende istenen etkiyi yaratmışlar. Ancak hiçbiri görüldüğü gibi değil.”

Evet. Doğru. “Dediğim gibi, başka zaman konuşuruz.”

“Hayır, bunu şimdi yapacağız. İstersen konuşmayı burada da yapabiliriz. Benim için fark etmez.”

Dişlerimi sıktım. “Dane, hiç havamda değilim-”

“Hugh’un en sevdiği fahişeydi.”

Dudaklarımın aralandığını hissettim. “Pardon?”

“İlerleyen yaşlarında bile, genç ya da yaşlı pek çok kadın onun yatağını paylaşmaya hevesliydi. Sahip olduğu para ve güç onları çekmek için yeterliydi. Ama Hugh kendisini sevdiğini yalan yere iddia eden güzel bir süs eşyasına sahip olmakla ilgilenmiyordu. Bunu yaptığı takdirde seks için para ödemekten bir farkı olmayacağını, sadece sık bir ilişkinin getirdiği sıkıntılarla uğraşmak zorunda kalacağını söylüyordu. Bu yüzden üst düzey fahişelerle takılıyordu. Onun için bu en azından herkese ait olduğu konumu göstermenin bir yoluydu.

“Lacey’e düşkün olduğunu biliyorduk, berbat bir çocukluk geçirmişti ve sekiz yaşındaki oğluna bakmak için yapamayacağı şey olmadığından dolayı fahişelik yapmaya başlamıştı. Onun sabit fahişesi oldu. Ölmeden önce bana vasiyetinde ona elli bin dolar ve dairelerinden birini bırakacağım söyledi. Bir şartı vardı, bunları ancak fahişeliği bırakıp okula dönerse alabilecekti, tıpkı kendisinin de hayal ettiği gibi.”

“Bunu yapacağından emindi ve yaptı da. Ona göz kulak olmam için bana söz verdirdi. Çünkü patronunun onu taciz etmeyeceğine ya da o hayata geri dönmeye zorlamayacağına güvenmiyordu. Kadının da hâliyle ondan ödü kopuyordu. Adam onun üzerinde kontrol sahibi olmayı seviyordu ve bunu

kaybettiği için nefret ediyordu. Ne zaman işler boka sarsa, favori kızını arıyor. Lacey de o pislik eğer ortaya çıkarsa beni araması gerektiğini biliyor.”

Gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. Çok samimi görünüyordu, sesi de oldukça samimi geliyordu. Fakat her zaman öyleydi, tıpkı aileme yalan söylerken olduğu gibiydi.

“Oturma odasındaki o fotoğraflarım... Oradaydım çünkü evine zorla girdiğini ve onu dövdüğünü söylemek için aramıştı,” diye devam etti. “Fotoğraftaki açıdan bunun görülmeyeceğini biliyorum ama yüzünün morarmış tarafına iyice bakarken çenesini tutuyordum. Adamın onu tekmelediği kaburgalarındaki morlukları bana göstermek için atletini kaldırıyordu. Yine, fotoğrafın çekildiği açıdan bu izleri göremiyorsun.

“Ertesi gece kulübe orada olacağını bilerek gittim çünkü adam mekânın sahibiydi. Daha önce birçok kez yaptığım gibi onu fena hâlde dövdüm. Hatta kravatımı boğazına doladım ve neredeyse bayılana kadar durmadım. Ertesi gün Lacey’i arayıp onu hallettiğimi söylediğimde cevap vermemişti. Onu tekrar ele geçirmiş olabileceğini düşünerek evine gittiğimde evi terk etmek için hazırlandığını gördüm.”

“Çantaya atmadan önce elinden bir kazak aldığım da onu kaçmaması için ikna etmeye çalışıyordum. Yere diz çöktüğü açıdan gördüğün şeyse bavulunu boşaltmayı kabul ettiği andı. Tabii, sen bunu fotoğrafın çekildiği açıdan göremedin. İstersen seni hemen Lacey’yle tanıştıtabilirim, az önce anlattığım her şeyi olduğu gibi onaylayacaktır.”

“Madem her şey bu kadar masum, neden bana ondan bahsetmedin?”

“Muhtemelen Simon’ın geçmişi ve DKB geliştirmesine neden olan şeyleri bana anlatmamanla aynı nedenden dolayı. Çünkü hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Bilmemi gerektiren şeyler olmadığının farkındayım. Bana söylememiş olmanın kişisel bir sebebi yoktu, değil mi?”

Hayır, kişisel değildi. İlişkimiz sahte olduğundan, onu ilgilendirmeyen insanlar hakkında ona bir şey söylemeye gerek

görmüyordum. Bu her iki taraf için de geçerliydi, değil mi? Benim için sorun yoktu. Buradaki sorun bana yalan söylemiş olmasıydı. “Kulübe gittiğin gece bana o-Verve’e gideceğini söylemiştin.”

“Gittim de. Eve gelmeden önce kulübü ziyaret ettim.”

“Sadece toplantılarının normal bir şekilde uzadığını varsaydığını biliyordun. Buna inanmama izin verdin.”

“Amacım seni kandırmak değildi. Uzun zamandır yalnız yaşıyorum, Vienna. Nerede olduğumu ya da ne zaman evde olacağımı umursayacak kimse yoktu. Hareketlerimin ayrıntılarını öğrenmek isteyecek kimse yoktu. Eğer bana neden eve geç geldiğimi sorsaydın, sana söylerdim çünkü bu büyük bir sır değildi. Sormadın, ben de umursamadığımı düşündüm. Beni tanıyorsun, nerede olduğunu otomatik olarak açıklayacak türden bir adam değilim, hiç açıklamak zorunda kalmadım.”

Tamam, evet, bunu anlayabilirdim. Ancak eğer sormuş olsaydım bana gerçekten doğruyu söyleyecek miydi? Emin değildim. Duygularım karmakarışık ve her şeyi mantıklı bir şekilde bir araya toplayamıyordum. “Sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum.”

“Sana söylediklerime o kadar çabuk güvenmemen anlaşılabilir bir durum. Yalan söyleyen, entrika çeviren, insanları manipüle eden bir adamım. Ben iyi bir insan değilim. Yine de bir söz vermişsem, asla bozmam. Bu yüzden Hugh bana Lacey’ye göz kulak olmam için yemin ettirdi,” diye ekledi.

Başını öne eğdi. “Neden anlaşmamızı bozmak istiyorsun, Vienna? Benden sadece cevap talep etmedin, çekip gitmekle tehdit ettin. Bunu ikinci kez yapıyorsun. Sanki ilk içgüdüm benden kaçmakmış gibi. Bu da benden bir an önce kurtulmak istediğini düşünmemi sağlıyor. Neden?”

Doğrusu, anlaşmamızı “bozmak” istiyordum çünkü Dane’le duygusal sulara yüzüyordum. İstese bile bana ihtiyacım olanı asla veremeyeceği düşünülürken, o yüzdüğüm sular da bir başıma boğulabilirdim.

“Neden, Vienna?” diye zorladı. “Sakin Travis ve Hope’un

maskaralıklarından bıktığın için olduğunu söyleme, onların seni kıramayacağı kadar güçlü olduğunu biliyorum.” Bakışları yüzünde gezindi. “Son nişanlılığın pek iyi bitmediği için mi? Owen seni aldatmamış olsa da güvenine ihanet ederek seni incittiği için mi?”

“Bunun Owen’la hiçbir ilgisi yok.” Ancak Dane’e neden ayrılmak istediğime dair gerçeği söyleyemezdim, bu yüzden ona başka bir gerçeği söyledim. “Değer verdiğim insanlara yalan söylemekten bıktım, Dane. Bir yalanı yaşamaktan bıktım. Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim ve bunun sorumlusu benim.”

Gözlerini kısmıştı. “Bundan daha fazlası var.”

Lanet olası büyücü.

“Belli ki henüz tutunduğun öfkeni bırakmaya hazır değilsin. Ancak kendine dürüstçe sor, sana fotoğraflar hakkında yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Sana anlattıklarımın büyük bir saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun?”

Evet, demek istedim. Hikâyesinin tutarlı olmadığını falan söylemek istedim. Bunu yaparsam yalan söylemiş olacaktım ve o da hemen bunu anlayacaktı. Dudaklarımı yalayıp uzun bir nefes aldım. “Hayır.”

“Ama yine de çıkıp gitmek istiyorsun, değil mi?”

Yavaşça başımı salladım.

“Neden, Vienna? Anlat bana.”

Çok inatçı bir piçti. Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğimden, ona gerçeğin abartısız bir versiyonunu anlatmaya karar verdim. “Öğrendiklerim beni düşündüğümünden çok daha fazla rahatsız etti.”

“Ne?”

“Senin başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek.”

Kaşlarını çattı. “Senin başka bir adamla birlikte olduğunu düşünmek beni rahatsız etmiyor mu sanıyorsun?”

“Bilmiyorum, Dane. Sadece bütün bu durumun beklediğimden çok daha karmaşık olduğunu biliyorum. Ben kaçan biri değilim. Olaylarla yüzleşirim ama... Bak şimdi nered-

yiz, senin karın rolünü oynamak için en doğru kişi olduğuma sanmıyorum.”

“Bu rolü oynamasını isteyeceğim tek kişi sensin. Buraya kadar geldik. Etrafımızda ne boklar dönerse dönsün, ilerledik. Şimdi bunu tekrar yapmak zorundayız, Vienna. Çünkü çekip gitmene izin veremem. Vermeyeceğimi biliyordun.”

Savaşmadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Onun fonunu ele geçirmek için sahip olduğu tek umuduydum. Başka biriyle sahte bir ilişki yaşamak için yeterli zamanı yoktu. Üstelik bunun gerçekçi görünmesini istiyorsa bu mümkün değildi. Özellikle de “boşanmamız” ile başka bir ilişkinin başlangıcı arasında bir ara vermesi beklenirken başkasına koşması garip görünürdü. Tekrar evlenmek zorunda kalacaktı ve evet, bu kesinlikle sahte görünecekti.

Uzandı ve boynumu avuçladı. “Sana ihtiyacım var, Vienna. Sözünden dönmediğimi söylediğimde bana güvenmene ihtiyacım var. Gemide kalmana ihtiyacım var. Sonuna kadar bu işin içinde olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı bana.

Demiştim ve bunda ciddiymdim. Ancak şimdi... şimdi, aslında hiçbir şey değişmemişti, değil mi? Nihayetinde sözünden dönmediğine inanıyordum. Bu da öfkemi hak edecek bir şey yapmadığı anlamına geliyordu. Öfkemi yanlış kişiye yöneltiyordum.

Biraz haksızlık ettiğimin de farkındaydım. O fotoğrafları her kim gönderdiyse bizi ayırmak istemişti. Beni kolayca takip edebilir ve suçlayıcı görünecek fotoğraflarımı çekebilirlerdi. Öyle olsaydı, Dane’in beni dinlemesini isterdim. En azından beni dinleme nezaketini göstermesini beklerdim. Eğer fotoğraflarla ilgili gerçeği düzgün bir şekilde açıklasaydım ve o hâlâ sözlerimden şüphe etseydi ya da beni terk etmek isteseydi, çok sinirlenirdim. Benim hakkımda bu kadar sığ düşündüğü için kırılmamdan bahsetmiyordum bile.

Yine de Dane bana kızgın değildi. Bana mantıklı olmamı ya da onu rahat bırakmamı söylemiyordu. Alışılmadık şekilde sabırlı ve anlayışlı davranıyordu. Peki ya ben? Flaş belleği gönderen kişinin tam da benden beklediği şeyi yapmıştım.

Bana zarar vermek istemişlerdi ve ben de bu güce sahip olmalarına izin vermiştim. Bu tamamen aptalcaydı.

Onunla bu kadar büyük bir bağ kurmuşken hâlâ yanında kalmaya devam etmek de aynı derecede aptalca olmaz mıydı? Tam şimdi her şeyi geride bırakıp ayrılmak çok daha mantıklı olmaz mıydı? Yoksa bu sadece korkaklık mı olurdu?

Kendimi hiç korkak biri olarak görmemiştim. Orada durup onu terk edip etmemeyi düşünürken, bu sadece sözümünden dönmek değil, adamı da yüzüstü bırakmak anlamına gelecekti. Bu durumda kendimi biraz korkak hissettim. Annem kaçan biriydi, her zaman kendi ihtiyaçlarını ön planda tutan ve yaptıklarının başkalarını nasıl etkilediğini umursamayan biriydi.

Dane kâküllerimi nazikçe kenara itti. “Onun yaptığını kanıtladığımda Heather’a bunu ödeteceğim.”

Gözlerimi kırptım. “Heather mı?”

Kaşları yukarı kalktı. “Thad’ın karısına suçlayıcı fotoğraflar gönderdim, onunla olan ilişkisini mahvettim. Şimdi de sana içinde benim de ilk bakışta aynı derecede suçlayıcı görünen fotoğraflarımın olduğu bir flaş bellek gönderilmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?”

Aslında bu bağlantıyı kurmamıştım. Bu gerçekten de çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu. Yine de... “Neden o olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum ama bu Heather’ın tarzı değil. O bu kadar “gösterişsiz” şeyler yapacak biri değil. Eğer böyle bir şey yapmak isteseydi o-Verve’e gelir ve fotoğrafların çıktılarını masama atardı. Seni bulmakla ne kadar akıllıca davrandığını ikimizin de bilmesini isterdi. Yüzümdeki acıyı görmek, binadaki diğer kişilerin de senin beni nasıl aldattığını duymasını isterdi.”

“Eğer benden alacağı tepkiyi biraz olsun düşünmüşse de bu şekilde gizli hareket etmek ona mantıklı gelmiş olabilir. Böylece yaptıklarının sonucuna katlanmak zorunda bile kalmadan seni incitmiş oldu. Eminim şu anda ailesinin evindedir ve her an gözyaşları içinde eşyalarıyla dolu bir bavulla gelmeni bekliyordur. Gösteriyi kaçırmak istemez. Heather senin

mutlu olduğun düşüncesine katlanamıyor. Sahip olduğun her şeyi mahvetmek istiyor. Seni terk etmem için beni ikna etmeye çalıştı ama işe yaramadı, bu yüzden senin beni terk etmeni sağlamaya karar verdi.”

Mantıklı geliyordu ama yine de planlayanın Heather olduğuna emin değildim. Dane’le arama girmeye bu kadar niyeti olan diğer insanlardan biri de olabilirdi.

İçimi çektim ve başımı öne eğdim, insanların benimle şuna da bu şekilde oynamaya çalışmasından bıkmıştım. Elbette onlar da bunun farkındaydı, şerefsizler.

Dane yaklaştı ve enseme okşadı. “Sana yemin ederim, Vienna, o gece nerede olduğumu sorsaydın sana söyledim. Sadece umursadığını düşünmemiştim.”

Bu sözler boğazımın yeniden ağrmasına neden oldu. Hayatında olup bitenleri kimsenin umursayacağını düşündüğünden şüpheliydim. Akrabalarının gözünde bile bir kıymeti olmadığı ortadaydı. Davenportlar kelimenin tam anlamıyla gerçek bir aile sayılmazdı. Ona nerede olduğunu önemsemişimi gösteren hiçbir neden vermemiştim, bu yüzden bana açıklama yapmadığı için hatalı değildi.

Birinin bana o flaş belleği göndermesinde de onun bir suçu yoktu ve Dane’e başkalarının yaptıklarının bedelini ödetmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Ben bundan daha iyiydim. Onlara istediklerini verip Dane’i terk etmeyecektim.

Sanki teslimiyetimi hissetmiş gibi yavaşça ve dikkatle elimden bavulu aldı. “Bunu odana geri götürelim. Olur mu?”

Omuzlarım çökmüştü, başımı kaldırıp onayladım. “Tamam,” diye fısıldadım.

Boynumu okşadı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. “İşte, benim kızım.”

Hayır, ben onun kızı değildim. Öyle olduğumu hissetmem de benim sorunumun bir parçasıydı. Yine, bu da onun hatası değildi.

Dane beni merdivenlerden çıkarıp odama götürdü. Çantamı açmama yardım ettiğinde arkasını döndüğü anda çantayı

alıp kaçamayacağımdan emin olmak isteyip istemediğini merak ettim.

Kendimi o kadar aç hissetmesem de eşofmanlarımı giydikten sonra aşağıda ona katılmam için beni ikna etmesine izin verdim. Yemeğimizi çoğunlukla sessizlik içinde yedik. Aramızdaki garip, söylenmemiş şeylerle dolu bir sessizlik değildi.

Daha sonra elimi tutarak, "Hadi gel," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Beni dışarıya, verandayı ve havuzu geçip arkasındaki ağaçlık alana götürdü. Uzun çitlerin arasındaki ince, gözden kaçırılması kolay bir açıklıktan geçtik. Ağaçlık bir bahçeye adım attığımızda ağzımın açık kaldığını hissettim. Japon tarzı bir köprü, güzel bir şelale, ustaca dokunulmuş heykeller, dekoratif taşlar, çiçekli ağaçlar ve canlı renklerde çiçekler vardı.

Ağaç komusunun içine sıkışmış, cömert manzaranın geri kalanından koparılmış, gizli bir peri bahçesi gibi hissettiriyordu. Çok rahat, dinlendirici ve Zen benzeri bir yerdi. Sanki Dane gibi soğukkanlı birinin bile gevşeyebileceği, bir süreliğine kendini kapatabileceği bir yerdi.

"Bu harika," dedim.

"Evet, öyle." Beni asma kaplı bir kemerin içine yerleştirilmiş banka doğru çekti. Oturdu ve davet edercesine yanındaki yeri işaret etti.

Kendimi bankın üzerine bıraktım ve şaşırtıcı derecede rahat olduğunu düşündüm. Etrafıma bir kez daha bakındığımda budaklı, yosun kaplı ağacı ve zarif su fıskiyesini fark ettim. "Burada saatlerce oturabilirim ve sadece... kendim olabilirim. Ya da kitap okuyabilirim."

"İstediğin zaman buraya gelmekte özgürsün." Kolunu bana dolayıp kendine çektiğinde, ben de başımı omzuna yasladım. Ona bu kadar yakın olmanın akıllıca olmadığına farkında olsam da yarın kendimi bu konuda azarlayabilirdim.

Konuşmadı ya da cep telefonunu bile çıkarmadı. Sadece orada oturdu. Sessizdi ama burada, yanımdaydı. Yine, aramız-

daki sessizlikte garip bir şey yoktu. Daha çok ikimiz de etrafımızdaki huzurlu atmosferi özömsüyormuşuz gibiydi.

Çiçeksi, topraksı kokular ve küçük şelalenin rahatlatıcı çınlamasıyla sakinleşirken, yorgunluğun üzerime çökmesi uzun sürmedi. Bir günde maruz kaldığım bu duygusal hız treni yolculuğu benden çok şey almıştı. Göz kapaklarımı kapatarak Dane'e biraz daha yaslandım, orada uyuyup kalacağımın farkında olsam da umursamıyordum.

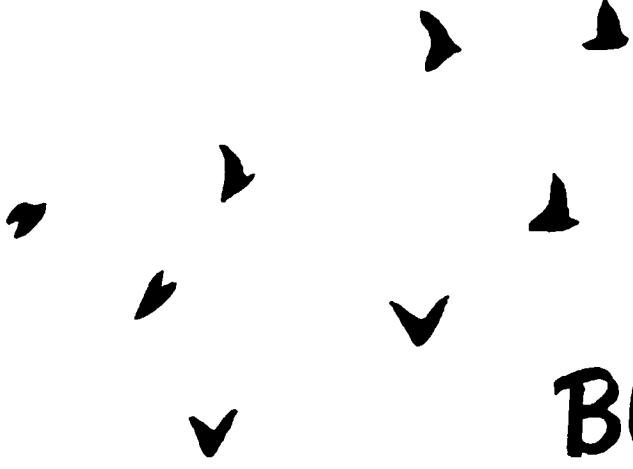
Parmak uçları kolumda aşağı yukarı dans ediyordu, şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı ve kısa sürede uykuya daldım.

Kaldırıldığımı hissettiğimde uykunun sisi hafifçe inceldi. Göz kapaklarım kısa bir süreliğine açıldı ve alacakaranlığın neredeyse çöktüğünü gördüm. Ben Dane'in göğsüne yaslanmış hâldeyken o yürümeye devam ediyordu. Bitkin ve rahatlamış bir hâlde kılımı bile kıpırdatmadım. Sadece beni taşımasına izin verdim, zihnim o kadar bulanıktı ki her şey rüya gibi geliyordu.

Yatağa bırakıldığımı hissettiğimde zar zor kıpırdandım. Gözlerimi bile açamayacak kadar yorgundum. Yumuşak örtünün ağırlığı üzerime çökerken neredeyse memnuniyetle nefes aldım.

Parmaklar saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve sıcak bir ağız şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bu kadar kolay bırakamayacağımı biliyor olmalıydın," diye fısıldadı. Kelimeler o kadar alçak ve yumuşaktı ki zar zor algılayabildim.

Bir dokunuşun nişan yüzüğüme dokunarak çevirdiğini hissettim. Ardından ayak sesleri odadan dışarı çıkarken uyku beni sıkıca kavradı ve bir kez daha sardı.

BÖLÜM YİRMİ

Pekâla, bu kez farklıydı.

Kendimi biraz afallamış hissederek ertesi sabah mutfağın kapısında durdum ve sahte kocama bakakaldım. Burada yaşadığım süre boyunca bir kez bile aşağı indiğimde onu bizim için kahvaltı hazırlarken bulmamıştım. Mutfakta bir şekilde “yollarımızın kesiştiği” aynı anda tost, mısır gevreği ya da Danimarka çöreği yediğimiz durumlar elbette olmuştu. Ancak ikimizin de birbirimiz için yemek hazırladığımız bir sabah, hiç olmamıştı. Şimdiye kadar.

Şikâyet etmiyordum. Çok güzel kokuyordu ve açlıktan ölmek üzereydim. Evet, kabul ediyorum, bu beni biraz şüphelendirmişti. Belki de bu sadece gereksiz yere şüpheli olduğum anlardan biriydi. Sanırım yakında öğrenecektim.

Dane sanki beni hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı. “Günaydın.”

“Günaydın.”

Çenesini masaya doğru çevirdi. “Otur,” diye davet etti ve sonra tabakları hazırlamaya geri döndü.

Masaya geçip bir tabureye oturdum. Çatal bıçak takımıyla birlikte dumanı tüten bir fincan kahve beni bekliyordu. Her

şey oldukça özenliydi. Tüm bunlar hiç Dane'e uyan davranışlar değildi.

Masaya yumurta, pastırma, sosis, kızarmış ekmek ve kahvaltılık patatesle dolu iki tabak koydu. Kaşlarını çatıldı. Elin-den geleni yapmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim çatal bıçak takımımı alarak. Karşımdaki tabureye oturdu. "İyi uyudun mu?"

"Uyudum, teşekkür ederim. Ya sen?"

Omuz silkti ve kahvaltısına gömüldü.

Ben de aynısını yaptım ve lanet olsun, çok güzeldi. Dane hakkında öğrendiğim bir şey de mutfakta ne yapacağını bildiği. Pek çok konuda becerikliydi, bu da kendimi biraz yetersiz hissetmeme neden oluyordu. Eğer içimde bu maruz kaldığım ilginin "bedava" olmayacağına dair rahatsız edici bir his olmasaydı, yemeğin tadını daha iyi çıkarabilirdim.

Yemeğimin yarısında sordum. "Tamam, benden ne istiyorsun? Hemen öğrenmeyi tercih ederim."

Kupasını kaldırdı. "Bize kahvaltı hazırladığın için bir art niyetim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Genellikle, öylesine ya da iyilik olsun diye bir şeyler yapan biri değilsin," diye belirttim. "Beni yanlış anlama, neden yapmış olursan ol, benim için bir şeyler pişirmiş olmanı takdir ediyorum. Sadece neyin peşinde olduğunu şimdi bilmeyi tercih ederim."

"Tek istediğim kahvaltını bitirmen." Kahvesinden bir yudum aldı ve sonra yemeğine geri döndü.

Hâlâ tedirgin olsam da dikkatimi yemeğime verdim. Ne derse desin, bunun sadece nazik ya da kibar bir jest olmadığından emindim. Belki de bunu beni yumuşatmak için yapmıştı. Hâlâ gitme ihtimalim olabileceğinden endişelenmiş ve "nazik" olmaya çalışarak gitme olasılığımı azaltacağını düşünmüş olabilirdi. Dane'in motivasyonları normal insanların anlayamayacağı türdendi.

Gözlerini üzerimde hissedince başımı kaldırdım ve kupasının üzerinden beni incelediğini gördüm. Kaşlarımı çatarak son yumurtamı da mideye indirdim. "Ne oldu?"

“Aileni bir akşam buraya yemeğe davet etmelisin.”

O... insanların evine gelmesini mi istiyordu? Bu yeni bir şeydi. “Neden?”

“Çünkü onları özlüyorsun.” Elindeki fincanı masaya bıraktı. “Onları sık sık ziyaret etmekten neredeyse hiç görmemeye geçtin. Neden?”

“Onları bu kadar sık ziyaret ettiğim için ‘evde bir sorun olup olmadığını’ sorup durdular. Özellikle de neden benimle beraber onları görmeye gelmediğini sorun edebileceklerini düşündüm.”

Kaşları çatıldı. “Koruyucu aileni en son gördüğünde ve Simon’ı ziyaret ettiğin son iki seferde seninleydim.”

“Evet ve tüm bu süre boyunca bizi adeta bir şahin gibi izlediler, evliliğimizin şimdiden sallantıda olabileceğine dair ipuçları aradılar.”

“İşte bu onları buraya davet etmek için bir neden daha. Her şeyin yolunda olduğunu görmeleri gerek.”

Fakat işler yolunda gitmiyordu. Hele de bu adamın beni ne kadar kolay incitebileceğinin farkındayken. Aşk, bir dereceye kadar duygusal anlamda uzak durmama izin vermişti. Artık bu kadar iradeli olabileceğimi sanmıyordum, savunmamı delip geçerek hissettiğim güçlü sahiplenme duygusu beni sarsmıştı.

Genel olarak, insanların yanında gardımı düşürmekte beceriksizdim. Çok temkinliydim, çok güvensizdim. Bir erkek ne kadar iyi olursa olsun, her zaman onun işleri berbat etmesini bekliyor gibiydim. Bu özelliğimden nefret etsem de insanların beni incitmesini beklemekten daha çok nefret ediyordum. Bu durum onlar için adil değildi.

Dane tatlı, sevimli ya da nazık biri değildi ve bu yüzden savunmamı kolayca geçebildiğinden şüpheleniyordum. Onun gerçek bir tehdit olabileceği asla aklımdan geçmediği için tam olarak gardımı almamıştım. Bana zarar verme gücünü ona gülmüş bir tepside sunmuştum ve bu çok berbattı.

“Ailemi her şeyin ‘yolunda’ olduğuna ikna etmekte ne kadar başarılı olurum bilmiyorum.” Sadece duygusal olarak

dengesiz olduğum için değil, bu duygusal krizi yaşayan tek kişi olduğum için de biraz kızgındım. Eğer ona suçlayıcı resimlerim gönderilmiş olsaydı, sözümü tutmadığım için kızardı ama dün gece içimi kaplayan karanlık kıskançlığın hiçbirini hissetmezdi.

“Nedenmiş o?”

“İnsanların bize bu şekilde oyunlar oynamaya devam etmesi beni rahatsız etmeye başladı,” diye geçiştirdim. “Sanırım bu benim... performansımı etkileyecek, sence de öyle değil mi?”

“Performans mı?” diye yineledi, ses tonunda karanlık bir tını vardı.

Boş tabağımı kenara iterek bir omzumu silktim. “Yaptığımız şey bu, değil mi? Bir gösteri?”

“Hımm.” O avcı bakışıyla beni kısıtırırken ensemdeki tüyleri diken diken etti. Oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken gözlerini bir an bile benden ayırmadı. “Söyle bana.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Neyi?”

“Aklında her ne varsa onu. Flaş belleği alana kadar iyiydin ve bunun arkasında Heather’ın olduğunu kanıtladığımda ona bunu ödeteceğim. Yine de sen, omuzlarında ağır bir yük taşıyormuş gibi görünüyorsun.”

Onun bu kadar anlayışlı olmasından gerçekten nefret ettiğim zamanlar olmuştu. Cidden tiksindiğim zamanlar.

“O fotoğraflarla ilgili açıklamama inandığını söylemiştin,” diye devam etti. “Bu doğru muydu?”

“Evet. Sana inanıyorum.”

“O zaman seni rahatsız eden şey ne?”

“Dediğim gibi, insanların bizimle oyun oynaması beni rahatsız ediyor. Bundan bıktım.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

Dane yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Sana inanmıyorum,” diye fısıldadı. “Bir sorun var ve bu sorun o flaş belleğe bağlı. Dış dünyaya yeterince yalan söylüyoruz, Vienna. Birbirimize de yalan söyleyemeyiz, aynı noktada buluşmalıyız. Dün

gece, önemli olduğunda sana karşı dürüst olmamı istediğini söyledin. Olacağım. Bu konuda söz veriyorum. Sana bilmek istediğin her şeyi söyledim. Şimdi de senin bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var.”

Bu kadar mantıklı ve adil olmak zorunda mıydı? “Sana dün gece söyledim zaten.”

“Yalan söylemenin seni rahatsız ettiğinden bahsetmiştin. Fakat ailene yalan söylemeyi, onlardan bu aldatmacaya katılmalarını istemeye tercih ettiğini biliyoruz, bu yüzden seni zorlayan şey bu olamaz.” Bakışları sanki derin düşüncelere dalmış gibi içe döndü. Sonra o karanlık gözler tekrar şimdiye döndü. “Fotoğrafların seni bu kadar etkilemesinden hoşlanmıyorsun,” diye hatırladı.

“Hayır, hoşlanmıyorum.”

Sol bileğimi dikkatlice sararak elimi kaldırdı. Yüzüklere baktı, gözleri tam olarak adlandıramadığım bir ışıltıyla parlıyordu. “Bunları yalnızca birer aksesuar olarak görüyorsun. Bizim için diğer evli çiftler için taşıdıkları anlamı taşımıyor olabilirler ama anlamsız da değiller. Bir anlamda, o gece senin eski dairende yaptığımız anlaşmayı temsil ediyorlar. Eğer ben de tıpkı senin gibi güvenime ihanet ettiğini düşünseydim, en az senin kadar kızgın olurdum, hatta daha belki daha fazla.”

Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırırken gözleri karardı. “Ve eğer başka bir adamın seni becermesine izin verdiğini düşünseydim, dün gece senin kadar sakın olamazdım,” dedi. Sesi alçak ve derindi. “Konuşacak ve soru soracak havada olmazdım. Tek yapmak istediğim o piçi yakalayıp ağzını burnunu kırmak olurdu. Bir hafta boyunca kan işemesini sağlardım. Bu yüzükleri taktığın sürece benimsin, başka hiçbir erkeğin sana dokunmaya hakkı yok. Buna asla izin vermem.”

Yutkundum, gözlerinde parlayan sahiplenme duygusu karşısında düpedüz şaşkına dönmüştüm. “Peki ya senin parmağındaki yüzük?”

“Benim de aynı şekilde yasak olduğumu söylüyor. İkimiz arasında gri bir alan yok. Başka hiçbir erkek sana dokunamaz,

başka hiçbir kadın bana dokunamaz. Eğer yakında bir gün mükemmel bir koca olacak adamla tanıştığını düşünürsen tüm bunları aklından çıkarma. Anlaşmamızdan sıyrılmana izin vermem. Seni almasına izin vermem. Seni kendime bağladığım için en ufak bir pişmanlık duymam. Bu beni bencil bir pislik mi yapıyor? Evet, şüphesiz. Fakat sen zaten bunu biliyordun.” Avucumun içini okşadı ve sonra elimi bıraktı.

Ona baktım, sahiplenici hissedenden tek kişinin ben olmadığımı fark etmek beni biraz yatıştırmıştı. Bu mücadeleyi tek başıma vermiyor olmam güzeldi, kendimi artık o kadar da acınan hissetmiyordum.

“Bugün gün içinde Simon’ı ve koruyucu aileni ara. Onları bir akşam yemeğe davet et.” Kaşlarını kaldırdı. “Tamam mı?”

Yavaşça başımı salladım. “Tamam.”

Boynumun kenarını okşadı. “Kahveni bitir. Sam birazdan burada olur.”

Melinda arkasındaki yastığı düzeltti. “Düğün için planlar nasıl gidiyor?”

“Harika,” dedim, diğer koltuktaki Dane’e sokularak. Onun sayesinde yediğimiz üç çeşit yemekten sonra şişmiştim. Hazırlanmasında ona yardım etmeme rağmen yemeklerin çoğunu hazırlamakla o ilgilenmişti. “Chris ve Miley tamamen işlerinin başındalar ve bizi her detaydan haberdar ediyorlar.”

“Çok yetenekliler, değil mi? Ayrıca ikisi de çok hoş insanlar. Elbiseni henüz teslim almadın mı?”

Başımı salladım. “Gelecek ay son provam var.”

“Sonunda elbiseyi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Dane. Kolu gevşekçe boynuma dolanmış, parmakları benim kolların arasından geçerek birleşen ellerimiz köprücük kemiğimin üzerinde asılı kalmıştı. “Chris bana sürekli buna bayılacağımı söylüyor.”

Chris bana sürekli Dane’in onu üzerimden sıyrıp atmak

için çıldıracağını söylüyordu. “Provada görmem mümkün değil. Törene kadar beklemen gerekecek.”

“Beklemekten hoşlanmıyorum.”

“Şaka yapıyorsun,” dedim kuru bir sesle.

Simon kıkırdadı. “Evet, iki gün içinde ona evlenme teklif edip evlendiğinde bunu fark etmiştik. Tören için gerçekten sabırsızlanıyorum.” Boş fincanını sehpanın üzerine koymak için koltukta öne doğru eğildi. Bakışları çerçeveletip duvara astığımız düğün fotoğrafına kaydı. “Bu fotoğrafı çok seviyorum.”

“Ben de,” dedi Melinda, gözleri parlayarak. “Ziyarete gelen herkese bendeki fotoğrafı gösteriyorum.”

“Abartmıyor,” dedi Wyatt bana, onun yanında otururken. “Kapıdan giren her insanı doğruca fotoğrafın önüne götürüyor.”

Melinda çenesini kaldırdı. “Sen de aynı şeyi yapıyorsun, Wyatt, bunu biliyorsun. Bu arada Vienna, kız kardeşlerim törene geleceklerine söz verdiler. Seni tekrar görmek ve Dane’le tanışmak için sabırsızlanıyorlar.” Ona baktı ve ekledi. “Kız kardeşlerim aileleriyle birlikte Oregon’da yaşıyor. Ben de orada doğdum ama yirmili yaşlarımızın başındayken Wyatt’la birlikte buraya taşındık. Aslında başlarda kardeşi ve ailesiyle beraber Avustralya’ya taşınmayı planlasak da ben yılanlar ve örümceklerle başa çıkamadım.”

Wyatt’ın dudaklarında eskiyi hatırladığını gösteren bir gülümseme belirdi. “Avustralya’ya ailemi ziyarete ilk gittiğimizde ağabeyim, içinde örümcek olmadığından emin olmak için ayakkabılarımızı giymeden önce daima ters çevirmemiz konusunda bizi uyarmıştı. Kendi ayakkabılarında hiç örümcek görmediğini ama yine de kontrol etmenin en iyisi olduğunu söylemişti. Bir sabah Melinda’nın çığlığını duyduğumda banyodaydım. Ayakkabısında bir örümcek vardı. Örümceğin oraya yumurta bırakmış olabileceğine o kadar inanmıştı ki onu çöpe attı.”

“Bu kadar tedbirli olduğunda olacağı budur,” dedi Melinda.

“Ondan sonra her gece yatmadan önce ayakkabılarını streç filme sardı, sırf içine bir şey girmesin diye.”

“Örümcek yumruğum kadar büyüktü, Dane.”

Wyatt başını sallayarak baş ve işaret parmaklarını birbirinden bir santim kadar ayırdı. “Ufacık,” diye mırıldandı.

Melinda, her şeyden habersiz, “Kıllı ve kocaman bacakları vardı,” diye ekledi.

Wyatt yine başını sallayarak, “Yalan,” diye mırıldandı.

Simon kıkırdadı. “Vienna’yı küçükken birkaç kez örümceklerle oynarken yakalamıştım, onları severdi. Böceklerden se nefret ederdi.”

“Hâlâ da öyle. Hiç, bir tanesine bastın mı? Çıkardığı o korkunç çıtırtı sesi...” Ürperdim. “Bu şeylere dayanamıyorum.” Gözü pek patronuma baktım. “Böceklerden korkacak birine pek benzemiyorsun, öyle değil mi?”

Omuz silkti. “Onlar da bizim gibi sadece yaratık.”

“Peki ya yılanlar?” diye sordu Melinda.

Başını iki yana salladı. “Daha önce onlardan da rahatsız olduğumu hatırlamıyorum.”

Tabii ki rahatsız olmazdı. Onlar şeytanın ajanlarıydı.

“En azından bir korkun olmalı,” diye ısrar etti Melinda. “Herkes bir şeylerden korkar.”

Dudaklarını büzdü. “Vienna ne zaman bir şeyler pişirmeye kalkışsa huzursuz oluyorum.”

Nefesim kesilirken yüzümün kızardığını hissettim. “Hey!”

“Bir profesyonel gibi yemek hazırlıyorsun, bebeğim ama pişirme yeteneği bir şekilde senden koşarak uzaklaşıyor.”

Simon bir haindi, onaylayarak başını salladı. “O haklı. Üzgünüm, tatlım ama haklı.”

Dane’den uzaklaşmaya çalışarak, “Pişirmek tamamen farklı bir konu,” diye savundum.

Boynuma doladığı koluyla beni kendine doğru çekti. “Kızma,” diye yumuşak ve tatlı bir sesle beni ikna etti.

Kibirle burnumu çektim. “Kızmadım.”

“O zaman neden gözlerimi oymak ister gibi bakıyorsun?”

“Bir nedene ihtiyacım yok.”

Melinda homurdandı. “Hazır konu yemekten açılmışken,

Heather gelecek haftaki doğum günü için en sevdiği restoranda bir masa ayırttı.”

Dane'in Heather'dan söz edildiğinde gerilmesini bekledim çünkü öncesinde konuyu araştırmış olmasına rağmen flaş bel-
leği onun gönderdiğini kanıtlayamadığı için çok sinirlenmişti.
Yine de vücut dili tamamen sakindi.

“İkinizin de orada olmanızı umuyor,” diye ekledi Melinda.
Heather'ın böyle bir umudu olduğundan şüpheliydim.
“Doğum günü cuma gününe denk geliyor, değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Melinda.

Ona özür dileyen bir bakış attım. “Korkarım gelemeyece-
ğiz.” Kimsenin kafamın içinde mutluluk dansı yaptığımı anla-
mamasını umuyordum.

Dane başını salladı. “Cuma günü öğleden sonra New
York'a gidiyoruz. Pazar akşamına kadar dönmeyeceğiz.”

“Yolculuk iş için mi, yoksa eğlence için mi?” diye sordu
Simon.

Dane gözleri gülümseyerek bana baktı. “Her ikisinden de
biraz olmasını sağlayabiliriz, değil mi?”

“Neden olmasın,” dedim.

“Lütfen bizim adımıza Heather'dan özür dile,” dedi
Melinda'ya. “Geziyi iptal edebilseydik, mutlaka davetine
katılırdık.”

Hah, katıksız yalan.

“Anlayışla karşılayacaktır,” diye karşılık verdi Melinda.
“Daha önce de New York'a iş seyahatine gitmiştin, değil mi?”

Başımı salladım. “Orayı çok seviyorum. Yoğun ama çok
canlı.”

“Bu kadar sık seyahat etmekten hiç sıkılmıyor musun,
Dane?” diye sordu Wyatt. “Vienna'nın bunu sorun etmediğini
biliyorum.”

“Buna alışkınım,” dedi Dane ona. “Bu sadece işimin bir
parçası.”

“Merak ettiğim bir şey var,” diye araya girdi Simon.
“o-Verve ismi nereden geliyor?”

Dane'in parmakları kısa bir an için belli belirsiz benimkileri sıktı. "Pek çok seçenekten biriydi," dedi rahat bir sesle. Ancak altında başka şeyler de olduğunu sezmiştim. "Amcan ve ben bir sürü fikir ortaya attık."

Melinda'nın kaşları kalktı. "Amcan mı?"

"Evet, Hugh. Kardeşlerim ve ben uzun yıllar onunla birlikte yaşadık. İyi bir adamdı." Dane bana baktı. "Seni tanısaydı, severdi."

"Bana onun hakkında anlattığın her şeye bakılırsa, eminim ben de onu severdim," dedim.

Zil sesi duyuldu.

Dane telefonunu çıkardı ve güvenlik uygulaması aracılığıyla kamera akışını kontrol etti. "Kent ve Jen."

Yine mi? İçten içe inledim. Bu da kendimi bok gibi hissetmememe neden oldu çünkü kardeşinin onu düzenli olarak ziyaret etmesi Dane için iyi bir şeydi. Sadece Jen'in onun etrafında olmasından hoşlanmıyordum.

"Kent mi?" diye tekrarladı Melinda. "O senin kardeşin, değil mi Dane?" Daha dik oturarak bluzunu düzeltti. "Güzel, bir ara onunla tanışmayı umuyordum. Vienna çok iyi biri olduğunu söyledi."

Evet, ailemi Kent dışında Davenportların geri kalanının pek de hoş insanlar olmadığı konusunda uyarmıştım ama bu konuda fazla ayrıntıya girmemiştim.

Dane başıma bir öpücük kondurduktan sonra odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra ziyaretçilerimizle birlikte döndü. Hem Jen hem de Kent kendilerini aileme tanıtırken kibar ve samimiydiler. Melinda, ben Jen'i selamlarken bana baktı ve karşımdaki esmer kadına verdiğim selamın Kent'e verdiğim kadar sıcak olmadığını fark etmemesini umdum.

Bana mahcup bir gülümseme yolladı. "Özür dilerim. Bahçedeki arabaları görene kadar misafiriniz olduğunu fark etmemiştik."

Melinda, kendisine yöneltilmemiş olsa da özrü elinin tersiyle geçiştirdi. "Bizim için sorun değil. Dane'in ailesiyle ta-

nişmayı dört gözle bekliyordum.” Utanmadan adamı sorgulamaya başladı. Jen’le ne kadar zamandır evliydim? Buradan ne olacaktı? Çocukları var mıydı? Düğün töreni...

Kent onun sorularını kolayca cevapladı, neyse ki meraklı hâlinde en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Wyatt ve Simon’a karşı da aynı şekilde dostça davranıyor, tıpkı Dane’in onlara sık sık gösterdiği rahatlık ve zarafetin aynısını gösteriyordu. Acaba kardeşler bunu Hugh’dan mı almışlardı? Zamanla ikisi de amcalarına benzer hâle mi gelmişlerdi?

Jen de aynı şekilde cana yakındı ancak zaman zaman yüz ifadesi biraz sertleşiyordu... sanki biraz garip hissediyormuş gibiydi. Şirret davranışlarından aileme bahsettiğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Ayrıca her an Bay Hyde’a dönüşüp çılgınca şeyler yapmasını bekliyormuş gibi babamı izlemeye devam ediyordu, bu da beni sinirlendiriyordu. Fark etmesinden endişe ediyordum, bu yüzden ailem gitme vakitlerinin geldiğini söylediklerinde biraz rahatlamıştım.

Ön kapıda onlara el salladım. Dane sonra kolunu belime doladı ve beni oturma odasına geri götürdü.

Kent bana yine mahcup bir gülümseme attı. “Baban ve koruyucu ailenle tanıştığımıza memnun oldum ama yine de rahatsız ettiğimiz için gerçekten üzgünüm.”

“Sorun değil,” diye cevap verdim. “Sonunda sizinle tanıştıklarına memnun oldular.”

“Sizi buraya getiren nedir?” diye sordu Dane.

“İki sebep var diyebilirim,” diye yanıtladı Kent. “Çok önemli değil ama seni isteyken rahatsız etmek istemedim. Birincisi, zaten evli olduğumu biliyorum ama bir bekârlığa veda partisi vermek ister misin diye merak ediyordum.”

Kıs kıs güldüm. “Dane ve parti mi? Çok komiksin.”

Dane kaşlarını çattı. “Herkes parti insanı olmayabilir.”

“Hey, seni yargılamıyorum. Düğün törenini kabul etmene bile şaşırdığımı söylemeliyim.” Kent’e döndüm. “Melinda’nın fikriydi. Bunu kabul etmesini beklemiyordum.”

Evlilik Anlaşması

Jen başını salladı. “Demek kaçarak evlendiğiniz için ailesinden özür dileme yönteminiz bu.”

“Hayır,” dedi Dane. “Kaçtığımız için hiç pişman değilim ve Vienna’yı bu kadar çabuk yanıma aldığım için de özür dilemeye gerek duymuyorum.” Bakışlarını bakışlarına dikerken kolunu bana doladı. “Töreni istiyorum çünkü hayatımızın en önemli gününü kutlanmaya değer görüyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla bol bol kutladık,” dedim imalı bir ses tonuyla.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Biliyorum. Ancak senin de bir tören isteyeceğini biliyorum. Elbiseyi, çiçekleri ve o günü sevdiğin insanlarla paylaşmayı isterdin. O yüzden bunu sana vermek istiyorum. Mutlu olman benim için önemli.”

O kadar yumuşak ve ikna ediciydi ki neredeyse inanacaktım. “Bu kadar nazik ve düşünceli olduğun için teşekkür ederim.”

“Ben nazik ya da düşünceli değilim. Şimdiye kadar aksini söyleyen tek kişi sensin.”

“Bana karşı naziksın. Merak etme, başka kimseye söylemem. Senin kötü şöhretini yerle bir etmeye cüret edemem.”

“Güzel. O zaman ben de insanlara ayak tırnaklarını yediğinden bahsetmem.”

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. “İğrenç. Ayak tırnaklarımı asla yemem.” Ayakları sevmezdim bile.

“Yemediğini biliyorum. Fakat etrafta dolaşıp insanlara nazik ve düşünceli olduğumu söylemeye devam edersen, bu ağzımdan kaçabilir.”

Nefesim kesildi. “Yapamazsın.”

“Yapamaz mıyım?”

“Muhtemelen,” diye mırıldandım. “Belki de o kadar nazik değilsindir.”

“Birbirimizi anladığımıza sevindim.” Dane bakışlarını tekrar kardeşine çevirdi. “Gelmenin diğer nedeni neydi?”

“Gelecek hafta yapacağım bir sunum için konuşma yazmam gerekiyor,” diye yanıtladı Kent. “Okuyup bana ikinci bir fikir verebileceğini umuyordum. Bir şey beni rahatsız ediyor

ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Başka birinin görüşüne ihtiyacım var.”

“Bir göz atarım.”

“Telefonumda var.”

“Ben bize içecek bir şeyler hazırlarken bana okuyabilirsin. Kahve?” diye sordu.

Başımı salladım. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Jen’e kaşlarını kaldırarak soru sordu.

Jen gülümsedi. “Kahve harika olur. İki şekerli, sütsüz.”

Dane dudağıma bir öpücük kondurdu. “Bir dakikaya geliyorum.” Kardeşiyle birlikte odadan çıktı.

Kanepedeki yerimi tekrar aldım ve Jen’in karşısına oturdum. Jen sırtını o kadar dik tutuyordu ki sırtının çoktan ağrıdığına emindim.

Bir bacağına diğerinin üzerine atarak yüzüne gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yapıştırdı. “Ailen çok iyi insanlara benziyor.”

“Öyleler. Çok şanslıyım.”

Boğazını temizledi. “Düğün organizatörlerine hazırlıklara yardımcı olup olamayacağımı sordum. Sana sormamı söylediler.”

“Organizatörler her şeyi halletti, yine de teklif için teşekkürler.”

Gözlerini kısarak beni dikkatle izledi. “Bir şeyleri sabote etmeyeceğim konusunda bana güvenmiyorsun,” diye tahmin etti.

“Evet, güvenmiyorum.” İnkâr etmeye gerek görmedim. Kaltaklık yapmıyordum, sadece aptalca bahaneler uydurarak ne benim ne de onun zekâsını aşağılamaya niyetim yoktu.

“Sanırım bunu anlayabiliyorum. Senden bana bir şans vermeni istiyorum. Sadece yaptıklarımı ve söylediklerimi telafi etmek istiyorum.”

“Neden zahmet ediyorsun?” Sinirlenmeden sordum. “Dü-
nüst olalım, yoksa bu aramızdaki şey sonsuza dek sürecektir.
Benden hiç hoşlanmıyorsun. Bunu her konuşmamızda hisse-

debiliyorum, o zaman neden düğün planlarına yardım etmeyi teklif ediyorsun?”

“Dane benim sadece kayınbiraderim değil, aynı zamanda arkadaşım, hem de uzun zamandır. O benim için önemli. Daha önce bana hiç kızmamıştı. Şimdi bana soğuk davranıyor, her şey ters gidiyor.”

“Sana kızgın olduğu için onu suçlayamazsın.”

“Onu hiç suçlamıyorum. Bu karmaşanın sorumlusu benim ve bunu düzeltmek istiyorum. Arkadaşımı geri istiyorum.”

“Benden hoşlanmama konusundaki kararlılığından vazgeçmediğin sürece bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Beni sevmemen benim için sorun değil ama anlaşılan Dane için öyle. Kendini onun yerine koy. Kent’i bu kadar şiddetle onaylamayan birinin etrafında olmak isteyeceğini zannetmiyorum.” Belki de umurunda olmazdı. Onları birlikte gördüğüm onca zaman boyunca hiç çift gibi davranmamışlardı; el ele tutuşma, sarılma ya da küçük bir “kıvılcım” bile yoktu. Ancak gözlemlediğim kadarıyla aralarında bir saygı vardı. İki yakın arkadaşlarmış gibilerdi.

Kaşlarını çattı. “Yani beni affetmesini istiyorsam seni sevmek mi zorundayım? Bu hiç adil değil. Kimi sevip sevmeyeceğimize her zaman öylece karar veremiyoruz.”

“Birine bir şans vermek yerine ondan nefret etmek için nedenler bulduğun düşünüldüğünde tüm kararı kendin vermişsin gibi duruyor,” diye karşı çıktım. “Bak, sen ve ben asla arkadaş olmayacağız. En azından birbirimize karşı medeni olabiliriz. Hiç değilse onun iyiliği için.”

“Ben ‘medeni’ olabilirim. Dediğim gibi yaptığım hatayı düzeltmek istiyorum. Ancak sen engel olduğun sürece bu gerçekleşmeyecek.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Nasıl engel oluyorum?”

“Yaptığım şeyi telafi etmem için bana bir şans vermeni istiyorum ama vermiyorsun.”

“Yaptığın hatayı düzeltmek için deneyebileceğin pek çok yol var,” diye belirttim. “Sana engel olmayacağım ama tören

planları konusunda da sana güvenmemi bekleme. Başka bir yol bul.”

“Peki sen Dane’le arkadaşlığımı destekleyecek misin?” diye meydan okudu kollarını kavuşturarak. “Onunla bu kadar yakın olmamız seni korkutmayacak mı?”

Korkutmak mı? Ciddi miydi? “İkinizin korkmamı gerektirecek kadar yakın olduğunuzu sanmıyorum.”

“Bunu nerden çıkardın?”

“Çünkü insanlar mutlu anlarını kendilerine en yakın olanlarla paylaşırlar. Nişanlandığımızı söylemek için seni hiç aramadı. Kilisenin önünde durduğumuz zaman seni hiç aramadı. Sana mesaj bile göndermedi. Senin neye inandığının onun için önemsiz olduğunu sana birden fazla kez söylediğini duydum. Bu her şeyi açıklıyor.” Bu durumda onun varlığının beni rahatsız edeceğini öne sürmesi düpedüz saçmalıktı.

Yüzüne gölge düştü. “Onunla bir zamanlar sevgili olmamızdan hoşlanmıyorsun.”

“Sevgili mi? Jenny, bu olay büyütmeye değmeyecek kadar değersiz.”

“Jen.”

“Sen ve Dane yattınız. Bir kere. Ve bitti. Neden bundan daha fazlası olduğunu düşünmemi istiyorsun? Dürüst olmak gerekirse, bundan kişisel olarak ne elde edeceğini anlamıyorum. Tabii ona karşı hâlâ platonik olmayan hisler beslemiyorsan.”

Gözleri buz parçaları gibi parlıyordu. “Ben onun kardeşiyle evliyim.”

Belki de başka bir Davenport’la evlenmek istemişti. Belki de Kent’e razı olmuştu. Ya da belki de geçmişteki tek gecelik ilişkileri veya uzun süreli arkadaşlıkları nedeniyle Dane’e karşı bir sahiplenme duygusu hissetmişti.

“Kent’i seviyorum,” dedi.

Yine de bu, onun kocasına âşık olduğunu ya da Dane’e karşı bir şeyler hissetmediğini ispatlamıyordu.

“Dane’e değer veriyorum, o benim ailemden biri,” diye ekledi.

“Evine gelip karısına bu şekilde davranmak, ailenin aileye yapacağı türden bir şey sayılmaz.”

Jen tam tekrar konuşacağı sırada koridordan gelen ayak sesleriyle sustu. Yüzüne her şey yolunda ifadesi yerleştirirken gerginliğinin hızla duruşunu terk etmesine izin verdi.

Kardeşler kendi aralarında konuşarak çalışma odasına girdiler.

Dane ona kahve fincanını uzattığında tatlı bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler, Dane.”

Dane’in gözleri hafifçe kısıldı. Görünüşe göre kızın numarasını yutmamıştı. Kanepeye çöktü, daha önce yanımdaymış olduğu yeri tekrar alırken kolunu omzuma attı. “İyi misin?”

Suratımı astım ve dudaklarımı titremeye zorladım. “Hayır. Sarıl bana.”

Bana alaycı bir bakış attı.

Kent’in ağzı aralandı. “Onu fazla ciddiye almıyor olman hoşuma gidiyor. Buna ihtiyacı vardı. Kim bilir? Belki mizah duygusunu geliştirmesine bile yardımcı olabilirsin.”

Eh, işte bu pek mümkün değildi. “Mucize beklemeyelim.”

“Mizah anlayışım var. Sadece kolay kolay eğlenemiyorum,” dedi Dane. “Bazı insanlar da en uygunsuz anlara gereksiz mizah katabiliyorlar. Düğün törenlerinde olduğu gibi.”

Bu anı omuzlarımın sessiz kahkahalarla titremesine neden oldu. “Eğer o kadar sinirli gözükmeseydin gülmezdim.”

Kent ona, “Bana hâlâ törenin videosunu izletmedin,” dedi.

Dane cebinden telefonunu çıkardı. “Telefonuma indirdim.”

Gözlerimi kırıştırdım. İndirmiş miydi? Dizüstü bilgisayarına kaydetsem de henüz telefonuma kaydetmemiştim. Dizüstü olmak gerekirse Dane’in belleği bir yere koyacağını ve ilgili kişilere gösterdikten sonra kaydı zihninden sileceğini düşünmüştüm.

Telefonu alan Kent koltukta Jen’e yaklaştı. Videoyu izlerken homurdandı, kıkırdadı ve inanamayarak başını salladı. Aslına bakılırsa Jen de kendine rağmen eğlenerek gülümsemişti.

Kent cep telefonunu kardeşine geri verdi. “Tanrım, Dane, yüz ifaden paha biçilemezdi.”

Dane telefonunu cebine koydu. "Hımm."

"Eh, torunlara göstermeye degecek bir anı olmuş," dedi

Kent.

Tüm irademi kullanarak gülümsememi düşürmemek için çabaladım. Ne çocuk ne de torun olmayacaktı. En azından ikimiz için. On iki aydan kısa bir süre içinde gitmiş olacaktım. Bu onun bu büyük evde tek başına, yıllar geçtikçe daha da yaşlanarak yaşayacağı düşüncesi kadar üzücüydü.

Tek umudum, Hugh'nun aksine, yalnızlığın Dane'i eninde sonunda vurmamasıydı. Pişmanlıklarla yaşamasını, kendisini yalnız ve boş hissetmesini istemiyordum. Boşanmamızdan bir kez bile pişmanlık duymayacak olsa bile onun bu duygulara kapılmasını istemiyordum.

Kent ve Jen kısa bir süre sonra arabalarıyla güvenlik kapılarından çıktıktan sonra Dane ön kapıyı kapattı ve bana döndü. "Sorun nedir? Sakın bir şeyim yok deme. Onlardan saklamakta iyiydin ama seni rahatsız eden bir şey var."

Kaçınılmaz boşanmamızın düşüncesi beni hâlâ biraz üzüyordu. Sadece bu evden ayrılmayacaktım, o-Verve'den de ayrılacaktım. Ve muhtemelen Dane'i bir daha göremeyecektim.

"Jen sana bir şey mi söyledi?" diye zorladı. "Seni üzdümü? Ben odaya geri döndüğümde üzgün görünmüyordun ama o 'ben masumum' ifadesini takınmıştı. Ne söyledi?"

"Üzecek bir şey söylemedi. Sadece yaptığı 'pisliği' düzeltmek istiyor," diye belli belirsiz cevap verdim. Onu ne kadar kötü bir kadın olduğu detayını ekleyip de aralarını olduğundan daha kötü hâle getirmeye niyetim yoktu.

"Ve?"

"Ve düğün planlarına onun da dahil olmasına izin vereceğimi umduğunu söyledi. Ben de telafi etmek istiyorsa başka bir yol bulmasını önerdim."

Gözlerini kırmıştı. "Başka ne oldu?"

"İlginç bir şey yok."

Bugünlerde çok sık yaptığı gibi kişisel alanıma girdi, cüretkâr piç. "Vienna, bana devamını anlat."

İç çektim. “Bir zamanlar çok yakın olduğunuzu, hatta ‘sev-gili’ olduğunuzu ima ederek beni aşağılamaya çalışıyordunuz. Benden hoşlanmama konusunda bu kadar ısrarcı olmayı bırakmasını ve medeni olmayı denemesini önerdim. Asla bilemeyiz, belki de tavsiyemi dinlemeyi seçer.”

“Peki, seni üzen Jen değilse, neydi? Şu andan itibaren birbirimize karşı dürüst olacağız, unutma. O yüzden söyle bana.”

“Sadece aptallık ettiğimi söyleyeceksin.”

Kaşlarını çatı. “Sana asla aptal demem.”

Bir nefes verdim. “Tamam. Sen bilirsin. Kent videonun torunlara gösterilecek bir şey olacağıyla ilgili öylesine bir yorum yaptığında, senin için bunların hiçbirinin olmayacağını düşündüm. Sonsuza dek bu kocaman evde tek başına kalacaksın. Yıllar sonra bile tek başına kalacağını düşünmek beni üzdü. Bunun aptalca olduğunu biliyorum çünkü bunu kendin istiyorsun, o yüzden devam et. Bana aptallık ettiğimi söyle.”

Çelik gibi sert, kara gözleri yumuşamaya başladı ve kaşları yavaşça çatıldı. “Vienna,” diye fısıldadı iç çekerek. Saçlarını okşamak için ellerini kaldırdığında bakışları dudaklarıma kaydı ve alevlendi. Gözleri kararırken içinde bir yerlerde aynı ısıltı vardı.

Hava gerginleşirken dengesiz bir nefes aldım. Midem bulandı ve sinirlerim altüst oldu. Nabzımın hızlandığını, heyecanın midemde alevlendiğini hissettim.

Kıpırdamadan durdu, burun delikleri açılırken kasları gerildi. Kendisiyle mücadele ettiği açıkça görülüyordu. Görünüşe göre sağduyu galip geldi çünkü elini indirdi ve bir adım geri çekildi. Rahatlamış mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim.

Cinsel gerginliği yatıştırmak için anlamsız bir konuya sarıldım. “Her neyse, ailemle yemeğimizin iyi geçtiğini söyleyebilirim. Giderken bizim için endişeli görünmüyorlardı.”

Başını öne eğdi. “Onlara bana ailem hakkında soru sormalarını söyledin, değil mi?”

Yakalandım. “Soracaklarını tahmin ediyordum, sonuç-

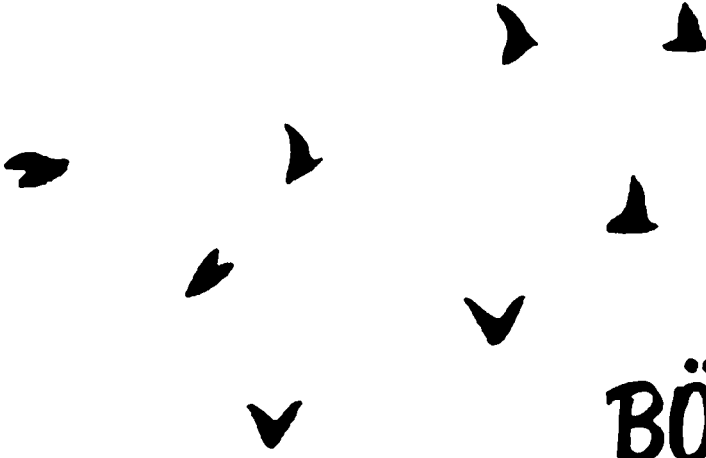
çok çoğu kişi için kırmızı çizgi olmayan bir konu. Ben sadece bunun senin için hassas bir konu olduğunu söyledim, tıpkı Simon'a Corrine'den ya da annesinden bahsetmemeni istediğim gibi. Kendini rahatsız hissetmeni istemedim."

Yüzü yumuşak ve ifadesiz bir hâl alırken tüm duygular gözlerinden süzüldü, ifadesi yeniden sertleşti. "Dikkatli olmalısın, Vienna."

"Dikkatli mi?"

"Ben çok bencil bir adamım. Bu kadar tatlı olmaya devam edersen, buna alışırım ve kaybetmek istemeyebilirim. O zaman ikimizin de başı belaya girer." Bu sözlerle birlikte beni antrenin ortasında ağzım bir karış açık bırakarak uzaklaştı.

Evet, bu adam beni kesinlikle alkole sürükleyecekti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Cumartesi sabahı oturma odasına giren Dane, kanepeye yığılmış hâldeki beni görünce kaşlarını çatı. “Yine somurtuyorsun.”

Ona sinirli bir bakış fırlattım. “Şu anda kendimi yargılayacak havada hissetmiyorum.”

Önümde durdu. “Sorun nedir?”

“Hayvanat bahçesine gitmek istiyorum.”

“Ne yani, sekiz yaşında mısın?”

“Hey, orası sadece çocuklar için değil. Yetişkinler de gidiyor, biliyorsun.”

“Peki sorun ne?”

“Benimle gelecek kimse yok.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Simon çalışıyor, Ashley’nin Tucker’la planları var, Hanna hafta sonunu Long Island’daki kız kardeşiyle geçiriyor ve koruyucu ailem Heather ve Junior’la alışveriş merkezine gidiyor.”

“Hayvanat bahçesine gitmek için neden bu kadar heveslisin?”

“İnternette Pallas kedilerini yeni getirdiklerini söyleyen haberi gördüm. Onları çok seviyorum, daha önce hiç yakından görmedim.”

“Ne olduklarını bile bilmiyorum.”

Ona göstermek için telefonumdaki haberi açtım. “İşte. Çok sevimli değiller mi?”

“Biraz bile değiller.”

Dudaklarımın büzüldüğünü hissettim. “Biliyor musun? Şu anda senin negatifliğine ihtiyacım yok.” Ayağa kalktım. “Sonra görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Hayvanat bahçesine.”

“Tek başına mı?”

Kapıya doğru yöneldim. “Evet.”

Ağır bir iç çekiş. “Birkaç şeyi halletmem için bana on dakika ver. Seninle geleceğim.”

“Komik.”

“Ben şaka yapmam, unutma. On dakika.”

Durdum ve dönüp ona baktım. “Bekle, hayvanat bahçesine mi geleceksin?”

Bana doğru gelirken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Hayvanlara karşı bir nefretim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Ama sen sıradan aktiviteler yapmazsın ki. Süslü restoranlar, galalar ve şarap tadım etkinliklerine katılıyorsun.”

“Evet, çok sıkılacağımı düşünüyorum ama yalnız gitmeni istemiyorum.”

Gerçekten ciddi miydi? Ciddi olamazdı. “Ama çok yoğunsun.”

“Birkaç saatliğine işten uzaklaşırsam eminim şirket batmaz.”

Sırtım dikleşti. “Tamam, şimdi beni korkutmaya başladın. Hasta değilsin, değil mi? Çünkü ben iyi bir hastabakıcı değilim.” Hasta görünmese de belirtiler her zaman gözümüzün önünde olmayabiliyordu.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. “Haydi, hazırlan.”

“Bu gerçek mi? Benimle hayvanat bahçesine mi geleceksin?”

“Gideceğimi söyledim, değil mi? On dakika,” diye hatırlattı bana.

Evlilik Anlaşması

Hayvanat bahçesinin girişine doğru yürürken uzun kollu tişörtümün kırılganlığını düzelttim. “Havanın hafif esintili olmaması hoşuma gidiyor. Eğer havalar çok sıcaksa hayvanlar genellikle binaların içine ya da gölgeli yerlere saklanma eğiliminde oluyorlar, bu yüzden onları o kadar çok göremiyorsun.”

Yetişkin bir kadın olmama rağmen heyecandan karnıma ağrılar girmesine engel olamıyordum. Hayvanat bahçesini seviyordum. Manzaraları, kokuları ve sesleri seviyordum. Rahat atmosferi ve yapılacak çok fazla şey olması, size istediğiniz kadar az ya da çok şey yapma seçeneği bırakması hoşuma gidiyordu. Dane’in muhteşem poposunu saran kot pantolonu ve göğsündeki kasları sıkıca saran tişörtüyle yanımda olması her şeyi daha da güzelleştirmişti.

Elbette o benim gibi gergin değildi. Sıkıntıdan patlayacağına düşünmesi, benimle gelme teklifini daha da tatlı hâle getirmişti.

“Bu cidden gerekli miydi?” diye sordu, taşıdığı soğutucu çantaya bakarak. “Eminim buralarda yiyecek bir şeyler satıyorlardır.”

“Satıyorlar ama kendi öğle yemeğimizi götürürsek daha iyi olacağını düşündüm. Restoran kuyrukları genellikle çok uzun oluyor. Çantayı taşımamı ister misin?”

Bana attığı karanlık bakış tamamen rencide olmuş bir alfa bakışıydı. Sanki onu hadım etmeye çalışıyormuşum gibiydi.

Gülümsemeye çalışarak ellerimi kaldırdım. “Sadece soruyordum.”

Giriş ücretimizi ödeme teklifim de aynı hızla reddedildi. İtirazlarıma aldırmadan ikimizin de bilet parasını ödedi.

Güvenlik kontrol noktasını geçip turnikelere doğru yürümeye başladığımızda Dane kaşlarını çattı. “Neden bana tuhaf tuhaf bakıp duruyorsun?”

“Hasta olmadığına hâlâ ikna olmadım,” diye cevap verdim. “Ateşin falan olmadığına emin misin?”

Bana bir başka alaycı bakış daha gönderdi.

Nihayet hayvanat bahçesinin içine girdiğimizde yolumuzun üzerinde duran bir panodan aldığımız haritaya baktık. “Görmek istediğin şeyler nerede?” diye sordu.

“Onlar şey değil, yabani kediler. Doğrusunu söylemek gerekirse Pallas kedileri. Hayvanat bahçesinin güney tarafındalar.” Haritada bulduğum bölgeyi gösterdim. “Yolumuzun sonunda olduğu için oraya varana kadar çalı köpeklerini, leoparları ve kızıl pandaları da görmeyi çok istiyorum.”

“Hayvanat bahçelerinde çalı köpekleri olduğunu bilmiyordum.”

Bunu söyleme şekliyle ilgili olarak, “Daha önce hiç hayvanat bahçesine gittin mi?” diye sordum.

Başını haritadan kaldırmadı. “Yedi yaşımdayken bir okul gezisinde gitmiştim ama pek bir şey hatırlamıyorum.”

Sertçe yutkundum. İçimde merhamet duyguları kabardı. Ailesi onu ve kardeşlerini her türlü yere götürebilecek kadar varlıklı olabilirdi ama bir sebeple onların sık sık günübirlik geziler gibi “aile vakti” yaşamadıkları izlenimine kapılıyordum.

Herhangi bir sempati gösterisinin hoş karşılanmayacağını bilerek sordum, “Peki ya sen? Hangi hayvanları görmek istersin?”

“Hiçbirini.”

“Hadi ama, sevdiğin en az bir hayvan olmalı.”

Omuz silkti. “Gergedanlar.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Onlar da tıpkı senin gibi. Büyüleyici, kendinden emin ve huysuz.” Sola döndüm. “Hadi, bu taraftan.”

Kaldırım boyunca yürürken birçok kafesin önünden geçtik. Plastik çitlerin yakınında çok sayıda insan toplandığı için içlerine iyice bakmak ya da düzgün fotoğraflar çekmek her zaman kolay olmuyordu. Ancak Dane’in kalabalığın dağılmasını sağlama konusunda yeteneği vardı, insanlar yırtıcı bir hayvanın geldiğini hissetmiş gibi onun yolundan çekilme eğilimindeydi. Ardından beni ön tarafa yönlendiriyordu ki bu çok iyiydi.

Bazı hayvanlar uyukluyordu. Bazıları volta atıyor ya da oturup yemek yiyordu. Diğerleri oynuyor, koşuyor ve yüzüyordu.

Dane ve ben, heyecanlı bir sabah yaşıyorduk. Keskin kokulu maymun kulübesinde yürürken nefesimizi tuttuk. Penguenin soğuk havasında titreyerek onların beslenmesini izledik. Kokuşmuş bir göt gibi kokan yarasa mağarasında hızlı bir tur attık. Nihayet Dane, yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı.

Bir koruma gibi yanımda durmak yerine, bir şeyleri işaret etti, bilgi işaretlerini okudu, sorular sordu, benim için görülmesi zor hayvanları buldu. Eğlendiğini söyleyecek kadar ilerletmezdim ama ilgisini çektiğinin farkındaydım. Bir yerlerde birkaç *selfie* çektiğimde bile şikâyet etmedi.

Hayvanat bahçesine sadece bir kez gittiğini ve bu deneyimi neredeyse hiç hatırlamadığını bilmek beni üzse de bazı hayvanları ilk kez doğru düzgün gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek hoşuma gitti. Onları televizyonda görmekle aynı şey değildi.

“Şu yavru mirketlere bak.” Birkaç fotoğraflarını çektim. “Dane, bu kadar sevimliliğe dayanamıyorum. Bana şu anda kalbinin erimediğini söyleyemezsin.”

“Söyleyemez miyim?”

“Hayır. Yetişkinleri bile sevimli.”

“Hımm.” Onlara bakışında garip bir şekilde sevimli bir şey vardı. Sanki onlara bakarken bile ne hissetmesi gerektiğinden tam olarak emin değilmiş gibiydi.

“Toplu şekilde dolaşan mirketlere aslında çete denildiğini biliyor muydun?”

“Çete mi?”

“Evet.” Atkuyruklu küçük bir çocuğun Dane’e bir masal prensiymiş gibi baktığını fark edince dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. “Küçük bir kız gözlerini dikmiş sana bakıyor,” diye fısıldadım.

“Ve arkandaki adam da kışına bakıp duruyor.” Dane söz konusu popoyu avuçladı. Cesur piç. “Onu öldürmeden gidelim.”

“Bir fotoğraf daha-”

“Bugün bitmeden telefonunda hiç yer kalmayacak. Hadi gel.” Bileğimden tuttu ve beni bir sonraki bölüme doğru götürmeye başladı.

Nefesim kesildi. “Şuraya bak, zebralar! Ah, onlar...bir saniye.” Arkamı döndüm. “Daha sonra fotoğraflarını çekeceğim.”

Dane bana baktı, gözleri gülümsüyordu. “İkisi çiftleşmediğinde mi demek istiyorsun?”

“İffetli biri sayılmam, tamam ama hayvanların çiftleşmesini de izleyemem. Garip hissettiriyor. Bebekleri leylekler doğuruyormuş gibi yapmayı seviyorum. Ahh, baksana buradan flamingoları görebiliyorum. Doğal olarak pembe olmadıklarını biliyor muydun? Beyazdan pembeye dönüşmelerine sebep olan şey beslenmeleri.”

“Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Bu gizem beni yıllardır rahatsız ediyordu.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Az önce espri yapmaya mı çalıştın?”

Kaşları birbirine yaklaştı. “Seni güldürmek isteseydim, güldürebilirdim.”

Gülümsememe karşı koyarken dudaklarımı birbirine kenetledim. “Tabii ki güldürebilirsin.”

İç çekerek başını salladı. “Sadece yürümeye devam et.”

Bileğime doladığı parmakları aşağı kayarak benimkilerle birleştiğinde kalbim aptalca bir çarpıntı geçirdi. El ele dolaşırken birçok hayvana daha baktık.

Sonunda Pallas’ın kedi kafesine ulaştığımızda düpedüz heyecanlanmıştım. Bir keresinde onlar hakkında izlediğim belgeselde beni tamamen büyülemişlerdi. Dünyanın en etkileyici kedileri olarak tanımlanıyorlardı çünkü yüzlerinde hep acayip mimikler oluyordu.

Bir tanesi kayanın üzerine kıvrılmış, her şeye ve herkese sanki tamamen onun aşağısındaymış gibi bakıyordu. Kimse “küçümseme” ifadesini kediler gibi yapamazdı. “Onu eve götürmek istiyorum.”

Arkamda, Dane bir elini kalçama koydu. “Neredeyse gördüğün her hayvan için bunu söylüyorsun.”

Biri plastik çite vurduğunda kedi üst dudağını geriye doğru çekti.

Kıkırdadım. “Bu kediler neden bu kadar şaşırtıcı?”

“Tuhafı.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” diye araya girdi yanımızdaki kadın. Gözlerinde Dane’e yönelttiği cinsel bir açlık vardı. “Gözleri o kadar insana benziyor ki beni korkutuyor.”

Burnumu çektim ve kedinin fotoğraflarını çekmeye başladım, kadının Dane’le sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuşmasını görmezden geldim.

Bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmak can sıkıcı mıydı? Ah, evet. Fakat Dane’in başkasıyla birlikte olan bir adamla flört eden birine asla saygı duymayacağını bilmenin rahatlığını yaşıyordum. Bu yüzden kadının onun ilgisini çekeceği ihtimalini düşünüp endişelenmeme gerek yoktu.

“Diğer Pallas kedilerinden hiçbirini göremiyorum,” dedim. “Sen görebiliyor musun?”

Arkamdan bana doğru yaklaşarak çenesini omzuma dayadı. “Hayır. Muhtemelen içerideler. Bunun fotoğrafını çekmeyi bitirdin mi... ayrıca bunun bir kedi olduğundan emin misin?”

“Eminim. Bahse girerim adı Dane’dir.”

“Ne?”

“Huysuz yaratıklar için mükemmel bir isim.”

Dişlerini kulağıma geçirdi. “Şimdi yemeye hazır mısınız?”

“Evet. Sonra gidip gergedanları ve kırmızı pandaları bulacağız.”

Açık piknik alanındaki çimlerin üzerine yerleştik ve öğle yemeğimizi yedik. Menüümüzde sadece sandviçler, patates cipsleri, su, taze meyve ve mini çikolatalı kekler olsa da hepsi oldukça lezzetliydi.

Bittiğinde çöplerimizi kullan-at yemek çantasına tıktırdım. “Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim.” Yan yatmış, dirseğiyle destek alarak uzanan sahte kocama baktım. “Eğleniyorsun. Kabul et bunu.”

“Hayvanlara verdiği tepkileri izlemek ilginç. Bir şempan-

ze sana göz kırptığında kızardın. Bir peygamber devesi tek bacağını oynattığında tepeden tırnağa irkildin. Bir yarasanın öfkeyle sana doğru uçuşunu düşündüğünde cıyakladın. Üstelik sana doğru uçmamıştı bile.”

“Nefretini hissettim.”

Başını iki yana salladı. “Sadece sen, Vienna. Sadece sen.”

“Hadi ama, dürüst ol. Düşündüğün kadar sıkılmış olamazsın.”

“Hımm.”

Biraz gönülsüz bir cevap olsa da anlamıştım. “Kabul ediyorum, elimden geleni yapıyorum.” Başımı eğdim. “New York gezisinin sadece işle ilgili olması gerekmediğini söylerken ciddi miydin, yoksa bunu Simon’ın hoşuna gitsin diye mi söyledin?”

Bana şüpheyile baktı. “Neden? Nereye gitmek istiyorsun?”

“Doğal Tarih Müzesi’ne. Senden benimle gelmeni istemiyorum, istemeyeceğini biliyorum. Sadece gidebilmem için bana birkaç saat müsaade edersin diye umuyordum.”

Kaşları birbirine yaklaştı. “New York’ta tek başına dolaşamazsın.”

“Neden? Orası bir savaş alanı değil, bir şehir.”

“Tek başınayken başına her türlü şeyin gelebileceği bir şehir. Eğer gitmek için zaman bulabilirsek, gideriz.”

“Biz mi?”

“Biz.”

Elimi ağzıma götürdüm. “Tanrım, gerçekten ölümcül derecede hastasın, değil mi? Ne kadar kötü? Şimdiden anma konuşmalarını seçmeli miyiz?”

Saçımı çekiştirdi. “Şımarık.”

Hayvanat bahçesindeki yürüyüşümüze devam etmeye hazır olduğumuzda, elimizdeki çöp torbasını çöpe attım. “Tuvaleti kullanmam lazım. Sen?”

“Hayır, böyle iyiyim.”

“Haritaya göre en yakın tuvalet şurada,” dedim yakındaki restorani göstererek.

Beni girişe kadar götürdü. “Ben burada bekleyeceğim. Uzun sürmesin.”

Ne yani, orada ayak tırnaklarıma oje sürmeyi planladığımı falan mı sanıyordu? Başımı iki yana sallayarak içeri girdim. Tam da beklediğim gibi mekân öğle yemeği siparişi veren ve boş masa arayan insanlarla doluydu. Evet, önceden paketlenmiş bir öğle yemeği getirerek doğru bir seçim yapmışım.

Hızlıca tuvalete gidip işimi hallettikten sonra restorana geri döndüm. Elinde yiyecek ya da içecek tepsi olan birine çarp-mak istemediğimden, insan kalabalığının arasından dikkatlice ilerledim.

Uzun boylu ve iri yapılı bir adama, “Affedersiniz,” dedim. Özür dileyerek yolumdan çekildiği an midem bulanmaya başladı. Owen sadece bir metre ötemde duruyordu ve bana bakı-yordu. Lanet olsun.

“Vee,” dedi şaşkınlıkla ve sertçe yutkundu.

Ona garip bir şekilde başımı salladım. “Owen.”

“Sen... iyi görünüyorsun-”

“Baba, çatala ihtiyacım var.”

Önünde bir tabak yemekle yakındaki masada oturan küçük bir kızı görmek için döndüm. Owen’ın bir zamanlar bana fotoğrafını gösterdiği küçük kızdı.

“Üzgünüm, tatlım.” Owen ona plastik çatal bıçağı uzattı ve sonra bana zayıf bir gülümseme sundu. “Bu benim kızım.”

“Merhaba,” derken kendimi oldukça rahatsız hissettim.

Çatalını bana el sallamak için kullandı, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Zorla gülümsedim. “İkinize de iyi günler.”

“Bekle, Vee. Buraya kiminle geldin?”

İçimi çektim. “Owen, sadece küçük kızınla eğlenmeye odaklan. Tamam mı?”

“Hâlâ fark etmedin mi?” diye sordu ben omuz silkmeye çalışınca.

“Neyi?”

“Davenport’la evlenmenin bir hata olduğunu,” dedi kızının

duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. “Çünkü eğer fark etmediysen bile eninde sonunda fark edeceksin.”

“Beni ve hayatımda olup bitenleri unut, Owen. Kendi hayatını düzeltmeye odaklan.”

“Beni o-Verve’den menettirdiğini sana söyledi mi? Birkaç hafta önce seni görmek için oraya gittim. Güvenlik kontrol noktasını bile geçemedim. Sana söylemedi, değil mi? O zaman muhtemelen o gün beni arayıp bir daha karısına yaklaşmaya çalışırsam işimi kaybedeceğimi söylediğini de söylememiştir. ‘Vienna’ değil. Karısı. Sanki sen bir tür eşyaymışsın gibi.”

Şakağımı ovuşturdum. “Owen-”

“Sana zarar verecek, Vee. Muhtemelen bunu isteyerek yapmayacak. Hatta canını bile yakmak istemeyecek. Yine de yapacak çünkü onun gibi insanlar böyle yapar. İncitirler. İhanet ederler. Kendi isteklerinin ötesini düşünmezler.”

“Yine mi aynı şey? Ciddi misin?” Başımı salladım. “Ben artık gidiyorum.” Onu ittim ama kolumu tuttu.

“Bekle, ben-” Bir anda sözünü kesti, gözüne bir şey takılınca dudakları aralandı.

Bakışlarını takip ettiğimde Dane’in bize doğru geldiğini gördüm, gözleri sert, ifadesi soğuktu.

Owen kolumu bıraktı ve sanki onu gelecek olan kişiden korumak istercesine kızının oturduğu masaya doğru bir adım attı.

Dane önümde durdu. “Neden bu kadar uzun sürdüğünü görmeye geldim,” dedi bana ama gözleri Owen’daydı.

Dane’in tüm dikkatini çekmek için tişörtünü göğsünün üzerinden tuttum. “Çocuğu şurada oturuyor,” dedim ona, sesim kısıktı. “Onun iyiliği için buradan uzaklaşabilir miyiz?” Bana o gözünü kırpmadan bakan avcı bakışıyla baktığında bile hiçbir şey söylemedi. Gerginlik havayı yoğunlaştırırken beni sarmaladı. “Lütfen, Dane.”

Yüzünde bir şey titredi. Uzandı ve parmaklarımı tişörtünden çekti. Elimi bırakmak yerine sıkıca kavradı. “Hadi gel.”

Şükürler olsun. Eski sevgilime dönüp bakmadan, Dane’in beni restorandan çıkarmasına izin verdim.

Evlilik Anlaşması

Dışarıda bana döndüğünde ifadesi hâlâ soğuktu. “Ne istiyormuş?”

“Seninle evlenmemin bir hata olduğunu söyledi. Onu gerçekten o-Verve’den men mi ettirdin?”

“Evet. Seni orada taciz etmeyeceğine güvenmiyordum. İnsanların gelip sana laf atacağından endişe etmeden işini yapmaya devam edebilmen gerekiyor. Orada kendini güvende hissetmeni istiyorum.”

Orada kendimi hep güvende hissetmiştim. Yakın zamana kadar. Elbette fiziksel bir tehlike altında olduğumu düşünmüyordum, sadece aptal insanlar tarafından rahatsız edilme riski altındaydım. Söz konusu aptalları düşünerek, “Yasaklanan başka biri var mıydı?” diye sordum.

“Travis, Hope, Heather ve Owen’in müstakbel eski karısı.”

“Neden Tiffany?”

“Seni rahatsız edeceğinden şüpheleniyordum. Sadece risk almak istemedim.”

“İsimlerini güvenliğe verdiğinden beri herhangi biri içeri girmeye çalıştı mı?”

“Sadece Hope.”

“Eminim girmesine izin vermediklerinde çok sinirlenmiştir.” Ve muhtemelen çok utanmıştır.

“Evet, öyle oldu. Fakat ona binadan uzak durmasını söylemiştim. Eğer dinleseydi, böyle bir şey olmazdı.”

Başımı öne eğdim. “Owen’i gerçekten kovdurmaya çalışmazsın, değil mi?”

Dane yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Bunun cevabını zaten biliyorsun.” Elimi çekiştirdi. “Hadi ama. Hâlâ o kırmızı panda şeylerini görmek istiyorsun, değil mi?”

“Onlar şey değil.”

“Onlar panda değil.”

Eh, bu doğru sayılırdı. Her neyse. Sonunda kafeslerine ulaştığımızda hayal kırıklığına uğradım çünkü sadece bir tanesi dışarıda görünüyordu ve lanet olası bir ağacın o kadar yukarısındaydı ki sadece kafasının bir kısmını görebiliyordum.

Daha iyi görebilmek için telefonumla pandayı yakınlaştırmaya çalışsam da çabalarım boşunaydı. “Onu zar zor görebildiğim için çok üzgünüm.”

Dane elini sırtımdan yukarı kaydırды ve boynumun kıvrımına koydu, muhtemelen bunun omurgam boyunca dans eden boş bir ürperti gönderdiğinin farkında değildi. “Sakin ol.”

“Neden?”

“Çünkü ensede sivrisineğe benzeyen bir şey var.” Atkuyruğumu kenara çekti ve üzerime konan böcek her neyse onu uzaklaştırdı. Başparmağı enseme gezinerek derimin karınca-
lanmasına neden oldu. “Seni ısırılmış gibi görünmüyor.”

Boğazımı temizledim. “Teşekkürler.” Yüzüme umursamaz bir gülümseme yerleştirerek ona döndüm. “Hadi gidip senin ruh hayvanlarını bulalım, olur mu?”

“Neyimi?”

“Gergedanlar.”

Hayvanat bahçesinde onlardan epeyce olduğu ortaya çıkmıştı. Uyanık olan iki gergedan etrafta dolaşıyordu, henüz bebek olan minik gergedanı gördüğümde kalbim eriyip yapışkan bir yığın hâline geldi. Yavru gergedanların bu kadar sevimli olabileceğini gerçekten hiç düşünmemiştim.

Çitlere yaslandım, büyülenmiş gibiydim. Görünüşe göre biraz fazla uzun süre seyretmişim çünkü Dane sonunda bir kolunu belime doladı ve beni bedenlen oradan uzaklaştırdı.

Daha sonra sürüngen evinin etrafında dolaştık. Yılanların kötü efendilerinin varlığına tepki gösterip göstermeyeceğini merak etsem de hiçbirini fark etmiş gibi değildi. Hayvanat bahçesine kısa bir ziyarette bulunduktan sonra temalı hayvan parkurlarını takip ettik ve interaktif sergilere göz attık. Biraz çabaladıktan sonra bir şekilde Dane’i açık hava amfi tiyatrosundaki deniz aslanı gösterisini izlemeye ikna etmeyi başardım. Pek eğlenmiş gibi görünmese de dondurmasının tadını çıkardı.

Daha sonra, hediyelik eşya dükkânında yürürken, bakışlarımı geniş alanda gezdirdim ve birçok ürünü inceledim. Üze-

rinde Pallas kedileri olan bir magneti fark ettiğimde iki kere düşündüm. Onu vitrinden aldım ve fiyatını kontrol etmek için ters çevirdim.

Dane iç çekti. “Bunu istiyorsun, değil mi?”

“Kim istemez ki?”

Elimden kaptığı anda kasaya doğru ilerledi. Magnet için ödeme yaptıktan sonra onu elime tutuşturdu. “Al bakalım.”

Huysuz ve kaba davranışından hiç rahatsız olmadığım için gülümsedim. “Çok nazıksın.”

Bana kaşlarını çatı. “Ben nazik değilim.”

“Ama yaptığın oldukça nazikçeydi. Haydi, son derece sade buzdolabın yeni dekorasyonunu bekliyor.”

Otoparkta onun Aston Martin’ine yönelip yanına ulaştıktan sonra içine yerleştik. Sam’in bize şoförlük yapmasına o kadar alışmıştım ki Dane’in bizi bir yerlere götürmesi garip gelmişti. Yine de hoşuma gitmişti. Onu araba kullanırken izlemeyi seksi bulmamın altından nasıl kalkabileceğini bilmiyordum ama... sadece çok odaklanmış, rahat ve kontrolü tamamen elinde tutuyor gibi görünüyordu. Hoşuma gitmişti.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedim geri geri giderken. Kolu koltuk başlığımın arkasına sarılmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Belki bir şey istiyordum.”

Gerildim. “İyilik” konusundaki fikirleri sıra dışı olabilirdi. “Ne gibi?”

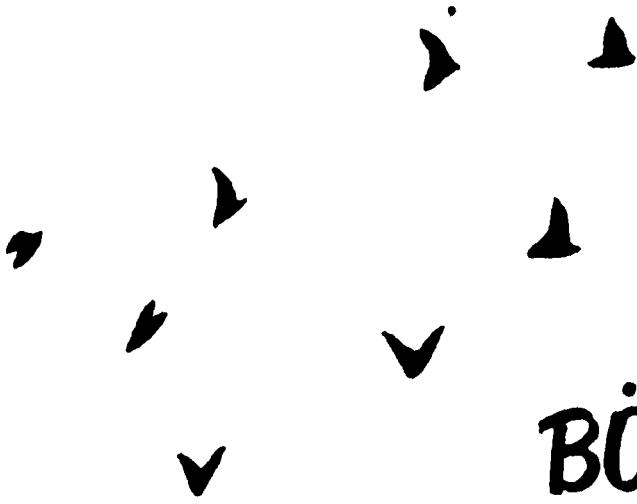
“Belki, dedim.”

“Beni tedirgin etmeyi seviyorsun, değil mi?”

Vites değiştirdi ve ilerledi. “Vienna, bunu herkese yapmayı seviyorum.”

Duzenleme

Ny.Ozlem

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Geç kalmıştım. Nadiren geç kalırdım. Dün gece iyi uyuyamamıştım. Bir sebebi yabancı bir yatakta yatmamdı, otelin yatağı her ne kadar harika olsa da uyumama yardımcı olmamıştı. Diğer bir sebebiyse gecenin köründe uyanmak zorunda kalmamdı. Beni uyandıranın bir kâbus olup olmadığını bile hatırlamıyordum.

Saatlerce uyanık kalmıştım. Sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçmiş ve New York manzarasını gören pencerenin yanına oturmuştum. Şimdi de yorgun ve sersemlemiş bir hâlde, birazdan başlayacak konferansa hazırlanmak için yatak odasında dolaşırken her zamanki kadar pratik olmakta zorlanıyordum.

Saçım ve makyajım nihayet bitmişti ve iç çamaşırlarımı giymiştim. Tek yapmam gereken üzerime elbisemi geçirip topuklu ayakkabılarımı giymekti. Kahvaltı edecek zamanım olmayacaktı, bu da çok kötü olmuştu. Belki asansör yolculuğu sırasında bir elma falan yiyebilirdim.

“Vienna, dosyayı gör-” Dane kapı aralığında aniden durdu.

Anlık refleksle cıyaktım. Tam karşısında lanet olası sutyenim ve külotumla duruyordum! Üstümü örtmek için elime alabileceğim yakında bir şey de yoktu. “Kapıyı çalamaz mısın?”

Karanlık, düşünceli gözleri üzerimde geziniyor, bana öyle dikkatle odaklanıyordu ki saç diplerimin diken diken olduğunu hissettim. Kendimi kapana kısılmış hissederek kıpırdamadan durdum. Rahatsız ve korunmasız hissediyordum. Hava, vücudumu geren elektriksel bir gerilimle doluydu.

Bir santim bile hareket etmedim. Hareket edemezdim. Bakışlarındaki bariz sıcaklık yüzünden olduğum yere çakılmış gibiydim. O anda ifadesinde oldukça yırtıcı olan bir şeyler vardı. Kendimi tehdit altında değil de avlanmak üzereymiş gibi hissetmeme neden olan bir şey. Yine de midemde tehlikeli derecede kötü bir açlık belirdi.

Tıpkı bir av gibi donup kaldığımı fark ettiğimde bu gururu mu incitti. Kolay kolay gözüm korkmaz ya da sinirlenmezdim. Fakat, şimdi gerçekten sinirlenmiştim.

Daha önce hiç kimse bana böylesine açık bir ihtiyaç ve cüretkâr bir sahiplenmeyle bakmamıştı. Sanki bu çok doğal bir durummuş da bunu yapmak onun hakkıymış gibiydi.

Bu hakkı değildi. Hem de hiç. Bunu söylemeye cesaret edemedim, aksi hâlde ortada meydan okumaktan başka bir şey olmayacaktı.

Gözleri benimkilerle kilitlendi, hâlâ sıcak ve açtı. “Çoktan giyinmişsinizdir diye düşündüm. Genelde zamanında hazır olursun.”

“Sadece bir dakikaya ihtiyacım var,” diye mırıldandım.

“Anlıyorum.” Bakışlarını bir kez daha üzerimde gezdirdikten sonra odadan çıktı.

İçimden titrek bir nefes çıkıverdi. Hızla gömleğimi kaparak üzerime geçirdim, bu küçük ifşa olma saçmalığını aklımdan çıkarıp gününe devam etmeye kararlıydım. Fakat nabzım hızla atarken ve vücudum yanarken bunun o kadar kolay olacağından emin değildim.

Sonunda giyinip gitmeye hazır olduğumda, oturma alanına doğru ilerledim ve Dane’i orada dikilirken buldum, yüz ifadesi özenle donuktu. Tamam. Birbirimize tek kelime etmeden çıktık.

Asansörde aşağıya inerken yolculuğumuz... ilginçti. Kapılar kapandığı anda hava uğulduyor ve yoğunlaşıyor gibiydi. Onu hiç bu kadar yakından gözlemlememiştim. Kokusunu, vücudunu, yaptığı her hareketi sanki ilk kez görüyormuşum gibiydi. Sanki cinsel radarım tamamen ona odaklanmıştı.

Hormonlarım çıldırdı, gerilim artarak içimdeki kadınsı her şey ona doğru uzandı. Dürüst olmak gerekirse, sanki göz ziyafeti vücudumu hazır hâle getirmiş gibiydi.

Konferans boyunca onun yanında oturdum. Sinir uçlarım o kadar ham ve hassastı ki küçük dokunuşları, sadece kolunun benimkine değmesi bile vücudumun tepki vermesine neden olabiliyordu. Bir heyecan kıvılcımı omurgamdan yukarı fırlıyor ve tenimde küçük dikenlerin dolaşmasına neden oluyordu.

Cinsel heyecanın kısa sürede azalacağını düşünsem de gün boyunca içimde “kaynamaya” devam etti. Elinin sırtıma, dirseğime ya da kalçama her dokunuşu sadece bunu körüklüyor gibiydi.

Bu nedenle, akşam yemeğinden sonra otel süitimize döndüğümüzde sıcak bir karmaşanın içindeydim. Toplantı sonrası için hızlıca odamda üstümü değiştirirken kendimi rahatlatacak yeterli zamanım olmadığından yakındım. Bu kesinlikle libidomu yatıştırırdı.

Şık kırmızı bir elbiseyle odadan çıktığımda yanağındaki bir kas kıpırdadı ve çenesi sertleşti. Bir an için üstümü değiştirmemi isteyeceğini sandım. Beni odadan dışarı çıkarırken kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı.

Tabii ki, davet sırasında mutlu evli çift rolünü oynadık. Bu, nihayet ustalaştığımız bol miktarda zevkli flört anlamına geliyordu. Ancak kimyamız bu kadar elektrikliyken “rol yapmanın” çok daha zor olduğu da ortaya çıkmıştı. Geçmişte bunu bir kenara bırakabildiğim, arka plana iterek her şey yolundaymış gibi davranabildiğim zamanlar olmuştu. En azından bu konuda bir noktaya kadar başarılı olmuşum. Bu gece öyle

değildi. Çok gergindim. Bana dokunduğunda zıplamamak ya da gerilmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu.

O benzer bir mücadele veriyor gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. Yine de ara sıra kulağıma fısıldadığımda ya da göğsüne dokunduğumda dişlerini sıkıyordu ya da kalçamdaki elinin gerildiğini fark etmiştim. Gözleri sürekli dudaklarıma kayıyor ve şeklini inceliyordu. Her ateşli bakış nabzımın yükselmesine neden oluyordu.

Yakınlarda duran bir adam Dane'e, "Evlendiğini ilk duyduğumda buna pek inanmamıştım," dedi. "Evlilik hayatının sana çok yakıştığını söylemeliyim."

Bir homurtuyu zorlukla bastırdım. Dane'e kutsal evlilikten daha az yakışan bir şey olamazdı.

Adamın karısı bana gülümsedi. "Dane için çalışmaya ilk başladığında bir gün onun karısı olacağını hiç hayal etmiş miydin?"

Tek boynuzlu atların var olduğu, hayvanların konuşabildiği ve benim tütü içinde güzel görüldüğüm alternatif bir evrende dahi böyle bir hayal kurmamıştım. "Hayır, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Özellikle de patronum olduğu için. İşle aşkı birbirine karıştırmaya karşıyım. Fakat bazı şeyler kaçınılmazdır. Kaçınılmaz olanla savaşmaksa oldukça anlamsızdır."

Bana rüya gibi, "Ne kadar da romantik," gülüşü attı.

Dane kalçamı sıkarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Benimle dans et."

Elimde olmadan gerildim. Uzaklaşmak ve sohbetten kaçmak için her şeyi yapardım ama onunla dans etmek? Bu çok kötü bir fikirdi. Bundan kaçınmak için bahaneler üretmeye çalışsam da o bunları görmezden geldi, vücut dilimi yok sayarak beni dans pistine götürdü.

Genelde onun yanında erirdim ama bu gece gerginlikten kaskatı kesilmiştim. Peki o ne yaptı? Beni kendine daha fazla yaklaştırarak kendisine doğru çekti.

Elini sırtıma koyarak, "Rahatla," dedi.

Denedim.

Başaramadım.

Birine yapışık olmaktan hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Ham sinir uçlarım için bu temas çok fazlaydı. Kendimi gergin, karıncalı ve çok azgın hissediyordum. Bunu hissedebildiğinden emindim ama bu konuda yorum yapmamayı tercih etmişti.

Daha da kötüsü, gecenin geri kalanında bana en ufak bir boşluk bile tanımadı. Beni her dakika yanında tuttu. Sadece tuvalete gittiğimde rahatlıyordum, o yüzden birkaç kez tuvalete gittim. Tuvaletten çıkar çıkmaz bir şekilde beni yeniden kendine çekiyordu ve sonra baş döndürücü karıncalanmalar tüm gücüyle geri geliyordu. Bu bir işkenceydi.

Süite döndüğümde hiç bu kadar rahatlamamıştım. Salonda ayakta dururken yutkundum. “İyi geceler.”

Okunamayan bakışları benimkilerle buluştu. “İyi geceler.”

Böylece yollarımız ayrıldı. Mastürbasyon eşliğinde bir duş aldıktan sonra ipek sabahlığımı ve ona uygun şortumu giydim. Perdeyi dörtte üç oranında kapattım, böylece sabah saatlerine doğru güneş ışınları odayı yavaş yavaş aydınlatacaktı. Yatağa doğru süzüldüm. Sürekli bir istek hâlinde geçen bir günün ardından vücudum o kadar yorgundu ki çabucak uykuya daldım.

Beni neyin uyandırdığından emin değildim. Bir ses, garip bir rüya ya da belki de basit bir zihinsel huzursuzluk duygusu olabilirdi, emin değildim. Anında kendimi gergin ve rahatsız hissettim. Yalnız değildim.

Gözlerimi açmaya zorladım. Karanlık olmasına rağmen odanın köşesindeki sandalyede oturan kişiyi fark ettim, pencereden gelen ay ışığı üzerine vuruyor, sadece yüzünü gölgede bırakıyordu.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. “Dane?” dedim, sesim boşuktu.

Cevap vermedi. Orada öylece oturuyordu, o alfa-erkek tav-

nyla sandalyeyi ele geçirmişti. Sandalyenin kenarından sarkan kolunda küçük bir bardak tutuyordu.

Kâbus görmüş ve onu uyandırmış mıydım? Eğer öyleyse bile hiçbirini hatırlayamıyordum. Hâlâ gömleği ve pantolonu üzerindeydi, bu yüzden henüz yatmadığından şüphelendim.

“Neden benim odamdasın? Uykumda falan konuşmuyordum, değil mi?” Hâlâ yanıt yoktu. Tedirginlik omurgamdan yukarı tırmandı. “Sorun nedir?”

İçkisinden bir yudum aldı ve kolunu tekrar sandalyenin kenarından sarkıttı. Tek kelime etmedi.

Doğrudum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. “Tamam, beni korkutmaya başlıyorsun. Sorun ne?”

Yavaşça ayağa kalktığında yüzü hâlâ gölgeler içindeydi. Orada öylece, uzun ve hareketsiz dururken saniyeler geçti. Tam onu tekrar sorgulamak üzereyken yatağa doğru yürümeye başladı. Her adımı yavaş, kasıtlı ve akıcıydı. Nabzım hızlanmaya başladı.

Odayı aydınlatan ay ışığı huzmelerinin arasından geçerken yüzünü bir anlığına görebildim. Çok soğuktu. Yine de gözleri sıcak ve parıltılıydı.

Midem altüst olurken vücudumdaki her kas gerginleşti. Bir av gibi hissetme duygusu yeniden geri geldi. Savaş ya da kaç içgüdüm harekete geçerek bana hareket etmemi, geri çekilmemi, aramıza ciddi bir mesafe koymamı söylüyordu. Fakat ben daha önce yaptığım gibi yaptım, donup kaldım.

Yatağımın yanında durup bana baktı. Gözlerim karanlığa hızla alışıyordu, bu yüzden onu şimdi daha iyi görebiliyordum, yüzüne yayılmış açgözlülük ve şehveti görebiliyordum. Kalçalarım sıkışırken sertçe yutkundum.

İçkisinden gelişigüzel bir yudum aldı. Sanki yatak odama bu şekilde girmesi tamamen normalmiş gibi orada öylece duruyordu. Bakışlarını benimkilere kilitleyerek bardağı komodinin üzerine koydu. Ardından gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Kalbim göğsümde sertçe çarptı. Kahretsin, bu adam ne ka-

dar içmişti? Belli ki kafayı bulmuştu. Yine de... sarhoş gibi görünmüyordu. Gözleri buğulu değildi, sendelemiyordu. Kararlı görünüyordu. Odaklanmış ve aç görünüyordu.

İhtiyaç içimde alevlenirken meme uçlarımı sertleştirdi. Kahretsin, bu tekrar olamazdı. Olamazdı. Olmamalıydı. Ancak tüm sağduyuma rağmen hâlâ bir parçam olmasını istiyordu.

“Dane,” dedim. Sesim sanki köprüden atlamak üzere olan birini ikna etmeye çalışıyormuşum gibi alçak ve sakinleştiriciydi. Durum çok tehlikeli görünüyordu. “Dane, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun.” Evet, çekici bir fikirdi ama yine de mantıksızdı.

Konuşmadı, tepki vermedi. Ayrıca o lanet gömleğin düğmelerini açmayı da bırakmadı.

Yatağın üzerinde geriye doğru kaydım ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm, aramızdaki yatağı set olarak kullanmak için yataktan kalkmaya hazırdım.

“Kımıldama.” Sessiz komut vücudumda çınlayarak iliklerime kadar yankılandı ve elimde olmadan donakaldım. Gözleri onaylarcasına ağırlaştı. “Aferin kızıma.” Gömleğini çıkarıp yere bıraktı.

Dudaklarımın aralandığını hissettim. Tanrım, adamın göğsü kas deposuydu. Ellerim tüm o şık teni pürüzsüzleştirmek, karın kaslarının çizgilerini ve çukurlarını izlemek için karın-calanıyordu.

Kendime zihinsel bir tokat atarak onu uzaklaştırmak için bir elimi kaldırdım. “Bunun bir daha olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Hatırladın mı?”

Elleri tembelce kemerine gitti. Hâlâ yavaş ve rahat hareket ederek fermuarının üst düğmesini açtıktan sonra fermuarı indirdi. Tüm bunları yaparken bakışlarını üzerimde tutuyordu. Ayakkabılarını da çıkardığını görmekten çok hissettim.

“Gerçekten, Dane-” Kahretsin, pantolonunu ve iç çamaşırını indirmişti. Kalın, upuzun aleti taş gibi sertti. Lanet olsun, eğer bu piçe baştan çıkarmak ve zevk almak için tasarlanmış bir vücut bahşedilmemişse ben de hayata dair hiçbir fikri ol-

mayan bir kadındım. Geniş omuzları, sağlam göğsü, kalçalarının mükemmel V'si, cidden etkileyici aleti... Ağzımın daha fazla kuruyabileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım.

Gözlerimi kapadım, biraz irade gücü için derinlere indim. Sürtünme sesleri duyduğumda çoraplarını falan mı çıkarıyor diye merak ettim. Bakmadım. "Gerçekten gitmelisin." Hiçbir şey olmadı. Yanıt ya da hareket yok.

Gözlerimi açtığımda hâlâ orada duruyordu, hâlâ bana sertçe bakıyordu. Ve bakışlarımın tekrar vücudunda gezindiğini fark ettim.

Aleti her seğirişinde karnına dokunuyordu. İçimi doldurmasının, esnetmesinin ve sıkmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Hayatımda hiç gelmediğim kadar sert geldiğimi hatırladım. Lanet olsun ki onu tekrar içimde istiyordum. Bu da beni kendimin en büyük düşmanı yapıyordu.

Çok lezzetli ve bariz bir şekilde baskın hareket etmesi de yardımcı olmuyordu. Bundan biraz zevk aldığımı itiraf etmekten utanmıyordum. Tüm alfa enerjisinin bana odaklanmış olması, öz kontrolümün kaldırabileceğinin çok daha fazlasıydı.

"Buraya gel."

Yumuşak bir sesle söylenen emirle yerimden sıçradım. Evet, bu tam anlamıyla bir emirdi. "Sağlıklı düşünemediğin gerçeğini görmezden mi geleceksin? Ben farkındayım, Dane. Birimizin mantığım sesi olması gerekiyor."

"Buraya gel," diye tekrarladı. Sesi alçak ve derindi, otoritenin etkisini taşıyordu.

"Beni görmezden gelme. Bu ciddi bir mesele. Bu konuda umursamaz davranamazsın."

"Sana bir daha söylemeyeceğim, bebeğim. Son şansın."

Biraz çaresiz hissederek yumruklarımı sıktım çünkü kendimi çok iyi tanıyordum. Bana dokunursa kararlılığımın sarsılacağını biliyordum. Hayır, sarsılmayacaktı. Yok olacaktım. Ona duyduğum bu ihtiyaç... çok sıcaktı. Çok ilkeldi. Çok güçlüydü. Ona karşı en ufak bir şansım bile yoktu.

“Tanrı aşkına, Dane, beni dinle. Ne kadar içtiğini bilmiyorum-”

Ellerini üst kollarımdan kavradı ve beni dizlerimin üzerinde tutarak kendisine doğru çekti, böylece sert aleti karnıma batıyordu. “Evet, seni istediğim yer orası.” Elleri saçlarımı kavrayıp dudaklarını benimkilerin sadece bir santim üzerinde duruncaya kadar yavaşça indirdi. Her şey hareketsiz ve sessiz görünüyordu.

İtiraz etmeliydim. Onu itmeliydim. Bir şey yapmalıydim. Herhangi bir şey. Aptalca olsun ya da olmasın, bunu istiyordum. Onu istiyordum. Kısa bir süreliğine, sadece yatakta oynamaktan fazlasını istiyormuş gibi davranmak istedim.

Nefes alışım hızlandığında aynı şekilde onunkinin de hızlandığını gördüm. Beni saran beklentiyle sinirlerim gerildi.

Göz kırpmayan bakışları ağzıma düştü ve alevlendi. “Nereye gidersek gidelim,” dedi, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. “Birini dudaklarına bakarken yakalıyorum. Ve dişlerini bu dolgun alt dudağa geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak ettiklerini biliyorum. Biliyorum çünkü ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

Gözlerimi kırptım. Öyle mi olmuştu?

“Çok yumuşak ve ısırılabilir.” Alt dudağımı dişleriyle yakalayarak kavradı. Dudaklarım bir nefesle ayrılırken dili cecurca içeri girdi.

Ağzımı o kadar sıcak, ıslak ve yoğun bir öpücükle kapladı ki kendimi onun içinde erimiş hissettim. Tereddütlerimin her zettesi, tıpkı olacağını bildiğim gibi bir anda sistemimden boşaldı. Tanrım, bu adam. Çok. İyi. Öpüşüyordu.

Ellerimi sırtının ortasındaki ince çizgiye koyup tırnaklarımı tenine geçirdim. Aleti karnımda zonkluyordu, sıcak, sert ve ısrarcıydı. Ağzımı acımasızca yalarken, saçlarımı o kadar sıkı kavramıştı ki canımı biraz acıtmıştı. Saldırganlığın sınırlarını zorlayan karanlık bir cinsel enerji yayıyor olsa da soğukkanlı bir şekilde güçlüydü ve kontrol tamamen ondaydı.

Ben mi? Ben o kadar sakin ve soğukkanlı değildim. Ona

bir çit direği gibi tırmanmak, bacaklarımı beline dolamak istiyordum. Dibine kadar içime girmesi için kendimi tamamen aletine yerleştirmek istiyordum. Sadece bu düşünce bile içimden nemli bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Keskin olmayan tırnakları kafa derimi tırmalıyordu. Yumuşak, muhtaç bir inilti çıkardım ve ağzımı onunkinden ayırdım. “Dane-”

“Saçlarına bayılıyorum,” dedi parmaklarını yumuşak saç tellerinde gezdirerek. “Ben senin içinde hareket ederken saçlarının yatağa yayıldığını görmek istiyorum. Önce...” Geceliğimin askısını çekiştirdi. “Bu kaybolmalı. Çıkar şunu.”

Memnuniyetle. Üzerimden çıkardım ve bir kenara attım.

Bakışları çıplak göğüslerime kilitlendi, onlara öyle dikkatle bakıyordu ki sanki her bir bakışı fiziksel bir dokunuş gibi hissettiriyordu. Gözleriyle onların şeklini çiziyormuş gibiydi. “Güzel,” diye mırıldandı, parmak uçlarını sert meme uçlarından birinin üzerinde hafifçe gezdirdi. Çok hafifçe. “Mükemmel bir lokma.”

Avuçlarını göğüslerimle doldurduğunda ona doğru eğildim. Sertçe sıktı ve her iki meme ucunu da sertçe parmaklarının arasında döndürerek klitorisime ateşten dalgalar gönderdi. Sonra kolunu belime dolayarak ağzı göğüslerimle aynı hizada olacak şekilde beni kendine çekti. Tüm bu sıra dışı güç beni biraz titretti.

Ağzını ve parmaklarını kullanarak meme uçlarımla ilgilenirken omuzlarına yapıştım, defalarca bir uçtan diğerine geçti. İlk başta dikkatliydi. Nazik çimdikler, hafif çekiştirmeler ve kısa ısırmlarla başlamıştı, benimle alay ediyordu, biliyordum. Kısa süre sonra meme uçlarımı zonklayana kadar sıkıp kavırıyor ve emiyordu.

Her dokunuşu sızlayan vücudumda hissediyordum ve Tanrım, utanç verici bir şekilde ıslanmış olmalıydım. Umurumda değildi. Biraz rahatlamaktan başka bir şey umurumda değildi.

Dane beni nazikçe yatağa yatırdı. “Arkana yaslan, bebeğim.”

Dediğini yaptım ama dirseklerimin üzerinde durmaya devam ettim ve ellerini kalçalarımın yukarı doğru kıvrmasını, külotumla şortumun kenarlarını tutup ikisini de çıkarmasını izledim.

“Bacaklarını iyice aç. Daha fazla, Vienna. İşte böyle.” Dane bakışlarını oraya dikti, gözleri öylesine çıplak bir açgözlülükle parlıyordu ki iç organlarım kasıldı. Komodinin üzerindeki bardağa bakmadan uzandı ve içkisinden bir yudum aldı.

Dişlerimi sıktım, bu kadar azginken istediğim şey için bekletilmekten hiç hoşlanmıyordum. “Bütün gece öylece bakacak mısın? Çünkü boşalmam kendiliğinden gerçekleşmeyecek.”

Gözleri benimkilere kaydı, mizahla dans ediyordu. “Bütün gece değil, hayır,” dedi bardağını yere bırakırken. Üzerime eğilerek beni düz yatmaya zorladı. “Aslında ben de bunu yapmayı düşünüyordum.” Parmağının ucunu kıvrımlarımın arasında gezdirdi ve sonra içime daldırdı. Homurdandı. “Şimdi-den çok ıslak. Evet, artık beni tanıyor, değil mi? Daha fazlasını istiyor.” Parmağını derinlere soktu. “Ne istiyor?”

Dudaklarımı yaladım. “Daha fazlasını.”

Burnunu çene çizgimden geçirip kulağıma yaklaştırdı. “Ne istediğimi biliyor musun?”

Ellerimi omuzlarında gezdirirken yutkundum. “Ne istiyorsun?”

Dişleri kulak mememi okşadı. “Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.” Halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarımı kavrayıp beni kendisine doğru çekti. Sıcak elleri bacaklarımı olabildiğince açarak ona daha rahat ulaşmasını sağladı. “Ellerini başının üstüne koy,” dedi kıvrımlarıma sokularak.

“Neden?”

“Çünkü onları orada istiyorum.” Kalçamın kıvrımını yaladı. “Yap şunu, Vienna.”

Dişlerimi sıkarak direktifini yerine getirdim. Başımı kaldırıp ona dik dik baktım. “Mutlu musun?” Pislik, diye eklemek için kendimi zor tuttum.

İç uyluğumu sertçe emdikten sonra keskin bir şekilde ısırdı. “Kafanın içinde bana küfretmeyi kes.”

İşte. Büyücü. “Ben-” Dilinin ucunu zonklayan klitorisimin etrafında dolaştırırken nefesim kesildi. Dilini kıvrımlarıma arasında gezdirirken başımın geriye düşmesine izin vererek inledim.

Boğazının derinliklerinde mırıldandı. Sadece bunu yapmasından bile onun bir kadınla birlikte olma konusunda rakipsiz olduğunu görebiliyordum. Sahip olduğum her hassas noktayı öğrenmek ve acımasızca sömürmek için dilini, dudaklarını ve dişlerini kullandı. Gerçekten, eğer kalçalarımı yatağa sabitleyen güçlü elleri olmasaydı, yatağın her yerinde kıvranıyordum.

Endorfinlerle dolup taşan o yetenekli dil beni titreyen, akılsız bir karmaşa hâline getirene kadar yaladıkça, kıvrandırdıkça, emdikçe ve okşadıkça inleyerek kıvranmaya devam ettim. Sistemim cinsel hayal kırıklığıyla çılgılık atıyordu. Ateşin sınırında çaresiz bir açlıkla bekliyordum.

Sadece en çılgın rüyalarımda Dane’in beni yaladığını hayal etme cüretini göstermiştim. Gerçeği herhangi bir fanteziden milyon kat daha iyiydi.

Dilini derinlere iterken sırtım eğildi ve iç kaslarımın onun etrafında kasıldığını hissettim. “Boşalacağım.” Orgazm hızla bana doğru geliyordu.

Klitorisimi emdi ve iki parmağını birden içime soktu. Kalçalarım titredi, iç kaslarım kasıldı ve parmaklarını dört kez hareket ettirdikten sonra boğuk bir çılglıkla boşaldım.

Bitkin bir hâlde yatağa doğru yığıldığımda güçlükle nefes alıyordum.

Dane yüzünü göbeğime sürterek biraz ısırdı. Ayağa kalkarak pantolonunun cebinden bir prezervatif çıkardı. Yatağın kenarında durarak bana, “Şimdi yatağa sırtüstü uzanmanı istiyorum,” dedi.

Nabzım hâlâ hızla atıyordu, başımı yastığıma koyarak eski pozisyonuma döndüm ve bacaklarımı açtım.

Prezervatifi taktıktan sonra kalçalarımın arasına diz çöktü ve üzerime çıktı. “Sana ağırlığımı vereceğim. Eğer fazla gelirse söyle.” Vücudunu üzerimden geçirerek beni yerimde sabitledi. Bu benim için içimde var olan zevk düğmesine basmak gibiydi, ardından aletinin geniş başını içime soktu.

Nefes nefese, kalçalarımı eğerek daha fazla almasını sağlamaya çalışsam da altında sıkışmıştım ve hareket edemiyordum. Ellerimi sırtına koydum ve boynumu nazikçe emmeye başladığında inledim. “Dane.”

Aletini öylesine sarsıcı bir güçle derine itti ki ağırlığı beni yere sabitlemeseydi sırtım yataktan fırlayabilirdi.

Nefesimi içime çekerek tırnaklarımı sırtına geçirdim. “Tanrım, Dane.” Tanrım, aletinin basıncı, sıcaklığı ve kalınlığı inanılmazdı.

Kollarını başımın iki yanına yerleştirirken kalçasını iyice gerdi.

“En son içine girdiğimden beri bu amı çok sık düşünmeye başladım. Ne kadar sıkı olduğunu defalarca düşündüm. Benim için ne kadar ıslandığını. Ne kadar iyi hissettirdiğini.” Sadece uç kısmı içimde kalıncaya kadar yavaşça geri çekildi. “Tekrar becermeyi düşündüm. Tekrar. Ve tekrar.” Yavaşça aletini içime itse de yarı yolda durduktan sonra geri çekildi.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Hayvani bir şekilde düzülmeyi umuyordum. “Ne yapıyorsun?”

Bütün aletini içime soktu. “Kendimi şımartıyorum.” Bir kez daha geri çekti. “İşim bittiğinde sana ihtiyacın olanı vereceğim.” Yeniden aletinin birkaç santim kadarını soktu ve sonra tekrar geri çekti.

Saatler hissettiren bir süre boyunca böyle devam etti. Bazen kendini sonuna kadar gömüyor, bazen yarı yolda duruyor, bazen de bana sadece birkaç santim bırakıyordu. Sürekli değiştiyordu, bu yüzden ne bekleyeceğimi asla bilemiyordum.

Bana doğru birkaç yavaş, sert, güçlü vuruş yaptığı zamanlar olsa da sonra beni kışkırtmaya devam etti. Akıllara durgunluk

veren orgazmı bıçak sırtında asılı bıraktı. Boşalmak için o kadar çıldırıyordum ki kelimenin tam anlamıyla ağlayabilirdim.

“Eğer bir bıçağım olsaydı, dürüst olmak gerekirse seni onunla doğrardım. Şaka yapmıyorum,” dedim sesim titreyerek.

Boynuma doğru gülümsediğini hissettim, piç kurusu. *Doğru, işte buydu.* Onu sırtüstü çevirip üzerine binmem gerekecekti.

Ancak bu işe yaramadı çünkü beklediğimden çok daha güçlüydü.

Beni kolayca yere bastırıp bileklerimi başımın iki yanına sıkıştırarak kadar ileri gitti. Ağzını kulağıma dayadı. “Şimdi becerilmeye mi ihtiyacın var?”

Bu kadar ihtiyaç duyduğum hiçbir şey olmamıştı. “İstediyimi biliyorsun.”

Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. “Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın, anladın mı?”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ben asla şaka yapmam, bebeğim.” Dudakları zalimce beni yatağa doğru savurmaya başladı. “Başka hiçbir am aletime bu kadar iyi uymamıştı.”

Kalçalarımın onun kalçalarına yapıştım. O kadar derine, o kadar hızlı, o kadar sert sokuyordu ki havada yumuşak inilti, derin homurtular, ağır nefesler ve etin ete çarpmasının çıkardığı sesler çınlıyordu.

Artık alay etmeyi bırakmıştı. Bir kez bile hızını yavaşlatmadı ya da itişlerinin yoğunluğunu azaltmadı. Asla yetmeyecekmiş gibi içime girmeye devam etti.

Kulağıma hırladı. “Aletimi içinde hissetmeyi seviyorsun, değil mi?”

Seviyordum. Kesinlikle seviyordum. Özellikle de tam şu anda, tüm orgazmların en büyüğü bana bu kadar yakınken. Titremeye başladığımı hissedebiliyordum-

“Dur orada, Vienna.”

Piç kurusu. Uzun süre dayanamazdım. Yapamazdım. Te-nim, meme uçlarım, klitorisim, iç duvarlarım, her yerim aşırı hassaslaşmıştı.

Dahası, içimde yüzen, iyi hissettiren kimyasallardan dolay-
yı sarhoş gibi hissediyordum. Kendimi kontrol etmek şöyle
dursun. düşünmek bile zordu. Ellerimi sıkıca tutarken onun
altında sıkışıp kalmak beni daha da istekli hâle getiriyordu.

“Dane-”

“Biraz daha dayan.”

Fısıldadım. “Yapamam.”

“Dayan, yoksa yavaşlarım.”

Orospu çocuğu. Kurtulmaya çalışırken tırnaklarımı elleri-
ne geçirdim ama o sadece tutuşunu sıkılaştırırken bana daha
fazla ağırlık verdi.

“İşim bitene kadar hiçbir yere gitmiyorsun, bebeğim.”
Bencilce istediğini alırken beni sabit tuttu. Daha önce hiç ger-
çekten becerilmediğimi şimdi fark ediyordum. Sert seks yap-
mıştım, ikisinin aynı şey olduğunu sanıyordum.

Yanılmıştım.

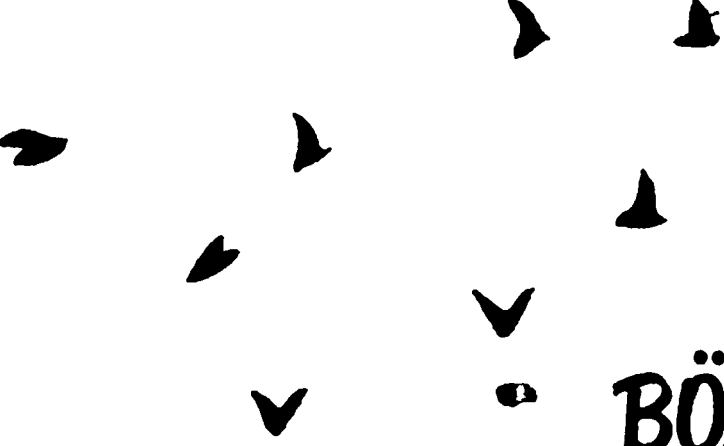
Sadece şimdiye dek Dane tarafından becerilmemiştim.
Bana hükmediyordu; üzerimde tehlikeli derecede bağımlılık
yaratan bir cinsel güç uygulamaya devam ediyordu.

Aletinin her amansız darbesi beni patlamaya daha da yak-
laştırırken inledim, nefes nefese kalarak titredim ve kıvran-
dım. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında sıkılaştı, tıpkı du-
varlarımın aletinin etrafında bir kez daha sıkılaşması gibi onun
da içimde şişkinliğini hissedebiliyordum. “Dane.”

Gözleri parlıyordu. “Siktir. Evet, boşal.”

Saf zevk öfkeli, akıllara durgunluk veren bir telaşla üzeri-
me ve içime doğru yükseldi. Gözlerim görüşünü kaybederken
boğazımdan bir çığlık koptu. Zevk devam ettikçe şiddetli tit-
remeler vücudumu sarsıyordu.

Dane’in ellerimi daha sert sıkığının sadece belli belirsiz
farkındaydım. O da aletini iyice derinlere bastırmış ve sertçe
fısıldadığı bir küfürle boşalmıştı. Birkaç dakika sonra ikimiz
de bayıldık.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Peki şimdi ne olacaktı?

Ertesi sabah yatakta doğrulmuş otururken başparmağımın tırnağını kemirdim. Yalnız uyanmıştım. Dane'in yanımda uyuyup uyumadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, üstünü başını temizledikten sonra doğruca kendi yatağına gittiği idi. Hayatımda ilk kez seksten hemen sonra uykuya dalmıştım.

Ayrıca ilk kez biri bedenimi orgazmın kıyısında o kadar uzun süre tutmuştu ki nihayet serbest kaldığımda tüm enerjimi tüketmiştim.

Dün gece için pişman mıydım? Azıcık bile değildim. Dürüst olmak gerekirse, tekrar olsa muhtemelen pişman olmazdım. Ne de olsa onunla duygusal sınırları çoktan aşmıştım. O etrafta olduğu sürece de bunu tersine çevirmek mümkün olmayacaktı. Bu yüzden alabileceğimi alıp lezzetli anılar biriktirme fikri o kadar da kötü görünmüyordu.

Ancak Dane'in dün gece için pişmanlık duyma ihtimali de vardı. Midemi bulandıran şey henüz ne hissettiğini "bilmek" oldu.

Oraya gidip hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? Herhangi bir garipliği ortadan kaldırmak için bu konuda üstün-körü bir yorum mu yapmalıyım? Garip karşılayacak mıydı?

pek olası değildi.

Hiçbir şeyin Dane'i rahatsız edeceğini zannetmiyordum. Sadece bana "bu bir hataydı" demeyi planlamadığımı umuyordum. Bu yüzüme inen bir tokattan farksız olurdu.

Sabah ritüelime devam etmeye karar vererek doğruca banyoya gidip işimi hallettim. Sıcak bir duş aldım. Dün gecedan dolayı biraz ağrım olduğu için banyo yapmanın daha iyi bir tercih olacağını düşünsem de bunun için zamanım yoktu. Daha sonra, eve döndüğümde yapabiliirdim. Yani, Dane'in evinde.

Üzerime pelüş bir havlu sarıp kapıyı açtım ve odaya doğru bir adım attım. Gerilerek durdum. Dane, tamamen giyinmiş ve her zamanki gibi seksi hâliyle sadece birkaç adım ötemde duruyordu.

Eğer bu olay dün sabah gerçekleşmiş olsaydı, dehşet dolu bir cıyıklamayla onu odamdan kovardım. Fakat dün gecedan sonra kendimi dengesiz ve nerede durduğumdan emin değilmişim gibi hissediyordum.

Karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor, hiçbir şey belli etmiyordu. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey okunmuyordu. Ne bir sıcaklık ne bir duygu ne de herhangi bir şeyin parıltısı vardı. "Müze bir saat içinde açılıyor," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Söylemesini beklediğim en son şey buydu. "Pardon?"

"Burada olduğumuzda Doğa Tarihi Müzesi'ne gitmek istediğini söylemiştin."

"İstiyorum." Dün günümüz o kadar yoğun geçmişti ki boş vaktim olmamıştı, bu yüzden de konuyu açmaya zahmet etmemiştim.

"Otelden hemen ayrılırsak, eve uçmadan önce orada birkaç saat geçirebiliriz," dedi. Sesi bu konuda hiç de hevesli gelmiyordu. Yine de benimle gelmeye istekliydi. Yolculuğumuzdan önce bunu kabul etmemiş olsaydı, bundan bir anlam çıkarabiliirdim.

Boğazımı temizledim, kendimi hâlâ aptalca bir şekilde gâp hissediyordum. "Tamam. Harika. Teşekkürler."

Gözleri neşeyle parladı ve dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

“Komik olan ne?”

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Çabuk ol.” Kapıya doğru dönerken gözleri komodine kaydı. “Yüzüklerini unutma.”

Odadan çıkışını izlerken sakın bir nefes aldım. Tahmin ettiğim gibi dün gece olanlar hakkında pek de garip hissediyormuş gibi değildi. Anlaşılan olanları bir süre daha konuşamayacaktık, bu da pişman olabileceğini gösteriyordu.

Hayal kırıklığı mideme oturdu. Küçük bir parçamın dün gecenin bir şeylerin başlangıcı olduğuna dair anlamsız bir umut beslediğini fark ettim. Şeytanla anlaşma yaparak bizi bu lanet olası duruma sokan da aynı küçük parçamdı. Ah, evet, o “küçük parçam” kesinlikle aptaldı, buna hiç şüphe yoktu.

Bu onun hakkıymış gibi davetsizce odama girecek kadar küstah olabilirdi ama ortada ne bir sabah öpücüğü ne bir gözle becerme ne bir dokunma vardı. Hatta bana bir günaydın bile dememişti. Aramızdaki hiçbir şeyin değişmediği çok açıktı. Asla değişmeyeceğini kabul etmek zorundaydım.

Sıkıcı düşüncelerimden sıyrılıp hızla gitmeye hazırlanarak küçük valizimi topladım. Bavulumu ön kapıda onunkinin yanına yerleştirdikten sonra, masanın üzerindeki kahvaltılık-lardan bir şeyler almak için yemek alanına yöneldim.

Dane ortalıkta görünmüyordu. Boş fincanı ve tabağı bana çoktan yemek yediğini söylüyordu.

Kendime bir kahve doldurdum, birkaç Danimarka çöreği alıp masaya oturdum. Geldiğinde son çöreği bitirmek üzereydim. İşte, kendimi yine garip hissediyordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Hazır mısın?”

Masadan uzaklaştım. “Evet,” diye cevap verdim, sıradan olmaya çalışarak.

Gözlerindeki o eğlence pırıltısı geri gelmişti, tıpkı ağzındaki tuhaf küçük kıvrım gibi.

Kaşlarımı çattım. “Komik bir şey mi var?”

Başını iki yana sallasa da o gizli gülümseme hâlâ oradaydı.

Bavullarımızı birkaç saat sonra havaalanına giderken almak üzere görevliye bıraktık.

Dane'le müzede dolaşmak, hayvanat bahçesinde dolaştığımız zamanki gibiydi. İlk başlarda çevresindeki her şeye karşı ya çok az ilgi gösterdi ya da tamamen ilgisiz kaldı. Yavaş yavaş bu durum değişti. Her ne kadar bunu itiraf etmektense cam yutmayı tercih edeceğinden şüphelensem de aslında onun da eğlendiğine emindim. En azından ne kadar eğlenebilirse o kadar eğleniyordu.

Bir kez bile dün gecedен söz etmedi. Bir daha tekrarlanmayacağını da söylemedi. Son derece normal davrandı, bana her zamankinden daha fazla ya da daha az dokunmadı. Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanırım bunun nedeni, onun için hiçbir önemi olmamasıydı. Belki de bu durum onu rahatsız hissettirdiği için yaşanmamış gibi yapıyordu.

Eve dönüş uçuşunda da normal davranmaya devam etti. Her zamanki gibi fazla konuşmadık. O çoğunlukla çalıştı, ben de çoğunlukla okudum.

Nihayet eve döndüğümde, antrede dururken uzun bir iç geçirdim. Karşı koyma çabalarımaya rağmen, “evim” olarak görmeye başlamıştım. Burayı özlemiştim. Kendiliğinden, güvenli bölgem, tamamen rahatlayabileceğim bir yer hâline gelmişti.

“Birazdan bir konferans görüşmem var,” diye belirtti Dane. “Bu yüzden muhtemelen geç saatlere kadar yemek yemeyeceğim. Beni bekleme.”

Yine en başa dönmüştük, değil mi? Ah. “Sorun değil,” dedim, soğuk bir tavırla.

Merdivenleri çıktım ve doğruca odama gittim, aramıza yine mesafe koymaya niyetli görüldüğü için biraz sinirlenmişim. Peki, tamam. Her neyse. Umurumda değildi.

Tanrım, kendimi kandırmaya çalışmaktan nefret ediyordum.

Hızlıca eşyalarımı yerleştirdim, her bir eşyayı çok da nazik olmayan hareketlerle eski yerlerine geri koydum. Kirli çamaşırlarımı topladıktan sonra babamı aramayı denedim. Ara-

ma sesli mesaja düştüğünde ben de onun yerine Melinda'nın numarasını çevirdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler, tatlım. Sanırım New York'tan döndüm."

Kaşlarını çattım. Sesinde tam olarak yorumlayamadığım garip bir nota vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Wyatt ve ben iyiyiz. Dün babanı ziyaret ettim, o da iyi. Bir ara Maggie ile de birkaç dakika konuştum; babanla her şeyin yolunda olduğunu teyit etti. Heather'ın doğum günü yemeği de çok eğlenceliydi. Orada olamaman çok üzücü. Yemekler harikaydı."

"Bu harika," dedim, Melinda'nın ben daha fazla soru so- ramadan sohbeti hızla devraldığının farkındaydım. "Ama bir sorun var. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. Bu kelime biraz fazla masu- miyet yüklüydü. "Uçuşun nasıldı?"

"Melinda, sen gelmiş geçmiş en kötü yalancısın. Bana so- runun ne olduğunu söyle."

İç çekti. "Şu anda bu konuda konuşamam," dedi sesini al- çaltarak. Ne yani, Wyatt'ın duymasını istemiyor muydu? Yok- sa misafirleri mi vardı? "Herkesin iyi olduğuna dair sana söz veriyorum," diye ekledi. "Ancak bilmen gereken bir şey var. Yarın seni o-Verve'de görmeye geleceğim, tamam mı? Kendi- ne iyi bak, tatlım." Sonra telefonu kapattı.

Telefona baktım, içimde bir huzursuzluk vardı. Onu tekrar aramak ve sorunun ne olduğuna dair cevaplar duymak istesem de Wyatt'ın önünde bu "bir şey" hakkında konuşmaktan çek- niyorsa yeniden aramamın bir anlamı olmayacaktı.

Ben yokken ne olmuş olabilirdi? Heather'la bir ilgisi ola- bilir miydi? Melinda'ya Junior'ın babasıyla ilgili gerçeği itiraf etmiş ve Dane'in Heather'ın sırrını ortaya çıkarmakla tehdit ettiğini söylemiş miydi? Muhtemelen. Onun sahte gözyaş- ları dökerek annesine her şeyi itiraf etmesi, pişmanlığını ve kendinden nefretini dile getirmesi tahmin edilebilir bir durum

ardı. Ardından Dane'i soğuk ve tehlikeli bir piç olarak göstererek benim de bu işin içinde olduğumu iddia ederdi.

Kapıya doğru döndüm, Dane'e söylemem gerekiyordu. Sonra durdum. Yanılıyor olabileceğim hâlde onu Heather komşusunda tekrar sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. Bildiğim kadarıyla, bunun Heather'la hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Bu tamamen alakasız bir mesele olabilirdi. Bütün bunların akşamın tamamında aklımı kurcalayacağını biliyordum.

Elimdeki telefon çalmaya başladı. Simon. Gülümseyerek cevap verdim. "Selam, baba."

"Aramanı kaçırdığım için üzgünüm, tatlım, duştaydım."

"Önemli değil. Sende durumlar nasıl?"

Bir süre sohbet ettik ve gerçekten iyi olduğuna emin olduktan sonra, yakında onu ziyaret edeceğime dair söz vererek görüşmeyi sonlandırdım. Karnım acıkınca aşağıya mutfığa inip akşam yemeğimi tek başıma yedim, ne kadar eğlenceliydi.

Müzeden getirdiğim mıknatısı da buzdolabına yapıştırdım. Tıpkı hayvanat bahçesinden aldığım magnet gibi, Dane bana suratını asarak bir magnet almıştı.

Daha önce özlemini çektiğim banyoyu nihayet yapmaya karar vererek odama döndüm ve hemen banyoya girdim. Suyun doğru seviyeye gelmesini beklerken tamamen soyunmuştum. Ardından saçlarımı dağınık bir şekilde toplayıp sıcak suyun içine girdim.

Küvette arkama yaslanıp uzun bir iç geçirerek gözlerimi kapattım. Lavanta köpüğü banyosunun kokusuyla birlikte sıcaklık cennet gibiydi. Kaslarımdaki sertlik geçmeye başladığında ne kadar gergin olduğumu fark ettim.

Bir süre tembellik ederken Melinda'yla konuştuğun andan beri kafamı kurcalayan sorulardan dolayı bir tür puslu ruh hâlindeydim. Düşünceler ve endişeler usulca uzaklaşırken öylece dinlendim.

Bir ses beni kendime getirdi ve göz kapaklarımın açılmasına neden oldu. Dane'in odaya adım attığını görünce olduğum yerde durdum. Neler oluyordu?

Evlilik Anlaşması

Kapıyı kilitlememiştim çünkü onun banyoma bu kadar cesurca girebileceği aklıma gelmemişti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Suyun içine daha da gömüldüm. Baloncukların çoğu çoktan suyun içinde kaybolduğundan vücudumu gizleyecek pek bir şey yoktu. “Burada ne yapıyorsun?”

Her zamanki gibi rahat bir şekilde küvetin yanına çömeldi ve kollarını kenara dayadı. Ofisinde sık sık yaptığı gibi kollarını sıvamış, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmıştı. “Seni arıyordum,” diye cevap verdi.

“Eh, şu anda banyo yapıyor gibi görünüyor olmalıyım.”

“Fark ettim.” Parmaklarını suya daldırdı ve kaşlarını çatı. “Su ılık denecek kadar bile sıcak değil, ne zamandır buradasın?”

“Bir süredir.” Tam gitmesini önerecektim ki sıcak elini sudan görünen uyluğumun üzerine koydu. Parmak uçlarının uyluğumun iç kısmındaki hassas tenimin üzerinde gezinişi o kadar basit bir dokunuştur ki neredeyse ürperecektim.

“Chris beni aradı. Seni aramaya çalıştığını ama cevap alamadığını söyledi. Töreni neden iptal etmeye karar verdiğimizizi öğrenmek istemiş.”

Ne? Başımı hafifçe salladım. “Kafam karıştı. Bunu ona kim söylemiş ki?”

“Tören planları konusunda yetkilendirdiği otel çalışanı. Çalışan, oteli arayıp senin iptal etmek istediğini söylemiş.”

Soluğum kesildi. “Ne?” Serin havanın göğüslerimin üzerinde dans ettiğini hissedince, artık su seviyesinin üzerinde olduklarını fark ettim. Tekrar küvetin içine çöktüm. “Otel aramadım.”

“Bunu biliyorum. Görevli bir şeylerin tuhaf olduğunu düşünmüş, özellikle de o zamana kadar Chris ve Miley aracılığıyla iletişim kurduğun için, sarhoş ve üzgünken arama yapıp yapmadığını kontrol etmek için Chris’i aramış.”

“Orospu çocuğu,” diye mırıldandım. “Arayan Hope ya da Heather olmalı.”

“Travis ya da Owen tarafından ayarlanmış rastgele bir kadın da olabilir.”

“Owen mı?”

“Bu mümkün. Hayvanat bahçesindeki davranışlarından aramıza girebileceğine dair umudunu yitirmediği belliydi. Şimdilik bunu unut. Yarın daha fazla araştıracağım.” Dane kalçanı küvetin kenarına doğru çekti ve elini daha da aşağı kaydirdi.

Kıpırdamadan dursam da tüm vücudum kasıldı. “Dane-”

“Bana bir şey söylemeni istiyorum,” dedi, dün gece beni ısırduğu yeri okşayarak. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

“Ne?” Durmasını mı, yoksa devam etmesini mi istediğimden emin olamadan hırıldadım.

“Ağrın var mı?”

“Pardon?”

“Dün gece sana karşı nazik değildim. Biraz yüklendim.” Parmak uçları kıvrımlarımda dans etti. “Canının yanıp yanmadığını bilmek istiyorum.”

Yutkundum, elini içime itme dürtüsüne direndim. “Biraz.”

“Hımm.” Dane tıpayı çıkardı ve ayağa kalktı. “Daha fazla soğumadan sudan çıkmalısın.” Yakınında duran yumuşak havluyu kaptı ve ayağa kalkmamı bekleyerek genişçe açtı.

Orada öylece oturdum, davranışından ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

“Bütün gece bekleyemem, bebeğim. Birden utangaç mı oldun?”

Hayır, sadece kafam karışmıştı. Yine de ayağa kalktım. Bakışlarının üzerimde gezinmesine aldırmadan banyo paspasının üzerine çıktım. Havluyu etrafıma sarıp beni nazikçe kurulamaya başladı. Tamam, bu iş garipleşmeye başlamıştı. Hoşuma gitmediğinden değildi. Sadece bu davranış pek de Dane’e göre değildi.

Merakla ona baktım, keşke o anda aklından neler geçtiğini bilebilseydim. Tabii ki çoktan onu izlediğimi fark ederek bana baktı. O lanet olası gizli gülümseme yine dudaklarını kavislendirdi.

Gözlerimi kıstım. “Bu kadar komik olan ne? Bana içten içe

gölüyormuş gibi bakıp duruyorsun. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuşsun gibi.”

Boynumu öpmek için başını eğdi. “Güzel kokuyorsun.” Dili dışarı fırladı ve nabzımı okşadı. “Tadın da güzel.”

Konuşacaktım ama sonra açgözlü, acımasız ve baskın bir şekilde dudaklarımı kavradı. Kafamdaki düşünceler bir bir dağılırken bedenim onunkinin içinde eridi.

Mırıldandı ve öpücüğü kesti. “Bu gece seni becermeyeceğim. Canın yanarken olmaz. Fakat seni boşaltacağım.”

İtiraz etmem mi gerekiyordu? Etmedim.

Beni yatak odasına götürdü, yatağa uzanmamı emredererek sanki kendisine verilmiş bir ödölmüşüm gibi beni yaladı. Ardından ben doymuş, titrek ve güçsüz bir şekilde uzanırken üzerimde diz çökerek aletini sıvazladı. İçinden fişkırان ilk beyaz, sıcak sıvı göğüslerimin üzerine aktı. Tamamen boşalana kadar sıvazlamayı sürdürdü, bedenimi menisiyle kapladı.

Gözlerinde erkeksi bir güç parıldıyordu. “Şu anda çok güzel bir görüntü sergiliyorsun.” Vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi ve ayak parmaklarımı kıvrandıran derin, tembel bir öpücükle dudaklarımı öptü. “Çok tatlısın.” Bir parmağını menisine daldırıp sonra alt dudağımı onunla boyadı. “Beni her gün ağzında taşıyamaman çok yazık. Yapabilseydin, bütün işlerim yarım kalırdı.”

İçten içe gülümseyerek bir damla meniye yaladığımda göz bebekleri büyüdü.

“Bir dahaki sefere hepsini yutacaksın. Son zerresine kadar.”

Kendisi yapmakta ısrar ederek beni ıslak bir bezle temizledikten sonra yatak örtüsünü kaldırıp altına girmeye teşvik etti ve sonra yanıma kaydı.

“Kalıyor musun?” İstemedenden utangaç bir fısıltıyla sordum.

Bir omzunu silkerek beni yanına çekti. “Bu yatakta daha iyi uyuyorum. Üstelik sabah seni becermek istediğimde hemen yanımda olacaksın.”

Evet, bu kesinlikle bir ödöldü. Ben de ona doğru sokularak gözlerimi kapadım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Dane ile yaptığım bir toplantının ardından masamın yanındaki karşılama alanında Melinda'yı otururken bulduğumda gülümsedim. Karşılığında gülümsemesi o kadar titrek ve gergindi ki benim gülümsemem de soluklaştı. "Merhaba, Melinda."

"Merhaba," dedi oturduğu yerden kalkarak. Bakışları gözlerini kaçırdığı Dane'le benim aramda dans ediyordu. "Umarım New York'ta eğlenecek vakit bulabilmişsinizdir."

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Dane. "Senin için ne yapabiliriz?"

"Vienna ile birkaç dakika konuşabilmeyi umuyordum. Düğün töreni ile ilgili bazı şeyler hakkında," diye aceleyle ekledi.

Dane'in keskin gözleri onu inceliyordu ve buna inanmadığımı hissedebiliyordum. "Pekâlâ." Bakışlarını bana çevirdi. "İşin bittiğinde ofisime gel."

"Olur," dedim.

Başıyla selam verdi. "Kendine iyi bak, Melinda."

Yine gergin bir gülümseme takınarak ona kısaca el salladı. Dane gözden kaybolduktan sonra dudağını ısırarak bana baktı. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Artık beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun." Etrafıma bakındım ve omuz silktim. "Tuvaleti kullanabiliriz."

Evlilik Anlaşması

Tuvalete doğru ilerledik. Etrafta kimse olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı kilitleyerek Melinda'ya döndüm. "Anlat bakalım."

Endişeyle ellerini birbirine sürttü. "Eğer bunlar seni incitirse şimdiden özür dilerim ama bilmeye hakkın var."

"Tamam."

"Dane'in kardeşi Travis beni görmeye geldi. Çok kibar ve nazikti. Senin için çok endişeliydi."

Ah, Tanrım. "Melinda-"

"Bana bir şey söyledi. Beni çok endişelendiren bir şey. Bu konuda sana danışmak istemiş ama bunu sevdiğin birinden duymanın sana daha az zarar vereceğini düşünmüş. Dane'in bir yatırım fonu var, Vienna. Hugh vefatından önce ona bırakmış. Fakat bazı şartları var. Fona erişebilmesi için otuz sekiz yaşından önce evlenmesi gerekiyor, yoksa asla dokunamayacakmış. Dane şu anda otuz yedi yaşında."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ee?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Tüm bunların sonucunda, Dane'in seni bu kadar erken evlenmeye zorlaması sence de biraz şüpheli değil mi? Elbette onun sana değer vermediğini söylemiyorum. Önemseydiğine inanıyorum. Ancak seninle bu kadar çabuk evlenmek istemesinin tek nedeninin fonu alabilmek olduğunu da düşünmeden edemiyorum."

Tanrım, Travis tam bir piçti. "Babama söyledin mi?" Çünkü Simon kendini kaybedebilirdi.

"Hayır. Henüz Wyatt'a bile söylemedim. Önce sana söylemek istedim." Koluma dokundu. "Sana bu haberi veren kişi olduğum için üzgünüm. Canının yandığını biliyorum."

"Fonu zaten biliyordum."

Ağzı açık kaldı. "Biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Dane'le flört etmeye başladığımızdan beri bunu biliyorum. Bana kendisi söyledi."

"Peki bu kadar erken evlenme teklif ettiğinde hiç endişe etmedin mi? Ne diyeceğini görmek için bir süre beklemesini istemek aklına gelmedi mi?"

Ah, işte şimdi, zaten söylediğimden daha da fazla yalan söylemek zorunda kalacaktım. “Vegas’ta onunla evlenmem için beni zorlamadı, Melinda. Evlenmemizi istediğini ama dilersem bana evde peri masalı gibi bir düğün yapabileceğini söyledi.”

“O zaman neden beklemedin?”

“Çünkü aslında istediğim elbise, düğün ya da çiçekler değildi. Sadece onu istiyordum. Onu hep istemiştim. Travis görüldüğü gibi iyi bir adam değil. Sana birkaç şey söylemeyi unutmuş. Bütün bunları bildiğimin zaten farkındaydı. Bir süredir Dane’le aramda sorun çıkarmaya çalışıyor. Üstelik Dane, fonuna erişmek için gerekli koşulları yerine getirmezse fonun kardeşleri arasında paylaştırılacağını da biliyor. Travis’in umurunda olan tek şey, mirastan kendi payına düşecek olanı elde edebilmek. Benim için endişelenmiyor. Benim ve Dane’in evliliğini mahvetmek anlamına gelse bile benim yolundan çekilmemi istiyor.”

Melinda’nın ifadesi hafifçe yumuşadı. “Zavallı Dane. Öz kardeşinin ona karşı bu şekilde acımasız olması...” Derin bir nefes vermişti. “Dinle, Dane’in seninle evlenmek için acele etmesinin fonun şartlarından kaynaklanmadığına tamamen ikna olduğumu söylemiyorum. Sadece bu çok... şüpheli görünüyor. Ayrıca ona bu kadar bağlanmış olmana ve bu kadar erken evlenme teklif etmesinin doğru bir sebepten kaynaklanıp kaynaklanmadığını umursamamana şaşırdım.”

“Peki ya sen ve Wyatt arasında olsaydı? Hissettiklerinin gerçek olduğunu sana kanıtlaması için ondan beklemesini ister miydin?”

Tereddüt etti. “Bilmiyorum. Belki.”

“Fona erişmesine yardımcı olabilmek hoşuma gidiyor. Dane hemen hemen her şeye sahip bir adam. Fakat bu benim onun için yapabileceğim ve onun kendi başına yapamayacağı bir şey. İleride bir gün boşanırsak, ona yardım ettiğim için pişman olmayacağım.”

“Vienna ...”

“Bana duyduğu sevgiden emin olduğunu söylemiştin.”

“Evet, eminim.”

“O zaman bu kadarı yeterli olmaz mı?”

Arkasını döndü ve bir elini saçlarının arasına daldırdı. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye geçti. Sonunda tekrar bana döndü. “Wyatt için bu kadarı yeterli olmayacaktır. O şüpheli bir karakter. Bu konuda Dane’le konuşmak isteyeceğini biliyorum.”

Ve bu “konuşma” şüphesiz hızla hararetlenecekti. “Travis’in de bunu umduğunu tahmin ediyorum.”

“Ne?”

“Senin, Wyatt’ın ve Simon’ın Dane’e sırt çevirmesini umuyor. Travis’in sana söylediklerini Wyatt’a anlatırken bunu aklından çıkarma ve Wyatt’a da bunu unutmamasını söyle.” Melinda’ya asansöre kadar eşlik ettim. Dane’in ofisine gitmeden önce asansörün inmeye başlamasını bekledim.

Kapıyı çaldığımda hemen içeri girmemi söyledi. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir iç çekerek arkama yaslandım.

Kaşları çatıldı. “Sorun mu var?”

“Travis yine ondan beklenen numaralarını yapıyor.” Kapıdan uzaklaştım, karşısındaki koltuğa oturarak durumu ona anlattım. “Melinda bu evliliğin sahte olduğundan şüphelenmiyor. Bana ‘değer verdiğine’ inanıyor; sadece sırf bana değer verdiğin için hemen benimle evlendiğine ikna olmuş değil.”

Yüz ifadesi sertleşen Dane parmaklarını masaya vurdu. “Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim.”

“En azından Travis Simon’a gitmedi. Kendimizi kesin Deacon’la karşı karşıya bulurduk. İşleri yumruklarıyla halletmeyi seviyor.”

Sandalyesinde yaslanmış olan Dane çenesini ovuşturdu... tıpkı o sabah beni yatağımda sertçe becermeden önce ıslanmam için eliyle ovuşturduğu gibi. Bu anıyı çabucak kafamdan silip attım. Sandığım kadar kolay olmasa da iş ve özel hayatımı birbirinden tamamen ayrı tutmaya kararlıyım. Görünüşe

Öyle bu. Dane için yeterince basit bir mevzuydu. Yine de aramızdaki çekimle hiç mücadele etmemişti. Egomun sarsılmamış olması bir mucizeydi.

“Yine de Travis karar verirse diye Simon’a söylemeliyiz,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ciddi misin?”

“Hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Babanı ve koruyucu aileni bu akşam evimize davet et. Onlara fondan bahsedeceğim ve teklifimin ardındaki motivasyonun bu olmadığına onları ikna edeceğim. Ayrıca ne Travis’in ne de Hope’un sözüne güvenilemeyeceğini de açıkça anlatacağım.”

“Evimiz” ifadesinin bende yarattığı karıncalanma hissini görmezden gelerek, “Onları ikna etmenin o kadar kolay olacağından emin değilim. Oyunculuk yeteneklerine çok güveniyorum ama ailemi tanıyorum. Hiçbiri kolay kolay güvenmez.”

“Tıpkı senin gibi.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Onları suçlu tarafın sen olmadığına ikna etmeyi başarsan bile, bir noktada kendini üçüyle de yüzleşirken bulabilirsin.”

“Neden?”

“Çünkü sadece bir yıl evli kaldıktan sonra boşandığımızda, bunun başından beri fonla ilgili olduğunun bir göstergesi olarak kabul edeceklerdir.” İşte bu yüzden onların bunu öğrenmesini hiç istememiştim. “Çok öfkelenecekler.”

Dane dudaklarını buruşturdu. “O zaman belki de bir yıldan daha uzun süre evli kalmalıyız.”

Bir saniye, ne? “Daha uzun mu?” Ağzımdan cıyıklama şeklinde çıkmamasına şaşırılmışım.

“Evet.” Bilgisayarına döndü.

Kaşlarımı çatarak bu bariz başından savma tavrına karşı başımı salladım. Hayır. Hayır, bu kötü bir fikirdi. Bir yıl bittikten sonra bile Dane’den uzaklaşmak yeterince zor olacaktı. Her şeyi uzatmak bunu daha da zorlaştıracaktı. “Buna gerek yok.”

“O hâlde ailenin bunun en başından beri bir numara olduğunu anlamasını mı istiyorsun?”

“Şey, hayır-”

“O zaman bu sürenin uzaması mantıklı olacaktır. Biraz düşün. Bunu daha sonraki zamanlarda tekrar tartışırız.”

“Ne kadar sürecektir bir uzatmadan bahsediyoruz?”

“Bu birkaç şeye bağlı,” diye belli belirsiz cevap verdi, yazmaya devam ediyordu.

Onu daha fazla sorgulamak üzereydim ki cep telefonu çaldı. Tabii ki hemen cevap verdi. Görmediğini bilsem de ona kaç çatarak sandalyeden kalktım ve ofisten çıktım.

Masamın arkasındaki yerimi alarak işime geri döndüm. Tüm bu süre boyunca aklımda tek bir soru dolaşıp durdu. Uzatmayı kabul edersem, bu sürenin bağlı olacağı “şey” tam olarak neydi?

Ailem yemeğe oturduktan kısa bir süre sonra eve geldi. Simon’a söylediğim tek şey Dane’in açıklamak istediği küçük bir şey olduğuydu. Şüphesiz bu yüzden babamın gözlerinde Wyatt’ın gözlerindeki düşmanlıktan yoktu. Melinda belli ki kocasına her şeyi anlatmıştı.

Onlara içecek bir şeyler ikram etmemin ardından yalnızca Simon ve Dane bu teklifimi kabul etti. Ben onlara kahve hazırlarken iki adam rahat bir sohbeta dalmışlardı. Sonra her biri kendi bardağını aldı.

Dane boştaki elimi tuttu ve ailemi bizi mutfaktan geçip verandaya kadar eşlik etmeye davet etti. Gösterişli taş işçiliği, geniş oturma alanı, bahçe mutfığı, taş şöminesi ve küçük göletiyle inanılmaz derecede etkileyiciydi.

Simon alçak sesle bir ıslık çaldı. “Vay canına. Tıpkı benim arka bahçeme benziyor.”

Ben babamın heyecanına karşılık kıkırdarken koruyucu ailem gülümsemedi bile. Huzursuzluktan burun deliklerim

fenişledi. şüphelendikleri için onları suçlayamazdım. Üs-
elik onların açısından bakıldığında haklılardı. Heather'ın
erkek arkadaşlarına hiç kaba davranmamışlardı, söz konusu
erkek arkadaşlar evli olsalar bile tavırları şimdiki gibi olma-
mıştı. Bu yüzden kocama karşı bu şekilde davranmaları hiç
adil görünmüyordu.

Dane ailemi oturmaya davet ederken beni de yanındaki ka-
pelerden birine oturttu. Bir an için kimse konuşmadı. Sade-
ce ateşin çıkardığı sesler ve göletten gelen su şırıltıları vardı.

"Bu gece buraya gelmenizi rica ettik, böylece sizinle bir
konu hakkında konuşabileceğim," dedi Dane kolunu bana do-
larken. "Daha önce Hugh amcamdan bahsetmiştim. Babamız
intihar ettikten sonra beni ve kardeşlerimi yanına almıştı."

Melinda'nın nefesi beni de sarsan şaşkınlıkla duyuldu.

"Birikmiş borçlarından kaçmak için kafasına bir kurşun
sıktı," diye devam etti Dane. Sesi son derece duygusuz çıkı-
yordu. "Yaşadığımız büyük evi satıp daha küçük bir şey ala-
bilirdi, kiralık mülklerini, hisselerini ya da küçük işletmelerini
satabilirdi. Ancak o bunun için fazla gururluydu. İnsanların
yüzüne bakacak, nasıl başarısız olduğunu görmelerine izin ve-
recek cesareti yoktu. Bu yüzden kendi canına kıydı."

Kolumu Dane'in beline doladım. şaşkınlığım, yerini baba-
sının bu kadar gururlu ve bencil olmasına duyduğum öfkeye
bıraktı.

"ok üzgünüm," dedi Melinda ona. "Bu senin için korkunç
bir şey olmalı."

"Düşündüğünüz kadar korkunç değildi. İyi bir insan sayıl-
mazdı," dedi Dane, ses tonunda karanlık bir nota vardı. "Böy-
le bir adamın ocuk sahibi olmaması gerekirdi. Kardeşlerimle
yakın olmamamızın nedeni aslında oydu."

Kaşlarımı atmamak için kendimi zor tuttum, son söyledi-
ğiyle tam olarak neyi kastettiğini merak ediyordum. Onu sor-
gulayamazdım, ailem şu an içinde bulunduğum durumda bunu
zaten bilmiyor olmamın tuhaf olduğunu düşünürdü.

"Annem bundan yıllar önce kanserden öldü, bu yüzden gi-

decek hiçbir yerimiz yoktu.” Dane bana baktı. “Biz de ^{senin} gibi koruyucu aileye verilebilirdik ama Hugh vardı. O bizi ^{sa-} dece yanma almadı. Bize kendimiz için nasıl bir şeyler ^{yapa-} bileceğimizi, güçlü yönlerimizi nasıl kullanacağımızı ve ^{zayıf} yönlerimizi nasıl yönetebileceğimizi öğretmeye çalıştı.”

Demek Hugh onun akıl hocasıydı.

Dane kahvesini yudumladı. “Bu dersler en küçük kardeşim Travis’te pek kalıcı olmadı. O ve karısı her zaman hayatta kolay yolu tercih eden insanlar oldular. Bu yüzden erken evlendiler. Hugh her birimiz için özel fonlar bıraksa da evlenene kadar bunlara erişmemize izin verilmedi. Kendisinin yaptığı hatayı yapmamızı istemiyordu. Kendisi gibi asla bir aileye sahip olamamamızdan korkuyordu.”

Biraz duraklayarak elini sırtımda gezdirerek saçlarımı okşadı. “Hugh’nun başarısının üzerine bir başarı inşa etmek istemedim. Kendim için bir şeyler geliştirmek istedim. Bana öğrettiği tüm dersleri hayatıma uygulamak istedim. Travis miras kalan fonu bir başarı atılımı olarak algılasa da benim istediğim şey hiçbir zaman bu olmadı. Fon benim için sadece ondan kalan bir hediye idi.

“Ancak, Vienna’nın da bir keresinde belirttiği gibi başarılarımdan hiçbir zaman gerçekten tatmin olmadım. Her zaman daha fazlasını yapmam gerektiğine dair içimi kemiren bir his vardı. Sanırım bu, iki kişi için yaşamak zorunda olduğumu hissetmemden kaynaklanıyor. Sekiz yaşımdayken ikizimi kaybettim.”

Simon yüzünü buruştururken Wyatt’ın kaşları çatıldı.

Sessiz bir destek gösterisi olarak kolumu Dane’e doladım.

“Kuzenim de çocukken ikizini kaybetti,” dedi Melinda. “Hayatı boyunca hayatta kalma suçluluğundan muzdaripti, onun için de yaşayarak ikizinin ruhunu canlı tutmaya çalışıyordu. Üstelik o başkalarına yakın olmaktan da özellikle kaçınırdı.”

Dane bana anlamlı bir bakış atarak, “Biri günlük hayatınızın bir parçasıyken onu uzak tutmak zordur,” dedi. “Ancak

ben yine de denedim. Dört yıl boyunca direndim. Çok uzun süren dört yıl. Sonra tek yaptığımın zaman kaybetmek olduğunu fark ettim. Daha fazla zaman kaybetmek istemedim. Benim gelip onu benden çalması riskini almak istemedim. Bu yüzden, evet, hepinizin fark ettiği gibi hızlı hareket ettim.”

“Evet, fark ettik,” dedi Simon.

“Vienna’yla çıkmaya başladığımızda Travis bundan hiç memnun olmadı.” Dane kahvesinden bir yudum daha aldı.

“En başından beri aramıza girmeye çalıştı.”

Simon’ın kaşları çatıldı. “Neden?”

“Çünkü fonlarımızın ilave bir şartı vardı. Otuz sekiz yaşına kadar evlenmezsek, fon kardeşlerimiz arasında paylaştırılacaktı. Travis ve karısı Hope, benim payımı istiyorlardı. Onlara göre, Vienna bunun önünde bir engelden ibaret. Fondan bahsederek ona olan hislerimden şüphe duymasını sağlamaya çalıştılar. Vienna’ysa zaten biliyordu, bu yüzden istedikleri sonucu alamadılar. Travis’in Vienna’nın aklını benimle ilgili bulandırma çabaları başarısız oldu.” Dane’in bakışları Melinda’ya kaydı. “Bu yüzden sana geldiğine şüphem yok.”

Simon ona baktı. “Travis seninle konuştu mu?”

Melinda başını salladı ama gözleri Dane’deydi. “Sanki Vienna’yla sadece fondan yararlanabilmek için evlenmişsin gibi konuştu,” dedi, durumun böyle olmadığına ikna olmuş görünmüyordu. “İlk başta inanmadım. Ama otuz sekiz yaşına gelene kadar evlenmezsen fona erişimini kaybedeceğinden bahsettiğinde, ben... bilemiyorum. Bu bir yıldan az bir zaman kaldığı anlamına geliyordu.”

Simon’ın bakışları keskinleşti ve sonra kuşkuyla kısıldı. Kahretsin.

Dane dudaklarını büzdü. “Benim fikrim, Travis hepinizin aklını bana karşı bulandırabilirse, Vienna’yla arama onun yapamayacağı bir şekilde girebileceğinizi umuyor. Onu benden ayrılmaya teşvik edeceğinize güvendiğini düşünüyorum. Bu gece söylediklerime rağmen belki de kafanızda bana dair şüp-

Evlilik Anlaşması

heleriniz olabilir. Eğer öyleyse, görevini layıkıyla yerine getirmiş demektir.”

“Dane Vegas’ta onunla evlenmem için ısrar etmedi,” dedim aileme. “Teklif etti. Ben de evet dedim.”

“Bunu neden şüpheli bulduğumuzu anlayabileceğini düşünüyorum,” dedi Wyatt, biraz öfkeli bir tavırla.

“Hangi açıdan baktığına bağlı olarak, evet, öyle görünüyor,” diye kabul etti Dane. “Ancak amcamın parasına ihtiyacım yok. Hiçbir zaman onun bıraktığına ihtiyaç duymak ya da bel bağlamak niyetinde olmadım. Olsaydı, Travis’in yaptığını yapar ve sırf parayı ele geçirmek için on sekiz yaşında evlenirdim.”

“Seninkinden pay almak için niye bu kadar istekli?” Simon sormuştu, gözleri hâlâ kısıktı. “Kendine ait olanın hepsini çarçur etmiş olamaz.”

“Muhtemelen hepsini değil,” dedi Dane. “Yıllar boyunca üç ayrı yaşa bağlı olarak fonu aldı. Sonuncusunu otuz yaşında aldı. Hepsini harcadığından şüpheliyim. Ancak bu süre boyunca benim payıma sahip olmak için kendini hazırladığını düşünüyorum.”

Simon, “Bunu dördüncü bir ödeme olarak düşündü, bu yüzden kendi payını pek de idareli kullanmadı,” diye tahmin yürüttü.

“Peki ya Kent?” diye sordu Wyatt.

Dane, “O her zaman evlenmediğim takdirde fonumdan kendisine verilen payı geri vereceğine yemin ederdi,” dedi.

Wyatt başını öne eğdi. “Ancak sen vereceğine güvenmiyorsun.”

“Güvendiğim tek kişi Vienna,” dedi Dane. Sesi o kadar içten geliyordu ki bunun doğru olduğuna inanmak istedim. “Bana asla ihanet etmedi. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı. Benden hiçbir şey istemedi ya da beklemedi. Ona yeni bir araba almama bile izin vermiyor,” diye homurdandı.

“Yine de aldın,” diye vurguladım. Yepyeni araç bir gün önce garajda yerini almıştı.

Dane'in dudakları kımıldadı. "Eninde sonunda kullanacak-
sa Ona nasıl baktığını gördüm."

Melinda iç çekti. "Vienna'yı tamamen sevdiğin için bu ev-
liliğin gerçekleştiğine inanmak istiyorum. Onunla bu kadar
erken evlenmenin fonun şartlarıyla hiçbir ilgisi olmasa da za-
manlama çok tesadüfi görünüyor."

Dane omuz silkti. "Bana inanmanızı bekleyemem. Bura-
da sizinle paylaştıklarım zihninizdeki şüpheleri gidermediyse,
elimden gelen başka bir şey yok."

"Bize tüm bunları anlattığın için teşekkür ederim, bunun
hiç de kolay olmadığını biliyorum," diye devam etti. "Sade-
ce... söz konusu olan Vienna'nın kalbi olduğundan senden
emin olmam gerekiyor."

Toparlandım. "Ben ondan eminim."

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama bazen bir duruma duygusal
olarak o kadar kapılırsınız ki mantıklı bir şekilde bakamayız. Doğ-
ru seçimi yaptığınızdan emin olmak istiyorum," dedi. Sanki kafa-
sında saf ve kendi aklını kullanamadığıma ikna olmuş gibiydi.

Tamam, bu söz canımı sıkıyordu. "Gerçekten mi? Heather'ın
evli sevgililerini eşlerinden ayırmaya çalıştığını biliyorsun.
Onlar tıpkı sen ve Wyatt gibi çiftler, sadece daha zenginler.
Sırf yapabildiği için bir adamı kullanıp diğerine geçiyor. Bu-
nun 'doğru seçim' olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yaptıklarını
görmezden geliyorsun. Hiç yaşanmamış gibi davranıyorsun.
Bir kez olsun ona bu konuda öğüt vermedin ya da seni onlarla
tanıştırdığında çoğu hâlâ evli olan sevgililerine kabalık etme-
din. Ancak şimdi, benim mantıklı bir karar verme yeteneğimi
sorgulayıp Dane'den size açıklama yapmasını bekleyeceksi-
niz, öyle mi? Üzgünüm ama bu biraz saçma görünüyor."

Melinda yüzünü buruşturdu. "Vienna-"

Dane çenemi kavradı. "Yapma, bebeğim. Bunun bir tartışma-
ya yol açmasına müsaade etme. Travis bu olayın, ailenle benim
aramda bir seçim yapmanı gerektirecek kadar büyük bir dram
yaratmasından kesinlikle memnun olur. Ona bu kozu verme."

Melinda ona, "Bizi sana tercih etmesini asla istemeyiz,"
dedi.

“Biz sadece Vienna için endişeleniyoruz,” dedi Wyatt.

“Bunu anlıyorum,” dedi Dane, elini çenemden enseme doğru kaydırarak. “Ona bu kadar değer vermenize çok muttuyum. Bu gece sizi buraya davet ettim ve bunları sizinle paylaştım çünkü Travis’in onunla üçünüzün arasına girmesini istemiyorum. Sevdiği insanları kaybetmesini istemiyorum. Dedikim gibi sizi bana inanmanız için zorlayamam. Sizden ricam bunu Vienna için zorlaştırmamanız. Şüpheleriniz yüzünden ona acı çektirmeyin. Bana inanmaktan başka bir şey yapmadı. Bunun için cezalandırılmayı hak etmiyor.”

“Bunun için onu cezalandırmak ya da başına sorun açmak istemiyoruz.” Melinda ellerine baktı. “Heather’la ilgili hatalar yaptık. Bu konuda onu cezalandırmamız gerektiğine inanıyor olabilirsin ama bunu yaptığımızda Junior’ı bizden uzaklaştırabilir.” Gözlerine baktı. “Bununla başa çıkamayız.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama eğer arkana yaslanıp onun hayatını istediği gibi yaşamasına izin vereceksen, aynısını benim için de yapabilirsin. Tek istediğim bu.”

Simon iç çekti ve enşesini ovuşturdu. “Ailen tarafından yüzüstü bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Dane. Bunun bir insana ne yaptığını biliyorum. Bu yüzden Vienna’ya kabul etmenin, onu sevmene izin vermenin senin için hiç de kolay olmadığını biliyorum.” Durakladı. “Onunla sadece onu sevdiğin için mi evlendin? Gerçekten doğru olan bu mu?”

Dane bir kez başını salladı. “Şimdiye kadar sevdiğim tek kadın o.”

“Buna inanıyorum,” dedi Simon. “Dahası, Vienna’ya inanıyorum. Eğer fonunla ilgili olmadığını söylüyorsa, bunu kabul edeceğim. Ve kesinlikle o şerefsiz kardeşine kızımınla aramda bir soğukluk oluşturma zevkini tattırmayacağım. Yine de sana olan inancımın yersiz olduğu ortaya çıkarsa, tamamen farklı bir konuşma yapıyor oluruz ve bu konuşmanın sonu hiç de hoş olmaz.” Bakışları bana kaydı ve yumuşadı. “Seni seviyorum, tatlım.”

Gülümsedim. O dünyanın en tatlı adamıydı. “Ben de seni seviyorum.”

Dane ona, "Seni dikkatli olman konusunda uyarmak zorunda
değilim" dedi. "Travis ya da Hope'un aklına sana yaklaşmak
ve sana bazı masallar anlatmak gibi parlak bir fikir gelebilir.
Lütfen onların anlattıklarına hemen inanma."

Wyatt öne doğru eğildi. "Vienna senden beklemeni ve
beni daha sonra belirleyeceğiniz başka bir tarihte evlenmeni
istemeseydi, bunu kabul eder miydin?"

"Evet," diye yanıtladı Dane. "Yine de benden bunu iste-
meyeceğini umuyordum çünkü mümkün olduğunca çabuk be-
nimle evlenmesini istiyordum. Eğer isteseydi bekler ve ona
per masalı gibi bir düğün yapardım. Ancak o istemedi."

Wyatt alt dudaklarını dişleyerek doğruldu. Yavaşça başını sal-
dı. "Pekâlâ. Şüpheyi mahal vermemek gerektiğine inanırım.
Sadece... kızımızı incitme."

"Buna söz veremem," dedi Dane. "Ancak bunu asla yap-
mak istemediğim konusunda söz verebilirim."

Bütün gözler dudaklarını ısırarak ve yere bakan Melinda'ya
çevrildi.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve ellerini zayıfça çırp-
tı. "Eğer sen onun gerçekten seninle doğru bir sebepten dolayı
evlendiğine inanıyorsan, bu benim için yeterli."

Başka bir deyişle, artık ona tam olarak güvenmiyordu
ama şimdilik geri adım atarak bu işi olurlarına bırakacaktı.
Melinda'nın karakteri göz önüne alındığında, bu gerçekten de
umabileceğim en iyi sonuçtu.

Ailem, artık kalkmaları gerektiğini söylemelerine kadar
yarım saat daha geçti. Dane ve koruyucu ailem arasındaki ve-
dalaşma biraz sert olsa da Simon gayret göstermişti. Babam
muhtemelen ona bir şans vermeye istekliydi çünkü Dane baba-
sının iyi bir adam olmadığını söylediğinde, onun da istismara
uğradığından şüphelenmişti. Kendiniz de bunu yaşadığınızda
zihninizin oraya gitmesi kolay oluyordu. Bir şekilde bunun in-
sanda ne tür yaralar bırakabileceğine dair bir fikriniz oluyordu.

Dane bana cinsel istismara uğramadığını söylemesine rağ-
men başka tür bir istismara uğramadığını da söylememişti.
Çocukken evinde korkunç şeyler yaşandığından şüpheleniyor-

dum. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Yine de bunu sormak bana düşmezdi.

Ailem gittikten sonra boş kahve fincanlarını bulaşık makinesine dizdim. Tezgâha yaslanmış, boşluğa bakan Dane'e, "Tüm bunları onlarla paylaşmak mecburiyetinde hissettiğin bir duruma düştüğün için üzgünüm," dedim.

Bakışları benimkilere kaydı. "Bu senin hatan değil."

"Biliyorum. Bu Travis'in hatası. Ve onu boğazlamak istemediğimi sanma." Bulaşık makinesini kapattım. "Babanın intihar ettiği konusunda önceden beni uyarabilirdin, az kalsın şoktan kanepeden düşüyordum."

"Bu konuyu sadece bir kez açmak istedim."

Bunu anlayabilirdim. "Travis'e ne yapacaksın? Lütfen hiçbir şey yapmayacağını söyleme, ikna olmayacağım. Ona yaptığın her uyarıyı görmezden geldi. Başka bir uyarı işleri daha iyi hâle getirmeyecek."

Dane aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini kalçalarımın yerleştirdi. "Onun bana oynamadığı hiçbir oyunu ben de ona karşı oynamayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Evliliğini mahvetmeyi mi planlıyorsun?"

"Pek sayılmaz." Dane başını eğdi ve boynumun yan tarafını öptü. "Gel, benimle duş al."

Tanrıya yemin olsun ki bu fikir tüm vücudumu heyecanlandırmıştı. Yine de, "Ona ne yapacaksın?" diye üsteledim.

"Sana zaten söyledim."

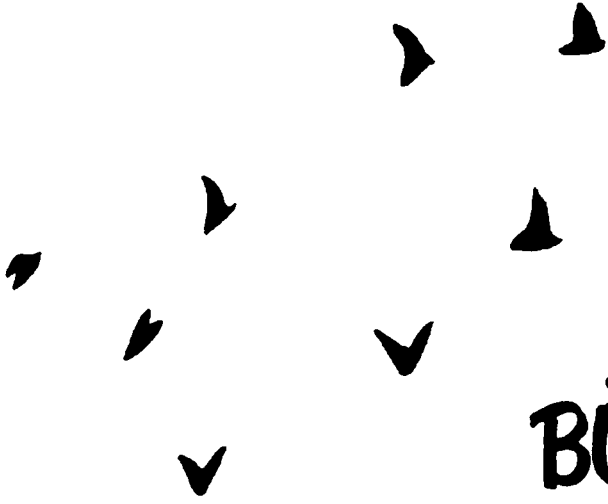
"Hayır, soruma cevap verdin ama aslında duymak istediğim şeyi söylemedin."

Dane ellerini kırımını avuçlamak için aşağı kaydırды. "Önemli biri değil. Günümüzün yeterince dakikasını onun hakkında konuşarak harcadık. Bu konuyu kapatalım." Popomu sıkıca kavrayarak beni kucağına aldı.

Bacaklarımı beline doladım. "Tercümesi: Bana anlatmayacaksın, değil mi?"

"Tercümesi: Seni becermek istiyorum ve bunu yaparken onu zihninde istemiyorum."

"Ah. Tamam o zaman."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bunları sadece beni diken üstünde tutmak için yaptığından emindim.

Toplantılara veya işle ilgili etkinliklere gitmek dışında, Dane çoğunlukla evde kalıyordu. Başlangıçta bunun nedeninin bir işkolik olarak o-Verve’de olmadığı zamanlarda evdeki ofisinde olmayı tercih etmesi olduğunu düşünmüştüm. Ancak doğru olan şey onun tam bir ev kuşu olduğunu fark etmemdi. Kendi kişisel alnındayken en rahat hâline bürünüyordu.

Hiçbir zaman “erkeksi şeyler” yapmak için tek başına dışarı çıkmıyor ya da bana birlikte bir yere gitmeyi teklif etmiyordu. Bu yüzden son provamdan sonra beni gelinlik mağazasından alıp doğruca çok popüler bir restorana götürdüğünde, bu biraz sürpriz olmuştu.

Elbette diğer erkekler eşlerini her zaman yemeğe çıkarabilirdi ama bu, pek de Dane’lik bir hareket değildi. Bu tarz şeyler onun için sadece işten ve evinden uzaklaşmak anlamına gelirdi. Ayrıca, evde yemek pişirmeyi tercih ediyordu, paket yemekler asla ona göre değildi. Tuhaf adam. Eh, benim gerçek anlamda bir eş olmadığımı düşünürsek, böyle aktivitelerle romantizm yaşamamıza falan gerek yoktu. Tam da bu yüzden

dışarı çıkmamız ikimiz için de gereksiz olmasına rağmen, na-
diren iş ya da farklı sebeplerle mecbur kaldığımız oluyordu.

Yine de bu büyük ama samimi restorandaki şık bir masada
karşımda oturuyordu. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini
bilmiyordum.

Bazen aramızdaki ilişkinin yön değiştirdiğini hissediyor-
dum. Ancak iki hafta önce New York'tan döndüğümüzden beri
aramıza cinsellik katmamıza rağmen, bir kez bile sevişmemiş
ya da onun yatağında yatmamıştık. Bu, ilişkimizin sadece
seksten ibaret olduğunu, beni resmen hayatına almadığını an-
latmak için kullandığı bir yol olabilirdi.

Gerçek bir çift olduğumuzu ima edecek hiçbir şey yapma-
mış ya da söylememişti, prezervatif kullanma konusunda da
hâlâ kararlıydı. Ben doğum kontrol hapı kullanırken o da temiz-
ken bu gereksiz görünüyordu. Bu nedenle, prezervatiflerin onun
için aramızda gelişebilecek duygusal yakınlığa karşı da bir ön-
lem olup olmadığını merak ediyordum. Muhtemelen öyleydi.

Yine de işler değişmişti. Evde benimle daha çok vakit
geçiriyordu. Artık yemeklerimizi neredeyse her zaman bir-
likte yiyorduk. Hatta çoğu zaman birlikte pişiriyorduk. Sine-
ma odasında bana katıldığı ya da açık havada okuma köşem
olarak görmeye başladığım büyülü bahçesinde oturup sohbet
ettiğimiz, huzurlu atmosferin tadını çıkardığımız zamanlar
oluyordu.

Ayrıca her gece benim yatağında uyuyordu. Kâbus gördü-
ğünden ya da bir şekilde kolayca uykusundan uyandığından
şüpheleniyordum çünkü uyandığımda onu koltuğumda dizüs-
tü bilgisayarında çalışırken buluyordum. Beni rahatsız ettiğini
düşünüp çalışmak için başka bir yere gideceğinden korktu-
ğumdan bu konuda hiç yorum yapmıyordum. Ayrıca, bazen
alarm çalmadan kısa bir süre önce yatağa geri gelerek beni
uyandırıyor.

Birlikte hoş vakit geçirmemize rağmen, aynı çatı altınday-
ken bile boş zamanlarımızın çoğunu ayrı geçiriyorduk. Yani
her şey tamamen farklı olsa da farklı değildi de. Ve şimdi beni

bir randevuya mı çıkarmıştı? Bu muydu yani? Benden istediği bir şey mi vardı?

Amacı ne olursa olsun minnettardım ancak yediğim pizza berbattı. Görünüşe göre o kendi yemeğinin –adını telaffuz edemediğim bir çeşit makarna yemeği– tadını çıkarıyor gibiydi. Daha önce bir parça çatallayıp bana uzatmıştı, bu yüzden tadının güzel olduğunu söyleyebilirdim.

Tüm bunlar bana Chris ve Miley'nin düzenlediği pasta tadım seansına gittiğimiz zamanı hatırlattı. Dane bana çeşitli parti pastalarından birkaç küçük parça yedirmişti. Beğendiğim takdirde aynı pastayı benden sonra o da denemişti. Beğenmediklerini benimle birlikte yeniden denemeden elemişti. Sonunda karar kıldığımız pastaysa inanılmazdı.

İtalyan restoranına bir göz attım. Tam da böyle bir yerin kokması gerektiği gibi sarımsak, ızgara et, domates sosu, kremalı mozerella ve sıcak ekmek kokuyordu. Büyük bir mekân olmasına rağmen samimi bir havası vardı. Ayrıca toprak renkleri, yumuşak aydınlatması, koyu ahşap döşemeleri, İtalyan köylerinin fotoğraf baskıları, süslü masa ve sandalyeleriyle ayrı bir çekiciliğe sahipti.

Yemeğimi bitirdikten sonra parmaklarımdaki yağ ve kırıntıları temizlemek için ıslak mendil kullandım. “Hâlâ düğün töreninin bir ay sonra olduğuna inanamıyorum. Smokinini ayarladın mı?”

“Evet,” diye yanıtladı, şarap bardağını kaldırarak. “Elbiseni ne zaman alacaksın?”

“Düğünden önceki cumartesi günü hazır olacak. Chris benim için alacak.” Geçen sefer mağazadayken ayakkabılarımı da almıştım, işim bitmiş sayılırdı. Dane'e fildişi dantelli, diz üstü çizmelerimi henüz göstermemiştim. Çizmelerimi alıştırmak ve zeminin türüne bağlı olarak nasıl olduklarını anlamak için evde yalnızken giyip dolaştığım zamanlar olmuştu.

Temiz ellerimi kurulamak için yumuşak peçeteyi kullandım. “Başka bir şeyden bahsetmek istiyorum, Şükran Günü'nü ailemle geçirmek istediğine emin misin?”

Kaşları çatıldı. “Neden istemeyeyim ki?”

“Çünkü Melinda’nın sana karşı hâlâ biraz şüpheleri var. Şükran Günü yemeğimi gerginliğin olduğu bir masada yemek istemem.” Yemeğe birkaç hafta olmasına rağmen Melinda babam da dahil olmak üzere davet etmek istediği kişileri çoktan aramıştı.

“Gitmek istiyorsun, gideceğiz. Sadece Heather arkadaşlarıyla yaptığı planları iptal eder ve yemeğe katılırsa, ona karşı dostça davranmayacağımı bilmeni isterim. O flaş belleği onun gönderdiğini henüz kanıtlayamamış olsam da hâlâ onun göndermediğine ikna olmadım.”

“Planlarını iptal edeceğinden şüpheliyim. Şükran Günü’nde Junior’ı her zaman ailesinin evinde bırakır, böylece günü arkadaşlarıyla içerek geçirebilir. Çok umurunda olacağını sanmıyorum. Bu gerginliğin seni rahatsız etmeyeceğine emin misin?”

“Senin aksine ben tatillerle ilgilenmiyorum. Benim için sadece sıradan bir gün olacak.”

“Yani seni Cadılar Bayramı’nda kılık değiştirmeye ikna edemeyeceğimi mi söylüyorsun?”

Kaşları çatıldı. “Bu ciddi bir soru mu?”

Ona itfaiyeci kıyafetini giydirdiğim hayallerim böylece suya düştü. Sandalyemde arkama yaslandım. “Sanırım o günü Ashley ve Tucker’la geçirebilirim.”

Kaşları daha da çatıldı. “Benimle geçireceksin.”

“Ne yaparak? Ofisine kapanacaksın.”

“Şehirde her yıl düzenlenen Cadılar Bayramı festivaline gideceğiz.”

Neredeyse ağzım açık kalacaktı. Doğruludum. “Tamam, şimdi beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun. Günübirlik geziler, yemekler, festivaller. Ölmüyorsun, değil mi?”

Bana alaycı bir bakış attı. “Festivale gitmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Evet, tabii ki istiyorum ama hiç bilet kalmayacaktır. Çok çabuk tükeniyor.”

“Ben bulurum.”

Onu bunun o kadar kolay olmayacağı konusunda uyaracaktım ki telefonu çalmaya başladı. Cevap vermesini beklemem de hareket etmedi. “Açmayacak mısın?”

“Konuşuyoruz.”

Neredeyse sandalyemden düşecektim. “Ama sen... Tamam.” Tüm dikkati bende olduğu için şikâyet etmeyecektim. Yine de bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. İşte şimdi yine o gizli sırıtışını takınmaya başlamıştı. Gözlerimi kıstım. “Yine yapıyorsun.”

“Neyi?”

“Bana bilmediğim bir şey biliyormuşsun gibi bakıyorsun.”

“Vienna, muhtemelen senin bilmediğin pek çok şey biliyorumdur.”

O çok ciddi Dane Davenport’un benimle dalga geçmesinden bu kadar memnun olmasaydım sinirlenebilirdim. “Kibirli adam,” diye mırıldandım.

Karnıma giren korkunç bir kramp beni uykumdan uyandırdığında inleyerek dizlerimi göğsüme doğru çektim. Midemdeki her kas kasılıyor ve sıkışıyor gibiydi. Sonra güçlü bir mide bulantısı dalgası beni içine çekti.

Tanrım, midem bulanıyordu.

Bulantının içimde yükselmeye başladığını hissettim, bu durumlarda onu asla zapt edemeyeceğimi biliyordum.

Yataktan fırladım ve kığım tutuşmuş gibi banyoya koştum. Tuvalete tam zamanında yetişerek şiddetli kasılmalar mideme hücum ederken şiddetle kustum. O kadar kötüydü ki boğazıma dolan ve klozete sıçrayan kusmukların arasında zorlukla nefes alabiliyordum.

“Vienna?” Dane üzerime eğilirken bir el sırtıma yerleşti. “Kahretsin.”

Mağcup bir şekilde elimi sallayarak uzaklaştırmaya çalış-

Sam da o gitmeyi reddederek yanımda kaldı. Atkuyruğumu omzumdan çekerek ben kusarken sırtımı ovdu. Mide asidi ve kusmuk kokusu burun deliklerimi yakıyordu.

Sonunda kasılmalarım durmasına rağmen mide bulantısı devam ediyordu. Henüz bitmediğini biliyordum. Tekrarı olmayacağını anladıktan sonra memnun olarak sifonu çekip dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçalarımın üzerine oturdum. Tanrım, bu çok korkunçtu. Gözlerim sulanırken nefes alışım hızlandı.

Tuvalet kağıdını kaptığım gibi ağzımı sildim. “Sanırım mide enfeksiyonu kaptım.”

“Ya da gıda zehirlenmesi.” Yanıma çömelip avucunu alnıma dayadı. Çenesi sertleşti. “Ateşin var.”

“Ateşim varmış gibi hissetmiyorum.” Aksine üşüdüğümü hissediyordum.

“Biraz titriyorsun. Üşüyor musun?”

Cevap vermek için ağzımı açtığımda midem yeniden altüst oldu. İnleyerek öne doğru eğildim ve tekrar kustum. Tekrar. Ve tekrar.

“Orada bekle,” dedi Dane.

Nereye gideceğimi sanıyordu ki?

Karnım kasılıp büküldükçe ve kramplar girdikçe kusmaya devam ettim. Kısa süre sonra Dane yine yanımda, sırtımı sıvazlıyordu. Koku bu kadar iğrençken nasıl odada kalabiliyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Kasılmalar sonunda tekrar hafifledi. Tuvaletin sifonunu bir kez daha çektim ve Dane’in bana uzattığı temiz mendille ağzımı sildim. Omuzlarım çökerken tekrar kalçalarımın üzerine oturdum. Kendimi tamamen boşlukta hissediyordum, Dane beni tutmasaydı fayans zemine yığılabilirdim.

“Al bakalım.” Daha önce komodinin üzerine koyduğum su şişesini bana verdi. “Hızlı içme, yudum yudum iç.”

Onun için söylemesi kolaydı, boğazının arkası safradan yanmıyordu. Yine de sudan sadece küçük yudumlar aldım.

Sırtımda çok nazik bir daire çizdi. “Mide mikrobi ve gıda

zehirlenmesinin belirtileri oldukça benzerdir.” Bir an için telefonunu kaldırdı ve ekledi. “Bu web sitesine göre, listelenen semptomlardan herhangi birine sahip olmadıkça Acil Servis’e gitmeye gerek yok. Şimdilik sadece ateşin var.”

Gözlerim kapandı. Tanrım, Google’da aratmıştı. Bu o kadar hoşuma gitmişti ki kalbim hafiflerken sıcacık olduğumu hissettim.

“Yine de acile gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Başımı salladım. “Doktora ihtiyacım yok. Daha önce de mikrop kapmıştım, iyi olacağım. Yine de zor bir gece olacak.” Titrek bir nefes verdim. “Benimle kalmak zorunda değilsin.”

Bana karanlık bir bakış attı. “Hastayken seni bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Bence burası berbat kokuyor. Kimse temiz hava istediğin ya da birinin kusmasını izlememeyi tercih ettiğin için seni suçlayamaz.”

“Burada kalacağım.”

Mideme yine bir kramp girdi. Tekrar tuvalete dönerek yenden kustum. Ta ki mide kaslarımın ağrıdığını hissedene kadar.

Sulanmış gözlerimi kırıştırdım, kendimi titrek ve bitkin hissederek tekrar klozete doğru döndüm. “Hasta olmaktan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum.”

“Bence gerçekten bir doktora görünmen gerek,” dedi Dane. Endişeyle kaşlarını çattı.

Güçsüzce başımı salladım. “Gerek yok.” İhtiyacım olan şey bu tuvalete yakın durmaktı.

Burun delikleri genişledi. “Pekâlâ. Ama gıda zehirlenmesi belirtilerinden herhangi birini daha göstermeye başlarsan seni Acil Servis’e götürürüm, ne dediğin umurumda bile olmaz.”

“Anlaştık.” İçimi bir bulantı dalgası daha kaplarken midem yeniden bulandı. *Hay sikeyim.* “Koş. Uzaklaş. Kendini kurtar.”

“Kalıyorum.”

İçimi bir kere daha kusma hissi kaplamasaydı ona mazoşist diyebilirdim.

Bulantı, kusma, kramplar, kas ağrıları ve ishale dolu iki gün geçirmiştim. Hastaneye gitmemize gerek olmadığını söyleme- me rağmen Dane, eve benim için bir doktor getirmişti. Anla- şılan hâlâ içi rahat etmemişti çünkü neredeyse ölüm döşeğin- deymişim gibi etrafımda dolanıyordu. Ailemi ve arkadaşlarımı “vedalaşmaları” için buraya davet etmemesine şaşırmıştım.

Sanki benden ayrılmak mide rahatsızlığını daha da kötüleş- tirecekmiş gibi evden çalışmakta ısrar etti. Aslında yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Elbette bu süreçte tatlı ya da sempa- tik olduğunu söylemiyordum; hâlâ huysuz, otoriter ve sertti.

Bir web sitesinden diğerine geçip duruyor, gözden kaçırdı- ğı bir şey olmadığından emin olmak için semptom listelerini karşılaştırıyordu. Gıda zehirlenmesi olduğundan emindi. Ne- redeyse İtalyan restoranını arayacaktı ki başka bir web sitesin- de gıda zehirlenmesi belirtilerinin ortaya çıkmasının haftalar alabileceğini okumuştı. Dolayısıyla herhangi bir yerden kap- mış olabilirdim. Ziyarete gelen doktor da bunu doğrulamıştı.

Melinda, Wyatt ve Simon beni görmek için uğradıkların- dan Dane dinlenmem gerektiğini söyleyerek uzun süre kal- malarına izin vermedi. Hepsi de bunun çok şirin olduğunu düşünüyor gibiydi çünkü itiraz etmediler. Su içtiğimden emin olmak için yanımda kaldığını, battaniyeyle üzerimi örttüğünü ve sanki kendi başıma yiyemezmişim gibi bana kraker yedir- diğini gördüklerinde bile gereksiz telaş yaptığını söylemediler. Gerçekten çok tatlıydı.

Belirtiler iki gün sonra geçse de hâlâ halsizdim ve kendimi bok gibi hissediyordum. Sonraki birkaç gün evden çalıştım. Dane de beni şaşırtarak aynısını yaptı.

Pazar sabahı tamamen iyileştiğimi hissettiğimde ertesi gün işe dönmek için can atıyordum. O ise huysuz ve asık suratlıy- dı. Bir hafta kadar daha ağırdan almamın daha iyi olacağını düşünüyordu. Ben de bu fikri kıcına sokmasının daha iyi ola- cağını düşünüyordum.

Çalışma odasının ortasında durup iç geçirdim. “Sadece hastaydım, Dane, ölümcül hasta değildim. Şimdi iyiyim. İşe geri dönmemem için hiçbir neden yok.”

“Henüz yüzde yüz iyi değilsin,” diye ısrar etti.

“Değil miyim? Kendimi iyi hissediyorum.” Ona doğru yürüdüm, endişesinden etkilensem de biraz sinirlenmiştim. “Doktor sana işe dönmemem için hiçbir neden olmadığını söyledi.” Bunun Dane’i kızdırdığını biliyordum. Onu destekleyeceğini düşündüğü için doktora sormuştu.

“Evden çalışmaya devam edebilirsin.”

“Hayır, yapamam. İstemiyorum da. Sayısız toplantıyı erteledin ve insanlar yeniden planlamak için bu kadar hevesliyen- özellikle de bugün üç kez arayan Blake Mercier adında bir adam- bu mümkün değil. Huysuzluk etmeyi kes, ben iyiyim.”

“Gıda zehirlenmesi geçirdi, Vienna. Bunu atlatmak her zaman kolay değildir.”

Bir of sesi çıkardım. “Mide rahatsızlığım vardı.”

“Doktor bile gıda zehirlenmesi olabileceğini söyledi.”

“Evet, olabilirdi. Ancak o da dışkı örneği almadan emin olamayacağını söyledi. Üstelik senin de hatırlayacağın üzere ona bir örnek vermemiştim. Dışkım yeni tükenmişti. Kelime- nin tam anlamıyla. Vücudum kendini büyük ölçüde temizledi.”

İç çekti ve başını salladı. “Sadece sen, Vienna. Sadece sen.”

“Gıda zehirlenmesi bile olsa, bu artık evden çalışmak zorunda olduğum anlamına gelmez.”

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. “Çok yorulursan ya da eve gitmen gerekirse bana söyleyeceğine söz vermen gerek.”

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. “Söz veriyorum.”

İç çekti. “O zaman yarın işe geri döneriz. Biliyor musun, birçok insan bunun seni gülümsetmesini garip bulabilir.”

“Sevdiğim bir işim olduğu için kendimi şanslı sayıyorum.” Ancak Dane’le boşandıktan sonra bu pozisyonu kesinlikle kaybedecektim. İşimi çok özleyecektim, tıpkı çok özenli ama kaba bir bakıcı gibi olan bu adamı özleyeceğim gibi.

Daha önce hiç hasta birine bakmadığı hissine kapıldım.

Başka birinden benimle kalmasını isteyebilirdi. Hatta bunu yapması için birini bile tutabilirdi. Fakat tutmamıştı. Yapmış olmasını dilerdim çünkü her tatlı davranışı savunmamın derinliklerine inmeye devam ediyordu.

“Sorun ne?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Yine hasta hissetmiyorsun, değil mi?” Ateşimi kontrol etmek için alnımı yokladı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Evet, savunmamın onun bu yönüne karşı hiç şansı yoktu. “Ben iyiyim, Hemşire Nancy. Bu arada benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. “Bir kerelik bir şeydi. Eğer bir daha hastalanırsan, kendi başınasın.”

BÖLÜM YİRMİ ALTİ

Bir şeyler yanıltı. Çok, çok yanıltı.

Dane'i daha önce de böyle görmüştüm, tam dört kez. Her yıl 1 kasımda tıpkı şimdiki hâli gibiydi.

Her zamankinden daha soğuktu. Daha sert. Kayıtsız. O kadar mesafeliydi ki bakışları insanların üzerinden kayıyor gibiydi. Bunu açıklamak çok zordu, sanki herkesten kopmuş, bir başınaymış gibiydi.

Neredeyse tek kelime etmemesine rağmen odadaki diğer insanlar da bir gariplik olduğunu fark etmişlerdi. Geliştirme ekibiyle bir araya geldiğinde sessizliği alışılmadık bir durum değildi, genellikle konuşmayı onların yapmasına izin verirdi. Çoğunlukla dinler, gerektiğinde görüş bildirir ve ekip üyelerinin fikirleri üzerinde çalışmasına izin verirdi. Ancak bu öğleden sonra, onun buz gibi tavrı yüzünden insanların üretken olamayacak kadar dikkatleri dağılmıştı. Bu hiç de iyi değildi çünkü bu ruh hâlindeyken kararsızlığa ve beceriksizliğe karşı çok daha az toleransı vardı.

Birkaçı yol göstermem için bana baktığında kafamı sallayarak onları devam etmeleri için cesaretlendirdim. Bu şartlarda yapacakları en kötü hata ona iyi olup olmadığını sormak

olurdu. Kafalarını koparırdı. Coğunlukla bağırıp çağırılmaz, alçak sesle konuşurdu. Fakat buz gibi sesi neredeyse insanları kırbaçlayacak kadar acımasız olurdu.

Bugünün onun için bir şekilde önemli olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu, bu yüzden genellikle değişikliğe hazırlıklıydım. Ancak bu yıl, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Dün Cadılar Bayramı festivalinde çok eğlenmiştik. Ben çok eğlenmişim. Dane de hayvanat bahçesinde ve müzede olduğu gibi davranmış, kendi tarzında eğlenmişti. Bu yüzden bugün erken saatlerde ondaki ani değişim bende şok etkisi yaratmıştı.

Uyandığımda yoktu ki bu nadir görülen bir şeydi. Acaba mutfakta bize kahvaltı falan mı hazırlıyor diye düşünerek iş için hemen hazırlanıp aşağı indiğimde onu ortalarda görememişim.

Onu aramak için dolandıktan sonra nihayet ofisinde buldum. Odaya girdiğimde kendimi o boş bakışların odağında bulduğumda tarihi hatırladım. İyi olup olmadığını sormak yerine geçmiş deneyimlerimden ondaki değişikliğin sebebini sormamanın en iyisi olduğunu öğrenmişim. Sonrasında kahvaltıya inip inmeyeceğini sordum.

“Ben çoktan yedim,” dedi, ses tonu düzdü. “Sam geldiğinde seninle antrede buluşuruz.” Sonra da bilgisayarına dönüp beni başından savdı.

İhtiyacı olan kişisel alanı ona vermeye karar vererek ofisten ayrıldım ve kahvaltımı tek başıma yaptım.

o-Verve’e giderken neredeyse tek kelime etmemişti. Aslında bana bakmamıştı bile. Deri koltukta aramızda sadece birkaç santim olmasına rağmen, aramızda sanki kocaman bir cam vardı da onu oradan izliyor gibiydim. Etrafına dört büyük duvar örmüş gibiydi. Kimse onları aşamazdı, sadece denemek bile büyük bir aptallık olurdu.

Birini sakince terslemek diye bir şey gerçekten garip bir durumdu. Ancak bu sabah bunu birkaç kez yapmıştı, hatta bir çalışan uzaklaşırken gözyaşlarını tutamamıştı. Dane’in insanı bir santim boyunda hissettiren bir tarzı ve bunu sadece birkaç kelimeyle yapabilme yeteneği vardı.

Bana karşı sert ve kaba yaklaşırsa da şimdiye kadar fırça yemekten kurtulmayı başarmıştım. Muhtemelen eninde sonunda benim sivri ucunu ben de hissedecektim.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, ofisine gideceğini ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Ben de sahte bir çift olmadan önce geçmişte birçok kez yaptığım gibi masamda tek başıma yemek yedim.

Uzun zamandır ilk kez kendimi gerçekten sadece onun asistanıymışım gibi hissediyordum. Aslında bugün, onun için bundan fazlası olmadığının bir hatırlatıcısıydı. Gerçek bir ilişki içinde olmadığımızı hatırlatıyordu.

Öğle yemeği saatimiz bittikten sonra, doğrudan geliştirme ekibiyle toplantıya başlamıştık. Eh, işte buradaydık. Ve görünüşe göre pek iyi gitmiyordu.

Bir noktada, adamlardan biri sözlü olarak bir açıklama yapmaya çalışırken, Dane elini kaldırdı. Adam hemen susarken odayı bir sessizlik kapladı.

Dane konuşurken gözleriyle tüm ekibi süzdü. “Yeni fikirler üretmek için dört haftanız vardı. Ortaya çıkardığınız en iyi fikir bu mu?”

Yüzümü buruşturdum. Tamam, ekibin daha iyisini yapabileceğini bende kabul ediyordum ancak sesinden damlayan küçümseme gereksizdi. Sözlü olarak onları tokatlamayı bitirdiğinde, hâlâ yaşama isteklerinin kalmasına şaşırmıştım.

Ofisine döndüğünde kapıyı arkasından çarparak kapattı. Yılın başka bir günü olsaydı, onu içeri kadar takip eder ve bu pislik davranışına bir son vermesi gerektiğini söylerdim. Elbette karşılığında özür dileyeceğini ya da hatasını kabul edeceğini düşündüğümünden değildi. Yine de ona bu davranışının çok saçma olduğunu söylerdim.

Aslına bakılırsa bu onun basit bir pislik olmasıyla ilgili bir durum değildi. Kafasını karıştıran bir şey olduğu ortadaydı. Büyük bir şey. Aynı “şey” iş gününün geri kalanında da onu rahatsız etmeye devam etti.

Eve dönüş yolunda da o sabah o-Verve'e giderken olduğu kadar sessizdi. En azından beni terslememişti. Henüz.

Eve adımımızı atar atmaz tek kelime etmeden üst katta kayboldu. *Pekâlâ*.

Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa gitmeden önce kütüphanede kitap okuyarak biraz zaman geçirdim. Aç olma ihtimaline karşı ona spagetti yaptığımı bildiren bir mesaj gönderdim. Aşağıya inmeye tenezzül etmedi hatta mesajıma yanıt bile vermedi.

Yemekten sonra odama giderek bazı işlerimi hallettim. Ardından neredeyse bağımlısı hâline geldiğim bir dizinin yeni bölümünü izledim. Saat 22:00 olduğunda Dane'den hâlâ bir iz yoktu ve onu kontrol etmeye karar verdim. En azından nispeten iyi olduğunu bilmeden uyuyamazdım.

Onu aramayı denesem de telesekretere düştü. Kaşlarımı çattım. Dane'in telefonuna cevap vermediği çok nadir olurdu. Telefonu lanet elinin bir uzantısı gibiydi.

Ofisine onu karanlıkta sadece bilgisayar ekranının ışığıyla odayı aydınlatırken bulmayı umarak gittim ama orada değildi. Geç saatte yemek yiyor olabileceğini düşünerek mutfığa baktığımda orada da yoktu. Spor salonunu kontrol ettim çünkü sorunlarını kum torbası üzerinde çözmeye karar vermiş olabilirdi. Ondan hiçbir iz yoktu.

Omuzlarım düştü. Belki de yatmaya gitmişti. Kendi yatağına.

Odasına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Sınırlarına saygı duyarak bir kez bile odaya adım atmamıştım. Yine de kapıdan bakmak içeri girmek sayılmazdı, değil mi?

Kapı kolunu çevirdim ve iterek yavaşça açılmasını sağladım. İçeriye baktım, geometrik çizgileri, nötr tonları ve koyu ahşaplarıyla son derece erkeksi mekânı inceledim. Hiçbir yerde yoktu. Yatak örtüleri bozulmamıştı.

İç çekerek bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Nerede olabilirdi ki? Sonra aklıma geldi. *Bahçe*. Belli ki biraz huzur ve sessizlik için bahçeye gitmişti.

Dışarısı biraz serindi, bu yüzden üzerimde sadece ince bir

ışört ve şort olduğu için aceleyle ağaçların arasındaki küçük bahçeye gittim. Ancak orada da değildi. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandım. Bir adamı kendi evinde bulmak ne kadar zor olabiliirdi ki?

Tamam, antrede durup cevap verene kadar ismini haykırmam gerekecekti.

Eve dönerken havuzun yanından geçerken serin bir esinti geldiğinde kulübe perdesi hareketlendi. İşte oradaydı. Rahatlanmış bir iç çekişle durdum. Nihayet bulmuştum.

Varlığımın muhtemelen hoş karşılanmayacağını bilsem de kulübenin içine süzüldüm. Elinde bir kadehle kanepeye yaslanmış hâldeyken gözlerimiz buluştu. Yoğun bakışları o kadar rahatsız edici derecede boştu ki tenimi kaşındırdı.

Yanıdaki masanın üzerinde duran yarısı boş viski şişesine baktım. İçimde bir tedirginlik oluştu. Dane çok içen biri değildi. Sadece gerektiği durumlarda bir kadeh içerdi ama bir şişeyi alıp gittiğini hiç görmemiştim.

Onu kontrol etmek için geldiğimi söylemek üzere ağzımı açsam da hemen vazgeçtim. Hiçbir yetişkin adam kontrol edilmek istemezdi. Üstelik Dane’in içinde bulunduğu ruh hâli göz önüne alındığında, bu onu sadece kızdıırırdı.

Sabit bakışları benimkilerden bir kez bile ayrılmadı. Viskisinden bir yudum daha alırken hâlâ bana bakıyordu. Ne düşündüğünü gerçekten anlayamıyordum.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Kendimi davetsiz misafir gibi hissetsem de onu yalnız bırakmak istemiyordum. Muhtemelen yanında biri olmasını ya da onu rahatlatmamı istemeyeceğini biliyordum ancak eve geri dönmek de bana yanlış geliyordu.

Bu yüzden kanepenin yanına geçip yanına oturdum, kalabalık hissetmemesi için aramızda birkaç santim mesafe bıraktım. Konuşmadım. O da konuşmadı. Öylece oturduk, bakışlarımız dalgalanan havuzun suyundaydı.

Biraz üşüdüğümü hissederek bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım.

Dane ağır ve bitkin bir iç çekti. “İçeri gir.”

Ah, konuşabiliyordu demek. Dilinin sürçmemesi çok fazla içmediği anlamına geliyordu. Çenemi dizlerimin üzerine koydum. “Burayı seviyorum.”

Aramıza yine sessizlik çöktü. Sinirlerime dokunan gergin ve ağır bir sessizlikti.

O içkisinden boş boş yudumlar alıp, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünürken dakikalar geçip gitti. Belli ki içtiği viskiden ya da benden daha giyinik olmasından dolayı serin hava onu pek rahatsız etmiyordu. Ben aynı şeyi iddia edemedim, kollarım ve bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Esinti, perdeyi tekrar hışırdatarak içeri girdiğinde çıplak uzuvlarıma soğuk bir kamçı gibi indi, bu kez içimden geçen küçük ürpertiye engel olamadım.

Yine o hoşnutsuz iç çekişlerinden birini yaptı. “Gir. İçeri.”

Ona doğru dönsem de bakışlarıma karşılık vermedi. “Sen girersen ben de girerim.”

Viskisinden bir yudum daha aldı. “Ben burada iyiyim.”

“O zaman ben de iyiyim.” Beni terslemesini beklerken o şakağını ovuşturdu, birdenbire gözüme çok yorgun görünmeye başladı. Göğsüm sıkıştı. Düşünmeden kucağına oturdum ve sıcaklığına gömülüp başımı göğsüne yasladım.

Kaskatı kesildi. “Vienna.”

“Yalnız olduğunda iyi olduğunu biliyorum, Dane ama her zaman yalnız olmak zorunda değilsin.”

Bana sarılmadı. Bana dokunmadı. Kıpırdamadan oturdu, vücudu yay gibi gergindi. Vücut diliyle üzerimden kalk ve git diye bağırdığını bilmeme rağmen hareket etmedim. Beni kucağından itmeyeceğini umarak bir kedi yavrusu gibi ona sokuldum.

Başka biri olsaydı, yatıştırıcı bir şekilde göğsünü okşardım. İçgüdülerim bana Dane’in şu anda herhangi bir sempati ya da teselli gösterisine iyi yanıt vermeyeceğini söylüyordu.

Onu neyin yiyip bitirdiğini öğrenmeyi çok istesem de sormaya bir türlü cesaret edemiyordum. Soru yarına kadar bekle-

rebilirdi, en azından o kendine gelene kadar. Mutlaka kendine gelecekti, bu hızlı dönüşüm her yıl sihir gibi gerçekleşiyordu.

Uzun bir nefes verdi ve elini sırtımın alt kısmına koydu. Küçük bir dokunuştı ama sadece bu bile gülümsemek istememe neden oldu.

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kaldık. Gerginlik yavaş yavaş, her bir kasından uzaklaşıyordu. Henüz rahatladığını söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama artık bir kayaya sarılıyormuşum gibi hissetmiyordum.

Elini sırtımda gezdirerek enseme ulaştı. “Geç oldu. İçeri girmelisin.”

Onu burada, soğukta ve karanlıkta bırakacak değildim. “Sen de benimle geleceksen.” Dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ensemdeki eli saçlarıma daldı, sıkıca kavradı ve başımı geriye doğru çekti. Ben irkilirken onun göz bebekleri büyüdü. Dahası, altımda aleti kasıldı ve büyümeye başladı.

Hırladı, gözleri soğuk ve ışıltı doluydu. “Eğer şimdi seninle yukarı çıkarsam, seni beceririm. Hem de sertçe. Ama bu senin için değil, yalnızca benim için olur. Hoşuna gidip gitmemesi, boşalman ya da boşalmaman, canının yanıp yanmaması umurumda olmaz. Tek umursadığım kafamın bir süreliğine susması olur. Seni bu şekilde kullanmak istemiyorum. O yüzden hayır, Vienna, seninle gelmiyorum.” Saçlarımı hoyratça bıraktı. “Şimdi lanet yatağına git.”

Kalbim neredeyse kırılacaktı. Beni kullanmak ya da incitmek istemediği için bütün gece benden uzak durmuştu. Şimdiyse burada, karanlıkta tek başına oturmuş, belli ki onu mahveden düşüncelerin içinde kaybolmuştu.

Bu kadar çaresiz hissettiğinde içgüdüünün cinsel açlığını tatmin etmek olması üzücüydü. Hiç kucaklanmış mıydı? Biri ona sarılmış mıydı? Teselli edilmiş miydi? Hiç sanmıyordum.

Eğer ona vermeme izin vereceği tek rahatlama şekli cinsel yakınlığımsa, bunu kabul edebilirdim. Elbette beni becermesine izin vererek değil çünkü sert davranıp sabahında pişman

olacağını biliyordum. Bunun için ikimize de kızardı. Yine de ona kabul edebileceği bir biçimde rahatlamayı verebilirdim.

Kucağından kalksam da ayaklarımın üzerine doğruldum. Bacaklarının arasında, dizlerimin üzerine çöktüm.

Sertleşti ve kasları gerildi. “Vienna.”

Fermuarını indirdim, aletini iç çamaşırından çıkararak elimi etrafına doladım. Henüz kısmen sert olsa da hâlâ etkileyiciydi.

Daha önce de onu yalamama izin vermişti ama her seferinde bir noktada beni durdurup becermek istemişti.

“Vienna.” Bu bir uyarıydı.

Başımı eğdim ve aletin yan tarafını dibinden ucuna kadar yaladım. “Seni boşaltmamı istemiyor musun?”

Gözleri parladı. Beni uzaklaştırmak istercesine elini başıma koyarak tekrar hırladı. “Bitirmeye hazır değilsen buna başlama.” Başka bir deyişle, ağzıma boşalmak istiyordu.

İpeksi başını dilimle okşadım. “Aksi hâlde neden başlayayım ki?” Ağzımı aletin ucuna doğru yaklaştırarak sertçe emmeye başladım.

Burnundan sert bir nefes aldı ve küfür olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldandı. Umurumda değildi. Ona sahiptim, beni uzaklaştıramayacaktı. Önemli olan tek şey buydu çünkü onu bu şekilde yalnız bırakamazdım.

Mırıldanarak ağzımı aletinden aşağı kaydırıp geri çekilirken emdim. Tekrar yaptım. Tekrar. Ve tekrar. Aleti kalınlaşırken dudaklarımı da gerdi. Biraz daha sıkıca kavradım, kavrayışım ile beraber zonklaması hoşuma gitti.

“Diğer elin, Vienna. Parmakların aletimin etrafında sarılıyken yüzüklerini görmek istiyorum.”

Meme uçlarımın sertleştiğini hissettim. Ah... tamam. Elimi değiştirerek dudaklarımı tekrar etrafına sardım.

Dane saçlarımı tutarak tepemde topladı. “İşte böyle, bebeğim, yalamaya devam et.”

Onun kontrolü ele almasını, hareketlerimi yönlendirmesini bekliyordum. Oysa o sadece başımın onun uzun, kalın aletinde aşağı yukarı gidip gelmesini izlemekten memnun görünüyordu.

Onu tekrar tekrar ağzıma aldım, sıkıca emmeye devam edecektim. Dilimin üst kısmını aletinin alt tarafı boyunca kaydurdım. Ağzımda ve teşvikler fısıldadı. Tüm bunlar tenimin üzerinde hissettiriyor, kemiklerime işliyordu.

"Karımın ağzına başka erkeklerin aletlerinin girmiş olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor." Tam o anda aleti boğazımın içine soktu. İnleyerek nihayet parmak uçlarını kafa derime sürmeye başladı.

Onu biraz daha ağzıma almak için uğraşsam da tamamını alamam mümkün değildi. Bu yüzden biraz el hareketi ilave ettim, alabildiğim kadarını emerken onu okşamaya devam ettim.

Bazen ellerimle ve ağzımla tamamını okşuyordum. Bazen sadece baş kısmına odaklanıp parmaklarımı etrafında kıvırtıyor, yalıyor, emiyor ve nefesimi vererek tahrik ediyordum.

Ara sıra dilimi ucunun etrafında döndürmek için duruyor, menisinden birikenleri topluyor ya da tepenin altındaki hassas noktaya hafifçe bastırıyordum. Tüm bunları yaparken aletini sıkıca avuçluyordum. Elimin içinde bu kadar sıcak, dolu ve ağır olmasını seviyordum. Ardından onu tekrar ağzıma alıyordum.

Ağzımda zonkladığını ve kalınlaştığını hissedince yaklaştığını anladım. Dudaklarımı etrafında sıkarak o kadar sert emdim ki yanaklarım çukurlaştı.

Bir nefes çekti. "Siktir." Saçlarımı kavrayarak kalçasını hareket ettirdi ve onu daha derine almam için beni zorladı. "O yetenekli küçük ağzını benimle dolduracağım. Hepsini yutacaksın. Boğazından aşağı kaydığım hissetmeni istiyorum. Her damlasını yuttuğunu görmek istiyorum."

Uyguladığı baskıya karşı koymadan kontrolü ona bıraktım. Daha sert, daha hızlı emdim, ağzımı tam anlamıyla becerirken onu olabildiğince derine aldım. Saçlarımdaki tutuşu, kafa derimi acıtana kadar öylesine sıkılaştı ve gözlerim sulandı ki gözlerinin neredeyse parladığını görebiliyordum.

"Yut," diye söylendi. Dane kalçalarını kaldırarak alçak bir hırlıyla boşaldı. Başımı sabit tutarak yoğun ve sıcak menisi boğazıma doğru akarken geri çekilememe engel oldu.

Sonunda orgazmı hafifledi. Gözleri kapandı, koltuğunda rahatladı, zor nefes alıyordu. Saçıma doladığı eli ölümcül tutuşunu gevşetse de başımı olduğu yerde tuttu. “Ağzını henüz kaybetmek istemiyorum,” dedi sesi kalınlaşarak. “Biraz daha kalmama izin ver.”

Şu anda gerçekten bir bardak su iyi olabilirdi ama sessizce bekledim. Kıpırdamadan dururken yumuşamakta olan aleti hâlâ ağızımdaydı. Muhtemelen ememeyeceğim kadar hassas olduğunu tahmin ediyordum.

Parmaklarını kafa derim boyunca kaydırды, hafif masaj yaparak karıştırdı. Bir ödöl gibi hissettirdi. Ya da belki de kafamdaki saç tellerini neredeyse kopardığı için özür diliyordu.

Çok geçmeden gözleri açıldı. Koyu kadife gibi yumuşak ve durgundular. Eli başımdan kaydı. “Kalk, bebeğim.”

Dik durdum, kaskatı kesilmiş dizlerimin çatlamamasına şaşırdım. Zemin hiç rahat değildi. Bir dahaki sefere, eğer olursa, minder kullanmayı aklıma not ettim.

Kendini kanepeden öne doğru iterek ellerini kalçalarımın yerleştirdi ve sonra yüzünü karnıma yerleştirdi. Ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi hissettiren bir iç çekti.

İki elimle başının arkasını avuçladım. Dürüst olmak gerekirse, tahrik olmuşum ama bu iyiliğe karşılık vermesini istemiyordum. En azından, burada ve şimdi olmamalıydı. Bunun yalnızca onunla ilgili olmasını istiyordum.

“Seni bilmem ama ben çok yorulduğum,” dedim. “Yatak?” Nefesimi tuttum, beni itmeyeceğini ya da burada yalnız kalmak için ısrar etmeyeceğini umuyordum.

Bana baktı ve kalçalarımı nazikçe sıktı. “Yatak,” diye kabul etti.

Şortum ve külotum kalçalarımın üzerinden geçerek bacaklarımdan aşağı kayıp kayboldu. Kaşlarımı çattım, hafifçe kımıldadım. Sıcak eller bacaklarımı aralarken bacaklarımı iç-

sevgili ve sahiplenici bir şekilde okşadı. Anlaşılması güç şeyler mırıldanarak kıpırdandım.

Ağızyla göbeğimi okşuyordu. "Şşş, bırak kendi yolumu bulayım."

Yavaşça kıvrımlarımı araladığında serin hava ürperme-
ne neden oldu. Islak bir sıcaklığın kırbacı gibi davranan
dili hareket etmeye başladı. Daha fazlasını isteyerek inle-
dim. Daha fazlasını aldım. Daha fazlasını. Daha fazlasını.
Daha fazlasını.

Sıcak ve ıslak dil klitorisimin yan tarafına sürtünürken kı-
pırdandım. Tanrım, bu iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Dilin klitorisimin etrafında dolanması ve sonra en çok arzu
ettiğim yere ulaşması daha da iyi hissettirdi. Yine de içime gir-
medi. Girişte daireler çizdi; her bir dokunuş bir alay, gelecek
şeylerin bir vaadi gibiydi. Kaşlarımı çattım, hayal kırıklığıyla
kıvranıyordum.

"Sakin ol, Vienna."

Uykunun görünmez örümcek ağları zihnimden dağıldı.
Gözlerimi açtığımda, günün kısmen aydınlanmış olduğunu
gördüm. Başımı kaldırarak, kalçalarımın arasına yerleşmiş
olan Dane'e göz kırptım.

Sıcak ve kararlı bakışları benimkilerle buluştu. Artık dünkü
kadar boş değillerdi. "Günaydın, bebeğim." Ağızımı oraya gö-
merken bu kez dilini derinliklerime daldırdı.

Gerilerek çarşafı kavradım. Tanrım. Dili iç duvarlarımı ok-
şayarak yavaşça dönerken göz kapaklarım titreyerek kapandı.
"Benimle alay etme," diye mırıldandım.

Dane cevap vermedi. Olduğu yere iyice yerleşerek kendine
ziyafet çekti. Yaladı, ısırdı, sürtündü, beni titreyen bir karmaşa
hâline getirdi. Sonra dilini içime pompalamaya başladığında
bu beni daha sıcak ve daha azgın hâle getirdi, orgazmımı daha
da yaklaştırdı.

"Boşalacağım," diye inledim.

Homurdanarak dilini daha hızlı içime itti, beni sabit tutmak
için parmaklarını sert bir şekilde kıkımın kıvrımlarına bastırdı.

Kalçalarım titriyordu. Dalgalandım. Sırtım yaylandı ve bir çığlıkta boşaldım.

Titreyerek ve nefes nefese yatağa yığıldım. Bu şimdiye kadarki en iyi uyandırma alarmıydı.

Dane yüzünü karnıma sildi ve kalçalarımın arasına diz çöktü. “Seni becerirken göğüslerini görebilmem için tişörtünü yukarı çek,” diye emretti ve bacaklarımı omuzlarının üzerine koydu. “İşte böyle, aferin kızıma.”

Aletinin geniş başının içime girip beni zorladığını hissettiğimde dudaklarım aralandı. Hissettirdiği acıya alışmıştım, hoşuma gidiyordu. Yavaş ama güçlü bir şekilde aletini santim santim içime soktu. Boşalmamdan dolayı hassaslaşan şişmiş kasların engellemesini görmezden gelerek acımasızca kendini içime doğru itti. Nihayet hepsini aldığımda sonsuz zaman geçmiş gibi görünüyordu.

Gözlerimi kapattım, kendimi mutlulukla dolu hissediyordum. Aleti içimde zonkluyordu, o kadar sıcak ve sertti ki... Bir şey fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. “Prezervatif, unuttun-”

“Bir dakika içinde takacağım,” dedi, ellerini kalçalarımın etrafında dolaştırırken. Gözleri komodine kaydı ve orada bekleyen prezervatifi gördüm. “Sadece senin içindeyken çıplak olmanın nasıl hissettireceğini bilmek istedim.”

Yavaşça geri çekilirken aletinin vücudumdan çıkışını izledi. Birleştığımız noktanın ıslak ve parlak görüntüsüyle neredeyse kendinden geçmiş görünüyordu. Alçak bir hırıltı çıkarıp ileri atılarak kendini tekrar hayalarına kadar gömdü.

Sırtım kavislenip iç duvarlarım onun etrafında dalgalanırken çarşafı avuçladım.

Dişlerini sıktı. “Çok sıcak ve kaygan.”

Tekrar ve tekrar, tembelce geri çekilerek anı ağır çekimde hissedeceğimiz şekilde uzattı. Beni defalarca doldururken inledim, çırpındım ve sızlandım.

Dane’e kadar hiç “yavaş ve sert” hayranı olmamıştım. Tembel ritim, hassas iç duvarlarımı onun her kalm, uzun santimini gerçekten hissetmeye zorluyordu. Aletinin her çıkıntı-

damarını ve nabzını hissedebiliyordum. İçime girmesini koymeyi sevdiğim kadar bunu da seviyordum.

Kalçalarını bir kez daha geriye çekerek bakışlarını komonun üzerindeki prezervatife kaydırdı, yüzüne kararlı bir ifade baktı. Folyo pakete uzanmasını bekledim. Ancak uzanmadı. Kıpırdamadan durdu, çenesi gergin, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

“Dane?”

Sıcaklık, açlık ve sahiplenmeyle canlanan bakışları o kararlı iradesini yerle bir etti. “Siktir et.” Aletini öyle sert soktu ki tüm vücudum sarsıldı. Sonra destek almak için kalçalarımı kavrayarak öfkeyle içime girdi.

Tüm cinsel gücü ve saf erkek egemenliğiyle beni sömürdü. Bana sahip oldu. Beni yönetti. İstedliğini istediği gibi aldı. Bense buna kesinlikle bayılmıştım.

Beni becerme biçiminde neredeyse vahşi bir şey vardı. Sanki o anda tamamen ilkel bir içgüdüye sahipti. Kaba, çiğ ve vahşiydi. Benimse tek istediğim daha fazlasıydı.

Hâlâ sert ve hızlı bir şekilde itiyor, üzerimde eğiliyor, açısını değiştiriyor, klitorisime çarpıyor ve çok derinlere iniyordu.

İnledim. “Siktir.” Omuzlarını ve ensesini tınakladım. “Tanrım, durma.”

“İçine boşalana kadar durmayacağım.” Elini boğazıma doladı ve sıkı. Tutuşu nefes alışımı etkileyecek kadar sert değildi ancak damarlarımı en iyi şekilde zorlayacak kadar da sıkıydı.

Boşalmam yaklaştıkça gerginleşmeye başlamıştım. Benden orgazmı durdurmamı isteyeceğini düşünsem de istemedi. İşlerinin hızını artırdı ve içime sertçe daldı.

“İşte bu, benim için gel.” Boğazımı tekrar sıkı.

Orgazm bir kasırğa gibi içimden geçerken çığlık attım, vücudum şiddetle sarsıldı.

Dane içime bir, iki kez girip sonra boşalırken bir küfür savurdu. Aletinin şişkinliğini ve nabzının atışını ardından da sıcak boşalmasının iç duvarlarıma fişkırmasını hissettim. Sonrasında enerji ikimizi de hızla terk ediyor gibiydi.

Nefes nefese ve titreyerek yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, bacaklarımın iki yanına doğru kaymasına izin verdi. Orgazm sonrası şaşkınlığımla zayıfça sırtını okşadım. Uzun süre bu şekilde kaldık.

Başını kaldırarak omzuma hafif bir öpücük kondurup yumuşamakta olan aletini çıkardı. Bakışları oraya kayarken gözleri saf erkek memnuniyeti içinde kısıldı. “Menimin senden süzüldüğünü görmek hoşuma gidiyor.”

Prezervatif takmadığı için pişman olup olmadığını sormama gerek yoktu.

Yanımda sırtüstü uzandı. Kendi tarafıma dönerek parmağımla karın kaslarının üzerinde boş boş daireler çizdim. Oda şimdi çok daha aydınlıktı, bu yüzden alarımın birazdan çalacağını biliyordum.

“Dün Oliver’in ölüm yıldönümüydü,” dedi gözlerini tavana dikerek.

Kalbim sıkıştı. Kardeş kaybetmek yeterince kötü olmalıydı. Fakat Dane sadece kardeşini kaybetmemişti, kendisinden bir parçayı da kaybetmişti. O zamandan beri bu boşlukla yaşıyor, kimsenin onu doldurmasına izin vermeye cesaret edemiyordu. O günün ona neler yaptığını gördükten sonra, bunun ardında kederden çok daha fazlası olduğunu hissettim.

“Umarım olanlar için kendini suçlamıyorsundur, Dane,” dedim usulca. “Senin yerinde olsam muhtemelen kendimi suçlardım. Fakat bunu yapmam yanlış olurdu. Yanında olmayarak, onunla dışarıda oynamak yerine evde oynayarak onu hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Oyun oynamıyordum, Vienna,” dedi Dane. Sesi oldukça ifadesizdi. “Babam sırtıma, kalçalarım, bacaklarıma ve ayak tabanlarıma vurduktan sonra bodrum katında kıvrılmış yatıyordum.”

İçimdeki öfke kabarırken başımı kaldırdım. “Seni sopayla mı dövdü?” *Orospu çocuğu.*

“Barron insanları incitmeyi severdi. Karnıma vurmayı her zaman sevse de herhangi bir yere yumruk atmaktan da hoşnut-

Bizi saatlerce bir noktada bekletir ya da kaslarımıza kramp
kadar zorlayıcı pozisyonlarda oturturdu. Sopa kullandı-
ğı zamanlarda bile dayağı tercih ederdim.”

Lanet olası piç. “Annen seni korumaya çalışmadı mı?”

“Ondan yardım istediğimizde, ‘erkek ol ve ona göre dav-
’ diyerek çekip giderdi. Bazen bizi döverken anneme izle-
’ ya da bizi birbirimizi dövmemiz için zorlardı.”

Şok içinde ağzım açık kaldı. “Birbirinizi dövmeniz için...”
Cümleyi bitiremedim, söylediği şeyi kafamda oturtmam müm-
kin değildi.

“Onun kurallarına göre suçlu bir sandalyenin üzerinde otur-
mak zorundaydı. Barron içimizden birine ‘suçlunun’ bacakla-
rının arkasına sopa vurmasını söylerdi. Oliver sopayı hafifçe
vururdu, biz de Barron fark etmesin diye canımız yanıyormuş
gibi irkilirdik. Kent tüm bu esnada kafasının içinde başka bir
yerde kaybolur ve işi bitirirdi. Travis olanları öyle kolayca at-
latamazdı, dayak sırasında ve sonrasında hıçkıra hıçkıra ağlar-
dı. Barron da bunun eğlenceli olduğunu düşünürdü.”

Tanrım, bu adam tam bir canavardı. Kolumu Dane’in beli-
ne doladım ve onu gerçekten rahatlatmayacağını bile bile göğ-
sünü öptüm.

Dane bana baktı. “Onlardan herhangi birine zarar gelmesi-
ni istemiyordum. Ancak bunun sebebinin vicdanım olduğunu
sanma. Geride bir vicdanım kaldığından bile emin değilim.
Bazı açılardan Oliver benim ahlaki rehberimdi. Barron’dan o
kadar nefret ediyordum ki onun kontrolü altında olmayı red-
dediyordum. O ise beni dövmeye her zaman hazırды, bu yüz-
den zamanımın çoğunu bodrum katında geçiriyordum. Bazen
gecenin bir yarısı gizlice yatak odama girer ve beni ‘disipline
sokmak’ için aşağıya kadar sürüklerdi.”

Bu da onun neden bu kadar çabuk uyandığını ve odasında
birilerinin olmasından neden nefret ettiğini açıklıyordu. Yut-
kundum. “Kardeşlerinle yakın olmamanın babanın suçu ol-
duğunu söylerken bunu kastediyordun. Aranızda güven ya da
sadakat oluşmasına engel olmak için sizi birbirinizi incitmeye

zorladı.” Böylece onları çevrelerindeki insanlarla asla bağ kuramayan bireyler hâline getirmişti.

“Böl ve fethet.” Dane ön dişlerine diliyle dokundu. “İnsanlar birlik olmadıklarında onları kontrol etmek daha kolaydır. Barron’un annemizi izlemeye zorlamasının nedeni, onun bizi asla savunmayacağını görmemizi istemesiydi, sığınacak kimsemiz yoktu.”

Çenemi Dane’in göğsüne yasladım. “Birbirinizle iletişim kurabilmeniz bile mucize.”

“Sanırım Barron’a orta parmağımızı gösterme şeklimiz buydu. Belki de bu ortak deneyim bizi garip bir şekilde birbirimize bağladı. Fakat bu bir kardeşlik bağı değildi. Daha çok hayatta kalma bağı gibiydi. Hugh’la geçirdiğimiz yıllar bu konuda yardımcı oldu. O bize ‘normal’i verdi.”

“Travis’in evliliğini nasıl bu kadar kolay mahvetmeye çalışabildiğini merak ediyordum. Ancak küçük yaşlardan itibaren incitmeye ve ihanet etmeye teşvik edilmiş, bunun normal olduğuna inandırılmış. Sanırım bu, Kent’e sandığı kadar işlememiş.”

“Sanki Kent, Barron’un tam tersi olmaya karar vermiş gibiydi. Belki de bu onun kendi kişisel isyan biçimiydi. Travis hiçbir yemeği bitirmezdi, bunun nedeninin Barron’un bizi ya her lokmayı yemeye ya da kalanını ertesi gün kahvaltıda yemeye zorlaması olduğunu biliyorum. Ama Travis aynı zamanda Barron’un bazı kötü alışkanlıklarını da kaptı. Kumar, hile, borçlar... Benden nefret ediyor.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Sen ona hiç zarar vermedin ki.”

“Kesinlikle. Barron’a karşı direndim. Travis, o direnemezken benim direnmemden nefret ediyordu. O zamanlar çocuk olmamız ve onun karşısında direncimizi kaybetmemiz bizi zayıf yapmazdı.”

“Senin gücüne içerliyor,” diye fark ettim.

“Tıpkı Heather’ın seninkine içerlediği gibi.”

Göğsünü tekrar öptüm. Onu şimdi çok daha iyi anlıyordum. Huzura, sessizliğe ve boşluğa olan ihtiyacını anlıyordum, bu tür şeylere hiç sahip olmamıştı. Çocukluğunun büyük

Suzanne Wright

bir kısmını korku, bağıрма, ağlama, acı ve istismar dolu bir evde geçirmişti. Sessizlik ona artık orada olmadığını hatırlatıyordu. Sadece yalnızken kendini güvende hissediyordu. Beni kendi konukevine yerleştirmemiş olması bile bir mucizeydi.

Şimdi neden kendini ayrı tuttuğunu ve hep daha fazlasını aradığını daha iyi anlıyordum. Dane'in gerçek anlamda bağ kurduğu tek kişi ikiziydi. Oliver'ı kaybettikten sonra, Dane hiç kimsenin içinde kalan boşluğu dolduracak kadar yakınlaşmasına izin vermemişti. Bu yüzden ne başarırsa başarsın ya da ne kazanırsa kazansın, kendini tatmin olmamış hissederek yaşamına devam ediyordu. Her şey çok... iç karartıcıydı.

Alarm çalarken düşüncelerim bölündü.

Dane uzanıp alarmı kapattı. “Şu andan itibaren prezervatif kullanmamam senin için sorun olur mu?”

Gözlerimi kırptım, konunun aniden değişmesi beni şaşırtmıştı. Belki de şaşırmamalıydım. Dane yalnızca gizlice kendini gösterirdi. Gerçekten de bana bu kadar çok şey anlatmasına şaşırmıştım. “Hayır,” diye cevap verdim.

Memnuniyet gözlerinde parladı. “Güzel. İçine boşalmayı seviyorum.”

Evet, fark etmiştim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Cumartesi sabahı saç kurutma makinemin fişini prizden çekerken cep telefonumun çalmaya başladığını duydum. Üzerimde sadece pelüş bir havluyla şifonyerin yanına giderek cep telefonumu aldım. Ekranda Ashley'nin adını görmek beni gülümsetti. Yarın onunla ve Hanna'yla alışverişe gitmeye hâlâ kararlı olup olmadığımı ikinci kez kontrol etmek istediğinden şüpheleniyordum.

Başparmağımı ekranda kaydırıp, "Günaydın," diye cevap verdim.

"Onu bir gün öldüreceğim, Vienna," dedi, sesi karanlıktı. "Bu olacak. Sana söylüyorum. Bundan nasıl kurtulacağımı bilecek kadar çok polisiye dizi izledim."

Dudağımı ısırdım. "Ne oldu?"

"Onu suçüstü yakaladım."

"Ne yaparken?"

"Porno izlerken. Daha da kötüsü, izlerken mastürbasyon yapıyordu. Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor. Sana söylüyorum, bu aldatmakla aynı şey. Erotik kitaplar okumamdan bir farkı olmadığını söyledi. Bunun saçmalık olduğunu söyledim çünkü beni kanepede uzanırken mendil ve kaygan-

laştırmacı ile kendime dokunurken görmüyor. Bu görüntüyü beynine yerleştirdiğim için üzgünüm ama ne demek istediğimi anlatmam gerekiyordu.”

Yüzümü buruşturmama rağmen, “Sorun değil,” dedim.

Tam o sırada sahte kocam odaya girdi. Duştan sonra kendi yatak odasına gitmişti, şimdiyse tamamen giyinik ve nefis görünerek geri dönmüştü. Çelik gibi sert gözleri üzerimde geziniyordu. Ben havlumu çekip çıkarmasını beklerken o geniş koltuğuma gömüldü.

“Sen benim yerimde olsan ne yapardın?” diye sordu Ashley.

“Elbette odaya girdiğimde Dane’i porno izlerken bulmak istediğimi söyleyemem-” Duyduğum gürültünün ardından kaşlarımı çattım. “Neydi o?”

Ashley ofladı. “Ah, Bay Porno Bağımlısı kendimi banyoya kilitlememden hoşlanmadı, bu yüzden yumruğunu kapıya vuruyor.”

“Ben porno bağımlısı değilim,” diye yakındığını duydum Tucker’ın. “Tanrım, Ashley, dünyanın her yerinde erkekler ve kadınlar porno izler. Bu normal.”

“Dünyanın her yerinde erkekler ve kadınlar birinci dereceden cinayet de işliyor,” diye karşılık verdi. “Bu onu doğru yapmaz.”

“Yaptığım şeyi cinayetle mi kıyaslıyorsun?” diye sordu, sesi şaşkınlıkla titriyordu.

“Sana olan güvenimi öldürdün. Şu anda paramparça olmuş durumda. Buradan nasıl geri dönebileceğimizi bilmiyorum.”

“Bunu dün bulaşık makinesini doldurma şeklimi beğenmediğinde de söylemiştin.”

“Bu roket bilimi değil, Tucker! Affedersin Vienna, gidip şu dolandırıcı pislikle uğraşmam lazım.”

“Pekâlâ, Ash,” dedim, sesimdeki eğlenceyi gizleyemeyerek. “Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapattı.

Parmaklarını sandalyenin koluna vuran Dane kaşlarını kaldırdı. “İlginç arkadaşların var.”

“Öyle,” diye kabul ettim, telefonumu şifonyerin üzerine koydum.

“Chris az önce beni aradı. Miley’le trafiğe takılmışlar, bu yüzden buraya biraz geç gelecekler.”

Gelinlik elbisemi de yanlarında getirecekleri için gelmelerini dört gözle bekliyordum. Dane ile düğünümüzün tam bir hafta sonra gerçekleşeceğine inanmak çok zordu. Aylar uçup gitmişti. Onunla kilisede geçiren bir Elvis’in önünde durmamız o kadar da uzun zaman önceymiş gibi gelmiyordu.

“Hazırlanmaya başlıyorum,” dedim ona.

“Bunu görebiliyorum.” Sanki bir gösteri izlemek için yerleşmiş gibi koltuğa daha da gömüldü.

“Burada oturup hazırlanmamı mı izleyeceksin?”

Omuz silkti.

Başımı hafifçe salladım. “Pekâlâ.”

Gözleri, losyonu cildime yedirirken ellerimin hareketlerini takip etti. Küstahça bana yardım etmeyi teklif edeceğini düşünsem de oturduğu yerde kaldı, görünüşe göre sadece izlemekle yetinecekti.

Birkaç gün önce babası hakkında yaptığı açıklamalardan bir daha bahsetmemiştik. O zamandan beri biraz farklıydı. Kötü anlamda değildi. Ancak... dalgındı. Dikkati dağınıktı. Her zamankinden daha sessizdi.

Bazen onu boşluğa bakarken, düşüncelerinde kaybolmuşken yakalıyordum. Diğer zamanlardaysa onu bana bakarken yakalıyordum. Yüzündeki ifadesi o kadar boştu ki tüylerim diken diken oluyordu. Sorunun ne olduğunu sorduğumda sadece omuz silkiyor ve sorumu geçiştiriyordu.

Bana çocukluğunu anlattığı için pişman olup olmadığını merak ediyordum. Dane oldukça içine kapanık biriydi ve ifşa edilmekten hoşlanmazdı. Birinin en karanlık, en acı verici sırlarını bilmesi gerçekten de insanın kendini çırılçıplak hissetmesine neden olabilirdi.

Bırakın kafasının içine girilmesini, insanların yatak odasına girmesinden bile hoşlanmazdı. Bunun için babasından

nefret ediyordum. Yatak odanız kendinizi güvende ve rahat hissettiğiniz bir yer olmalıydı.

Geceleri benim yanımda uyuyacak kadar rahat hissetmesi çok etkileyiciydi. Bu, onun bir şekilde bana güvendiği anlamına geliyordu. Yine de sık sık uyandığımda onu şu anda rahatça uzandığı kanepede çalışırken bulsam da bu konuda hiç yorum yapmamıştım.

Giyinirken, makyajımı tazelerken ve küpelerimi takarken gözlerini benden hiç ayırmadı. “Yapma,” dedi saçımı toplama-ya çalışırken. “Benim için açık bırak.”

Hiçbir yere gitmeyeceğimiz için kabul ederek saç tokasım çekmeceye geri bıraktım.

Sandalyeden kalkıp komodinden yüzüklerimi aldı ve ikisini de sol elimin parmağına taktı. Son birkaç haftadır bunu birkaç kez yapmıştı. Bu konuda aynısını ona yapmak zorunda kalmamıştım çünkü onu alyansı takılı değilken hiç görmemiştim.

Elimden tuttu. “Kahvaltı.”

Beni odadan dışarı, merdivenlerden aşağı ve mutfağa yönlendirirken, “Kahvaltı,” diye kabul ettim.

“Kahve?” diye önerdi.

“Şüphen mi var?” dedim. “Bu sabah canım Fransız tostı çekti. Biraz ister misin?”

“Elbette.”

İkimiz de Fransız tostı yedik ve kahve içtik. Bir yandan konuşarak telefonlarımızdaki sonsuz sayıdaki bildirimleri kontrol ettik.

Oldukça olaysız birkaç gün geçirmiştik. Koruyucu ailemin evindeki Şükran Günü yemeği iyi geçmişti. Tahmin ettiğim gibi Dane’le aralarında biraz gerginlik olmuştu ama Dane bundan pek etkilenmiş görünmüyordu. Çoğunlukla babamla konuşmuş, babam da sürekli onunla sohbet etmeye çalışmıştı... sanki Dane’in gerginlikten uzaklaşmasını umuyormuş gibiydi.

Bu konuda yorum yapmamıştım çünkü gerçekte endişelenmekte haklı oldukları hâlde tüm endişelerini bir kenara itmelerini beklemek haksızlık olurdu. Bir kez bile Travis’ten ya da

fondan bahsetmemişlerdi, yani beni kendi hâlime bırakmaları yönündeki isteğime saygı duyuyor gibi görünüyorlardı.

Heather şükürler olsun ki Şükran Günü'nde biz oradayken ortalarda görünmemişti. Junior'ı biz gelmeden çok önce ailesinin evine bırakmıştı. Biz ayrıldığımızda hâlâ almaya gelmemişti.

Dane ve ben kahvaltımızı bitirdikten sonra, o bulaşık makinesini yerleştirirken ben de tezgâhı ve masayı temizledim. Makineyi çalıştırmıştı ki zil sesi duyuldu.

“Kahveleri sen yap,” dedi Dane, elinde yarısı dolu fincanıyla. “Ben Miley ve Chris'i resmi oturma odasına alacağım.”

“Pekâlâ.” Organizatörlerimizin kahvelerini nasıl aldıklarını hatırlayarak hazırladım ve kendime yeni bir fincan yaptım. Tüm fincanları tepsiye yerleştirdikten sonra oturma odasına götürerek selam verirken tepsiyi sehpanın üzerine koydum.

“Gelinliğini getirdik,” diye sevinçle söyledi Miley.

Gülümsedim. “Demek öyle.” Büyük, kabarık elbise çantasını fark etmemek mümkün değildi. “Teşekkür ederim.”

Her zamanki gibi dördümüz de kanepelere yerleştik. Dane parmaklarımızı birbirine doladı ve birleştirdiğimiz ellerimizi bacağına koydu.

Miley tabletine bakarak, “Fotoğrafçı, çiçekçi, satıcı, müzik grubu, pastacı ve ışık görevlisi de dahil olmak üzere herkesle görüştük. Tüm ayrıntılar teyit edildi, herkes nerede ve ne zaman konumlanması gerektiğini biliyor.”

Chris bize bir kâğıt uzattı. “Oturma düzenine son şeklini verdik. Eğer memnun kaldıysanız, ilgili kişilere iletacağız. Konuklardan hiçbirinin son katılım tarihini kaçırmamış olması oldukça etkileyici. Genellikle birkaç tanesinin peşine düşmemiz gerekebiliyor. Kimse kaçırmak istemediği için gurur duymalısınız.”

Oturma düzenine göz attım ve gördüklerimden memnun bir şekilde başımı salladım. Davetliler çoğunlukla aileden, o-Verve çalışanlarından ve Dane'in en yakın iş arkadaşlarından oluşuyordu.

“Düzenleme gayet iyi,” dedi Dane, başparmağı elimin üstünü okşayarak.

“Mükemmel.” Chris kâğıdı bir kenara bıraktı. “Çarşamba günü saç ve makyaj provan olduğunu unutma, Vienna. Artık gelinliğin hazır olduğuna göre, tam anlamıyla beğendiğinden emin olmak için tüm parçaları son bir kez daha denemelisin. Yeni ayakkabılarını giydin mi?”

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım. “Yine de ihtiyacım olursa diye yanımda yara bandı götüreceğim.”

“Güzel. Gece için bir çanta hazırladın mı, senin için otele teslim edebilirim?” diye sordu Chris.

“Evet, odamda. Ayrıca pasta bıçağı, konuk defteri ve diğer şeylerle birlikte istediğin kutuyu da mekâna gönderebilmen için hazırladım.”

Chris sırtarak kupasını kaldırdı. “Müşterilerimin beni dinlemesine bayılıyorum. Elbette, bu senin için de hoş bir durum. Yapılacaklar listesinden ne kadar çok şeyi kontrol edersen, o kadar az stresli olursun.”

Organizatörler bizim için her şeyi hallettiğinden ve düğün töreni her zaman çok uzak bir gelecekte gibi görüldüğünden, aslında şimdiye kadar bu konuda oldukça stressiz hissediyordum. Şimdiyse törene sadece bir hafta kalmıştı ve ne zaman aklıma gelse midem bulanıyordu.

Miley, “Konuk paketleri törenden bir gün önce otele ulaşacak ve doğrudan konuklarınızın odalarına teslim edilecek,” dedi.

Dane memnun bir şekilde başım salladı. Konuklar için otelde oda ayarlamak onun fikriydi. Melinda’nın kız kardeşleri ve Wyatt’ın ailesi de dahil olmak üzere pek çok kişi buraya gelmek için yolculuk yapmak zorunda kalacaktı. Yakınlarda yaşayan bazı konuklar da sabahın erken saatlerinde evlerine taksiyle dönmek zorunda kalmamak için geceyi otelde geçirmeyi tercih etmişlerdi.

Miley bana döndü. “Düğün töreninizi zaten yapmıştınız, bu yüzden ödünç aldığınız ve mavi eşyalarınızın olduğunu zannediyorum.”

*Geleneklere göre düğünde mavi bir eşya bulundurmak mutlu ve huzurlu bir evliliği temsil eder. Akrabadan (evli, çocuğu olan) ödünç bir eşya almak ise doğurganlığı temsil eder. -ç.n

Gözlerimi kırptırdım. “Aslında o gün yanımda yoktu. Vegas’a evlenmeyi planlayarak gitmemiştik, o yüzden hazırlıklı değildim.” Dudaklarımı büzdüm. “Yine de o gün için gerekli olan bütün aksesuarları ayarladım. ‘Mavi bir şey’ hariç. Bir çaresini düşüneceğim.”

“Herhangi bir fikre ihtiyacın olursa bize haber verin,” dedi Chris. “Hatıra olarak kalmasını istediğiniz hediyeleri, kartları ve dekor parçalarını toplayacak birini seçtiniz mi? Düğün gecesi bununla uğraşmak zor olabilir.”

“Hanna bunu bizim için yapmaya gönüllü oldu,” diye cevap verdim. “Ashley ihtiyacım olacağını söylediğin acil durum çantasını hazırlıyor. Şimdiye kadar içinde tampondan çengelli iğneye kadar her şeyi koydu. Çantayı üç kez değiştirdi çünkü sürekli daha fazla şey ekliyor. Bu yüzden daha büyük bir çantaya ihtiyaç duyduğunu söyleyip duruyor.”

Miley gülümsedi. “İnanın bana, o küçük şeylere sahip olup da ihtiyaç duymamak, hiç sahip olmamaktan daha iyidir. Bu tür küçük acil ihtiyaçlara hazırlıklı olmadıkları için gözyaşlarına boğulan gelinler gördüm. Yanınızda bir kit bulundurmamak en iyisidir.” Dane’e baktı. “İhtiyaç duyduğunuz son bir şey var mı? Gömlek? Kravat? Kol düğmeleri? Ayakkabı?”

Başını salladı. “Hayır, hepsi halledildi.”

Chris’in dudakları kıvrıldı. “İkinizin de bu kadar organize olmasına bayılıyorum.”

En az yarım saat daha konuştuk. Onlar gittikten sonra içinde gelinliğimin olduğu kıyafet çantasını aldım. Kahretsin, hatırladığımdan daha ağırdı.

“Bana gösterecek misin?” diye sordu Dane.

“Hayır.” Ona sahte bir sempatiyle gülümsedim. “Gelecek cumartesiye kadar beklemen gerekecek.”

“Beklemekten hoşlanmıyorum.”

“Bu yeni bir bilgi değil. Cevabım hâlâ hayır.”

Çantayı elimden aldı. “Ben taşıyım.”

“Ah, hayır. Sırf bir göz atabilmek için kazara fermuarı fılan bozmayacağına güvenmiyorum.” Arkamdan geldiğinin

bilinciyle çantayı yatak odamdaki dolaba kadar taşıdım. Askının çantanın ağırlığı altında kırılmamasını umarak dikkatlice astım. Neyse ki sağlamdı.

Gelinliğimi denemek için sabırsızlansam da Dane benden birkaç adım ötede dururken bunu yapmayacaktım. Daha sonra ya da yarın, o başka şeylerle meşgulken denemeye karar verdim.

Dürüst olmak gerekirse, törenle ilgili karışık duygular içindeydim. Bir yandan, Chris'le Miley'nin "vizyonlarını" nasıl hayata geçirdiklerini görmek eğlenceli olacaktı. Üstelik sevdiğimiz ve değer verdiğimiz bütün insanların aynı yerde bir araya gelmesi de harika olacaktı.

Öte yandan, tıpkı nikah töreni gibi sahte olacaktı. Eh, bu da her şeyin tadını kaçırıyordu. Dahası, orada her ne şekilde olursa olsun başıma bela olmaktan başka bir şey istemeyen insanlar da olacaktı. Özellikle Heather ve yanına aldığı her kimse...

İşte o zaman kafama dank etti.

Kaşlarım çatılırken Dane'e döndüm. "Heather'ın oturma düzeninde bir misafiri olmadığının yeni farkına vardım."

"Chris ve Miley'ye bir misafir getirmesine izin verilmediğini söyledim," diye açıkladı.

"Öyle mi yaptın? Neden?"

"Çünkü barbeküdeki arkadaşı gibi birini davet edip aptalca bir şey yapmasına yardım ettirmeyeceğine güvenmiyorum."

"Evet, muhtemelen Jana'yı da yanında getirirdi. Heather'ın törene katılmamayı seçmesini gerçekten diliyorum. Son anda vazgeçip grip olduğunu falan söylemesi işten bile değil."

Başını eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet çünkü uslu durmak zorunda. Ailesinin Junior'ın babasına şantaj yaptığını öğrenmesini istemiyor. Eğer şansını zorlarsa onu ele vereceğini biliyor."

"Hımm."

"Aynı fikirde değil misin?"

"Hayır. Heather senin onun katılmamasını tercih edeceğini biliyor, bu yüzden sırf sana inat olsa bile gelecek."

Burnumun direğinin sızladığını hissettim. “Bunu hiç düşünmemiştim.” Yanaklarımı şişirdim. “Eğer gerçekten istediği buysa olay çıkarmaktan geri durmayacaktır.”

“Bunu biliyorum. Bu yüzden Ashley ve Hanna’dan ona göz kulak olmalarını istedim.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Öyle mi?”

“Günün bir saniyesini bile Heather’ın nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda endişelenerek geçirmeni istemiyorum. Onu davetli listesinden tamamen silmeyi tercih ederdim ama bunun koruyucu aileni gücendireceğini biliyorum. Bu onların da törene katılmayı reddetmesine sebep olabilir. Şantaj planını ortaya çıkarmamızı istemeyeceği konusunda haklısın. Dram yaratmayı planlayacağından şüpheliyim. Ancak bu aptalca bir şey yapmayacağı anlamına gelmez. İlgi odağı olacaksın, o da bundan nefret edecektir. Üstesinden gelemeyebilir.”

Doğru. Geçmişte hiç iyi idare edememişti. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Melinda’nın kız kardeşleri muhtemelen Heather’ın aptalca bir şey yapmasını engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Onun nasıl biri olduğunu biliyorlar. Yıllar boyunca ziyaretime her geldiklerinde, bana ne zaman şirretçe bir şey söylese ya da yapsa hep müdahale ettiler.”

“En azından birileri ona engel olmuş.” Gözleri karardı. “Eğer törende çizgiyi aşarsa, bunu görmezden gelmeyeceğimi bil, Vienna. O kadının yeterince pisliğiyle uğraştın. O günler geride kaldı. Artık sana bunu yapamaz. Buna izin vermeyeceğim.”

Bunu itiraf etmeden önce kaşlarımı ağdayla aldırırdım ama onun korumacılığı libidomu her seferinde yükseltiyordu.

“Aynı şey Travis ve Hope için de geçerli,” diye devam etti. “Onlar da aynı şekilde yakından izlenecek ve oyun oynamaya karar verirlerse aynı hızla halledilecekler. Başka bir deyişle, hiçbiri için endişelenmeni istemiyorum.”

“Endişelenmiyorum. Sadece onların saçmalıklarından *fazlasıyla* bıktım. Aslında, onlar hakkında konuşmasak olmaz mı? Sadece moralimi bozuyorlar.”

Gözleri giyinme çantasına kaydı. “Şuradaki askıda asılı du-
ran elbise hakkında konuşabiliriz.”

Tıpkı kemiği elinden alınmış bir köpek gibiydi. Kollarımı
kavuşturdum. “Sana göstermeyeceğim.”

“Göz ucuyla bakabilirim.”

Başımı salladım. “Olmaz.”

Bana doğru bir adım attı. “Seni ikna edebilirim,” dedi göz-
lerini üzerimde gezdirerek.

“İ-h,” dedim. Her geri çekildiğimde adım adım bana yetiş-
ti. “Beklemek zorundasın.”

“Beklemek istemiyorum.”

“Yine de beklemek zorundasın. Ciddiyim, Dane, sana gös-
termeyeceğim.” Dizlerimin arkası yatağa çarpınca duraksa-
dım. “İyi şeyler her zaman sabırla beklediğinde gerçekleşir.”

“İyi şeyler, onların peşinden gittiğinde gerçekleşir.” Beni
nazıkçe geriye doğru yatırdı, böylece kığım yumuşak bir şe-
kilde yatağa çarptı. “Pantolonunu çıkar.”

“Sana elbiseyi göstermeyi kabul etmem için bana cinsel
işkence yapabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Denemekte
özgürsün.” Fermuarımın düğmelerini açtım. “Orgazmı geri
çevirecek biri değilim.”

Hınzır bir gülümseme dudaklarının bir kenarını kavislen-
dirdi. “Boşalmanı istediğimi kim söyledi?”

Sabahın köründe, özel banyomdaki küçük havluyu kullana-
rak ıslak ellerimi kuruladım. Tuhaf bir rüyadan uyanmıştım ve
acilen işemem gerekmeseydi hemen uykuya geri dönebilirdim.

İşimi bitirdikten sonra banyodan çıkarak kapıyı usulca ar-
kamdan kapattım. Menteşelerden gelen hafif gıcırtı beni korkut-
tu. Dane’in göz kapaklarının açıldığından emindim. Dahası, tüm
vücudu kaskatı kesilirken yüzünde paniğe benzeyen bir şey be-
lirdi. Sonra bakışları bana kaydı ve yüzündeki sertlik kayboldu.

Evlilik Anlaşması

Tanrım, babasından nefret ediyordum. Gerçek anlamda nefret ediyordum. Mezarına işemek istediğim zamanlar oluyordu.

Dane'in gürültüye verdiği tepkiyi fark etmemiş gibi yaparak yatağa geri döndüm ve yüzüstü uzandım.

Yüzünü bana dönmek için yan döndü. "İyi misin?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Evet," diye sessizce cevap verdim. "Tuhaf bir rüya gördüm, beni uyandırdı."

"Ne hakkındaydı?"

"Simon ve Corrine. Bir havaalanında tartışıyorlardı. Ben onları uzlaştırmaya çalışırken bavulumu çekiştirmeye çalıştığı için sinirlendim." Omuz silktim. "Dediğim gibi, garipti."

Dane elini sabahlığımın altına sokarak parmaklarının ucuyla sırtımı okşadı. "Onu rüyada çok sık görüyor musun?"

"Hayır. Gördüğümde yüzü her zaman çok net olmuyor. Onu en son gördüğümde beri uzun zaman oldu." Yaşadığı hayat göz önüne alındığında, öldüğünü duymak beni şaşırtmamıştı.

"Sizinle hiç iletişime geçmeye çalışmış mıydı?"

"Hayır."

"Aramasını ister miydin?"

"Hiç istemezdim. Benim için yaptığı tek iyi şey hayatımdan uzak durmak oldu."

"Peki ya Simon?" Dane yavaşça omurgamın her bir tümseğini dolaşmaya başladı. "Onunla hiç temasa geçti mi?"

"Eğer geçtiyse bile, o ve diğer alterleri bunu benden sakladılar. Bunu yapacaklarını sanmıyorum. Freddie onunla temas kurdukları hâlde kesinlikle bana söylerdi."

"Neden?"

"Ondan korkuyor. Bu yüzden onun yanında hiç ortaya çıkmadı. Freddie'nin varlığından bile haberi yoktu. Onun varlığını saklamam için bana söz verdirdi."

Dane elini sırtımdan yukarı doğru kaydırды ve kürek kemiklerimin arasına koydu. "Diğer alterler onunla sohbet ediyorlar mıydı?"

"Çoğunlukla Simon'ın önceki kişiliklerinden biri, Stella.

On sekiz yaşındaydı. Dünyadan nefret ederdi ve daima Corrine'e söylenirdi." Stella benim için asla kötü olmayan ama asla sevecen de olmayan bir abla gibiydi, varlığım onu rahatsız etmese de asla arkadaşlığımı istemezdi. "Maggie bazen Corrine'i buyurgan bir teyze gibi azarlardı. Deacon bana vururken yakaladığında onunla ilgilenirdi. Ancak ona sadece bir kez fiziksel olarak zarar verdi."

"Simon onunla hiç kendisi konuşmadı mı?" Soruda yargı-lama yoktu, sadece merak vardı.

"Hayır. Sanki Simon Corrine'den çok korkuyor ve ona karşı koymakta zorlanıyor gibiydi. Sanırım Corrine bazı yönlerden ona annesini hatırlatıyordu. Annesinden nefret etmesine rağmen, bildiği tek şey istismarcı ilişkilerdi. Ona göre bu 'aşk'tı. Sanırım bazen en rahat olduğumuz şey bildiklerimiz oluyor. Diğer zamanlardaysa tam tersini bulmak için yola çıkıyoruz."

"Corrine, Simon'ın değişen kişilikleriyle başa çıkabildi mi?"

"Kendini uyuşturucu bağımlılığına o kadar kaptırmıştı ki başkalarına ne olduğunu pek umursamıyordu. Babasının şizofreni hastası olduğunu öğrendim, bu yüzden sanırım akıl sağlığı sorunları olan birinin etrafında olmak onun için normaldi."

"Simon'ın alterlerinden herhangi biri sana hiç zarar verdi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, asla. Melinda ve Wyatt'ın onunla kurmamı bu kadar desteklemelerinin nedeni de buydu. benim için bir tehlike olmadığını biliyorlardı. DKB ile il-o kadar çok yafta var ki. Bazı insanlar Melinda ve Wyatt'ı, imon'ı hayatımdan uzak tutmadıkları için yargıladı."

"Yine de bunu başarabileceklerini sanmıyorum. Seni gör-in bir yolunu bulurdu. O seni seviyor." Dane elini omur-aşağıya, kısa şortumun altından popoma ve bacağı-üstüne doğru gezdirdi. "Sanki seni zaten tanıımıyormuşum bi bana sürekli seni övmeye devam ediyor."

Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. “Biliyorum. Onu duydum.”

“Seninle gurur duyuyor. Duymalı da.”

Yutkundum. “Cevap vermek zorunda değilsin... ama sandalyemde otururken yakaladığım gecelerde seni ne uyandırıyor?”

Ağzını buruşturdu. “Rüya ya da kâbus değil. Uykum çok hafiftir. En ufak bir ses beni uyandırabilir, bazen bu olduğunda tekrar uyumamam. Oyalanmak için bir şeyler yaparım.”

Alt dudağımı yaladım. “Benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Dane elini çıplak bacağımdan yukarı, şortumun altından geçirdi. Parmak ucu külotumun kenarından geçip içime girdiğinde nefesim kesildi.

“Bacaklarını daha geniş aç,” diye emretti.

Meydan okuyan bir kaş kaldırdım. “Belki de havamda değilimdir.”

Dişlerini omzuma geçirdi. “Belki de şımarıklık yapıyorsundur. Daha geniş aç.”

Burnumu çektim. “Elbisemi göstermem için bana cinsel işkence yapma planın işe yaramadığı için huysuzsun.”

“Gelmene izin vermemi bu kadar nazikçe istediğin hâlde nasıl kızabilirim? Hatırladığım kadarıyla yalvarma da söz konusuydu.”

Yüzümün ısındığını hissettim. Baskın piçin bundan zevk alması hiç de şaşırtıcı değildi. “Bu bir kerelik bir şeydi. Bir daha olmayacak.”

Yüzüne bir kurdu andıran gülümseme yayıldı. “Bebeğim, bunu gerçekten söylememeliydin.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Ertesi gün Dane'in garajında oturmuş arabamı çalıştırmaya çalışırken parmakları arabamın camına vuruyordu. Dişlerimi gıcırdatarak kontağı hafifçe çevirdim ve kafamı kaldırdığımda onun bir fincandan bir şeyler yudumladığını gördüm. Camı indirerek ters ters baktım. Onu şu anda öldürebilirdim. Ya da belki bir kürekle yüzünü yeniden şekillendirebilirdim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. Hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyordu. Üstelik ikimiz de olan biteni bildiğini biliyorduk.

“Motor çalışmıyor.”

Alnında bir çizgi belirdi. “Hiç mi?”

Dudaklarımın inceldiğini hissettim. “Hayır. Sanki akü bitmiş gibi. Ya da biri aküyü sökmüş gibi.”

Tek kaşını kaldırdı. “Arabanın aküsünü çaldığımı mı düşünüyorsun?”

“Arabama bir şeyler yaptığını düşünüyorum çünkü şu ana kadar gayet iyi çalışıyordu.” Tam iki dakikadır arabayı çalıştırmak için uğraşmama rağmen hiçbir şey olmuyordu. Elbette kaputu kaldırıp bir şeyleri kontrol edebilirdim ancak neye baktığım hakkında en ufak bir fikrim olmazdı.

Dane omuz silkti. “Bu eski bir model, bebeğim. Bazen kendiliğinden bozulurlar.”

“Bazen de sahibi arkasını döndüğünde insanlar dokunması gereken yerlere dokunabilir.”

Gerçekten, böyle bir şey yapacağını bilmeliydim. Bana aldığı yeni Audi’yi kullanmam için beni zorlamamıştı. Sonunda pes edip kabul edeceğimden o kadar emindi ki, bir kez bile kullanmadığım için şikâyet etmemişti. Dane insanların kendi kafalarına göre takılmasına müsaade eden bir adam değildi, değil mi? Her şeye hâkimdi. Daima insanları yenmeyi başarırdı.

“Düzelt şunu,” diye ısrar ettim.

Kaşlarını çattı. “Tamirciye benziyor muyum?”

“Her ne yaptıysan düzelt.”

“Gelip bakması için birini çağırmamı istersen çağırırım. Yine de yakın zamanda geleceklerine dair söz veremem.” Kol saatine baktı. “Burada takılıp tamircinin gelmesini beklemek isteyeceğini sanmıyorum, aksi hâlde arkadaşlarıyla buluşmaya çok geç kalacaksın.”

Evet, öyle olacaktı. Bugün bu saçmalığı yapmasının nedeni de tam olarak buydu. Bu alışveriş merkezi gezisini kaçırmayacağımı, hem Ashley’e hem de Hanna’ya onlarla orada buluşacağıma dair söz verdiğimi biliyordu.

İçeceğinden bir yudum aldı, çileden çıkaracak kadar rahat görünüyordu. “Seni alışveriş merkezine götürmemi ister misin?”

“Hayır, istemiyorum.” Tek istediğim yüzüne bir tokat atmaktı. Sertçe.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Sanırım Ashley’den gelip seni almasını isteyebilirsin. Muhtemelen o alışveriş merkezinin yolunu yarılamıştır ama istersen senin için geri döner. Eminim Hanna bu sürede alışveriş merkezinde ikinizin gelmesini tek başına beklemekten rahatsız olmaz.”

Ashley’den böyle bir şey istemeyeceğimi biliyordu, tıpkı Hanna’nın alışveriş merkezinin girişinde Tanrı bilir ne kadar uzun süre beklemesini istemeyeceğimi bildiği gibi.

Parmaklarımı direksiyona vurdum. “Kendini zeki sanıyorsun, değil mi?”

Gözleri ışıldadı. “Bana bir, iki kez böyle dendiği olmuştu.”

Kibirli hıyar. “Bir taksi çağırabilirim.”
“Çağırabilirsin,” diye kolayca kabul etti. “Buralara taksinin geldiği pek söylenemez, yine de şansın yaver gidebilir. Üstelik bir taksinin gelmesi için fazla beklemen gerekmeyecektir. Ortalama olarak buraya gelmeleri yirmi ila otuz dakika arasında sürer.”

O kadar oyalanırsam hem Ashley hem de Hanna benim gelmemi bekliyor olacaktı. Bu da ya Dane’in beni bırakmasını kabul etmem gerektiği anlamına geliyordu ki şu anda onu yumruklamayı tercih ederdim ya da daha az kötü olanı seçerdim.

Kapıyı sertçe açtığımda Dane’in usulca geri çekilip kapıdan kurtulması beni hayal kırıklığına uğrattı. Araçtan inerek ellerimi kalçalarımaya koydum. “Sen gerçekten bir pisliksin, biliyor musun?”

Kahvesinden bir yudum daha alarak garajın ilerisinde park etmiş olan Audi’nin anahtarım uzattı.

Bir hırıltıyla anahtarı elinden kaptım.

Memnun bir şekilde başını salladı. “Aferin kızımaya.”

“Siktir git. Ve ben yokken arabamı tamir et.”

Ashley beni kucakladı. “Seni her gün görmemeye hâlâ alışamadım.”

Ben de ona sarıldım. “Bundan Tucker’ı affettiğini çıkarabilir miyim?”

Geri çekildi. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Yeterince makul.” Dönerek Hanna’yı selamladım; onu en son iki gün önce görmüş olmama rağmen bana aynı sıkılıkla sarılmıştı.

“Buraya bir Audi ile geldiğini fark ettim,” dedi Hanna. “Sanırım bu Dane’in seni yorduğu anlamına geliyor.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

Gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptı.
“Pekâlâ.”

Ashley saçlarının arkasını kabarttı. “Pekâlâ kızlar, hadi gidelim. Düğün için almam gereken bir elbise var.”

“Benim de öyle,” dedi Hanna.

Otomatik kapılardan geçerken serin klima yüzümüze çarptı. Alışveriş merkezi çok büyüktü. Birçok mağazası, büfesi ve lokantasıyla hepsini dolaşmamız sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Bu yüzden alışveriş yapabileceğimiz birçok dükkâna girebilecektik.

Hanna dirseğiyle beni hafifçe dürttü. “Evlilik hayatını hâlâ seviyor musun?”

Gülümsedim. “Evet, teşekkür ederim.”

“Senin adına sevindim,” dedi Ashley. “Ama keşke eski dairene geri taşınabilsen. Şu anda orada yaşayan adam sefil bir moruk ve sürekli duvara vurup Tucker’la benim çok gürültü yaptığımızdan şikâyet ediyor.”

Adamın komşularının sık sık tartışmasından rahatsız olduğundan şüphelensem de bunu kendime sakladım.

Ashley, “Yaklaşan kızlar gecemizi benim evimde yapmalıyız ve sırf onu ağlatmak için ekstra gürültülü olmalıyız,” diye ekledi.

Hanna kaşlarını çatı. “Hayır, benim evimde yapacağımız konusunda anlaşmıştık.”

“Benim evimde olması daha mantıklı olurdu,” diye araya girdim. “Bir sinema odası, küçük bir bar var, şikâyet edecek komşularımız da yok. Ayrıca misafir odalarım da var. Gece geç saatte eve taksiyle dönmek yerine kalabilirsiniz.”

Hanna bana acı dolu bir bakış attı. “Üzgünüm, Vienna, yapamam. Orası patronumun evi.”

Gözlerimi devirdim. “Hanna, bunu aşmıştık.”

“Biliyorum, biliyorum. Oraya gitmem garip olur ve...” Sözü nü yarıda kesip omzumun üzerinden bir şeye bakarak kaşlarını çatı. “Görünüşe göre Heather kendine yeni bir erkek bulmuş.”

Ashley gerildi. "Ne? Nerede? Ah."

Heather'ın yakınlardaki bir kafede bizim varlığımızdan habersiz bir adamın karşısında oturuyordu. Birbirlerine doğru eğildiklerini, biraz samimi göründüklerini fark ettiğimde midem bulandı.

Burnumdan derin bir nefes çektim. "Lanet olası sahtekâr," diye mırıldandım.

"Kimi daha çok tokatlamak istediğimi bilmiyorum, onu mu, yoksa adamı mı?"

"Bekle, onu tanıyor musun?" diye sordu Hanna.

Ön dişlerimi yaladım. "Ah, onu tanıyorum. Sana bahsettiğim, kısa bir süre nişanlı kaldığım adamı hatırlıyor musun?"

Hanna'nın ağzı açık kaldı. "Yok artık."

Ashley'nin kaşları havalandı. "Bekle, şuradaki kafede oturan Owen mı?" Ona eski sevgilimden bahsetsem de hiç tanıştırmamıştım.

Yutkundum. "Evet, Owen." Ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde kolumu salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Owen ondan nefret ediyor. Üstelik Heather da Owen'dan nefret ediyor çünkü Owen onun cazibesinden hiç etkilenmedi."

"Bu belki de bir randevu değildir, yine de çok dostça görünüyorlar," dedi Hanna. "Evli olduğunu sanıyordum."

"Karısından yeni ayrıldı," dedim ona. "Boşanma davası açmışlar."

Ashley onlara ters ters bakıp başını salladı. "Eğer o sürtükle çıkıyorsa, bunu yapmasının tek bir nedeni var, ona hâlâ değer verdiğini düşünüyor ve seni incitmek istiyor."

"Heather'ın bekâr erkeklerle çıkmadığını sanıyordum," dedi Hanna. "Tamam, kâğıt üzerinde hâlâ evli olduğunu biliyorum ama..."

"Vienna'yı üzecek en ufak bir ihtimal olduğunu düşünse onunla çıkar," dedi Ashley. "Tanrım, bu sürtüğü öyle bir patlamak istiyorum ki."

Hanna bana baktı. "Ash'e katılıyorum; bunu seni üzme için yapıyorlar. İşe yarıyor mu?"

İçimi çektim. “İkisinin de beni incitmeye bu kadar hevesli olduğunu bilmek iyi hissettirmiyor. Özellikle de Owen’ın. O bir zamanlar benim için önemliydi.” Heather masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarını Owen’ınkilerle birleştirdiğinde gözlerimi kısıtım. Owen da ona gülümsedi, bu tam anlamıyla bir gülümseme değildi.

Dişlerimi bir kez daha gıcırdatarak onlardan uzaklaştım. Beni incitmek için bu kadar ileri gidebileceğini, yıllardır bana bok gibi davranan biriyle çıkabileceğini hiç düşünmezdim.

Ashley bir elini omzuma koydu. “En azından artık biliyorsun. Artık tuhaf bir anda seni enayi yerine koyup hazırlıksız yakalayamazlar. Amaçladıkları şeyin bu olduğuna eminim, aksi hâlde Heather şimdiye kadar bunun hakkında böbürleniyor olurdu.”

Başımı salladım. “Devam edelim. Şu anda isteyeceğim son şey onlarla karşılaşmak. Karşılarında sadece kendimi kaybederim ki bu ikisinin de hoşuna gider.”

Ashley kolunu belime dolayarak beni ileriye doğru yönlendirdi. “Buna değmezler, tatlım.”

“Lanet olsun, işte bu,” diye göz kırptı Hanna.

O günün ilerleyen saatlerinde Dane’in evinin antresine adım attığımda uzun bir iç çektim. Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Tanrım, yorulmuştum. Etrafımdaki insanların pislik gibi davranmasından bıkmıştım.

Heather ve Owen’ın küçük sinsi hareketleri yüzünden bu kadar sinirlenmek istemezdim. Bu duygusal enerjiyi onlara harcamak istememiştim. Ancak bir zamanlar beni incitmeyeceğine güvendiğim eski nişanlım, şimdi en az benim ondan nefret ettiğim kadar benden nefret ettiğini bildiği bir kadınla iş birliği yapıyordu. Buna nasıl kızmazdım? Söz konusu kadının kendi hayatını yaşamaya odaklanması yerine her zaman benim hayatımı mahvetmeye çalışmasına nasıl kızmazdım?

Alışveriş merkezindeki mağazaları gezerken tüm bunların kafamdan atmaya çalışmış, kendime o pisliklere günümü mahvetme gücü vermememi söylemiştim. Ancak, biraz olsun işe yaramamıştı.

Arkadaşlarıma iyi olduğuma dair güvence vermeme rağmen, ikisi de buna inanmamışlardı, yine de neyse ki beni rahat bırakmışlardı. Muhtemelen onlar da bu konu hakkında daha fazla konuşmanın beni kızdıracağını farkındaydılar.

Hayatımda bir kez bile alışveriş merkezinden elim boş dönmemiş olmama rağmen alışverişe kendimi verememiş-tim, bir şey satın alacak ya da arkadaşlarımla eğlenecek havada değildim.

Sorular içimi kemirip duruyordu. Çıkıyorlar mıydı? Sorun çıkarmak için komplo mu kuruyorlardı? Onlar...

“Vienna?”

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda Dane’in merdiven basamağında olduğunu gördüm, yüz ifadesi o kadar donuktu ki ensem karıncalandı.

“Buraya gel,” dedi, sesi düzdü.

Durduğum yerden kıpırdamadım. “Neden, sorun ne?”

“Görmen gereken bir şey var.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

Arkasını dönüp görüş alanımdan çıkarak, “Dediğim gibi, görmen gereken bir şey var,” diye cevap verdi.

“Bir şeyi tanımla,” diye çıkıştım. Yanıt gelmedi. “Dane, ne oldu?” Yine bir şey yoktu. Küfrederek merdivenlerden çıktım, “Kahretsin, Dane, sadece bana sorunun ne olduğunu söyle. Hayal gücüm allak bullak oluyor.”

Onu yatak odamda bulduğumda yüzü hâlâ tamamen okunamaz haldeydi. Midem yavaşça yuvarlandı. “Ne oldu?”

“Beni takip et.” Dolabıma doğru yürüdü.

Peşinden giderek o ayakkabı dolabının yanında durduğunda ben de durdum. “Ne oldu?”

Bakışları kısa bir süreliğine raflardan birine kaydı. “Bak.”

Baktım. Bir kez daha baktım. Dudaklarım aralandı ve be-

denim tamamen hareketsiz kaldı. Bir şeyler görüyor olmalıydım. Gerçekten öyle olmalıydım. Çünkü orada bir...

“Bu senin ‘mavi şeyin’.”

Dane’e gözlerimi kırıştırdım. “Benim neyim?”

Dane bana, “Organizatörlere ödünç alınmış bir şeyin olduğunu ama mavi bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı. “İşte şimdi buldun. Aslında onun adı, Mavi. Sanırım önceki sahibi ona kürkünün rengine göre bir isim vermiş. Biliyorum, pek orijinal değil.”

“Onun adı mı?” Ağzımın kuruduğunu hissederek yineledim. “Onu sen mi buldun?”

“Kedi kurtarma merkezinde buldum. Sahibi ölmüştü. Ona bakacak kimse yoktu.”

Bir dakika, ne? “Sen... kedi kurtarma merkezine mi gittin?”

Başını salladı. “Sen alışveriş merkezindeyken gittim. Amacım Rus mavisi bir kedi bulmak değildi. Fakat onu gördüğümde senin organizatörlere söylediklerini hatırladım, işe yarayacağını düşündüm.”

Yutkundum. Bana bir kedi almıştı. Bir kedi. İşte şimdi boğazım düğümlenmiş gibi hissediyordum. Tek bir hareketiyle, boktan bir günü gelmiş geçmiş en iyi güne çevirmişti. Gözlerimin arkası sıcak yaşlarla yanarken boğazım ağrımaya başladı.

Rafımda top gibi kıvrılmış, temkinli ve dikkatli görünen muhteşem kediye döndüm.

“Peki, onu istiyor musun, istemiyor musun?” diye sabırsızca sordu.

Gözlerim irileşti. “Elbette onu istiyorum. Sadece şok oldum. Demek istediğim, sen hayvanları pek sevmezsin.”

“Ama sen seviyorsun. Bir kedi istiyordun. Şimdi bir tane-ye sahipsin.” Rafa doğru ilerledi, tıpkı hayvanat bahçesindeki mirketlere baktığı gibi baktı. “O kadar da kötü sayılmaz. Sadece biraz tedirgin. Muhtemelen bu yüzden burada saklanıyor.”

Tekrar yutkunduğum an boğazımı tıkayan duygu düğümünde neredeyse boğuluyordum. Ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Gerçekten, teşekkür ederim. O, birinin bana aldığı en güzel hediye.”

Kollarını bana dolayarak çenesini başımın tepesine sürttü. "Önemli bir şey değil."

Gözlerimi kapattım. "Neden?" diye sordum. Yüzümü onun göğsüne yaslayarak sordum. "Bunu benim için neden yaptın?"

Ensemi sıkıttı. "Nedenini biliyorsun," dedi, sesi kısık.

Evet, biliyordum. Bana bir kedi almıştı... çünkü bana verebileceği tek şey buydu. Hayattan istediğim diğer şeyler, çocuklar, gerçek bir koca, onun bana sunmak için gönüllü olacağı şeyler değildi. Bu düşünce göğsümü sızlatsa da bana verdiği hediyeden duyduğum mutluluğu azaltmadı. Sonuçta bunu yapmak zorunda değildi. Doğum günüm ya da Noel gibi bir şey değildi. Hayır, bu son derece tatlı şeyi benim için yapmıştı. Yalnızca mutlu olmam için.

Neden bir kurtarma merkezinden kedi seçtiğini sormama gerek yoktu. Oradaki hayvanların hepsi bir zamanlar bizim de içinde bulunduğumuz durumdaydı, onlara bakacak kimseleri yoktu ve yeni bir yuvaya ihtiyaçları vardı.

Ağlamaklı gözlerimi kırıştıtarak başımı kaldırdım. "Yemeğe ihtiyacı olacak."

"Kedi kumu ve listedeki diğer şeylerle birlikte mutfakta."

"Liste mi?"

Omuz silkti. "Kedilerin neye ihtiyacı olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Google'da aratmam gerekti. Hepsini eve dönerken aldım."

Kalbim eridi. Gülümsedim. "Dostum, şansın yaver gidiyor." Rafa geçtim ve kedinin başının üstünü hafifçe kaşırken ona saçma sapan şeyler fısıldadım. Gergin olmasına rağmen tıslamadı ya da bana saldırmadı.

Tüylerinin yumuşak, ipeksi hissini severek onu okşadım. Onu okşadıkça ve fısıldadıkça daha da rahatlıyordu. Kucağına almaya çalıştıgımdaysa hızla geri çekildi.

Omuzlarım çöktü. "Aşağı inmek istemiyor."

Dane ona bakarak iç çekti. "Orada saklanamazsın. Bu aptalca." Kediye zahmetsizce kaldırarak göğsüne yasladı, bu o kadar doğal bir hareketti ki Google'da bir kedinin nasıl taşına-

cağını ve tutulacağını araştırdığına dair hayatım üzerine baba girebilirdim.

Kollarının arasına yerleşmesine gülümsedim. "Senden hoşlanıyor."

"Beni sadece onu kafesten çıkaran kişi olarak tanıyor," dedi biraz huysuzca.

Ona sürtünmesini, kokusuyla onu işaretlemesini izledim. Gülümsemem genişledi. "Evet, Mavi benim kedim değil."

Kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"İnsanlar kedilerin sahibi değildir, Dane. Kediler bizim sahibimizdir. Eh, bu kedi senin onun olduğuna karar vermiş." Omuz silktim.

Bana alaycı bir bakış fırlatırken onu bana doğru uzattı. "Al bakalım."

Onu mutlulukla kucağıma alarak sarıldım. Güzel yeşil gözlerine baktığım an oracıkta âşık oldum. "Merhaba. Aç mısın? Hımm? Hadi gidip öğrenelim."

Alt kata indiğimizde Dane'in aslında bir kedi için gerekli her şeyi aldığını anladım. Eşyalarının çoğunu pek kullanılmayan oturma odasına yerleştirdik. Kedi yatağı, kum kabı, tırmalama direği, mama kabı ve su haznesi de dahil olmak üzere her şey vardı.

Mavi tüm bu süre boyunca bizi uzaktan izledi. Onu ikna etmeye çalışmak işe yaramadı. Ancak bütün bunların onun için yepyeni bir ortam olduğu düşünüldüğünde buna şaşırmadım. Sadece korkmadığına sevinmişim. Biraz sinirli ve tedirgindi, üstelik yüksekten kendini daha güvende hissediyor gibiydi. Sanırım bu da normal olmalıydı.

Dane bana, "Kurtarma merkezindeki kadın onu en az üç hafta dışarı çıkarmamamı söyledi, Mavi'nin önce yeni ortamına alışması gerekiyormuş," dedi.

Dane'e doğru dönerek onu bir süreliğine yalnız bırakmaya karar verdim. Hazır olduğunda aşağı inecekti. "Tüm aşılarnı oldu mu?"

Başını salladı. "Onu dışarı çıkarmak için kedi taşıyıcısını

Amadan önce tüm evrakları iş masana bıraktım. Saklanmasını beklemiyordum.”

“Sadece gergin. Yeni bir yer, yeni insanlar, yeni kokular.”

Başını öne eğdi. “Alışveriş merkezinden elin boş dönmeni de beklemiyordum.”

Gülümsemem soldu. “Beğendiğim bir şey görmedim.”

“Antrede yorgun görünüyordun. Hatta bitkin.” Gözleri yüzünde gezinirken kısıldı. “Bir şey mi oldu?”

“Tam olarak değil.”

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. “Anlat bana.”

İç çektim. “Heather’ı alışveriş merkezinde gördüm. O beni görmedi. Yanında büyük ihtimalle yeni erkek arkadaşı olan biriyle kafedeydi.” Birkaç adım geri çekildim ve kanepeye yığıldım. “Aynı yerde Owen’ı da gördüm.”

Dane’in yüzü sertleşti. “O herif ne söyledi?”

“Hiçbir şey. O da beni görmedi. Kafede Heather’ın karşısında oturan adam oydu.”

Dane’in kaşları çatıldı. “Ondan nefret ettiğini söylemiştin.”

“Ediyor. Heather da ona karşı sıcak ve samimi duygular besliyor sayılmazdı. Hiçbir zaman onun tekliflerine boyun eğmedi. Fakat ikisi sanki uzun zamandır samimiymiş gibi görünüyorlardı.”

“Hımm.”

“Çıkıyorlar mı, yoksa bir şeyler mi çeviriyorlar ya da ikisi birden mi bilmiyorum. Durum ne olursa olsun, bu beni kızdırıyor. Hayatımı kendi seçtiğim şekilde yaşamaktan başka onları üzecek ne yapmış olabilirim ki? Hiçbir şey. Yani, evet, gerçekten boktan bir ruh hâlindeydim. Sonra buraya geldim, seni ve Mavi’yi gördüm. Her şey yok oldu. O yüzden teşekkür ederim.” Yüzündeki esrarengiz ifadeye bakıp başımı öne eğdim. “Ne düşünüyorsun?”

Kanepede yanıma oturarak bana doğru döndü. “İkisini de gebermek istediğimi düşünüyorum çünkü bunu sadece sana zarar verme umuduyla yapıyor olabilirler. Fakat bunu yapar-

Evlilik Anlaşması

sam, başardıklarına inanacaklar. İkisinin de bu tatmini yaşamasını istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum, bu yüzden alışveriş merkezinde onlarla yüzleşmedim. Tüm günümü mahvetmiş olsa da onları gördüğüme sevindim. Ashley’nin de belirttiği gibi artık beni ilişkilerini kullanarak enayi yerine koyamazlar.” Mavi kanepe-
nin arkasına sıçrayınca gözlerimi kııptım. Raftan ayrıldığımı fark etmemiştim bile.

Boynunun yan tarafını Dane’in başına sürüp kokusunu onun üzerinde bırakırken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. “Senden gerçekten hoşlanıyor.”

Etkilenmemiş görünerek, “Sadece onu kafesten çıkardığım için,” dedi.

“Ah, kahramanına tapınmanın başka bir yolu.”

Yavaşça uzanıp onu okşadığımda geri çekilmeyince gülümsedim. “Hep bir kedi istemiştin.”

“Melinda ve Wyatt’tan sana bir tane almalarını istemedin mi?”

Başımı salladım. “Kulağa melodramatik gelebilir ama Heather’ın ona zarar vermeyeceğine güvenmiyordum. Eşyalarım sık sık zarar verir, kırar ya da çalardı. Belki bir canlıya zarar verecek kadar ileri gitmezdi ama ben bu riski almak istemedim.”

“Muhtemelen senin açından iyi bir karardı.”

“Hiç evcil hayvanın oldu mu?”

“Büyükbabamın bir köpeği vardı. Bir Basset Hound. Hayal edebileceğin en tembel yaratıktı.”

Şaşkınlıkla durakladım. Daha önce hiçbir akrabasından bahsetmemişti.

“Büyürken büyükbabanı sık sık görür müydün?” Yanı yan-
ya soruyu geçiştirmesini bekleyerek sordum.

“Hayır, evde pek hoş karşılanmazdı. Barron ondan nefret ederdi çünkü Hugh’un onun her zaman ‘gözde’ çocuğu olduğunu düşünürdü.” Dane başını salladı. “Barron büyükbabamın cenazesi boyunca gülümsedi. O zamanlar henüz bir çocuk olmama rağmen çok iyi hatırlıyorum.”

“Peki ya baba tarafından büyükannen?”

“Ben doğmadan önce ölmüş.”

“Anne tarafından büyükannen ve büyükbaban?”

“Annemin kendi ailesiyle hiçbir yakınlığı yoktu. Yaklaşık beş yıl önce torunlarıyla ‘bağlantı kurmak’ istediklerini söyleyerek benimle iletişime geçtiler. Onlara siktirip gitmelerini söyledim. Kent ve Travis de öyle. Çünkü Hugh’dan annemi-zi on beş yaşında kürtaja zorladıktan sonra evden attıklarını öğrendik.”

Üst dudağımın titrediğini hissettim. “Bir insanın ailesi onun güvenli alanı olmalıdır.”

“Ama ikimiz de biliyoruz ki işler her zaman böyle yürümüyor.”

Mavi, Dane’in kucağına atladı ve ellerine dokundu.

“Eğer bu kadar sevimli olmasaydı seni benden daha çok sevmesini kıskanabilirdim,” dedim.

Bana alaycı bir bakış fırlatarak kediye kucağıma bıraktı.
“Aç mısın?”

“Aç sayılırım.”

“Kızarmış noodle’a ne dersin?”

“Evet, güzel fikir.”

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Koruyucu ailemin ön kapısına doğruyürürken sulanmış gözlerimi kırıştırdım. Tanrım, kendimi bok gibi hissediyordum. Kız kıza geçirdiğim geceden kalma bir mahmurlukla uyanmıştım. Gün içerisinde üç kez ağrı kesici ilaç almış olma- ma rağmen, bir saat kadar öncesine kadar başımın zonklaması durmamıştı.

Hanna dün gece evinde bir buluşma düzenleyerek hem Ashley'i hem de Melinda'yı davet etmişti. Wyatt da "dışlanmış" hissettiğini söyleyerek gelmekte ısrar etmişti. Şarap içip, film izleyerek eğleneceğimiz basit bir akşam olacağını tahmin ettiğim için onun da gelebileceğini söylemişim.

Eğer bunun bir iç çamaşırı partisi olduğunu bilseydim, bir şekilde Wyatt'ı evde kalmaya ikna edebilirdim. Ancak Hanna oldukça çılgın olduğu için ne onu ne de başkasını uyarmıştı. Bir kadının elinde seksi iç çamaşırları ve bir dizi seks oyuncakıyla eve girdiğini gördüğünde hayatının sürpriziyle karşılaşmıştı. O kadar hızlı toparlanıp gitmişti ki ayakkabılarının yerde kayma izleri bırakmamasına şaşırmışım.

Birlikte yemek yedik, içtik, güldük ve iç çamaşırlarıyla seks oyuncaklarını inceledik. Dane gecenin sonunda taksiyle eve dönmeme izin vermediği için kendisi gelerek beni aldı.

Sonrasında da beni yatakta çılgınca becermişti. Sonuç olarak güzel bir geceydi.

Melinda bana mesaj atmış, işten eve dönerken uğramamı istemişti. Sebebini söylemese de bir sorun olmadığı konusunda bana güvence vermişti. Bunun doğru olduğunu umarak kapıyı açmak için anahtarımı kullandım ve ona seslendim.

Birkaç dakika sonra koridora çıkarak bana gülümsedi. “Merhaba, tatlım.” Kaşları çatıldı. “Dane seninle değil mi?”

“Şu anda bir toplantıda ama yakında bitecek. Sam onu almaya gitti. Dane’i doğruca buraya getirecek.”

Junior eğlenceli bir savaş çılgılığı atarak oturma odasından çıktı ve bacağıma sarıldı. “Yeni kedini getirdin mi?”

Gülümseyerek saçlarını karıştırdım. “Getiremem. Muhtemelen Ranger’ı hırpalar. Benim kızın tavırları oldukça sert.”

Suratını asarak bacağıma bıraktı. “Onu görmek istiyorum.”

“Bir gün onu ziyarete getireceğim. Söz veriyorum.”

“Mavi nasıl?” Melinda oturma odasına girdiğimizde sordu.

“Ah, iyi,” diye cevap verdim. “Dane’den başka bir şey düşünmüyor.”

Ağzı kıvrıldı. “Pazartesi akşamı seni ziyaret ettiğimizde bunu fark ettim. Maruz kaldığı tüm bu yoğun kedi ilgisiyle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor.”

“Kediden yakınsa da ondan hoşlanıyor. Buna eminim.” Mavi evde yalnız kalmasın diye pazartesi ve salı günleri evden çalışmışım. Ancak zaten hiçbir zaman tamamen yalnız kalmamıştı. Eve her gün gelen temizlik ekibindeki kadınlar onun üzerine titriyordu.

Yine de Mavi’nin pek de arkadaş aradığı söylenemezdi. Dane olmadığı sürece. Ona tapıyordu ve her fırsatta sürekli kendini ona sürtüyordu. Yine de benim için mırladığı da söylenebilirdi. Birazcık. Tamam, sadece bir kere.

Wyatt koltuktan başını kaldırdı. “Selam, tatlım. Kahretsin, berbat görünüyorsun.”

Ona pis bir bakış attım. “Sen de artık iç çamaşırlarını görünce kıpkırmızı olmuyorsun,” diye fısıldadım. Koltukta ku-

laklıkları takılı hâlde tabletiyle oynayan Junior'ın deryanmasını umdum.

Wyatt ters ters baktı. "Hanna beni uyarabilirdi."

Melinda kıs kıs gülerken kaşlarını kaldırarak bana baktı.
"Kahve? Çay?"

Elimi salladım. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Dürüst olmak gerekirse, akşamdan kalma olduğum için midem hâlâ biraz bulanıyordu.

Melinda yemek alanına açılan kemerden geçerek onu takip etmemi işaret edip masaya oturmamı istedi. Bilgisayar masasına geçti ve çekmecelerden birini karıştırdı. Küçük, beyaz bir kutu çıkardı. Ardından bana döndü. "Seni buraya bunu vermek için çağırdım. Aslına bakarsan pazartesi akşamı verecektim. Ancak yalnız olmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Merakla daha dik oturdum. "Tamam."

Masada yanımdaki koltuğa oturdu. "Ödünç alınmış bir şeyi ve mavi olanı çoktan ayarladığını biliyorum ama... şey, bunu buketine ya da belki de el çantana iştirirsin diye umuyordum."

"Nedir bu?"

"Kendin gör."

Kutuyu ondan alarak dikkatlice kapağını açtım. Dudaklarım aralandı. İçinde dört küçük tılsımın, altı peninin, bir analının, mavi bir kalbin ve Simon'ın beni bebekken kucağına aldığı bir fotoğraf çerçevesinin takılı olduğu büyük bir çengel-i iğne vardı.

Boğazımın düğümlendiğini hissederek ona baktım.
"Melinda... teşekkür ederim."

"Arkadaşımın kızı için yaptığı bir şeyden ilham aldım." Alt dudaklarını ısırıldı. "Travis bana fondan bahsettiğinden beri Dane'e karşı biraz sert davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... senin incinmenden çok korktum. Her şeyi daha karmaşık hale getirdim. Yapmamalıydım, özür dilerim. İkinizi birlikte izlediğimde görebiliyorum, o seni seviyor, Vienna. Senin için söylediği ve yaptığı her şeyde sevgi var. Önemli olan da bu."

O seni seviyor. Vienna. Bunun doğru olmasını ne kadar istirdim. Tüm irade gücümle gülümsememi yüzümde tutarak kutuyu kapattım. “Teşekkür ederim. Bunu kesinlikle buketime listireceğim. Simon sana fotoğrafımızı mı verdi?”

Başını salladı. “Çengelli iğnenin harika bir fikir olduğunu düşündü. Töreni dört gözle bekliyor. Planlar hâlâ sorunsuz ilerliyor mu?”

“Evet. Chris ve Miley olmadan bunu yapamazdım. Dane’in onları kiralamasına memnun oldum.”

“Çok iyiler-” Wyatt televizyona, daha doğrusu ekrandaki futbolculara bağırınca sözünü kesti. “İsa, Meryem ve Yusuf,” diye mırıldandı Melinda. “Wyatt, biraz sessiz olur musun?”

Wyatt sandalyesine doğru eğilerek kemerin üzerinden ona kaşlarını çatı. “Bir erkek artık huzur içinde maç izleyemeyecek mi?” diye homurdandı.

Melinda gözlerini devirdi. “Sesi kısıp bağırmadan izlersen ölmezsin.”

Tam o sırada ön kapı açıldı. Evlerinin ön kapısının anahtarı sadece bir kişide olduğu için Heather’ın hızla oturma odasına girmesi sürpriz olmadı. Peki ama Owen’in arkasından geldiğini görmek? Evet, bu yeniydi.

Heather Junior’a kısa bir merhaba dedi, Junior da ona el sallayıp tabletine geri döndü.

Wyatt, eski sevgilimin varlığı karşısında biraz şaşkın görünüyordu. Hemen bana endişeli bir bakış fırlattı. Üvey aileme Dane’le “çıkmaya” başladığımdan beri adamın nasıl bir pislik olduğunu anlatmamış olsam da Owen’in yıllar önce nişanımızı nasıl bozduğunu biliyorlardı.

Melinda’nın kaşları çatıldı. “Owen, sen misin?”

Gülümsedi. “Benim. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler,” derken bana endişeli bir bakış attı.

Bakışları bana kaydı. “Merhaba, Vee.”

Heather nefes nefese kaldı. “Burada olduğunu bilmiyordum, Vienna. Bu biraz garip oldu. Yine de en iyisi bizden duyma.” Kulaklığı hâlâ takılı hâlde tabletinin ekranına deli gibi

vuran Junior'a kısa bir bakış attı. "Owen ve ben artık birlikteyiz," dedi.

Melinda kaskatı kesildi. Wyatt kısık sesle küfretti. Gittimevden atacağını biliyordum. Lanet olsun. Elbette Heather ya da Owen'a bu zevki tattırmayacaktım.

Ona gülümsedim. "Güzel."

Uzun bir süre bana baktı. "Güzel mi?"

"Ben de senin evli olmayan bir erkekle çıkacağın günün geleceğini umuyordum," dedim. "Demek o gün sonunda geldi."

Heather gözlerini kırptırdı. "Bu... seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Neden rahatsız etsin ki?"

"Bir zamanlar nişanlıydınız."

"Bu uzun zaman önceydi. O da ben de hayatımıza devam ettik. Sonuçta ben artık bir başkasıyla evliyim," diye hatırlattım ona.

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Bunun senin için bir sorun olmadığını duyduğuma sevindim."

Hımm, ben öyle düşünmüyordum. Melinda'ya döndüm. "Bunun için çok teşekkür ederim," dedim kutuyu çantama tıktırırken. "Kesinlikle bayıldım."

"Nedir o?" diye sordu Heather kaşlarını çatarak.

"Gelin için bir hediye," diye cevap verdim. Heather yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturdu. Her neyse.

Melinda beni hemen havadan sudan bir konuşmanın içine çekti. Wyatt da aynısını Heather ve Owen'la oturma odasında yaptı. Sanki ikisi de benim ve korkunç ikilinin arasındaki gerilime engel olmak ister gibiydi. Bu benim için gayet uygundu. Heather yine de bir, iki kez dikkatimi çekmeye çalışsa da Wyatt onun dikkatini çabucak dağıttı.

Telefonumun çaldığını duyunca çantamdan çıkardım. Chris arıyordu. Bana bir şey sormak istediğinde sık sık arardı. Frick ve Frack'in önünde resepsiyonun detayları hakkında konuşmak istemediğim için sandalyemden kalkarak Melinda'ya

“Buna bakmam lazım. Bir dakikaya geliyorum,” dedim.

“Alo?” diye cevap verirken mutfağa girdim.

Chris. “Canım, rahatsız ettiğim için özür dilerim, sadece birkaç konuda fikrini almam gerekiyor,” dedi.

“Sorun değil,” dedim ona.

Ranger’in arka kapıyı tırmaladığını görünce onu dışarı çıkıp Chris’le konuşurken onu bahçeye kadar takip ettim. Birkaç dakika sonra cevaplarımdan tatmin olmuş bir şekilde görüşmeyi sonlandırdı. Evin içine doğru döndüğümde Owen’ın kapıda durduğunu gördüm.

Kollarını kavuşturarak terasa çıktı. “İyi bir poker yüzün olduğunu hep biliyordum, Vee, ancak şu ana kadar ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu fark etmemiştim.”

Başımı yana eğdim. “Pardon?”

“Heather sana ikimizden söz ettiğinde irkilmedin bile. Bu haberi çok iyi karşıladın.”

“Nasıl karşılayacağımı düşünmüştün ki?”

Kelimeleri yutmak istercesine ağzını kapattı. “Şok olmuş gibi bile görünmüyordun.”

“Ondan her zaman nefret ettiğini söylediğin düşünülürse elbette bu sürpriz oldu. Yine de kötü bir sürpriz sayılmaz. Eğer birbirinizi mutlu ediyorsanız, ilişkiniz belki de ikiniz için de iyi bir adım olabilir.”

“Bu konuda bu kadar umursamaz olmana inanmıyorum. Ben senin için sıradan bir eski sevgili değildim. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Arkadaştık, sevgiliydik, nişanlıydık. Bir sürü geçmişimiz var.”

“Evet, geçmiş. Hepsi bu kadar.” Gözlerimi kıstım. “Daha iyisini bilmesem, incinmemi istediğini düşünürdüm. Ah ama durum böyle olamaz, değil mi? ‘Geçmişin’ olan birine bunu gerçekten yapmazsın, değil mi?”

Burun delikleri alevlendi. “Neden o, Vee? Dünyadaki onca insan varken neden Davenport’la evlendin?”

İçimden haykırmak geldi. “Owen, bırak artık bunun peşini.”

Kaşları havaya kalktı. “Bırakmak mı?” diye yineledi. Ya-

nımdan geçip dibimde durdu. “Eğer sana iyi davranacak, seni sevecek, sana tapacak, hayattan istediğin ve ihtiyaç duyduğun her şeyi sana verecek biriyle olsaydın seni kaybetmemi istesenden gelebilirdim. Bununla başa çıkabilirdim çünkü sen mutlu olacağını bilirdim. Ama Dane Davenport-”

“O benim kocam. Benim kocam. Onu seviyorum. Artık onu kötülerini dinlemekten bıktım. Onu sevmek zorunda değilsin. Onunla evlenmemden hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece bu konuda sızlanmayı bırakmalısın. Hayatından çık ve Heather’la olan ilişkine konsantre ol.”

“Sikeyim Heather’ı.” Birden bana doğru atılarak ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Öfke sıcak bir telaşla içime doldu. Onu geri ittim ve yüzüne sert bir tokat attım. “Seni pislik. Bana bir daha asla dokunma.”

“Burada ne haltlar dönüyor?”

Duyulan sesin ardından Wyatt’ın kapı aralığında dikildiğini gördüm, yüzü gök gürültüsü gibiydi. Melinda onun biraz arkasında duruyordu, ağzı açık kalmıştı. Heather da onun yanında dururken sırtıyordu. Ancak sırtışı bana karşı değildi. Hayır, kaltak, Wyatt’ın yanında duran kişiye sırtıyordu.

“Dane,” dedim, sesim kısıktı.

Bana bakmadı. Göz bile kırpmadan öfkeli bakışları Owen’a kilitlenmişti. Avına yaklaşan bir panter gibi yavaşça ve akıcı bir şekilde ona doğru ilerledi.

Ona ters ters bakan Owen, kavgacı bir tavırla çenesini kaldırdı. “Eğer özür dileyeceğimi düşünüyorsan-”

Dane’in yumruğu fırladı ve Owen’ın çenesine, onu geriye doğru sendeletecek kadar sert bir şekilde çarptı. Kahretsin, bu müthiş bir çürük bırakacaktı.

“Piç kurusu,” diye tükürdü Owen. Elini yumruk yaparak Dane’e beceriksizce bir yumruk salladı. Dane kolayca savuşturduktan sonra ona tekrar yumruk attı. Owen karşılık vermeden Dane şakağına sert bir darbe indirdi ve bok kafalıyı doğruca kışının üstüne devirdi.

Eski sevgilimin yerden kalkışını izlerken, gözünün üzerin-

deki derin kesiği görünce irkildim. Ah! Kesinlikle birkaç dikiş ihtiyacı olacaktı. Ancak o anda kendimi ona üzülecek kadar merhametli hissetmiyordum.

“Belki de bir şeyler yapmalısın, Vienna,” dedi Melinda, yanıma sokularak.

Üvey anneme çaresizce omuz silktim. Akli başında hiç kimse Dane Davenport’la arzuladığı şey arasına girmeye çalışmazdı. O an istediği şeyse eski nişanlımı yerin dibine sokmak gibi görünüyordu.

Buna asla itiraz etmezdim.

Owen’ın son zamanlarda bir pislik hâline geldiğini kabul ediyordum. Ancak bugün fazlasıyla ileri gitmişti. Dane ve beni ayırmak isteyen diğerleri kadar sorun yaratmasa bile bunu kesinlikle hak etmişti.

Melinda kocasına döndü. “Burada öylece duramayız.”

“Neden olmasın?” diye sordu Wyatt.

“Owen ayağını denk alması gerektiğini bilmeliydi.”

Evet, elbette bilmeliydi.

Dane gözlerini dikmiş pislige bakıyordu. “Seni uyarmıştım, değil mi? Ondan uzak durman için seni defalarca uyardım ama dinlemedin,” diye azarladı. Sesi yumuşaktı. “Daha da kötüsü, *bu saçmalığı* yapmaya devam ettin. Vienna’yı önemsemediğini iddia eden biri olarak, bunu kesinlikle göstermiyorsun.”

Owen yumruğunu sıktı. “Ona değer veriyorum, o-”

“Senin değil,” diye bitirdi Dane. “Parmağındaki *benim* yüzüğüm. *Benim* soyadımı aldı. Yatağını benimle paylaşıyor. O benim. Sonuç itibariyle onu umursayıp umursamaman hiç önemli değil.”

Owen yutkundu. “O ilk önce benimdi.”

“Ve ona sınıksıkı sarılmalıydın. Ama yapmadın. Gitmesine izin verdin. Bu senin hatandı.”

“Onun için en iyi olanı yaptım.”

“Hayır, sen kendin için en iyi olanı yaptın. Vienna’yı önemsemiş olabilirsin ama önceliğin o olmadı. Hiçbir zaman önceliğin olmadı.”

Owen'ın burun delikleri açıldı. "O zamanlar gençtim. Ben çocuktum."

"Hırslarının peşinden gitmek için özgürlük isteyen bir çocuk. Sana ihtiyacın olanı verdi, bunun için seni suçlamadım. Peki sen bunun karşılığında ne yaptın? Evliliğini mahvetmeye çalıştın. Bunun için sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Kendisine bunu yapan birini geri ister mi?"

Eski nişanlımın çenesi sertleşti. "Düşündüğüm şey... Vienna'nın sevmeyi hak ettiği. Sen onu asla sevmeyeceksin, birisini o şekilde sevemezsin."

Bu sözler beni kalbimden yaraladı. Çünkü doğruydalar. Dane beni sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Asla da sevmeyecekti.

Umursamamalıyım. Umursamamam gerekiyordu. Umursamaktan kesinlikle hoşlanmıyordum. Ancak gidip sahte kocama âşık olmuştum. Evet, tam bir aptaldım.

Dane derin bir iç çekti. "Bunu daha önce de söylemişim. O zaman ne düşündüğün umurumda değildi, şimdi de umurumda değil. Beni zerre kadar ilgilendirmiyorsun ve onun da ilgisini çekmiyorsun. Erkek gibi davranıp bunu kabullenmelisin çünkü onunla oyunlar oynamana izin vermeyeceğim. Buradan gideceksin ve ondan uzak duracaksın."

Owen çenesini öne uzattı. "Ne yapacağıma sen karar veremezsin."

"Konu karım olduğunda, kesinlikle verebilirim."

"Onu uzun süre elinde tutamayacağını biliyorsun. Eninde sonunda senin hakkında haklı olduğumu göreceksin. O zaman seni terk edecek."

Dane başını eğdi ve merakla ona baktı. "Neden böyle bir şey yapmasına izin vereceğimi düşünüyorsun ki?"

Owen'ın başı geriye gitti. "Birini seninle kalmaya zorlayamazsın."

"Vienna gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor."

Kahretsin, Dane rol yapmakta o kadar iyiydi ki gerçek bir evlilik istemediği konusunda bu kadar net olmasaydı, ona inanabilirdim.

“O senin için sadece bir varlıktan ibaret,” diye ısrar etti Owen.

“En değerli varlığım,” dedi Dane. “Üstelik onu elimde tutmak için her türlü çabayı gösteriyorum. Bununla yüzleş. Kabul et. Onu rahat bırak. Onu geri kazanma hayalinden kurtul. Böyle bir şey olmayacak.”

“Ya ondan uzak *durmazsam*?”

Dane’in dudakları zalim, ürkütücü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Neredeyse titrememe neden olacaktı. “Uzak durmuş olmayı dilersin.”

Owen’in bakışlarında bir titreme oldu. “O senden daha iyisini hak ediyor. Onu hak etmiyorsun.”

“Onu senin hak ettiğini mi düşünüyorsun? Az önce tam bir pislik gibi davranan sen, şimdi onu hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

Eski sevgilimin yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. “Belki ikimiz de hak etmiyoruz. Ancak-”

“Ancak diye bir şey yok. Her şeyi berbat etmeseydin şu anda onunla evli olacağını düşünerek yanılıyorsun. Yıllarca sürse bile onu senden uzaklaştırırdım. Bir an için bile şartlar farklı olsaydı senin olabileceğini düşünme. Öyle ya da böyle onun benim olmasını sağlardım. Ciddi olmadığımı düşünüyorsan hata edersin. İstedığimi elde etme konusunda acımasızımdır. Senin yaptığın gibi günün birinde onu kaybedeceğime inanmayı bırak. Benim için bu kadar önemli birinin hayatımdan çıkıp gitmesine asla izin vermem.”

Owen gözlerini kısmış, Dane’i dikkatle inceliyordu. “Orospu çocuğu. Anlaşılan onu kendi tarzında gerçekten önemsiyorsun.”

Dane’in sahiplenme, sabırsızlık ve farklı duygularla dolu bakışları bana kaydı. Bakışlarında çok fazlası vardı. Nabzımı hızlandıran ve nefesimi kesen bir şey. Ancak Owen yanılmıştı. Dane beni umursamıyordu. Bu evliliğin gerçek olmasını dilemesine imkân yoktu. Bırakın bir eş, bir kız arkadaş bile istemiyordu, değil mi?

Doğru, diye onayladım. Tabii ki daha fazlasını istemiyor-

du. Onun sadece rolünü oynadığını unutmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

“Vienna onun hakkında ne hissettiğimi biliyor,” dedi Owen’a. “Benim için önemli olan tek şey bu. Senin ne düşündüğün umurumda bile değil. Sadece onu rahat bırakmam söylüyorum. Seni hayatında istemediğini açıkça belirtti. Ben de kesinlikle seni onun hayatında istemiyorum.”

Owen’ın ağzında sinsi bir sırıtma belirdi. “Artık Heather’la birlikte olduğuma göre, sen ve Vienna isterseniz de istemeseniz de ben buralarda olacağım.”

“Hayır, olmayacaksın,” diye araya girdi Wyatt, yanımıza geçerek. “Heather’ı Vienna’ya zarar vermek için kullanmana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Heather gözlerini kocaman açarak babasına doğru hışımla yürüdü. “Bekle, bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söyleyemezsin.”

Wyatt ona döndü, dudakları gergindi. “Sen. Sen benim kızımsın ve seni seviyorum, her zaman da seveceğim. Yıllar boyunca yaptığın ‘erkek arkadaş’ seçimlerini hiçbir zaman desteklemedim. Başlangıçta bunu sana defalarca açıklamama rağmen söylediğim hiçbir şeyi ciddiye almadın. Ben de bir gün hatalarından ders alacağını düşünerek seni kendi hâline bıraktım. Artık buna izin vermeyeceğim. Owen’ın seni kullandığı kadar sen de onu kullanıyorsun çünkü ikinizin ortak bir amacı olduğunu görebiliyorum. Bu da Vienna’ya zarar vermek. Ne eksik ne fazla. İkiniz de kendinizden utanmalısınız, ancak utanç duygunuzun yerinde olmadığını görebiliyorum.”

Melinda Owen’a bakarak içini çekti. “Dönüştüğün kişiyi görmek bana acı veriyor. Vienna uzun zamandır senin iyi bir arkadaşındı. Bir gün onu incitmeye kalkışacağın hiç aklıma gelmezdi.”

“Onu incitmek istemiyorum,” diye iddia etti Owen. “Gözlerini açmasımı ve bu adamın aslında ne olduğunu görmesini istiyorum.”

Wyatt kaşlarını çatı. “Heather’la ‘çıkmanın’ bunu nasıl başaracağını düşündüğünü açıklamak ister misin?”

Owen konuşmak için ağzını açsa da tek kelime etmedi.

“Kimseyi kandıramazsın,” diye ekledi Wyatt. “Vienna’ya kandırmak istedin ve bunu yapmanın en iyi yolunun Heather’la birlikte olduğunu söylemek olduğunu düşündün. Görünüşe göre işe yaramadı, bu yüzden bir adım daha ileri gittin ve onu öpmeye kalkıştın. Aslında bu gerçek bir öpücük değildi, değil mi?” Bunu öfkeyle yaptı.

Owen gözlerini kapattı. “Yapmak istediğim bu değildi, ben sadece...”

“Belki başlangıçta beni geri kazanmak istiyordun,” diye araya girdim. “Ancak bir noktada sen de amacını unuttun, her şey Dane’i yenmek istemenle ilgili hâle geldi. Ben bir oyunda kazanılacak bir ödül değilim. Ben bir insanım.”

“Bunu biliyorum,” dedi Owen gözlerini açarak. “Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Güvende olmanı. Sevilmeni. Onunlayken asla böyle hissetmeyeceksin.”

Başımı salladım. “Hayır, Owen. Sen sadece seninle olduğum sürece mutlu, güvende ve sevilen biri olmamı istiyorsun. Bu tamamen farklı bir şey. Dane’le birlikte olmamdan nefret ediyorsun çünkü onun benim için iyi olmadığını düşünüyorsun. Onunla birlikte olmamdan nefret ediyorsun çünkü beni mutlu ettiğini görüyorsun. Buna içerliyorsun. Bunun için ona kızyorsun ve bunun bedelini bana ödetiyorsun.”

“Vienna kendi seçimini yaptı,” diye araya girdi Wyatt. “Bu seçim sen değilsin, Owen. Tıpkı yıllar önce senin onu seçmediğin gibi. O gemi çoktan kalktı. Eğer onu gerçekten önemsiyorsan, buna saygı duyacak, hatalarını telafi edecek ve yoluna devam edeceksin. Bunu yapabilir misin?”

Owen’in bakışları bana kaydı. “Onu gerçekten seviyor musun? İstedığın kişi o mu?”

Başımı salladım. “Evet ve evet.”

Yutkundu, açıkçası üzgün görünüyordu.

Dane ona doğru bir adım attı. “Burada işin bitti. Sen söyleceğini söyledin, o dinledi. İstediklerini yeniden açıkça be-

lirtti. Şimdi git. Ve sakın bir daha Vienna'ya yaklaşma hatan-
na düşeyim deme.”

“Ya da Heather'a,” diye ekledi Wyatt. “İki kızından da
uzak dur, Owen.”

Heather babasına kaşlarını çatı. “Kiminle birlikte olduğun
beni ilgilendirir.”

“Onunla birlikte değilsin, oyun oynuyorsun.” Melinda bir
elini havada savurdu. “Artık yeter.”

Heather ellerini kalçalarına koyarak anne ve babasına ters
ters baktı. “Hayatıma bu şekilde karışamazsınız, on dört ya-
şında değilim.”

“Bir daha ikisinin de yanına yaklaşmayacağımdan emin
olabilirsin, Wyatt,” diye araya girdi Owen. Bana mağlup ol-
muş bir ifadeyle baktı. “Muhtemelen bana inanmayacaksınız
ama seni seviyorum, Vee. Tek istediğim bunu kanıtlama şan-
sına sahip olmaktı. Seni geri kazanmaya kararlıydım. Yol bo-
yunca bir yerlerde, acının beni ele geçirmesine izin verdim.
İşlerin bu hâle gelmesini gerçekten istememiştim, bu kadar
ileri gitmek istememiştim.” Yutkundu. “Seni bir daha rahatsız
etmeyeceğim.” Başını eğip evin içinde gözden kayboldu.

Uzun bir nefes alarak omuzlarımı geriye attım.

Heather parmağıyla suçlarcasına işaret ederek ve kafasını
sallayarak ailesiyle tartışmaya başladı.

Dane yanıma gelerek aramızdaki boşluğu doldurdu. Bir eli-
ni sırtımdan yukarı kaydırırken ensemden gezdirdi. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Bitmesine sevindim. Gidebilir miyiz?”

Owen'in izlerini silmek istercesine başparmağını dudakla-
rımın üzerinde gezdirdi. “Tabii. Şuradaki kiltakla işim biter
bitmez.” Heather'a doğru bir adım attı.

Hay aksi.

Heather onun geldiğini görünce ailesine söylenmeye ara
verdi. Dane tam olarak onun alanına girdiğinde gözleri büyüdü.

“Çok ileri gittin,” dedi. Sesi alçak olsa da kırbaç gibiydi.
“Karımla bir daha uğraşırsan neler olacağını bilmene rağmen
yine de yaptın.”

“Yine mi?” diye yankılandı Wyatt.

“Şantaj parana elveda de, Heather,” dedi Dane. “Çünkü adamın karısı çocuğun varlığını öğrendiği anda o paranın geldiği kuyu kuruyacak.”

Heather başını salladı, gözleri panik içindeydi. “Hiçbir şey yapmayacaksın. Yapmayacaksın.”

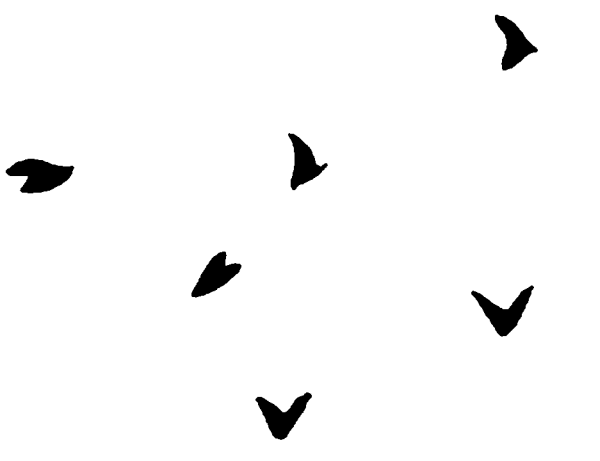
“Şantaj mı?” Wyatt tekrarladı. “Biri bana neler döndüğünü söyleyebilir mi lütfen-” Gözlerini dikmiş eve doğru bakan Melinda’nın sert bir dürtüklemeyle sözünü kesti.

Onun bakışlarını takip ederek kulaklığı boynunda asılı olan Junior’ın kapının eşiğinde durduğunu gördüm. İkisi arasında bakışları gezindi. Tedirgin bakışlarından ikisi arasındaki gerginliği onun da fark ettiği anlaşıyordu.

Diğerleri de onu fark etti ama Melinda aceleyle Junior’ın yanına gitti ve onu içeri götürmeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

“Hadi gidelim, Dane,” diye rica ederek yanına gittim. Eli mi sırtına koydum. “Açım, yorgunum ve başım yine zonklamaya başladı.”

Karanlık ve sert bakışları bana kaydı. Sonra tekrar Heather’a dönerek, “Cumartesi günkü düğüne gelmeyi aklından bile geçirme,” dedi. “Vienna’nın benden sana vermemi istediği tüm şansları yaktın, artık resmi olarak yoksun.”

BÖLÜM OTUZ

Ertesi akşam e-okuyucumdan başımı kaldırdığımda, yataкта önümde uzanan kedime bakıp iç geçirdim. Kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. “Ofisteki işi bittiğinde burada olacak,” dedim ona.

Dane onu eve getirdiği ilk gece Mavi’nin bizimle aynı odada uyumaması konusunda oldukça ısrarcı olmuştu. Saatlerce miyavladığını ve kapıyı tırmaladığını duyduktan sonraysa pes etmişti. Yine de aslında yanımızda uyumadı. Anlaşılan dolabımın rafında kendisini daha rahat hissediyordu. Orayı kendisininmiş gibi sahiplendiğini anlayınca yatağını oraya taşıdım.

Dane akşam yemeğinden sonra üst kattaki ofisine çıktığında, onu odama getirdim. Besledim, sevdim ve kestirmek için dolabın içinde kaybolmadan önce onunla oynadım. Belli ki artık benden bıkmıştı. Kahramanını istiyordu.

E-okuyucuma geri döndüm, biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Kendimi tamamen gergin hissediyordum. Şu ana kadar düğün için gergin değildim. Sonuçta, bu sadece bir partiydi. Oysa şimdi sadece iki gün kalmıştı ve kendimi sürekli huzursuz hissediyordum.

Elbette bu kötü anlamda bir gerginlik değildi. Önemli bir

şeye yaklaşırken hissedilen türden bir gerginlikti. İçine bir tutam beklenti ve bir tutam heyecan karışmıştı.

Heather'ın resmi olarak davetinin iptal edilmesi durumu daha da iyi hâle getirmişti. Ne Melinda ne de Wyatt, Dane'in onun katılmaması yönündeki kararına itiraz etmiş ya da bu konuda surat asmışlardı. Bu iyiydi çünkü söyleyebilecekleri hiçbir şey fikrini değiştirmesine neden olamazdı. Sessizce kızlarına bakmışlardı, bakışları kederliydi.

Heather, Junior'ı da yanında sürükleyerek evden hışımla çıkmıştı. Davetinin iptal edilmesinin onu rahatsız ettiğini sanmıyordum. Sanki o daha çok ailesinin buna karşı çıkmamasına kızmıştı. İşte o zaman neden Owen'la birlikte olduğunu söylediğini anladım. Sadece beni incitmek için değildi. Dane'in yaygara koparmasını ve böylece ailesinin onun için müdahale etmesini istiyordu. Onu savunmalarını ve Dane'i evden atmalarını bekliyordu. Benim de onunla gideceğimi biliyordu. Böylece, bingo! Nihayet ailesiyle benim aramda bir ayrılığa neden olacaktı.

Oldukça iyi bir plandı. Ailesi geçmişte onu hep savunmuştu, bu yüzden yine savunacaklarından emin olmak için her türlü nedeni vardı. Hatta ben bile dün geceki konuşmayı yapmalarını beklemiyordum. Konuştukları için memnun olsam da bunu yapmak zorunda kaldıkları için üzgündüm.

Asıl üzüldükleri şey, Junior'ı onlara inat olsun diye uzak tutma ihtimaliydi. Muhtemelen yapacaktı da. En azından bir bebek bakıcısına ihtiyacı olana kadar. Sonra kapılarında belirecek ve torunlarını görmelerine izin vererek onlara iyilik yapıyormuş gibi davranacaktı. Gerçek olansa, bu hakkı kısa bir süreliğine de olsa ceza amaçlı onların elinden almaktı.

Melinda dün gece Heather'ın davranışı için özür dilemek üzere beni aramıştı. Ben her zamanki gibi buna gerek olmadığını söyledikten sonra şantaj meselesini sormuştu. Ona Heather'a sormasını önermiştim. Her şeye rağmen bunu açıklaması gereken kişi sinir bozucu kadının kendisiydi. Ardından Melinda'nın sesi titreyip duygusallaştığında anlatmak zorun-

da kalmıştım. Duyduklarının hoşuna gitmediği ortadaydı ve Wyatt'ın da aynı derecede üzüleceğinden emindim.

Telefonumun çaldığını duyunca komodinden alarak çıkm baktım. Dane'den bir mesaj olduğunu gördüğümde gülmeye başladım.

Başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıp ve mesajı açtım. Hayır, eğer geceleri dışarı çıkmaya başlarsam Vienna sorular soracaktır. O fotoğrafları tekrar aklına getirip ve yalan söyleye söylemediğimi merak edecek. Ondan boşanana kadar birbirimizi eskisi kadar göremeyeceğimiz konusunda seni uyarmıştım. Üstesinden gelebileceğini söyledin, o hâlde şimdi sabretmelisin. Müsait olduğumda sana geleceğim. Kısırmanın için bir neden yok, istediğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun.

Sessiz kalırken düşüncelerim dağıldı. Sanki zihnim boşalmış ve kelimeleri algılama yetimi kaybetmişim. Belki de algılamak istemiyordum.

Başımı sallayarak gözlerimi kırıştırdım. O metin... hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu bir tür şaka falan mıydı?

Hayır, Dane şaka yapmazdı.

Mesajı tekrar okudum. Elim telefonun etrafında sıkıca kenetlendi. Mesajın içeriğini gerçekten anlayamıyordum. Açık olan bir şey vardı. Bu mesajı bana göndermek istememişti. Başka birinden gelen bir mesaja yanıt veriyordu. İsteddiği "tek kişi" olan birinden.

Acı göğsüme saplanırken telefon elimden kaydı. Titremeye başladığımda nefeslerim birden daha keskin ve hızlı gelmeye başladı. Hayır. Hayır, bunca zamandır beni kandırıyor olamazdı. Başka yolu yoktu. Başka biri olamazdı. Benim yatağımda benimle uyuyordu. Hayatında başka bir kadın olsaydı bunu yapmazdı.

Tabii... Tanrım, ya benimle sadece dikkatimi dağıtmak için yatıyorsa? Midem acıyla burkuldu.

Sorular aniden zihnimi doldurdu. Kadın Lacey miydi? Hugh öldükten sonra yakınlaşmışlar mıydı? Gerçekten onun telekızı mıydı? Gerçek adı Lacey miydi? Yoksa bu tamamen

Belki biri olabilir miydi? Beni becerdiği bunca zaman boyunca kıltağı mı hayal ediyordu?

Bir an için gözlerimi sıkıca kapattım. Bu gerçek olamazdı. Hiçbir anlamı yoktu. Hem de hiç.

Belki de mesajı o göndermemişti. Belki biri telefonunu almıştı. Belki sadece telefonunu kopyalamışlardı.

Ya da belki de bunca zamandır benimle oynamasına izin vermediğime inanmak için çaresizdim.

Bana bunu asla yapmayacağını düşünmek istedim. Hiç değilse bana böyle bir şey yapmayacak kadar saygı duyacağını düşünmek istiyordum. Hayır, buna sırtımı yaslamaya ihtiyacım vardı. Onun için *bir şekilde* önemli olduğuma inanmaya başlamıştım. Ya şimdi? Şimdi kendimi kandırıyormuşum gibi görünüyordu. Anlaşılan o da beni kandırıyordu.

Sıcak gözyaşları gözlerimin içini yaktı. Boğazım o kadar sıkıştı ki tıkanmamış olmasına şaşırdım. Gözyaşlarımla savaşmak için başparmağımla işaret parmağımın arasındaki noktayı hızla sıkıştırdım. *Ağlamayacaktım.* Bağırıp çağırmayacak ya da ona hesap sormayacaktım. Hayır, eğer bunca zamandır benimle gerçekten oynuyorsa, harcayacağım hiçbir duygusal enerjiye değmezdi. Üstelik beni ne kadar mahvettiğini görmesine izin verirsem kendimi lanetlerdim.

Ortaya çıkmasını beklemek niyetinde değildim, cep telefonumu aldım ve Mavi'yi arkamda bırakarak odadan çıktım.

Mavi...

Durma noktasına geldim. Bir kedi kurtarma merkezine gitmiş, eve muhteşem bir kedi getirmiş ve onu bana mavi bir şey olarak hediye etmişti. Başka bir kadınla birlikte olsa neden böyle tatlı bir şey yapsındı ki? Yapmazdı, değil mi?

Belki de gerçekten bir ilişkisi yoktu. Yalnızca onu arzulayan hayalperest bir kadını sakinleştiriyor olabilirdi.

Ya da ben, onun bana ihanet etmediğine dair kanıtlar bulmaya çalışıyordum.

Eğer burada beklersem asla cevap alamayacaktım.

Koridorda ofisine doğru ilerledim. Sanki kendi sonuma

yürüyormuşum gibi hissediyordum. Kapıyı çalmadan doğrudan içeri girdim. Masasında değildi ama bilgisayarı açtı.

Banyoya baktığımda kapının kapalı olduğunu gördüm. Gözlerim tekrar masasına kaydı. Telefonu tam oradaydı. Mesajlarını kontrol edebilirdim. İstedğim cevapları kendim alabilirdim. Elbette kilidi açmak için onun parmak izine ihtiyacım olmasaydı her şey daha kolay olabilirdi.

Yine de aceleyle masaya gittim ve telefonu aldım. Başparmağımı ekranın üzerinde kaydurdum.

Parmak izinizi kullanın ya da şifreyi girin.

Sikeyim. Dişlerimi gıcırdatarak telefonu masaya geri koydum. Gözüme bir kâğıt ilişti. Başımı eğerek kaşlarımı çardım. Neye baktığımı fark ettiğimde dünyam altüst oldu.

Davacı.

Dane Davenport.

Davalı.

Vienna Davenport.

Boşanma Dilekçesi.

Midem bulanırken kalbim sıkıştı. Evliliği daha erken sonlandırmak mı istiyordu? Ne yani, kız arkadaşına bu kadar çabuk mu dönmek istiyordu?

Gözlerimde biriken yaşlarla savaşmak için dilimi damağıma yapıştırdım. İşe yarasa da göğsümdeki korkunç baskıyı engel olmadı. Ağlamak, çılgılık atmak ve bana bunu neden yaptığını sormak için beliren bir baskıydı.

O hâlde Mavi, bir veda hediyesi miydi? Bana her şeyin bittiğini mi söylemeye çalışıyordu? Bunca zamandır işaretleri okumakta başarısız mı olmuştum?

Tuvalet sifonunun ardından menteşelerin gıcırdaşını duydum ve arkamdaki banyonun kapısı açıldı.

“Vienna,” dedi. Sesi şaşırılmış gibi geliyordu.

Elimde boşanma dilekçesinin ilk sayfasıyla yavaşça döndüm. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” Sesim bana bile ölü gibi geliyordu.

Elimde tuttuğum kâğıda bir göz attı. Gözleri tekrar benim-

buluştuğunda tek bir duygu bile göremedim. "Bugün
minde bu konu hakkında konuşacaktım."

"Elbette konuşacaktım." Boğazımdaki duygu tıkanıklığı-
nı bastırmak için yutkundum. Kahretsin, canım yanıyordu.
Peki, şimdi senin için imzalayayım, olur mu? Senin için daha
kötü olur."

"Vienna-"

"Hayır, gerçekten, bunu halledebilirim." Kâğıdı masanın
üzerine bıraktım, kalemi kaptığım gibi gerekli satıra imzama
attım. "İşte oldu. Artık kız arkadaşının yanına dönebilirsin.
Belli ki onu özölüyor sun."

Kaşlarını çatı. "Neyimin?"

Tanrım, gözyaşları sel olup akacaktı. "Umarım mutlu olur-
sun, Dane." Kapıya doğru bir adım attım. Sadece dışarıya çık-
maya ihtiyacım vardı. Onun önünde ağlamayacaktım.

Piç kurusu yoluma çıktı. "Bekle, konuşacağız."

Tısladım. Hayır, konuşmayacaktık. "Çekil."

"Üzgün olduğunu anlıyorum ama-"

"Üzgün değilim. Kızgınım. Yalanlarına inandığım ve be-
nimle oynamana izin verdiğim için kızgınım."

Kaşları birbirine çarptı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana mesajı yanlışlıkla göndermişsin."

"Ne mesajı?"

"Onun mesajına verdiğin cevap."

"Vienna, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Cep telefonumdaki mesajı açtım. "Bekle, senin için oku-
yayım." Sanki her bir kelimedede içim parçalanmıyormuş gibi
net, kısa ve sakin bir şekilde okuyarak kaşları hâlâ çatık olan
Dane'e döndüm.

"Bir bakayım."

"Hayır." Telefonumu cebime tıktırıp gözleriyle buluşma-
yı reddederek göğsüne baktım. "Burada işim bitti. Çekil."

"Bana bak."

Bakmadım.

"Bana bak."

Evet, hâlâ bakmaya niyetim yoktu.

“Sana o mesajı ben göndermedim, Vienna.”

Öfkeyle güldüm. “Ah, sihirle gönderildi, değil mi?” El çeneme uzandığında tokatlayarak uzaklaştırdım. “Sakın bana dokunma. O fotoğraflar konusunda sana inandım. Tanrıya, ne kadar aptalım.”

“Bebğim-”

“Bana öyle *seslenme*.”

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. “Mesajı ben göndermedim Vienna.”

“Başka biri göndermiş olamaz, değil mi? Telefonun hemen şurada.”

“Ben çok dikkatli bir adamım. Sana yanlışlıkla herhangi bir mesaj göndereceğime gerçekten inandın mı? Daha önce böyle bir şey yaptığımı gördün mü? Sence en azından bunu hemen fark etmez miydim?” Bana küçük bir adım daha yaklaştı. “Mesaj sahte.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Sahte mi?”

“İnsanların kimliklerini gizleyerek e-posta göndermelerini, aramalarını ya da mesaj atmalarını sağlayan web siteleri var. Sana bu mesajı göndermek için yapmaları gereken tek şey, mesajın alıcısı olarak senin numaranı girmek, sonra da mesajı gönderdiğine inanmanı istedikleri kişi olarak benim numaramı girmek. Bu kadar kolay.

“Bir mesajın taklit edildiğinin en büyük işareti, görünürdeki gönderenin adının tıklanabilir mavi yerine gri olarak görünmesidir. Benden aldığın diğer tüm kısa mesajlara bak. Bahse girerim onlarda ismim mavi olarak görünürken şu anda aldığın mesajda gri olarak görünüyordur. Kontrol et. Eğlendir beni.”

Cep telefonumu çıkardım ve ondan aldığım geçmiş mesajları kontrol ettim. Adı her seferinde mavi görünüyordu. Ancak az önce aldığım suçlayıcı mesajın gri renkte görüldüğünden oldukça emindim. Masasında boşanma evraklarını bulmamış olsaydım, bu beni bir nebze rahatlatabilirdi.

Cep telefonumu cebime koydum ve omuz silktim. “Pekâlâ,

mesaj sahte. Tamam. Her neyse. Artık bir önemi yok. Evrak-
ımı imzaladım, benden kolayca boşanma hakkına sahipsin.
Başka biriyle birlikte olup olmaman beni ilgilendirmez. Bil-
mek zorunda değilim.”

“Boşanmak istemiyorum, Vienna.”

“Ne yani, böyle şeyleri eğlencesine mi hazırlıyorsun?
Demek istediğin şey bu mu? Aman Tanrım, şu anda seninle
başşamam.”

“Boşanmak istemiyorum. Sadece şimdi değil. Hiçbir za-
man. Benimle kalmanı istiyorum. Bunu açıkça belirttim.”

Ne yapacağımı şaşırılmış hâlde ona baktım. “Sarhoş musun
sen?”

“Yoksa neden sana o lanet kediye aldım sanıyorsun?”

“Çünkü bana *verebileceğin* tek şey o.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Ağır ağır nefes verdi. “Tanrım,
Vienna. O gece New York’ta seni bırakmamaya çoktan karar
vermiştim. Ertesi sabah bunu kendi başına çözemediğin orta-
daydı. Fakat hiçbir şey söylemedim çünkü bir ilişki yaşaya-
bileceğimden şüphe duyacağını biliyordum. Sonuç itibariyle
böyle düşünmekte de oldukça haklıydım, değil mi?”

Ona boş boş baktım. Bekle, ne?

“Sana bu işin yürüyebileceğini, istediğim şeyin gerçekten
bu olduğunu göstermem gerektiğini biliyordum. Sadece bunu
söylemenin tek başına yeterli olmayabileceğini de biliyordum.
Senin sahte olarak başlayan bir evlilikte kalmakta tereddüt
edebileceğini biliyordum, bu yüzden o boşanma belgelerini
hazırladım.” Uzun bir nefes verdi. “Ben boşanmak istemiyo-
rum. Sadece sana bir seçenek sunmak istedim. Eğer ilk andan
itibaren gerçek olan bir evliliğin içinde olmak istiyorsan, o si-
kık kâğıtları imzalayacağım ve sonra istediğin şekilde yeniden
evleneceğiz.”

Çeneme bir darbe yemiş gibi hissederek ona baktım. “Sen
ciddi misin?” Soru fısıltıyla çıkmıştı.

“Ben hiç şaka yapıyor muyum?”

“Ama... şimdi boşanırsak fonunu kaybedersin.”

Kısık sesle küfretti. "Sen benim için paradan daha önemlisin, Vienna." Farklı düşündüğüm için sınırlanmış gibiyim. "Bugün sana göstereceğim başka bir kâğıt daha vardı." Masaya geçti, bir çekmeceyi açarak içinden bir belge çıkardı. Bana dönüp uzattı.

Dikkatlice elinden aldım. Bir rapordu. Hastaneden aldığı bir rapor. Çabucak okudum ve kaşlarımı çatırdattım. "Sen vasetomini iptal ettirmek için randevu mu aldın?"

"Çocuk istiyorsun, değil mi?"

Ardından gözyaşları geldi. Gözlerimden sağanak halinde akmaya başladıklarında onları tutmak mümkün değildi.

Dane yine usulca küfrederek elleriyle yüzümü yakaladı. Gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi. "Bu konuşmanın böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Kalmanı istediğimi duyunca bu kadar şaşıracağını düşünmemiştim. Dün Owen'a söylediğim şeyleri duydun. Boşanmak istediğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Senin sadece sahiplenici koca rolünü oynadığını sanıyordum."

Alnını benimkine yasladı. "Hayır, bebeğim. Benim için bu, bir süredir gerçektir. Bunu nasıl göremezsin? Seni yemeklere çıkardım, sana o lanet kediyi aldım, seninle aynı odada uyuyorum."

"Ama asla senin odana girmedim. Bunun, ilişkimizin sadece seksten ibaret olduğunu açıkça belirttiğin anlamına geldiğini sanıyordum."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Senin için seçtiğim odayı seviyorsun, neden taşınmanı isteyeyim ki? Eğer benim odama geçmemizi istiyorsan, geçebiliriz. Fakat orayı artık yatak odam olarak görmüyorum. Oraya yalnızca giyinmek için giriyorum, hepsi bu. Benim için daha çok büyük bir dolap gibi."

Kendimi toparlamayı ve gözyaşlarımın akmasını engellemeyi umarak titrek bir nefes aldım. Geriye dönüp düşündüğümde, evliliğin gerçek olmasını istediğine dair işaretlerin hepsi oradaydı, sadece onları doğru okuyamamıştım. Ya da belki de bunların herhangi bir işaret olduğuna inanamayacak kadar korkmuştum. Umut edemeyecek kadar korkmuştum.

Şu anda bile, bu kadar açık sözlü olmasına rağmen, bana en çok arzuladığım şeyi teklif ettiğini idrak etmekte zorlanıyorum. O ise zahmetsizce her şeyi ortaya koymuştu. Yaptığımız anlaşmanın parçası olarak onunla evlenmiş olmam, benim için önemli değildi çünkü bizi bir araya getiren bu anlaşmayla. Bu anlaşma olmasaydı birbirimize giden yolu bulabileceğizden şüpheliydim.

Dudaklarımı yaladım. “Bu evliliğin gerçek olmasını istediğinden emin misin?” Daha sonraki bir tarihte fikrini değiştirmeyeceğini bilmem gerekiyordu. Bu beni kesinlikle mahvederdi.

Gözleri sertleşti. “Bu gerçek. Sen her açıdan benim karımsın. Eğer o belgeleri imzalamamı ve seninle yeniden evlenmemi istiyorsan, bunu yaparım. Yalnız bir konuda açık olmama izin ver. Eğer boşanırsak, bu aramızdaki hiçbir şeyi bitirmeyecek. Sadece evrak işlerini halletmek için bir prosedürden ibaret. Vienna Stratton olmaya geri dönmeyeceksin. Yüzüklerimi takmayı bırakmayacaksın. Bu evden taşınmayacaksın. Hiçbir şey değişmeyecek. Bu sadece töreni baştan yapacağımız anlamına gelecek.”

Burnumu çekerek başımı salladım. “Buna ihtiyacım yok. Başka bir törene ihtiyacım yok.”

“İstemiyor musun?”

“Hazırlığını yaptığımız töreni sevdim.” Ayrıca, Vegas’taki törenimizin kendine has bir önemi vardı. Beni ilk kez öpmüştü. Öpücük sahte olmaktan çok uzaktı ve gerçeğe kurgu arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran ilk adımdı.

Elimdeki mektuba baktım. “Jestin için minnettarım ama eğer sen istemiyorsan çocuk sahibi olmayı ben de istemem, Dane.” Mektubu yakındaki bir rafa yerleştirdim. “Hiçbir çocuk istenmediğini hissetmemeli.”

Ellerini kollarımda gezdirdi. “Birkaç hafta önce erkenden uyandım. Geceliğin yukarıya kaymış bir şekilde sırtüstü uyuyordun. Çıplak karnına baktığımda gözümde canlanan tek şey bir bebeğimizin olduğuydu. O görüntü aniden nereden geldi

bilmiyorum, sadece hayal ettim. Ne hissettiğimi gerçekten tarif edemem. Tek bildiğim, eğer gerçek olursa, o bebek asla istenmeyen bir bebek olmayacak. Yine de iyi bir ebeveyn olabilir miyim, bilmiyorum. İyi bir ebeveyn nasıl olur onu bile bilmiyorum. Bunu Google'dan araştıracağım.”

İçimden bir kıkırdama yükselirken kendimi tutamadım.

“İstersem seni güldürebileceğimi söylemiştim,” diye hatırlattı bana.

Başımı salladım. “Evet, söylemiştin.”

“Evrakları imzalayayım mı, yoksa yırtıp atayım mı? Her iki durumda da benimsin ve benim olarak kalacaksın,” diye vurguladı. Sesi sahiplenmeyle kalınlaşmıştı.

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti süzüldü. Onun sahipleniciliği beni etkilemekte asla başarısız olmuyordu.

Sevgi dolu bir açıklamayı da kabul edebilirdim ancak bunun olmayacağını biliyordum. Onun da bu duyguyu kalpten hissedebileceğini düşünüyordum ama başkalarıyla bağlantı kurma isteği babası tarafından bastırılmıştı. Lanet piç kurusu, Dane için en önemli insanları, kendi kardeşlerini ona fiziksel zarar vermeye zorlamıştı. Eğer biriyle gerçek bir bağ kurmazsanız, sizi dövdüklerinde duygusal olarak canınız yanmazdı, değil mi?

İkiziyle olan bağı bu boku atlatmıştı. Sonrasındaysa Dane Oliver'ı, yani onun için önemli olan tek kişiyi kaybetmişti. Onu sağlamlaştıran tek kişi de öylece kaybolmuştu. Peki bu, sekiz yaşındaki duygusal olarak henüz gelişme çağında olan Dane'e ne öğretmişti? Başkalarını önemsemenin sadece acıya yol açtığını. Belki de bu yüzden içine kapanarak kendine güvenen ve yalnızca kendini düşünen biri olup diğerlerini kendinden uzaklaştırmıştı.

Yine de bana dünyasını yavaş yavaş açmıştı. Bana güvenmek için kendine bir şans vermişti. Attığı adım her ne kadar onun için riskli olsa da geceleri yanımda uyuyup benimle ilgilenmeye devam etmişti. Nihayet sahip olduğumuz şeyde kendini yeterince güvende hissetmeye başladığında bu korkulan

adam, bir adım daha ileri giderek benimle bir hayat kurmaya karar vermişti.

Tüm bu olanlardan sonra hissettiğim duygu, gururdu. İnsanların çok sık sarf ettiği o iki küçük kelimeye ihtiyacım yoktu. Hele ki karşımdaki adam bu noktaya gelebilmek için kendini korumak adına aldığı her türlü önlemi aşmışken. O burada durmuş, bana istediğim her şeyi teklif ederken o kelimelere ihtiyacım yoktu. Bu, ölümsüz bir aşk ilanından çok daha derindi.

Derin bir nefes alarak, “Yırt onları,” dedim.

“Emin ol, Vienna. Bu teklifi bir daha yapmayacağım, bu konuda çok bencilim. Eğer şu anda bana tamamen teslim olursan, seni benimle kalmaya zorlarım. Buradan geri dönmene izin veremem.”

“Eminim.” Elimdeki kâğıdı yırtarak parçaları rafa, hastane raporunun yanına koydum. “Geri kalanı da yırtabilirsin.”

Çelik gibi gözleri zaferle parlıyordu.

“Ancak bu evliliğe hapsoldüğüm fikrinden kurtulman gerek,” diye ekledim hemen. “Her ne kadar seni terk etmek istemesem ve kötü bir dönemden geçiyor olsak bile ben mutsuz bir evlilikte kalacak biri değilim. Bu yüzden sen de üzerine düşeni yapsan iyi olur. Eğer beni aldatırsan çeker giderim, sana olan tüm saygımı kaybederim. Kaldığım takdirde de kendime duyduğum saygı yok olur.”

Başını eğdi. “Seni aldatacağımı düşünüyor musun?”

Onu, başka kadınlarla yatıp kalkan babasına benzetemedim. “Hayır. Beni ya da kendini bu şekilde değersizleştireceğine inanmıyorum. Eh, olur da yoldan çıkarsan, aletini kaynar suyla haşlamakta tereddüt etmem.”

Dane yüzünü buruşturdu. “İntikamcı. Bunu sevdim.” Aramızda kalan boşluğu doldurdu. “Seni aldatacağım konusunda asla endişelenmene gerek yok, Vienna.” Başını eğdi ve boynunun bir tarafını öptü. “Böyle bir şey asla olmaz.” Boynunun diğer tarafına da bir öpücük kondurdu. “Tek istediğim sensin. Her zaman isteyeceğim tek şey sensin.” Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. “Anladın mı?”

Evlilik Anlaşması

“Anladım.”

Mırıldandı. “Güzel.”

Onu öpmek istesem de o bir elini saçlarıma daldırırken diğer elini boğazıma dolayarak beni sabit tuttu. Nefesim kesildiğinde gömleğinin kenarlarını kavradım. Nabzım hızlanmaya başladı. Aramızdaki şehvetin çatırdamaya başlaması her zaman bu kadar kolaydı.

Bakışları yüzümde geziniyor, her çizgiyi, kıvrımı, özelliği, çili izliyordu. “Hepsi benim,” diye fısıldadı.

Gözleri ağızıma indiğinde dudaklarımı yaladım. Beklediğim gibi üzerime atılıp dudaklarımı öpmedi. Onun yerine göz kapağımın köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu elbette çok tatlıydı ancak onun dudaklarını istediğim yer kendiminkilerdi.

İstediyimi almama izin vermedi.

Dudaklarını göz kapaklarımda üzerinde gezdirdikten sonra yüzümün kenarlarına küçük öpücüklerini kondurmaya başladı. Her dokunuşu tüy kadar hafifti, çenemin hafifçe kavranması bile her sinir ucumu uyandırıyor ve havayı geren cinsel gerilimi besliyordu.

Kendimi o anın içine bırakarak bedenimin onunkine karşı yumuşak ve uysal olmasına izin verdim. Alçak sesle onaylayarak homurdanması meme uçlarımı sertleştirirken kanımın yoğunlaşmasına neden oldu.

Hızla sertleşen aleti sert bir şekilde karnıma batıyordu. Yine de bulduğu teması yakalayarak sürtünmeye çalışmadı veya öpücükleri daha talepkâr bir hâle dönüşmedi. Ağızını benimkinin sadece bir santim üzerinde gezdirdi. Gözlerimin içine hiçbir şeyi gizlemeyen, her şeyi gören o derin bakışıyla baktı. Beklenti içimde dönüp dururken beni dayanılmaz bir şekilde sardı.

Alt dudağını ısırıldığında cevap olarak boğazımı hafifçe sıktı. Tamam, mesajı almıştım. Sadece onun verdiği almama izin vardı. Bu beni kızdırmadı çünkü yaptığı şey patronluk tas-

lamak değildi. Ondan gelen bir hediye gibiydi. Sanki bir şey anlatıyordu ve sözünün kesilmesini istemiyordu.

Dudaklarımı davet edencesine araladım, reddedeceğini sansam da yapmadı. Dilini içeri daldırıp dudaklarımın iç kısmında gezdirdikten sonra tekrar geri çekti. Beni hiçbir yere götürmeyeceğini bildiğim için dudaklarını kovalama isteğimi kontrol ettim. Sanki sabrım karşılığında beni ödüllendirmek istercesine dilimi nazikçe emdi. Önce yavaş, sonra hızlı, sonra tekrar yavaş, yoğunluğu artırarak devam etti.

Sonunda dilini dudaklarımın içine daldırarak benimkine doğru kaydırıldı. Acele etmedi ya da saldırmadı. Hayır, ağır çekimde devam eden bir öpücüktü. Oyalandı. Tadına baktı. Zevk alarak keyfini çıkardı. Dudaklarıma sanki yavaşça tadını çıkarmak istediği bir tatlıymış gibi davrandı.

Şehvetliydi. Heyecanlıydı. Sihirliydi. Öpüşmeyi bir sanat hâline getirmiş, beni tatlı bir his girdabına sokmuştu. Tüm dikkatimi kendi üzerinde yoğunlaştırmıştı. Tek hissedebildiğim onun dudakları ve elleriydi. Aldığım tek tat oydu. Koklayabildiğim tek şey kullandığı o sarhoş edici parfümdü. Düşüncelerim bile onun etrafında toplanıyor, beni her türlü endişeden kurtarıyordu. Dünya etrafımda dönüyormuş gibi hissediyordum. Sanki sabit duran tek şey oydu.

Sertçe kafamı çevirdiğinde bir acı hissetmeme sebep olurken tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Beklediğim gibi sonunda dudaklarımı tüketmedi. Öpüşü yavaş, ıslak ve tembeldi ancak bir şekilde uysallıktan ya da sakinlikten de tamamen uzaktı. Her zaman gibi bağımlılık yaratan bir baskınlıkla titreşiyordu.

Dudakları o kadar yumuşak, sıcak ve becerikliyd ki benimsenkilere hükmettiğini hissettim. Nefeslerim sık hırıltılara dönmeye başladığında göğsümde, boynumda ve yüzümde bir baskınlık belirlediğini biliyordum.

Boynumu sıkıca ve sahiplenici bir tavırla kavramaya devam etti. Başparmağı ara sıra aşırı hassas görünen boynumda, ağı yukarı geziniyordu. Tanrım, duyuşal farkındalığımın hiç bu kadar yoğun olabileceğini düşünmemiştim. Her şey on kat

güçlendirilmiş gibiydi. Dilinin her dokunuşu, dişlerinin her sürtüşü, dudaklarının her teması ya da parmaklarının kafa derimdeki her gezintisi çok yoğundu.

Öpücüğü derinleştirmeye her çalıştığımda saçımdaki eli irkilmeme sebep olacak kadar sıkılaşıyor, kontrolün onda olduğu konusunda beni uyarıyordu. Neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Vücudum yarışan kimyasallardan ve bastırılmış cinsel hayal kırıklığından oluşan bir kütleden ibaretti. Daha fazlası için açtım. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

O ise bana bunu vermeyi reddetti. Dilini dudağımın üzerinde gezdirerek işkenceyi uzattı. Beni başka bir öpücük için bekleterek her seferinde daha fazlasını arzulamamı sağladı.

Bir sürü duygu içimde yüzüyordu. Beklenti. Zevk. Heyecan. İstek. İhtiyaç. Beni oyalamasına daha fazla dayanamadım. Dayanamıyordum.

“Dane,” diye mırıldandım. Sesim çaresizlikle doluydu.

Homurdanarak nihayet ağzını benimkinin üzerine kapatıp dilini içeri soktu. Çıplak bir alevin üzerine barut atmak gibiydi. Ham ihtiyacın atomik patlaması ikimizi de tutuşturdu.

Beni o kadar sert, derin ve aç bir şekilde öptü ki nefes almayı başaramadım. İhtiyacım da yoktu. O benim için nefes alıyordu. Ben de onun için nefes alabilirdim.

Zihnimle bedenim hislerle ve içime dolan endorfinle sarhoş olmuştu. Tüm sistemim maksimum hızda çalışmaya başladı. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyor, parça parça çıkarıyorduk. İkimiz de kontrolden çıkmıştık. İkimiz de söndürülmeyi talep eden acımasız bir cinsel ihtiyacın merhametine kalmıştık.

Hâlâ dudaklarımı öperken beni masasına doğru itti. Üzerindeki eşyaları kenarı iterken beni arkama döndürdü. “Eğil.”

Göğüslerim soğuk yüzeye dayandığında nefes nefese kalarak masanın kenarlarını kavradım.

“İşte, benim kızım.”

Bir parmağı içime daldı. İç kaslarım onu tutmaya kararlı bir şekilde kenetlendi.

“Şimdiden çok ıslak.” Parmağını yavaşça hareket ettirdi. “Dört lanet yıl boyunca seni bir masanın üzerine yatırdığımı hayal ettim. Bazen bu masaya bazen de o-Verve’deki masaya. Seni bana ait kıldığımdan beri bu arzum daha da kötüleşti. İşe konsantre olmam gerekiyordu. Onun yerine, aletim içine gömüldüğünde ne kadar ateşli görüldüğünü düşünüp duruyordum.”

Diğer eli sertçe kıcıma indiğinde titredim. “Bu ne içindi?”

“Boşanma kâğıtlarını imzalarken, beni terk etmeyi düşündüğün için.” Vücudunu benimkinin üzerine eğdi ve kulağımın içine konuştu. “Bu yüzden, ben sana söyleyene kadar sesini çıkarma.”

Ağzım açık kaldı. “Bana sessiz kalmamı söyleyemezsin.”

“Yanlış. Ağzının sahibi benim. Sana ağzını kapalı tutmanı söylersem, bunu yaparsın.”

“Bunu yapmamın imkânı yok-” Kıcıma bir tokat daha atınca irkildim. “Ah. Bu gerçekten canımı yaktı.”

“Bir sonraki daha kötü acıtacak, bu yüzden sessiz ol ki sana bir daha şaplak atmak zorunda kalmayayım.” Doğruldu, parmağını çekerek yerine aletinin geniş başım yerleştirdi. “Unutma, ses çıkaramazsın.” Saçlarımı avucunun içinde topladı, başımı geriye atarak kendini sertçe içime itti.

Kendimi onun her bir sert, kalm santimiyle dolu bulduğumda nefesim ciğerlerimden uğultuyla çıktı. Aletinin iç duvarlarımda zonkladığını hissedebiliyordum. Neredeyse kalbinin her atışını hissedebiliyordum.

İnledi. “İçinde olmayı seviyorum. Seni benimle doldurmayı seviyorum.” Acımasızca, vahşi bir hızla içimde hareket etmeye başladı.

Çıglıklarımı bastırmak için ağzımı kapattım. Aletinin her sert hamlesi beni çok derinden sarsıyordu. İtişlerini karşılamak için kalçalarımı geriye atmaya çalışsam da parmakları popoma yerleşerek beni hareketsiz tuttu. Tek yapabildiğim masasına tutunmak ve bana sunduğu yolculuğun tadını çıkarmaktı.

Aleti defalarca içime girip çıkıyor, aşırı hassas iç duvarlarımı zorlayıp sarsıyordu. Dane'in homurtuları havada çınlıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesiyle karışıyordu.

Saçlarımdaki sıkı tutuşunu bir an olsun gevşetmese de bunu sevmiştim. Sanki benim zevkim onun için önemli değilmiş gibi benden istediğini alırken beni öylece tutması hoşuma gitmişti. Çünkü önemli olduğunu biliyordum, beni sertçe boşaltabileceğini ve bunu tüm damarlarımda hissedebileceğimi biliyordum.

"İşte böyle, bebeğim, ben seni becerirken uslu ve sessiz dur," dedi, hâlâ sert ve hızlıyken. "Çok iyi hissettiriyorsun." Sesindeki gurur notası tenimin üzerinde dans etti.

Kasıklarımdaki gerginlik artarken vücudum titremeye devam etti. Sanki boğazımı tıkayan inlemeleri tutmama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi sıkarak kapattım. Ses çıkarmamaya kararlıyım. Tekrar şaplak yemekten korktuğum için değil, ses tonundaki kibri duymak hoşuma gittiği içindi.

Orgazm yaklaşırken masanın kenarlarını daha sıkı kavradım, her an içimden akmaya hazırdı. Aletinin kalınlaştığını ve nabzının yükseldiğini hissettiğimde onun da en az benim kadar sınıra yakın olduğunu biliyordum.

"Seni duymama izin ver, bebeğim. Hazır olduğunda gel."

Uzun ve yüksek bir sesle inlediğimde ondan da bir hırıltı yükseldiğini duydum. Hızını artırdı, aletini içime o kadar sert soktu ki masayı sarstı. Bu zevk beni daha da ateşlendiriyor, lanet olası bir lastik bant gibi sımsıkı sarıyordu. Gerilim artarak yoğunlaşmaya devam etti ve ardından bant koptu.

Beyaz-sıcak zevk omurgamı sıkıştırarak boğazımdan bir çığlık kopardı. Küfrettiğini duydum, aletinin daha da sertleştiğini hissettim. Sonunda inanılmaz derecede derine iterek boşaldı.

Saçlarımı bıraktığında ben de nefes nefese masasına yığıldım.

Birkaç dakika sonra kürek kemiklerimin arasındaki noktaya bir öpücük kondurdu ve içimden çıktı. "Burada bekle."

Sanki hareket edecek enerjim varmış gibi. Banyosunun yakınlarında dolaştığının belli belirsiz farkındaydım. Islak bir

bezle döndü ve sık sık yaptığı gibi beni temizledi.

Kalçama dokundu. “Ayağa kalk.”

Doğrulduğum, hâlâ biraz nefes nefese kalmış hâlde ona döndüm.

Beni kendine yaklaştırmak için elini enseme gezdirdi. “İyi misin?”

“Bacaklarımı hissedebildiğime şaşırdım. Ya sen?”

“Ah, ben iyiyim.” Dudaklarıma usulca bir öpücük bıraktı.

“İleride o masayı tekrar kullanmamız gerekecek.”

“Ben varım. Belki bir dahaki sefere şaplak atmaya atlayabiliriz.”

“O kâğıtları imzaladıktan sonra bunu hak ettin.” Birkaç dakika gözlerimin içine baktı. “Mesajın sahte olup olmadığını neden kendine sormadığını anlıyorum, Vienna. Ben iyi bir adam değilim. Hiçbir zaman iyi biri olmaya çalışmadım. İnsanları sık sık manipüle ettim. Asla ihanet etmeyeceğim tek kişi sensin. Eğer bunu sorgulamana neden olacak bir şey olursa, benimle konuş. Açıklamam için bana bir şans ver. Bırak şüpheni gidereyim. Her şeyi bitirdiğini söyleyip beni terk etmeye kalkma.”

“Bu ilişkinin gerçek olmasını istediğini bilseydim, mesajı senin gönderdiğine bu kadar kolayca inanmazdım. Gerçek bir bağlılık duyduğun birine sadakatsizlik edeceğini sanmıyorum. Fakat senin için gerçekten bir şey ifade ettiğimi düşünmüyordum.”

“Yanılmışsın. Artık bunu bildiğine göre, beni kötü gösteren bir şey görür ya da duyarsan zihinsel olarak geri adım at. Sorgula. Gerçekten mantıklı olup olmadığını kendine sor. Bu konuda benimle konuş.”

“Konuşacağım. Söz veriyorum.”

Ensemi biraz sıktı. “Aferin kızıma. Şimdi o ağzını yeniden almama izin ver.”

BÖLÜM OTUZ BİR

“O mesajı kimin gönderdiğini bulmanın bir yolu var mı?” Yatakta birbirimize dönük uzanırken sordum. Ofisinden çıktıktan sonra benim odama, artık bizim odamız olan odaya gelmiştik. Dane huysuz bir şekilde Mavi’ye biraz ilgi gösterdikten sonra duşta bana katılmış, sonra da benimle yatağa uzanmıştı.

Dudaklarını büzdü. “Operatörün sana mesajın geldiği operatör bilgilerini söyleyebilir ama gönderen kişi bir VPN ya da halka açık bir yerde rastgele bir bilgisayar kullanmışsa kimliğini tespit edemeyebilir. Mesajı sana kimin gönderdiğini bulmak için elimden geleni yapacağım.” Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. “Tüm paramı Heather’a yatırıyorum.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Son zamanlarda alışılmadık derecede sessiz oldukları için tahminim Travis ve Hope olmuştu. “Neden o?”

“Çünkü hâlâ flaş belleği sana onun yolladığına inanıyorum. Mesajda fotoğraflardan bahsediliyordu. Daha önce fotoğraflardan kimseye bahsetmemiştim. Sen söyledin mi?”

Başımı salladım. “Hayır.” Evliliğimle ilgili o kadar çok sır saklamak zorundaydım ki bu konuda kimseye bir şey söylemek aklıma bile gelmemişti.

“O zaman flaş belleği kim gönderdiyse sahte mesajı da o göndermiş olmalı.”

“Heather dün gece cidden çok kızgındı. Ödeşmek istemiş ve bunu yapmak için harekete geçmiş olabilir. Özellikle de yakında şantaj parasını kaybedeceği düşünülürse.”

Dane başını salladı. “Owen da bir o kadar öfkeliydi. Bu işin arkasında onun olması da mümkün.”

Kaşlarımı çattım. “Başta öfkeliydi tabii ama ayrılırken yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu. Artık geri adım atıp bu işin peşini bırakacağını düşünüyorum.”

“Hımm.”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Biri bana seninle olamayacağımı söyleseydi, ikna olacağımı sanmıyorum.”

“Çünkü sen aklına koyduğunu yapmadan pes etmeyen birisin. Sanırım bu sahtekârlığı inadına yapmış olabilir. En azından, söylediğin bazı şeylerden sonra egosu incinmiş olmalı. Özellikle de beni ondan uzaklaştıracağını söylediğinde sahip olduğu tüm kozları kaybetmiş gibi görünüyordu.”

Dane omuz silkip parmaklarını kolumdan aşağı kaydırarak elime doladı. “Bu sadece gerçektir.”

Homurdandım. “Hayır, değildi. Beni ondan uzaklaştırmak için çaba harcamazdın.”

“Ah, kesinlikle yapardım.” Elimi dudaklarına götürerek parmağımın ucunu ısırды. “Bu konuda hiç şüphen olmasın.”

“Saçmalık. Şu anda birlikteyiz çünkü beni sahte bir evliliğe sürükledin. Zaten başka biriyle evli olsaydım, beni sahte karın olarak kullanamazdın. Böylece bu noktaya hiç gelmezdik. Aramızdaki şey tamamen profesyonelce kalırdı.”

Hafifçe burnuma dokundu. “Yanlış. Bekâr olsan da olmasan da eninde sonunda sana bir hamle yapardım. Evli olsaydın, muhtemelen şimdiye kadar çoktan yapmış olurdum çünkü senin başka birine ait olduğun düşüncesinden nefret ederdim.”

“Benim öylece senin tekliflerine boyun eğeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Kibirli piç.”

Dudaklarını avucumun üzerinde gezdirdi. “Birlikte olduğun kişiye sadakatsizlik etmeyecek kadar sadık birisin. Fakat nihayetinde onu terk edip bana gelirdin. Bundan emin olabilirsin. Sana daha önce defalarca söyledim, ben her zaman istediğimi elde ederim. İşimi dünya çapında herkese duyurmak istedim. Yaptım da. Böyle bir ev satın almak istedim. Aldım. Seni karım yapmak istedim. Yaptım.”

Parmağımı ağzına götürdüğünde midem sıkışırken, “Fona sahip olmak için,” diye vurguladım. “Daha sonra planlanan bir tarihte beni tamamen boşamak niyetindeydin.”

“Başlangıçta, evet, öyleydi. Sonra bu değişti. Seni yanımda tutmaya karar verdim, bir şekilde benimle kalmak istemeni sağlayacak bir yol bulmaya kararlıydım. Kendi kendime seni kendime ait kılacağıma yemin ettim.” Bileğimdeki nabız noktasının etrafında bir daire çizdi. “Yaptım da.”

“Peki bir ilişki içinde mutlu olacağından gerçekten emin misin, Dane?” Alçak ve yumuşak bir sesle sordum. “Uzun zamandır tek başınasın.”

“Yalnız olmayı seviyorum. Enerji toplamamı sağlıyor, bunun hâlâ aynı kalacağından eminim. Fakat artık bu tercih ettiğim şey değil. En azından senin yanımdayken tercih etmiyorum. İşten sonra bana haber vermeden Simon’ı ziyarete gittiğin, sonrasında da Heather’ın buraya geldiği günü hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Onunla mutfak tezgâhında seviştiğimiz günün ertesiydi.

“Eve geldiğimde senin burada olmadığımı görmek... Ev bana ilk kez boş gelmişti. Senin burada olmana alışmıştım. O ana kadar senin yanımda olmandan ne kadar hoşlandığımı fark etmemiştim. İşte o an başımın belada olduğunu anladım. Özellikle de bir gece önce kontrolümü kaybedip seni becerdikten sonra.”

“O gece bana çok kızmıştın.”

“Sana değil, o-Verve’den ayrılacağın düşüncesine kızmıştım.” Koyu renk gözleri sıcak ve sahiplenici bir şekilde yüzümde gezindi. “Seni ilk gördüğüm anda arzuladım ancak bir kuralım olduğunu biliyorsun, çalışanlarımla asla birlikte olmam. Seçeneklerimi gözden geçirdim, seni kovabilir ve böylece benim olman için özgürce adım atabilirdim. Ancak işine mal olan bir adamla hiçbir şey yaşamak istemeyeceğini biliyordum. Ayrıca, bir asistanda ihtiyacım olan her şey sende toplanmıştı.”

“Ve iş senin için her zaman önce gelir.”

“Öyleydi. Şimdi sen önce geliyorsun. Ancak o zamanlar, evet, o-Verve’ü her şeyin önüne koyardım. Hiçbir şartta etkilendiğim bir kadını asla işe almadım ama seni gördüğümde kendime bunun bir sorun olmayacağını söyledim. Yanıldığım ortaya çıktı. Yine de seni yıllarca asistanım olarak tuttum çünkü yakınımda olmam seviyordum. Seni hayatımda kalıcı bir demirbaş olarak görmeye başladım. Güvenebileceğim biri. İnandığım biri. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan biri. İşler zorlaştığında beni asla terk etmeyen biri.”

Yutkunarak dudağımı ısırdım. Gerçekten de böyle hissettiğini asla tahmin edemezdim. Bana diğer çalışanlarından daha fazla değer verdiğini aklımın ucundan bile geçirmezdim. Dane başkalarının önemli olmasına izin veren bir insan değildi. Bir şekilde kendilerini önemli kılmak için çabalamaları gerekiyordu. Böyle düşündüğünü fark etmemiştim.

“Boşandıktan sonra o-Verve’den ayrılacağın hiç aklıma gelmemişti,” diye devam etti. “Başka bir yere gideceğin düşüncesinden nefret ettim. Seni kaybetmek istemedim. Sonra eski kocan için çalışırsan başka hiçbir erkeğin seni istemeyeceği hakkında atıp tutmaya başladın. Başka bir adamın sana dokunmasını istemene bile çok kızmıştım. Sonuç olarak, evet, kendimi kaybettim.”

“Bunun tekrarlanmayacağı konusunda da oldukça kararlıydın. Sonrasında New York meselesi oldu.”

“Otel odana girdiğimde seni iç çamaşırlarınla bulduğum

an, tek yapmak istediğim seni yatağa fırlatıp içine girmekti.” Başparmağını elimin üstündeki küçük bir yara izinin üzerinde gezdirdi. “Benim için seks her zaman sadece sekstir. Asla karmaşık olmayan, karşı konulması kolay bir mesele. Basit. Fiziksel. Hiçbir zaman bir anlamı olmadı. Sadece her şeyi içimden atmak için başvurduğum geçici bir çözümden ibaretti. Senin içinde olmanınsa basit bir yanı yoktu. Farklıydı. Daha iyiydi. O kadar yoğundu ki bağımlılık yapıyordu. Bir anlamı vardı çünkü sen benim için bir şey ifade ediyordun. Eğer tekrar birlikte olursak, seni bırakmayacağımı biliyordum.

“Bütün gün bu konuda kendimle savaştım. Kendime gerçek bir eş istemediğimi söyledim, hayattan senin istediğin şeyleri istemediğimi söyledim. Benim için yalnız kalmanın daha iyi olduğunu söyledim. Fakat sonra sen ikimizin de kaderini belirleyen bir şey söyledin.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Ben mi söyledim? Ne?”

“Konferansta bir kadın sana benim için çalışmaya ilk başladığında bir gün evleneceğimizi hayal edip etmediğini sormuştu. Hayır, böyle olacağını tahmin etmemiştim demiştin. Patronunla bir ilişki yaşayacağını hiç düşünmediğini ancak bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu ve onlarla savaşmanın anlamsız olduğunu söylemiştin.”

Yutkundum. Hatırlamasından, hatta sözlerimin onu etkilemesinden dolayı şaşkındım.

“Elbette ona tipik bir cevap verdiğini biliyordum ama haklı olduğunu da biliyordum. O gece sana dirensem bile, eninde sonunda seni tekrar elde edeceğimi biliyordum. Buna karşı koymaya devam edecek gücüm yoktu, tıpkı zamanı geldiğinde seni bırakacak gücüm olmadığı gibi. Bu yüzden sana karşı daha fazla direnmenin anlamsız olduğunu düşündüm.”

Adam duygularını saklamakta gerçekten ustaydı çünkü içinde böyle bir mücadele olduğunu hissetmemiştim. “New York’taki o gece muhteşemdi, bu yüzden teslim olmana sevindim.”

Dudakları kıvrıldı. “Muhteşem mi?”

“Evet. Yine de boşalmama izin vermediğinde sana gerçekten zarar vermek istedim. Gerçi bu benim için normal bir şey.”

“Seni beklettiğimde daha sert boşalıyorsun.”

Evet, kesinlikle öyleydi. “Yine de beklememeyi tercih ederim. Ya da sessiz durmamayı. Bu çok zordu.”

“Bunu hak etmiştin. Beni terk edecektin.” Bakışları kararırken beni olduğum yere sabitledi. “Acı vermekten hoşlanmadığım için şanslısın, yoksa hayatının şaplağını yerdin.”

“Ne bekliyordun ki, benden boşanmak istediğini sanıyordum.”

“Daha iyi bilmen gerekirdi.”

“Masanda boşanma kâğıtlarını gördüğümde ne düşünmem gerekiyordu?”

“Elbette onların bir jest olduğunu düşünmeni beklemedim. Yine de en azından kafan karışmış olmalıydı. Otomatik olarak gitmeni istediğimi düşünmemeliydin.”

“Beni önemsedini bilmediğimi tekrarlamama izin ver.”

“Biraz olsun seni önemsedimden şüphelenmedin mi?”

Dudaklarımı buruşturdum. “Tamam, bana biraz değer verdiğini düşünmüştüm. Ancak havuzundaki koi balıklarına da o kadar değer verdiğini düşünüyorum.”

Dane iç çekti. “Evet, sana da balıklarına gösterdiğim saygıyı gösteriyorum,” dedi kuru bir sesle. Beni boynumdan tutup kendine doğru çekti. “Ağzından daha fazla aptalca laf çıkmadan öp beni.”

Kaşlarımı çattım. “Hey, bu-”

“Öp beni dedim.”

Burnumu çektim. “Belki de istemiyorum.”

“Umurunda değil. Öp beni.”

“Umurunda değil mi?”

“Hayır.” Alt dudağımı ısırıldı. “Bana istediğimi ver.”

“Hiç havamda değilim-”

Diliyle benimkini buluşturarak yapabileceğim tüm itirazları silip süpürdü.

Yumuşak bir iniltiyle onun içinde eriyerek ellerimi sert

göğsüne doğru kaydardım. Benimdi. O artık gerçekten benimdi. Hâlâ kafamda tam olarak oturtamamıştım. Açıklamak için çabaladığı tüm o küçük detayların ardından biraz sersemlemiş hissediyordum.

Ayaklarımda bir baskı hissedince aşağı baktım ve Mavi'nin bacaklarımla onunkiler arasına sıkışmaya çalıştığını gördüm. Ona biraz yer açmak için hafifçe geriye doğru kaydım. Kuyruğunu kaldırarak bedenlerimizin arasına girip boynunun yan tarafını onun göğsüne sürttü.

Bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı ısırdım. "Sanırım bana ilgi gösterdiğin için seni kıskanıyor."

Mavi, küçük tüylü bedenini aramıza yerleştirerek bir top gibi kıvrıldı.

Ağzı gerildi. "Bizimle uyumuyor. Eğer bir kez yapmasına izin verirsek, her gece yapmaya çalışacaktır." Yataktan kalktı ve kediye kucağına aldı. "Bana miyavlama," dedi ona, dolaba doğru ilerlerken. "Senin kendi yatağın var. Onu kullan."

Dolabın içinde kaybolurken ona bir şeyler fısıldadığını duydum. Hayatım üzerine bahse girerim ki ona sokulduğunda kendisini uzaklaştırdığı için söyleniyordu.

İç çekerek yatağa döndü ve başını yastığa gömdü. "Şu lanet kedi tam bir baş belası. Şimdi sustu. Orada kalmaya devam edecek."

"Hımm." Kedinin arkasından yatağa fırladığını ona söylememeye karar verdim. Sürünmeye başlar başlamaz öğrenecekti.

İrkildi. "Siktir, ne oluyor?" Arkasına dönüp baktığında hafif bir hırıltı çıkardı. Mavi'ye onun yüzünü yalamaya başladı. Burun delikleri genişledi. "Hiç komik değil, Vienna."

"Gülmüyorum."

"Gülüyorsun. Sadece yüksek sesle değil."

Eh, gülmemek gerektiğini bilmek durmamı daha da zorlaştırıyordu. "Sadece kahramanına sarılmak istiyor."

"Ben sarılmam."

"Bana sarılıyorsun."

"Ben bir erkeğim. Korumam gereken bir onurum var." Ağır

Suzanne Wright

bir şekilde nefes vererek yataktan kalktı, onu kucağına aldı ve sanki her kelimesini anlayabiliyormuş gibi nutuk çekerek tekrar dolabın içinde bıraktı.

Yatakta yuvarlanarak telefonumu sessiz moda alıp almadığımı kontrol ettim. Dane dönüp beni sarmaladığında yatağa gömüldüm. Anlaşılan bana sarılmakta zorluk yaşamıyordu. Ayrıca, göğsümü avuçladığı için bunun gerçek bir sarılma olup olmadığından emin değildim.

Mavi yatakta önüme sıçradı ve başını eğdi.

Ağzımın titrediğini hissettim. “Um, Dane? Misafirimiz var. Yine.”

“Bana şaka yaptığını söyle.” Başını kaldırdı ve küfretti. “Onu dolaba kapatmamız gerekecek, bütün gece boyunca aynı senaryoyu yaşamaya devam edemem. Beni anlıyor musun, kedi? Burada kalmayacaksın.”

Mavi arkasına yaslandı, bir bacağını yukarı kaldırdı ve kendini yalamaya başladı.

“Ah, Tanrı aşkına.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Düğün sabahı, gelinlik takılarımdan oluşan keseyi misafir odalarından birindeki makyaj masasının üzerine yerleştirdim. Artık kontrol listesindeki son maddeyi de işaretlediğim için memnuniyetle iç geçirdim. Kahvaltıdan sonra gelinliğimi, ayakkabılarımı ve diğer giysilerimi, hazırlanırken ihtiyaç duyacağım tüm ıvır zıvırlarla birlikte oraya taşımıştım.

Her an gelmek üzere olan birkaç kişi daha benimle birlikte olacağı için odamda giyinmek istemedim. Eğer Dane önceki gün resmi olarak eşyalarını odama taşımamış olsaydı, onların odamda olması beni rahatsız etmezdi. Artık orası onun da alanı olduğuna göre, başkalarının girmesini istemeyeceğini biliyordum.

Bir elimi karnımın üzerine koyarak nefesimi dışarı verdim. Şimdiye kadar sinirlerimin yatışacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmıştım.

Düğün için yapılan son dakika hazırlıklarıyla dolu önceki gün bir çırpıda geçip gitmişti. Manikür, pedikür ve iyi hissetti-ren bir filmle kendimi rahatlatmaya çalışmıştım. Belki işe yaramıştı, belki de sadece yorgundum, yine de ilginç bir şekilde

iyi uyumuştum. Sonra tekrar, Dane dün gece beni sert ve uzun süre becerdiği için enerjimin çoğunu tüketmişti.

Şimdi, beklentiyle biraz gergin hissediyordum. Tören artık sadece bir parti, sahte bir evlilik rutininin parçası değildi. İkimiz için de anlamlı olacaktı. Özel olacaktı.

Artık sadece kâğıt üzerinde Dane'in karısı değildim. Kelimenin tam anlamıyla onun karısıydım. Evlilik resmen gerçekleşti. Düğünse bunu kutlamak için bir fırsattı.

“Burada her şey hazır mı?”

Dane'i kapı aralığında görmek için döndüm. “Evet. Chris'in benim için listelediği her şeyi topladım. Eğer başka bir şeye ihtiyaç duyulursa, gözden kaçırdığı için onu suçlayabilirim.”

Dane yanıma geldi. “Gergin misin?”

“Midem kıpır kıpır ama iyi anlamda. Sonunda o günün geldiğine inanamıyorum. Haftalar çabucak geçti.” Ona baktım. “Hiç de gergin görünmüyorsun.”

Omuz silkti. “Gergin olacak ne var ki? Sen iyisin. Ben de iyiyim. Chris ve Miley tüm detayları halletti. Hiçbir son dakika acil durumu ortaya çıkmadı.” Biraz daha yaklaştı. “Endişelendiğim tek şey migren ataklarından birini geçirmen. Yalnızca akşamları olduğunu düşünürsek bu da uzak bir ihtimal. O yüzden bunu sonrasında düşünebiliriz.”

Migrenim olabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Onun düşünmüş olması içimi ısıttı.

Kalçamı avuçladı. “Hâlâ gelinliğine bir göz atmama izin vermeyecek misin?”

“Hayır. Beklemek zorundasın.” Yüzündeki huysuz ifadeye kıs kıs güldüm. “Tanrım, çok şımarıksın.”

Homurdandı. “Beklemeyi sevmediğimi biliyorsun.”

Zil sesi duyuldu.

Cebinden telefonunu çıkarıp güvenlik uygulamasını açtı. “Chris ve birkaç yardımcısı.” Telefonunu cebine koyarak kalçamı sıktı. “Onları sana getirene kadar eşlik edeceğim, sonra da gidip odamızda giyineceğim. Hazır olunca seni aşağıda bekleyeceğim.”

Başımı salladım. “Tamam.”

Bana yumuşak, sakın, ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük verdi. “Nefes al. Rahatla. Gülümse. Her şey yolunda.” Ardından odadan çıktı.

Bir dakika sonra yanında Chris, kuaför ve makyaj sanatçısıyla birlikte geri döndü. Chris Dane’i ben giyinip çıkmaya hazır olana kadar beni bir daha görmemesi konusunda ısrar ederek nazikçe uzaklaştırdı. Dane ona umursamaz bir bakış fırlatırken mecburen odadan çıktı.

Chris yanıma geldiğinde neşeyle gülümsedi. “Nasıl hissediyorsun, tatlım? Gergin misin?”

“Birazcık. Bunu üzerimden tam olarak atamıyorum.”

“Endişelenme, tatlım. Sinirlerini yatıştıracak bir şey biliyorum. Öncelikle Phoebe, Jewel ve Sheena’yı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Hatırlıyorum.” Üç kadınla merhabalaştım, onlar da hemen şekillendirme aletlerini ve kozmetik arabalarını hazırladılar.

Kısa bir süre sonra fotoğrafçı Floyd geldi. Hemen ardından Melinda, Ashley ve Hanna da yanlarında kıyafetlerini taşıyarak geldiler. Üç kadın beni sımsıkı kucaklayarak, güler yüzle ve kıkırdayarak karşıladı.

Hanna yüzümü dikkatle inceledikten sonra memnuniyetle başını salladı. “Görünürde çirkin bir iz yok. Mükemmel.”

“Çirkin iz mi?” diye tekrarladım.

“Hey, bu bazı gelinlerin başına gelir,” dedi Ashley. “Törenini çoktan yaptığını biliyorum ama bugün teknik olarak yeniden gelin oldun. Böyle bir günde burnunun ucunda bir krater olmasını istemezsin.”

Homurdanarak Melinda’ya döndüm, gülümsemesinin gergin görünmediğini görünce hem rahatladım hem de şaşırdım. Heather’ın davranışı yüzünden üzgün olduğunu biliyordum, bu yüzden törene olan heyecanının azalmasını beklemiştim. “Seni hiç bu kadar sersemlemiş gördüğümü sanmıyorum.”

“Aylardır dört gözle bunu bekliyordum,” dedi Melinda. “Sonunda o gün geldiği için çok mutluyum. Töreninizi kaçır-

dım, bu yüzden bugün benim için çok özel. Junior'ın da törene katılabilmesi harika bir şey."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Junior mı?"

"Heather dün gece arayarak bize şantaj olayından bahsetti, geçen günkü davranışı için özür diledi. Üstelik Junior'ın törene katılmasına izin vereceğini söyledi. Bunun yaptığı bazı şeyleri telafi edeceğini umuyor. Sadece bana ve Wyatt'a değil, sana ve Dane'e karşı da."

Bir pöf sesini zar zor bastırdım. Heather bir şeyleri telafi etmek için çabalamazdı, yaptığı tüm saçmalıklardan dolayı üzgün olmasaydım bile attığı adım yine de önemli değildi. Ancak Dane'in onu hayatıyla oynamakla tehdit etme konusunda sözüne sadık kalacağını bildiği için bunu bir barış jesti olarak yapmış olması mümkündü. Öyle ya da böyle, ailesinin tamamen benim olmasına izin vermeyi reddediyordu. Bu Heather'dı.

Tek söylediğim, "Bu harika," oldu.

"Öyle," diye onayladı Melinda. "Saçımı ve makyajımı profesyonellere yaptıracağım için de oldukça heyecanlıyım."

Chris küçük bir alkış yaptı. "Bu arada hanımlar, başlayalım, olur mu? Kıyafetlerinizi bana verin, onları dolaba asacağım. Kırışmalarını istemeyiz."

Kuaförle makyözler üzerimizde sihirlerini konuştururken, fotoğrafçı da etrafta dolaşarak çeşitli aşamalardaki hazır olmayan hâllerimizin fotoğraflarını çekiyordu.

Chris bana bir mimoza verdikten sonra sinirlerim biraz yatıştı. Onun etrafta olması işe yaramıştı. Özellikle de herkesin zaman çizelgesine uymaya odaklanmasını sağlamak için çabıyordu. Ayrıca bize granola bar, meyve ve sandviç dürüm gibi atıştırmalıklar ikram etti.

Saatler sonra nihayet giyinmeye başladık. Hazır olduğumda boy aynasının önünde durdum. Dudaklarımda anında bir gülümseme belirdi. Gelinliğime bayılmışım. Straplez, ipek gelinlik kendine özgü bir fildişi tonundaydı. Fransız danteli ile kaplanmıştı ve üzerine siyah güller işlenmişti, bu da ona zarif ama gotik bir görünüm veriyordu.

Dantelli, korseli gelinliğin arkası siyah kurdeleyle bağlanmıştı ve Dane'in bunu çözmek için sabırsızlanacağını biliyordum. Elbise yere kadar uzandığı için fildişi dantelli, dizüstü çizmelerimi fark etmesi imkânsızdı.

Saçlarım gevşekçe bukle yapıldığı için ipeksi pürüzsüzlükte görünüyordu. Siyah ve fildişi güller, yarısı yukarı yarısı aşağı saç modeline ustaca örülmüştü. Kolyemdeki kolye ucu gibi, küpelerimin incileri de çiçeklerin içine yerleştirilmişti ve parlak incilerin her biri bir gülün tomurcuğu gibi görünüyordu.

Melinda gözyaşlarını engellemek istercesine yüzünü salladı. "Çok güzel görünüyorsun. Kesinlikle çok güzelsin."

Ashley bana gülümseyerek, "Kesinlikle öylesin," diye ekledi. "Simon ve Wyatt'ın kızlarını böyle görünce gözlerinin dolacağına eminim."

"Dane'e gelince," diye başladı Hanna. "Eriyecek. İçten içe yani. Dışarıdan her zamanki gibi ağırbaşlı görünecektir." Elini salladı. "Bu bir psikopat özelliği."

İçimi çektim. "Hanımefendi, lütfen, o bir psikopat değil."

Hanna kıkırdadı. "Çok safsın."

Gözlerimi devirdim. "Üçünüz de harika ötesi görünüyorsunuz." Arkama dönerek Phoebe, Jewel ve Sheena'ya teşekkür ettim, hepsi de eşyalarını topluyordu.

"İşte şimdi son dokunuş zamanı," diye duyurdu Chris, bana buketimi uzatırken. "Melinda'nın iğnesini senin için kurdeleye taktım."

Dudaklarımın aralandığını hissettim. Beyaz gül buketini törenin temasına uyacak şekilde tamamen değiştirmiş, meşe palamutları, mini balkabakları, mevsim meyveleri, siyah tüyler ve ayrıca koyu kırmızı ve altın yapraklar eklemişti. Ona sııttım. "Bayıldım, Chris."

Işıl ışıl parlıyordu. "Seveceğini söylemiştim."

Floyd daha fazla fotoğraf çekti, Chris ona patronluk taslamaya çalıştığında kaşlarını çattı. İnsanlar yavaş yavaş mekâna gitmek üzere ayrılmaya başlamışlardı.

Tek başıma kaldığımda fildişi çantamı alarak odadan çık-

tım. Koridor boyunca yürüdüğümde Dane'in merdivenlerin dibinde durduğunu fark edince durdum. Nefesim kesildi. O smokinin içinde tam bir zarafet timsali gibi görünmüyor muydu? Gerçekten, ondan büyük bir ısıklık almaya ihtiyacım vardı.

Normalde çok sert ve düşünceli olan gözleri beni içine çekerken koyu kadife gibiydi. Ağzının bir tarafında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Aşağı gel, bebeğim."

Merdivenden dikkatlice inerken tırabzana sıkıca tutundum. "Oldukça şık görünüyorsun."

"Büyüleyici görünüyorsun." Parmağını döndürerek tam bir dönüş yapmamı işaret etti.

Yavaşça döndüm ve korsemin arkasını gördüğünde hızla nefesini tutmasına gülümsedim. "Beğendin mi?" Yüzümü bir kez daha ona dönerek sordum.

"Ah, bayıldım." Bir elini sırtıma koyarak diğeriyle boynumu kavradı ve ağzını benimkine doğru yaklaştırdı. Öpücüğü yumuşak ve iffetli tutsa da içindeki açlığı hissedebiliyordum. "Hangisini yapmayı daha çok istediğimi bilmiyorum. Bu elbiseyi yırtıp atmayı mı, yoksa seni becerirken beline kadar toplamayı mı?"

Hımm, bu gerçekten de iyi bir tepkiydi. Botların da onu aynı şekilde tahrik edeceğini hissediyordum.

Gözlerini kısmıştı. "Yüzündeki gizli gülümseme de neyin nesi?"

"Sonra öğrenirsin," dedim, Vegas'taki törenimizde taktığı beyaz güllerle yenilenmiş yaka çiçeğini hafifçe okşayarak. "Sam dışarıda mı?"

"Dışarıda." Dane elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Sam düğün davetlilerimizden biriydi, bu yüzden onun şoförümüz olmasını istememiştik. Fakat o bizi mekâna götürme "onuruna" sahip olmak istemişti.

Otel çok uzakta olmadığı için varmamız uzun sürmedi. Miley bizi kapıda karşıladı ve tüm konuklarımızın büyük balo salonunda kokteyl içtiklerini, Dane ve ben içeri girdiğimizde botanik bahçesine kadar onlara eşlik edileceğini bildirdi.

Bahçeyi iyice görmek için sabırsızlanıyordum ama çevreleyen çimenlik alana ulaştığımızda Floyd bizi oradan oraya sürükleyip çeşitli pozlarda birkaç fotoğrafımızı çekti.

Özellikle bir tanesinin iyi olabileceğini düşünmüştüm. Fotoğraflarda görünmeyen Miley ve Chris sonbahar yapraklarını konfeti gibi üzerimize atarken, Dane ve beni bir başka iffetli öpüşmeye yönlendirdi.

Floyd bitirdiğini açıkladığında Dane bana dönerek, “İyi misin?” diye sordu.

“Hayır, göğüslerimin arasına bir yaprak sıkışmış.”

“Şanslı yaprak.”

Kıs kıs gülerek yaprağı çıkarıp yere savurdum. “Böylesi daha iyi.”

Botanik bahçesine bir bakış fırlattı. “Hazır mısınız?”

Başımı salladım. “Hazırdan da öteyim.” Dane’le kollarımızı birleştirerek cam kapılara doğru ilerledik. Chris kapıları açtı ve sonra geri çekilerek ilk bizim girmemize izin verdi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Burası büyülü görünüyordu.

Küçük ışık dizileri, çiçek çelenkleri ve kehribar rengi mumlar odaya sıcak, sonbahara özgü bir parlaklık veriyordu. Çiçek aranjmanlarında benim buketimdekiyle aynı yeşillikler vardı; çilekler, mini balkabakları, meşe palamutları, tüyler ve yapraklar her yerdelerdi.

Bazı büyük balkabakları etrafa yerleştirilmişti ve bazıları da elbisemdeki dantellerle uyumlu olması için siyaha boyanmıştı. Altın ve şampanya vurguları dekora biraz ışıltıyla cazibe katarken, mor ışıklandırma da diğer tüm renkleri “patlatan” dinamik ve romantik bir ambiyans sağlıyordu.

Masalar çok güzel hazırlanmıştı. Siyah ışıltılı masa örtüleri, beyaz dökümlü sandalye örtüleri, sandalyelerdeki turuncu kuşaklar, sonbahar çiçekleri, koyu kırmızı peçeteler ve karamel elma şekeri bir uyum içindeydi.

Kenarında duran iki uzun ağaç inanılmazdı. Siyah, budaklı, masalsı görünümlü ağaçların sahte olup olmadığından emin olamıyordum. Dallarından çiçekler, kristaller ve karşılama

kartları sarkıyordu, her konuğun masa numarasını gösteren bir kartı vardı.

Sonuç olarak, sonbaharın ortasında büyülü bir peri bahçesine benziyordu.

Boğazım düğümlenerek Dane'e baktım. "Bu sadece... Söylecek söz bulamıyorum."

"En azından beğendiğini söyle," diye yalvardı Chris, Miley'yle birkaç adım ötede duruyordu.

Organizatörlere döndüm. "Bayıldım. Hepsine bayıldım. Siz ikiniz birer dâhisiniz."

İkisi de gülümseyerek şakacı bir şekilde birbirlerini dürttüler.

"Misafirleriniz için hazır mısınız?" diye sordu Miley.

Dane başıyla onayladı. "Onları içeri getirin."

Aslında konukları içeri girerken selamlamayacaktık ama herkesle konuşmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Böylece merhaba diyerek yanaklara kondurulan öpücükleri kabul ettim ve botanik bahçesine akın eden insanlara geldikleri için teşekkür ettim.

Chris ve Miley insanları doğrudan kart ağacına yönlendirdi ve onlara kartlarını hangi numaralı dalda bulacaklarını söyledi. Sistem iyi işliyordu.

Simon içeri girip bana iyice baktığında zorlukla yutkundu. "Tatlım, çok güzel görünüyorsun."

"Sen de smokinin içinde çok şık görünüyorsun," dedim ona.

Çenesini kaldırdı. "İyi giyinmişim, değil mi?" Ellerimi tuttu ve biraz sıktı. "Maggie, Freddie ve hatta Deacon bile senin adına çok mutlular."

Gülümsedim. "Seni seviyorum, baba. Ben de onları seviyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Daha sonra dans etmek istiyorum." Sonra da yoluna devam etti.

Wyatt bana doğru adım attı. Dudakları kıvrıldı ve gözleri sulandı. "Melinda haklıymış, görülmeye değer bir manzara-sın," dedi biraz huysuzca.

"Ve sen de... rahatsız görünüyorsun," dedim. "Yakışıklı ama rahatsız."

Yakasını çekiştirdi. “Takım elbiselerden nefret ederim. Bunu biliyorsun. Smokinlerden daha da çok nefret ederim. Bana burada bir yerlerde bira olduğunu söyle.”

“Bira var.” Biraz içki içtikten sonra siyah kravatını çıkarıp birkaç düğmesini açacağından emindim.

“Chris bana ters ters bakıyor, o yüzden yoluma devam edeceğim.” Yanağımı öptü ve sonra ağzını kulağıma dayadı. “Seninle gurur duyuyorum.” Ardından ortadan kayboldu.

Sırada Melinda ve Junior vardı. Ufaklık beni kucaklayarak pasta olup olmadığını sordu. Ona kurabiye barından bahsettiğimde bana kocaman bir gülümseme fırlattı.

Hanna, Ashley ve Tucker da dahil olmak üzere birkaç kişiyle daha selamlaştım. Ayrıca aralarında Blake Mercier olduğunu hemen öğrendiğim son derece seksi bir adamın da bulunduğu, Dane’in birçok iş arkadaşına da merhaba dedim, eşi Kensey ve iki yaşındaki oğullarını da getirmişti.

Kısa süre sonra Travis, Hope, Kent ve Jen içeri girdiler. Neredeyse nefesim kesiliyordu çünkü Tanrım, Hope beyaz giymişti. Hiç utanması yok muydu? Tamam, bu bir düğün değildi ancak sonuç olarak bir düğün davetiydi, o yüzden beyaz giymesi hiç de hoş değildi.

Oldukça sinirli görüldüğünü fark ettim. Beyaz giyeceğimi ve bu nedenle kıyafet seçimine kızacağını düşündüğünden emindim. Bunun yerine, sadece gözlerimi devirebildim. Kadın da tıpkı kocası gibi yer israfıydı.

Dört Davenport’tan bizi ilk karşılayan Travis oldu. Dane’e merhaba dedikten sonra Travis bana doğru yürüdü. “Tebrikler, Vienna, çok güzel görünüyorsun.” Gülümseyerek yüzünü benimkine yaklaştırdı ve fısıldadı. “Dane hakkında söylediklerimi dikkate almayarak hayatının en büyük hatasını yaptığını eninde sonunda anlayacaksın. Sanırım bazı insanlar derslerini zor yoldan öğreniyor.”

Ona acıyan bir gülümseme sunarken kolunu okşadım. “Kendininkini hiç öğrenmemiş olman Tanrı’nın ayıbı. Şimdi, eğer Dane’in seni dışarı atmasını istemiyorsan ki ikimiz de bunu yapacağını biliyoruz, sessizce yoluna devam et.”

Bunu yapmayabilirdi ama o sırada Kent yanlışlıkla ya da bilerek ona çarptı. Tabii ki Kent, hışımla yürüyüp giden Travis'ten özür diledi.

Kent bana "arkandayım" dercesine göz kırptı. "Çarpıcı görünüyorsun, Vienna. Kardeşim çok şanslı bir adam."

Gülümsedim. "Şanslı olanın ben olduğumu söyleyebilirim."

Yanağımdan öptü ve sonra yoluna devam etti.

Sırada Jen vardı. Gözlerindeki cam gibi parlayan bakış bana kokteylleri fazla kaçırdığını söylüyordu. "Gördüğüm kadıyla organizatörler iyi iş çıkarmış."

"Öyle," diye onayladım.

Bana tatlı bir tebessüm etti. "Onu mutlu et, Vienna. Mutlu olmayı hak ediyor." O kadar hızlı gitti ki...

Hope karşımda belirdiğinde neredeyse gözlerimi deviriyordum.

"Tebrik ederim," dedi bana sertçe.

"Teşekkür ederim."

"Biraz daha göz alıcı bir şeyler giyersin diye düşünmüştüm."

Ne giydiği hakkında yorum yapmamı istediğini bildiğimden, sadece, "Geldiğin için teşekkürler, Hope," dedim. Arkasındaki kişiye dönüp merhaba diyerek, Hope'u ya yürümeye devam etmeye ya da olay çıkarmaya zorladım. O yürümeye devam etti.

Tüm konuklar nihayet içeri girdiğinde Dane bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Travis sana ne fısıldadı?"

"Uyarılarını dikkate almamakla hata yaptığımı eninde sonunda anlayacağımı. Onu görmezden gel, ben öyle yaptım." Başımı hafifçe salladım. "Hope'un beyaz giydiğine inanamıyorum. Sanırım pasif-agresif bir iğnelemeyi beklemeliydim. Şüphesiz oyunlarının karşılığını alamadığı için kızgındır."

"Ayrıca senin onu gölgede bırakmandan da hoşlanmıyor," dedi. "Gitmesini istiyorsan söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

"Hayır, bırak kalsın. Beyaz giydiği için insanların onunla alay etmesini izlemek eğlenceli olacak."

"Karar senin." Dane elimi sıktı. "Hadi, gidip oturalım."

Büyük masaya yerleştik. Konuşma yapacak kişilerden ol-

dukaları için Simon ve Wyatt benim yanıma, Melinda'yla Junior da Dane'in yanına oturdular. Ufaklık, Miley'den çocuklar için masaya koymasını istediğim küçük boyama kitabı paketiyle oyalanıyordu. Bütün çocuklar için aynı şeyi yapmıştı.

Odayı hızlıca taramak için bir dakikamı ayırdım. Herkes oturmuştu. Çoğu dekora hayranlıkla bakıyor ve fotoğraf çekiyordu. Diğerleri sohbet ediyor ya da gülüyordu. Bazı konuklar Hope'a hoşnutsuz bakışlar atmaya başlamıştı bile. Yanan yanakları bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

Kısa bir süre sonra yemekler gelmeye başladı. Başlangıç olarak, küçük, yapay, içi oyulmuş balkabaklarında servis edilen kremalı çorbamız vardı. Birkaç kişinin bunların fotoğraflarını çektiğini gördüm, açıkça yaratıcılığını takdir ediyorlardı.

Ana yemek olarak Şükran Günü'ne özgü hindi kızartması, patates püresi, mısır, yemek ruloları, yeşil fasulye, hindi dolması, sos ve kızılıcak sosundan oluşan tabakların tadını çıkardık.

Tatlı servisi yapılmadı çünkü meyveli turtalar, balkabağı baharatlı kek, kırmızı kadife kekler ve diğer çeşitli şekerlemelerden oluşan bir tatlı masamız vardı. Çocuklar çoğunlukla kurabiye barında ve *Şeker mi Şaka mı* büfesinde eğlendiler.

Düğün pastası, ağaç gövdesinden bir pasta standı üzerinde, tatlı masasının tam ortasındaydı. Üç katmanlı klasik pasta ipek güller, fondan yapraklar, kıvrımlı dallarla süslenmiş, yapraklı bir kemerin altında gelin ve damatla taçlandırılmıştı. O kadar muhteşemdi ki kesip kesemeyeceğimden emin değildim, bozmak istemiyordum.

Garsonlar tabakları toplamaya başladığında Simon bana doğru eğildi. "Travis'in karısının sürekli elinden içkileri almaya çalıştığını fark ettin mi? Onu suçladığımı söyleyemem. Sanki görevi buymuş gibi şampanyayı devirip duruyor."

Fark etmiştim. "Şansımız yaver giderse, masada sızıp kalacaktır."

Simon kıs kıs güldü. "Ah, yalnızca umut ediyoruz."

Miley işaret edince Dane elinde şampanya kadehiyle oturduğu yerden kalktı. Oda bir anda sessizleşti. Dane, cam gibi

pürüzsüz bir sesle, “Öncelikle, törene katılmak için çok uzaklardan gelenler başta olmak üzere bütün davetlilerimize eşim ve kendi adıma, teşekkür etmek istiyorum. Simon, Melinda ve Wyatt’a da birlikte oluşturdukları bu ailede bana kendimi çok iyi hissettirdikleri için teşekkür ederim.”

Bu sözler karşısında gülümsemek zorunda kaldım. Evet, en başından beri ona çok iyi davranmışlardı. Travis sayesinde bir “sarsıntı” olduğu söylenebilirdi ama ailem bunu atlatmıştı.

Dane, düğün planlayıcıları ve mekân organizatörleri de dahil olmak üzere bir grup insana teşekkür etti. Bana kısa bir bakış attı ve ardından ekledi: “Burada beni tanıyan herkes asla evlenmeyeceğimi söylediğimi çok iyi bilir. Evliliğe karşı olduğumdan değil, sadece hiçbir zaman cazibesini görmedim. Ta ki Vienna’ya kadar.”

Birkaç ah sesi duyuldu.

“Eşimle ilk kez şirketimde çalışmaya başladığımda tanıştım. Gördüğüm en büyüleyici varlık olduğunu düşünmüştüm ancak söz konusu çalışanlarım olduğunda elimi kolumu bağlayan bir politikam var. Bu yüzden harekete geçmem biraz zaman aldı. Asistanım olarak çalıştığı süre boyunca Vienna hakkında çok şey öğrendim. Tatlı, sadık, nazik, şefkatli, korkusuz ve dürüst biri olduğunu öğrendim. O kadar dürüsttü ki gerektiğinde beni terslemekten ya da bana pislik demekten asla çekinmedi.”

Babam, “Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı.

Dane bana baktı. “Bir keresinde bana iş hayatımda olduğu gibi ilişkilerimde de aynı olup olmayacağımı sormuştun. Her zaman daha fazlasını isteyip istemeyeceğimi, sahip olduklarımla asla tatmin olup olmayacağımı merak ettiğini söylemiştin. Cevabım kesinlikle hayır. Hayatımda beni mutlu eden tek kişi sensin. Hayatımı paylaşmak isteyeceğim tek kişi sensin. Onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm tek kişisin.”

Her kelimesinde ciddi olduğunu hissederek zorlukla yutkundum. Boğazım düğümlendi. Piçin kelimelerle arası iyiydi.

Konuklara döndü. “Herkesin ayağa kalkıp kadehini karım Vienna için kaldırmasını istiyorum.”

Hepsi kadeh kaldırırken benim gözlerim sadece onu görüyordu.

“Şimdi sizi Vienna’nın babası Simon ve üvey babası Wyatt’a bırakıyorum,” dedi.

Dane yerine otururken ona doğru eğilip gülümsedim. “Bu çok hoştu.”

“Tamamen gerçektir.” Dane dudaklarıma bir öpücük kondu. “Bana böyle bakmaya devam edersen seni karanlık bir köşeye sürükleyip becermek zorunda kalacağım.”

Simon ve Wyatt ayağa kalkınca başımızı kaldırdık. Lanet olası bir komedi ikilisi gibi birlikte bir konuşma yaptılar. Aslında oldukça komikti. Gülümsemeler, kahkahalar ve ara sıra diğer konuklardan gelen şakalar vardı.

Kent’in de konuşma yapmasını beklemiyordum. Kısa ve tatlıydı. İşlevsiz aile dinamiklerinden, Dane’in eski seks hayatından ya da diğer garip konulardan bahsedilmedi. Bu nedenle, bu beni mutlu etti.

Travis bardağını kapıp ayağa kalktığında midem bulandı. Ancak kuzeni, elini pisliğin omzuna koyarak kulağına bir şeyler tısladı. Travis’in ağzı gerilse de sandalyesine geri oturdu. Rahat bir nefes aldım. *Ucuz atlatmıştık.*

“İlk dans” zamanı geldiğinde, Dane ve ben dans pistine doğru ilerledik. Orkestranın ustalıkla çaldığı şarkıda hafifçe sallanırken, tıpkı aylar önce galada yaptığı gibi beni kendisine yasladı.

“İyi misin?” diye sordu, elini sırtımda gezdirdi. Başparmağı korsemnin kurdelesini okşuyordu.

“Evet, sadece o koca yemekten sonra şiştim. Bu elbiseden dışarı fırlamadığıma şaşırıyorum.”

Gözleri karardı. “Daha sonra kurtulacaksın. Seni becerdikten sonra mı, yoksa önce mi olacağından hâlâ emin değilim.”

“Bana ikisi de uyar.” Ona daha da sokuldum. Taş gibi sert olduğunu fark ettiğimde dudaklarım aralandı. “Vay canına, pantolonunda büyük bir ağırlık taşıyor olmalısın.”

“Bu kurdeleyi bir kez çekersem korseyi gevşetebileceğimi ve o güzel göğüslere anında erişebileceğimi bilmek acı verici.”

“Bunun senin için acı verici olmaması gerekiyordu.”

Ağzını kulağıma dayadı. “Benim uslu kızımın canı yaramazlık çekiyor, öyle mi?”

Nefesini kulak mememde hissedince ürperdim. “Bunun için beni daha sonra cezalandırabilirsin.”

“Cezalandırmayacağımı sakın düşünme.”

Çok geçmeden şarkı sona erdi. Simon bana yolumu kesip dans etmek için ısrar etmeseydi doğruca yerime dönecektim. Melinda’nın da aynı şeyi Dane’e yaptığını görünce kıkırdadım.

Dans pistinin dolması uzun sürmedi. Cıyaklayan çocuklar dansçıların etrafında daireler çizerek koşuyor ve Junior da dahil olmak üzere dizlerinin üzerinde kayıyorlardı.

Wyatt ve Kent’le dans ettikten sonra nihayet masama dönüp içkimden bir yudum alma fırsatı bulabildim. Kadehimi bırakır bırakmaz Ashley beni tekrar dans pistine sürükledi.

Birkaç şarkı sonra Dane elimden tuttu ve beni akrabalarının yanına götürdü. Sanırım onları biraz tanıma fırsatı bulmamı istiyordu. Başlangıçta onların da Hope ve Jen kadar züppe olup olmadıklarını merak etsem de kısa sürede son derece alçakgönüllü olduklarını fark ettim.

Daha sonra Dane ve ben masadan masaya dolaşarak konuklarımızla kısaca sohbet etmeye zaman ayırdık. Daha önce hiç bu kadar çok kucaklanmamış ya da bu kadar çok fotoğraf için poz vermemiştim. O kadar sık gülümsemek zorunda kalmıştım ki çenem ağrımıştı.

Travis’in birkaç ufak talihsizlik yaşadığını fark etmeyecek kadar dikkatim dağılmamıştı. Bir şişe şampanyayı devirdi, dans pistine bir şarap kadehi düşürdü, bir kâse şekeri düşürdü ve yaşlı bir çiftte çarptı. Sarhoş muydu, yoksa sadece küçük bir erkek çocuk gibi mi davranıyordu, emin değildim.

Masamda durmuş bir içki daha içerken Ashley ve Tucker yaklaştığında gülümsedim. “Hey, siz ikiniz. Eğleniyor musunuz?”

“Kendime ait bir kâse dolusu şekerim var, eğlenmeyecek ne var?” diye sordu Ashley, belli ki biraz kafası iyiydi. Kâseyi yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne bastırıyordu. “Melinda kesinlikle eğleniyor.” Topuklu ayakkabılarını çıkarmış kız kardeşleri, Hanna ve Junior’la dans etmekte olan üvey annemi işaret etti.

“Öyle görünüyor,” dedim.

Evlilik Anlaşması

“Kim bu adamlar?” Tucker bana *breakdans* yapan ve bu işte olduklarından çok daha iyi olduklarına inanıyor gibi görünen iki adamı işaret ederek sordu.

“Dane’in evlilik yoluyla kuzenleri. O takımın içinde çok yakışıklı görünüyorsun, Tucker.”

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle kravatını düzeltti. “Deniyorum. Bu takımı Ash’in kız kardeşinin düğününde giydim. Ah, bana Tucky diyen ve bundan hoşlanmadığımı hissetmeyen sinir bozucu kadının tekiydi. Kadın pek akıllı olmasa da güzel olması onun için iyi bir şey.”

Ashley’nin kafası yukarı kalktı. “Kız kardeşimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?”

Tucker durdu. “Ne?”

Ashley ona doğru döndü, eli kalçasında, çenesi sertleşmişti. “Kız kardeşimden hoşlanıyor musun? Bunu mu söylüyorsun?”

Sarsılarak geri çekildi. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Tanrım, bunu daha önce göremediğime inanamıyorum. Tüm ipuçları gözümün önündeydi.”

Yüzü buruştu. “İpuçları mı? ‘İpucu’ falan yok, kız kardeşin için yanıp tutuşmuyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile.”

“Gerçekten mi? Bazen bizi karşılaştırıyorsun.”

“Yani senin daha zeki, daha komik olduğunu ve aptal olmadığını söylediğimde olduğu gibi mi?”

“Kocasından nefret ediyorsun.”

“Çünkü sırf hıyarlık olsun diye arabamı çizdi.”

“Geçen gün Facebook paylaşımını beğendin.”

“Ashley ve Tucker’a mutlu yıldönümleri’ yazanı mı diyorsun? Sen de beğendin.”

“Konu bu değil.” Ashley çenesini kaldırdı. “İtiraf et, kız kardeşime âşıksın.”

Bir elini başına götürdü. “Aman Tanrım, ondan hoşlanmamdan, ki hoşlandığımı kabul etmedim, ona âşık olmama nasıl sıçradın? Bırak onunla yatmak istemeyi, kadından hoşlanmıyorum bile.”

“Sana inandığımdan emin değilim. Belki de bir ara vermemiz iyidir.”

“Dün tuvalet kâğıdının rulosu bittikten sonra yerine yenisini koymadığım için de böyle söyledin.”

Ashley’nin gözleri parladı. “Bu genel bir nezakettir.”

Dane yanımıza yaklaşırken boğazını temizledi. “Böldüğüm için özür dilerim ama karımla konuşmam gerek.”

Ashley ona gülümsedi. “Sorun değil, Dane.”

Tucker selamlamak için çenesini eğdi. “Evet, sorun değil.”

Sonra çift yine alçak sesle tartışmaya başladı.

Dane beni kısa bir mesafe uzağa götürdü, eliyle dirseğimi kavradı. “Bütün bunlar da neyin nesi?”

İçimi çektim. “Sadece küçük kavgalarından birini yapıyorlar.”

“Bir noktada dışarı çıkarılmaları gerekecek mi?”

Elimi sallayarak geçiştirdim. “Hayır, sanmıyorum. Birkaç dakika içinde iyi olacaklar. Sadece tartışarak bunu aşmaları gerekiyor.”

“Hımm.” Dane beni kendine yaklaştırdı. “Baban ve Wyatt’ın kiralık fotoğraf kabininde dekorlarla çılgınca şeyler yaptıklarını bilmelisin. Beni de oraya sürüklemeye çalıştılar.”

Bunu hayal edebildiğim için gülümsedim. “O fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum.” Jen gözleri buğulanmış bir hâlde yanımıza doğru sendeleyerek geldiğinde gülümsemem sekteye uğradı.

“Selam, Dane,” dedi tatlı bir sesle, sesinde hafif bir pelteklik vardı. “Benimle dans etmeyecek misin?”

İçini geçirdi. “Git otur, Jen.”

Kız somurttu. “Ama ben dans etmek istiyorum. Şimdi. Seninle.” Elini onun koluna koydu ve biraz fazla yakınına eğildi. “Lütfen, Dane?”

Dane kolunu hareket ettirerek kızın elinin uzaklaşmasını sağladı. “Git. Otur.”

Kaşlarını çattı. “Neden kötü davranıyorsun? Eskiden bana karşı çok iyiydin. Çok, çok iyi.” Gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. “O zamanları hatırlıyor musun? Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyor musun?”

İğrençti. Burun deliklerim alevlendi. Eğer bu kaltağın ica-bına bakmazsa, onun suratını yerden yere vuracaktım.

“Sarhoşsun,” diye tükürdü Dane. “Ve kendini rezil ediyorsun.”

Jen bir nefes aldı ve yanakları kızararak doğruldu. “Pislik herif.” Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz durarak fırladı gitti.

“Hiç de garip değildi,” diye mırıldandım. Öfkeliydim ama düğünümdeki bir cadaloz hakkında atıp tutmayı reddediyordum. Bunu daha sonra yapacaktım. Hem de fazlasıyla.

Dane tekrar iç çekti. “Sabah bunun için kendinden nefret edecek.”

Şu anda ben de ondan nefret etmeye çok yakındım. “En azından Kent onu duymadı. Çok üzülürdü.”

“Üzülür müydü? Çok kızardı. Herhangi bir erkekle böyle konuştuğunu duysaydım, kendimi kaybederdim. Biliyor musun, iyi ki herkesten habersiz uzakta evlendik, en azından törende kimse aptalca şeyler yapmadı.”

“Nikâh memurunun deli gibi geçirmesi dışında mı yani?”

Dane’in çenesi gerildi. “Tek kokusunu alabildiğim şey yediği soğanlardı.”

Kıkırdadım. “Ben de öyle. Ne dediğin umurumda değildi, her şey çok komikti.”

“Hiç de komik değildi.”

“Sen nereden bileceksin ki? Mizahtan ‘anlamıyorsun’.”

Chris elinde süslü bir bıçakla göründü. “Vakit geldi.”

Sızlandım. “Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin,” dedi kolumu okşayarak. “Hadi, saniyeler içinde bitecek.”

“Bu kadar mükemmel bir şeyi mahvedecek kadar cesaretli değilim.”

Dane gözlerini devirdi ve bıçağı aldı. “Ağzına bir parça kek aldığında suçluluk duygunun eriyip gideceğinden eminim. Chris, yolu göster.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Dane'in tahmini doğru çıktı. Güzel düğün pastasını dilimlemek içimi acıtsa da tadı acımı dindirdi. Kreması, kaymağı ve reçeliyle kesinlikle çok lezzetliydi. Dane de kendi dilimini çok beğenmiş görünüyordu.

Kısa bir süre sonra konuklara gece atıştırmalıkları sunmak üzere uzun bir masanın üzerine sıcak ve soğuk atıştırmalıklardan oluşan tepsiler yerleştirildi. İnsanlar masaya adeta atladı, tabaklara rulo, karides kokteyli, barbekü kanatları, zarif çay sandviçleri ve mini kişiler doldurdular. Tatlı masası, kurabiye barı ve *Şaka mı Şeker mi* büfesi de her yaş için yeterli atıştırmalık olmasını sağlayacak şekilde tekrar doldurulmuştu.

Hanna'yla Melinda kızarmış ve sırtarak görüldüğünde yemeğimi ancak bitirmiştım. İkisi de elimden tuttu.

"Bizimle dans etmeye gelmelisin," diye ısrar etti Hanna.

"Önce yemeğimi sindirmem gerek," diye itiraz ettim.

Melinda elimi çekiştirdi. "Bu senin düğün törenin. Kıçını ait olduğu yere, dans pistine götür."

Böylece tekrar dans etmeye başladım. Kendime bir şarkıdan sonra dinleneceğimi söylememe rağmen bu mümkün olmadı. Arkadaşlarım ve ailemle eğlenmeye kendimi kaptırdım,

Evlilik Anlaşması

hatta Wyatt bile dans pistine çıktı. Bu pek sık olan bir durum sayılmazdı.

Dane başka bir slow şarkı çalana kadar bana katılmadı. Şarkının yarısına gelmiştim ki işeme dürtüsü beni sert bir şekilde vurdu. Neyse ki elbisem, işimi yaparken birinin onu tutmasını gerektirecek kadar uzun değildi. Dane'in üzerime kondurduğu öpücüğü mutlulukla kabul edip uzun sürmeyeceğine söz verdikten sonra çabucak ayrıldım.

Mekânda tuvalet yoktu, bu yüzden binadan çıkmak, çimlerin üzerinden geçmek ve otelin içindeki tuvaletleri kullanmak zorunda kaldım. Bunu yaptıktan sonra tekrar botanik bahçesine doğru yola koyuldum. Neredeyse oraya varmışım ki biri ağacın arkasından çıkarak yolumu kesti. Hava karanlıktı ama yüzünü net bir şekilde görebilmem için yeterli ışık vardı. Yüzündeki ekşi ifadeden bunun hoş bir sohbet olmayacağını anlayabiliyordum.

"Seni alkışlardım ama tuttuğum bardağımı düşürebilirim," dedi Jen.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Alkış mı?"

Şampanya kadehinden bir yudum aldı. "Dane'i parmağına yüzük takması için manipüle etmeye çalışan her türlü saçmalığı yapan kadınlar gördüm. O asla bunu yememişti. Hayır."

Ahh. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Onların saçmalıklarını her zaman gördü," diye devam etti. Anlaşılan bunu gerçekten yapmak istiyordu. "Ancak sen, Vienna? Onu iyi kandırdın. Onu lanet olası koridorda yürüttün. Nasıl yaptın? Bunu nasıl başardığını bilmem gerek."

"Onu benimle evlenmesi için manipüle ettiğime gerçekten inanıyor musun? Gerçekten mi? Eğer öyleyse, onu gerçekten tanımamışsın demektir. Dane oyuna gelebilecek biri değil."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Bana değer verdiğini bir türlü kabullenemiyorsun, değil mi?"

Homurdandı. "Bu dünyada değer verdiği tek bir kişi bile yok. Bir tane bile."

“Sana değer vermiyor olması kimseye değer vermeyeceği anlamına gelmez.”

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, onu tanımayanın sen olduğunu söylemek zorundayım. Fakat altın avcılarının hedeflerinin umurunda olup olmadığını pek umursadıklarını sanmıyorum. Dane senin için sadece bu. Bir hedef. Senin gibi insanlardan iğreniyorum, para için kendinizi satıyorsunuz.”

“Sadece nakit değil. Çekleri memnuniyetle kabul ederim. Hisse senetleri. Bonolar.”

Alay etti. “Senden çok daha iyisini bulabilir.”

“Sanırım doğru kişiyi çoktan buldu. Şimdi beni aşağılamak için yaptığın boktan girişimler bittiyse Jenny-”

“Geceleri yanında uyumayan bir adamla evli olmak garip mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Kendimi öyle bir durumda bulmadım.”

“Saçmalık,” diye tükürdü. “Adil olmayan ne biliyor musun?”

“Böyle saçmalıklarla kendini kandırman mı?”

Dudakları inceldi. “Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?”

“Aslında öyle düşünüyorum. Ben de tıpkı Dane gibi senin fikirlerinin önemsiz olduğunu düşünüyorum, o yüzden...” Et-
rafından dolanmaya çalışsam da yine önüme dikildi.

Gözleri parladı. “Beni bir hiçmişim gibi görmezden gelemezsin.”

“O zaman aptal bir orospu çocuğu gibi davranma.”

Nefesini içine çekerek geri çekildi.

“Burada beni böyle eğlendirmek için zaman ayırdığın için sana minnettar olsam da yolumdan çekilmeni istiyorum.”

“İşim bitmedi-”

“Evet, bitti,” diye araya yeni bir ses girdi.

Jen sıçradı. Dane gölgelerin arasından çıkarken yüzü sol-
gundu, gözleri buz kesmiş, yüzü elmas gibi sertleşmişti.

Başını eğdi. “Söyle bana Jen, neden karımla bu şekilde ko-
nuşma hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun?”

Jen’in ağzı acı bir şekilde buruştu. “Karın mı?” Alay etti.

“Birinin seni kandırmasına izin vereceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Görünüşe göre kötü şöhretli Dane Davenport gerçekten de kandırılabilirdi. Çünkü onun seni gerçekten sevdiğini düşünüyorsun, değil mi?” Jen bir kahkaha attı. “Yanıliyorsun, sevgili Dane’im. Başından beri seni manipüle ediyordu, sense yalnızca bunu görmezden geliyordun. Dürüst olmak gerekirse senin adına utanıyorum.”

Kaşlarından biri yukarı kalktı. “Öyle mi?”

“Seni aletinden tutup sürüklediğini herkes görebilir. Sen hariç herkes. Hatta bir şekilde seni bir parti için onca para harcamaya ikna etmeyi bile başardı. Sen partilerden nefret edersin. İlişkilerden nefret edersin. Evlilik kavramından nefret edersin.”

“Benim nefret ettiğim şey, insanların Vienna’ya bir pislikmiş gibi davranabilecekleri şeklinde çılgınca bir fikre kapılmaları. Kardeşimin karısı olmanın seni sonuçlarından koruyacağını sanma, Jen. Korumayacak. Şimdi eve git ve kafanı topla.”

“O sadece senin paranın peşinde,” diye ısrar etti Jen. Bardağını öyle sıkı tutuyordu ki kadehin çatlamaması bir mucizeydi. “Bunu nasıl göremiyorsun?”

“Senin ne düşündüğünün umurumda olmadığını nasıl göremiyorsun?”

Jen yanaklarını sıktı. “Bir servet avcısını gördüğümde tanırım, Dane. O da öyle biri. Sen onun ‘kurtarıcısı’ olabilesin diye yoksulluk rolü oynadığını göremiyor musun?” Jen alay etti. “Eminim öyledir. Hope öyle düşünmüyor. Her şeyin bir saçmalık olduğunu, sırf o fonu alabilmek için Vienna’ya seninle evlenmesi için para verdiğini düşünüyor. Belki de haklıdır. Bu, Vienna’nın neden o lanet fotoğrafların senden uzaklaştırmasına yetmediğini açıklar.”

“Az önce ne dedin sen?” diye sordu Dane, sesi alçak ve soğuktu.

Dudaklarımın aralandığını hissettim. Ah, kaltak.

Gözlerini kırptırdı, üzerindeki pişkinlik bir anda uçup gitmişti. “Ben, şey...”

“Fotoğraflardan bahsettin,” diye çok sakın bir şekilde söze girdi ama ses tonundan tehlike damlıyordu. “Hangi fotoğraflar?” Gözleri titredi ve bir adım geri çekildi. “Dane...”

“Vienna’ya flaş belleği sen mi gönderdin?”

Başını hızla salladı. “Hayır. Ben göndermedim. Hope.”

“Hope mu?”

“Evet. Bana Vienna’yı aldattığını kanıtlayan fotoğrafları olduğunu söyledi. Fotoğrafları ona gönderdiğini söyledi.”

“Hope başka ne dedi?”

Jen omuzlarını kaldırdı. “Hiçbir şey, gerçekten. Sadece Vienna seni terk etmediği için kızgındı.”

“Hımm. Peki senin bununla hiçbir ilgin yok muydu?”

“Hayır, gerçekten yoktu,” diye yemin etti, gözleri kocaman açılmıştı.

“Peki ya Travis? O da işin içinde miydi?”

Jen dudaklarını yaladı. “Hayır. Senin Vienna’yla birlikte olmandan hoşlanmıyor ama... bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Hope bırakmak istemedi. Bırakamaz da. Paralarının çoğunu kumarda kaybetti. Yalnızca senin fonundan alacağı pay yaptığı pislği düzeltebilir.”

“Evet, Hope’un bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Peki sen neden yaptın, Jen?”

“Sana söyledim, hepsi Hope’un işiydi. Benimle hiçbir ilgisi yoktu, yemin ederim.”

Dane ona doğru yürüdü. “Bana yalan söylüyorsun.”

Yüzü kızararak başını tekrar salladı. “Yalan söylemiyorum, söylemem.”

“Flaş bellek, sahte mesaj, töreni iptal etmek için mekâna yapılan telefon görüşmesi... Hepsinin arkasında sen ve Hope vardınız. Neden? Sırf bir servet avcısı olduğunu düşündüğün için benimle Vienna’nın arasına girmek istediğine inanmıyorum.”

Jen’in gözleri alev alev parladı. “Öyle. Bir Davenport olmak için yeterince iyi değil. Hugh da şu an hayatta olsaydı aynı şeyi söylerdi. Bugün buraya gelmezdi. Hayır, bu evliliğe onay vermezdi ve sen de bunu biliyorsun. Senin evlenmeni istedi-” Sözüünü kesti ve ağzını kapattı.

Dane kaşlarını kaldırdı. “Şimdi durma. Kiminle evlenmemi istiyordu? Seninle mi?”

Kadın yutkundu. “Senin için doğru kişinin ben olduğumu düşünüyordu.”

“Ancak yine de Kent’le evlenirken hâlinden memnun görünüyordun.”

Gözleri yaşardı. “Ben seni sevdim. Bana izin verseydin ihtiyacın olan her şey olabilirdim. Seni düzeltebilirdim; mutlu edebilirdim ama sen bana izin vermedin. Hayatımda hiçbir şey için yalvarmadım, sadece bize bir şans vermen için sana yalvardım. Ama sen izin vermedin.”

“Ne fark eder ki? Sen Kent’le birliktesin.”

“Birlikteyim. Onu seviyorum. Mutluyum. Harika bir hayatım var.”

“Bu da en iyi intikam türü sayılır, öyle değil mi?” Ben araya girdim. “Dane’in seni mutlu görmesini, onsuz daha iyi olduğunu görmesini istedin.” Bir şekilde anlamıştım. Owen’la tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı fark ettiğimde ben de aynı şeyi hissetmiştim.

“Onsuz daha iyiyim,” diye ısrar etti. “Sen de öyle olacaksın. Onun önemseydiği tek şey o lanet olası fondu.”

“İşte bu yüzden fonu almasını istemiyorsun, değil mi? Bu yüzden Hope’la çalışmayı kabul ettin. Ne kadar da kindarsın. Eminim aklına giren de odur. Evet, ona yardım etmen için seni manipüle etmenin ne kadar kolay olacağını biliyordu.”

Dane, Jen’e ters ters baktı. “Bana Vienna’nın yanlış anladığını söyle.”

“Söyleyemez,” dedim ona. “Bazıları intikamın önemsiz olduğuna inanır. Belki de öyledir. Fakat çoğu zaman duygularımızı sistemimizden atmanın yolu budur. Özellikle ihanet, kırgınlık, kendine acıma ve terk edilme söz konusuysa. Sen onun ilk yıkımıydın, bu her zaman güçlüdür.” Bakışlarımı tekrar ona kaydırdım. “Tüm o yıllar boyunca seni sevmesi için çaresiz kalmasını bekledin. Ondan tek istediğin buydu, değil mi?”

Başka tarafa baktı, gözleri yine sulanmıştı.

“Kendine senin için bir şeyler hissetmesini sağlayabilece-

ğini söyledin. Fakat yapamadın ve bu senin kırılgan genç ego-
nun asla unutamayacağı bir darbe oldu. Dahası da var, değil
mi Jen? Onu incitmek için bu kadar çaresiz olmanın başka bir
nedeni var.” İçgüdülerim bu konuda ısrar ediyordu. “Affede-
meyeceğin ne yaptı?”

Dudakları titredi. “Zaten biliyor. Sana söylememesine şa-
şımadım. Gerçekte ne kadar soğuk bir piç olduğunu bilmeni
istemezdi.” Yutkundu. “Asla çocuk sahibi olmayacağı konu-
sunda ne kadar kararlı olduğunu biliyordum. Fikrini asla de-
ğiştirmeyeceğini biliyordum. Ona asla çocuk vermeyeceğini
umursamayacak bir kadın bulabileceğine inanmadığını bili-
yordum. Bunun nedeninin de hayatındaki en önemli kişinin
kendisi olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyması olduğunu bili-
yordum. O ilgisini ve sevgisini paylaşmak istemiyordu.”

Kaşlarımı çattım. Evet, bu hiç de Dane’in yapacağı bir şey
değildi.

“Yani ben...” Jen titrek bir nefes aldı. “Bu yüzden ameli-
yat oldum. Ona ihtiyacı olan şey olabileceğimi kanıtlamak is-
tedim. Onun için her şeyi yapabileceğimi bilmesini istedim.
Ancak asla umurunda olmadı, değil mi Dane? Senin için çok
şeyden vazgeçmiş olmam önemli değildi. Bana bir kez daha
sırtını döndün.”

Dane taş suratıyla ona baktı. “Çocuk sahibi olmamak için
ameliyat olmayı teklif ettiğin ve sana bunu yapmamı söyle-
diğim kısmı atladın. Sana bunun benim için bir fark yaratma-
yacağını çünkü bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söyledim. Yine de
gittin ve yaptın.”

“Beni test ettiğini sanıyordum!”

“Bir kadınla asla bu şekilde birlikte olmam, Jen. Bunu bil-
men gerekirdi. Beni anladığından hep çok emin olduğunu sa-
nıyorsun ama anlamıyorsun. Hiç anlamadın. Beni gerçekten
tanımıyorken nasıl sevmiş olabilirsin ki?”

Gözleri buz parçaları gibi parlıyordu. “Sence âşık olduğ-
ma emin olmadığım biri için kendimi kısırlaştırır mıydım? Ne
hissettiğimden emin olmadan yapar mıydım sanıyorsun?”

“Her iki durumda da yaptığın şey benim suçum değil. Se-

ninle bir ilişkiyle ilgilenmediğimi açıkça belirtmiştim. Aslında sana karşı acımasızca açık konuştum çünkü beni gerçekten dikkate almanı istiyordum. Fakat sen bunları duymak istemedin ve beni dinlemedin. Söylediklerimden bambaşka bir şey çıkardın.”

“Bence içten içe hatanın sende olmadığını biliyor, Dane,” dedim. “Bence buna inanması ya da bu karmaşayı kendisinin yaratmış olmasıyla yüzleşmesi gerekiyor.”

Dürüst olmak gerekirse, bir parçam onun için üzülüyordu. Her zaman çocuk istiyordum, bundan vazgeçmek zorunda kalmak beni çok üzerdi. Ancak Dane haklıydı. Hiçbir fark yaratmayacağı konusunda onu uyarmış olmasına rağmen çocuk sahibi olmamayı seçmişti. “Süreci tersine çeviremez misin, Jen?”

“Denedim,” diye homurdandı. “İşe yaramadı.”

“Bana işe yaradığını söylemiştin,” dedi Dane. “Ayrıca artık beni suçlamadığını da söylemiştin. Bunu Kent’in evlilik tek-lifini kabul ettiğin gece söylemiştin. Anlaşılan bu konuda da yalan söylemişsin.”

“Çünkü sensiz daha mutlu olduğuna inanman için sana ihtiyacı vardı,” diye belirttim. “Değil mi, Jen? Hope’un Dane’e karşı gerçek hislerini bildiğini tahmin ediyorum. Sanırım bundan yararlandı.”

“Tahmin etmeye gerek yok,” dedi Dane. “Ona sorabiliriz. Neden daha yakına gelmiyorsun, Hope?”

Yüksek bir iç çekiş sesiyle döndüm. Hope kenarda durmuş, bir ağaca yaslanmış, varlığını gizleme zahmetine bile girmemişti. “Tam bir kukla ustası, değil mi?” dedim. “Jen’in iplerini kesinlikle sen çektin ve onun için acı verici olan bir şeyle oynaman çok boktan bir durum. Travis’in Dane’in fonundan pay alma ısrarının arkasındaki itici gücün sen olduğunu tahmin edebiliyordum.”

“Travis’in zorlanmaya ihtiyacı yoktu,” dedi Hope. “Dane onu tüm yerel kumarhanelerden menettirene kadar gerek kalmamıştı da zaten. Ondan önce oyunu oynamaktan memnundu. Aslında, istediği olmuş olsaydı, o-Verve sırlarını şirketin rakiplerine satardı ama sen onu Dane’in ofisine sokmadın ve

Travis bilgisayarına erişemedi, masanı lanet bir buldok gibi koruduğunu söyledi.”

“Sana söylemediği şey,” diye söze başladı Jen, gözleri Dane’in üzerindeydi. “Travis’in fikrinden esinlenerek erkek arkadaşlarından birini Vienna’nın dizüstü bilgisayarını çalması için tutarak şirket sırlarına erişmek istemiş. Ancak Vienna bilgisayarını Vegas’a giderken yanında götürmüştü.”

Hope baldızına dönerken yüzü taş gibi sertleşti. “Herkesin dikkatini benim üzerime çekmeye çalışıyorsun, öyle mi?”

“Hırsızlık,” dedim şok olmuş bir hâlde, parçalar bir araya gelince. “Bunu sen ayarladın.” Dane’e baktım, gözleri o kadar öfkeyle parlıyordu ki Hope’un bir adım geri çekilmesine şaşmamak gerekirdi.

“Adama, olayı standart bir hırsızlık gibi göstermesinin önemli olduğunu söylemiş,” diye ekledi muhbir Jen.

Hope ona kıs kıs güldü. “İşe yaramayacak, Jen. Sırf benim hakkımda bilgi veriyorsun diye yaptığın şeyin peşini bırakmayacaklar.” Hope bakışlarını Dane’e çevirdi. “Devam et. Bana bunu ödeteceğine yemin et. Hayatımı mahvedeceğine söz ver. Kardeşin kumar sorunu yüzünden zaten mahvolmuş durumda. O paraya ne kadar ihtiyacımız olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Dane.”

Yanağındaki bir kas seğirdi. “Eğer yardıma ihtiyacın olsaydı, isteyebilirdin. Fakat gururuna yediremedin ve gelip benimle konuşamadın. Bana ait olanı elimden almayı tercih ettin.”

“Senin buna ihtiyacın yok ki.”

“Senin de yok,” dedim ona. “Gerçekten yok. Travis’in borcu olabilir ama ikinizin hâlâ çoğu insandan daha fazla parası var. Bazı şeyleri satın. Küçülmeye gidin. Daha ucuz mağazalardan alışveriş yapın.”

Hope bana köpek boku yemesini önermişim gibi baktı. “Böylece herkesin borçlarımızdan haberdar olmasını mı sağlayalım? Gülüp bizimle alay etsinler diye mi?” Başını iki yana salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum.”

O zaman Dane haklıydı. Bu gururla ilgiliydi. Saygınlığını yitirmeye ve Travis’le birlikte ne kadar dibe vurduklarını kimse bilmesine hazır değildi... tıpkı Barron gibi.

Evlilik Anlaşması

“Sen bize yardım etmezdin, Dane,” dedi Hope. “Her şeyimizi kaybetmek üzere olduğumuzu umursamazdın. Travis’e bunun kendi hatası olduğunu ve kendi başına düzeltmesi gerektiğini söyledin.”

“Sanırım haklı olup olmadığını asla bilemeyeceksin,” dedi Dane. “Bir şeyden emin olabilirsin, Hope. Seninle işim bittiğinde gerçekten hayatın mahvolmuş gibi hissedeceksin. Viena’yı rahat bırakman için sayısız uyarı aldın.”

Hope alay etti. “Gerçekten umurundaymış gibi. İtiraf edeyim, başlangıçta buna kandım. İkkinizin ciddi olduğunu sanmıştım. Sana gerçekten değer verdiğini düşündüm.”

“Demek ondan şüphe etmemi sağlamaya çalıştın,” dedim. “Bu işe yaramayınca, oyununu geliştirdin. Eh, bu da başarısız olunca-”

“Bu evliliğin gerçek olmadığı açıkça ortaya çıktı,” diye bitirdi Hope. “Onunla ilgili uyarılarım seni kaçmaya yöneltmedi, fotoğraflar seni kaçmaya yöneltmedi, mesajlar seni kaçmaya yöneltmedi.”

“Çünkü Dane’e güveniyorum.”

“Hayır çünkü sana olduğun yerde kalman için para ödüyor, mantıklı olan tek şey bu. Onun yanında kalmak için başka bir nedenin yok.”

“Gerçekten mi? Sen Travis’in yanında kaldın.”

Başını iki yana salladı. “O adamı kendinden kurtarmaya çalışmaktan bıktım. Ona yardım edilemez. Dane de edemez. Barron sağ olsun, ikisi de çok berbat durumda. Zararın neresinden dönersem kârdır.” Dane’e baktı. “Sahip olduğun her şeyle üzerime gelebilirsin. Ancak benden alabileceğin pek bir şey olmayacak. Travis bu evlilikten neredeyse hiçbir şey almadan ayrılmanı sağlayacak, kurnaz piç.”

Dane başını eğdi. “Gerekirse sabırlı olup doğru zamanı bekleyebileceğimi bu kadar kolay mı unuttun? Bir gün gelecek, hayatında yine önemli bir şey olacak. Onu kaybetmeni sağlayacağım, tıpkı benim için önemli olan şeyi kaybetmemi sağlamaya çalıştığın gibi.”

Hope'un gözlerinde korku parıldıyordu. "Çabalarım sonuçsuz kalsa bile mi?"

"Evet," diye onayladı. "Bu oyunları oynarken neyi riske attığını biliyordun. Yine de oynadın. Senin hatan en başından beri bu oldu."

Hope Jen'i işaret etti. "Peki ya o? Ne derse desin, tüm bu olaylarda o kadar da masum değildi."

"Ah, bunu biliyorum." Dane Jen'e bakarak, "Vienna, Kent'i ara. Bizimle burada buluşmasını söyle. Travis'i de getirmesini söyle."

Hemen söylediğini yaptıktan sonra telefonu kapattım.

Jen'in gözlerinden yaşlar boşandı. "Lütfen, Kent'e söyleme, Dane. Lütfen."

"Ona söylemeyeceğim" dedi Dane. "Sen söyleyeceksin. Bunu senden duyacak. Bu kadarını hak ediyor. Bütün bunları onun arkasından yaptın. Bilmeye hakkı var. Onun yerinde olsam ben de bilmek isterdim. Bunu senin için bir sır olarak saklarsam, lanetlenirim."

"Aptalca bir şey yaptım, biliyorum ama evliliğimin mahvolmasını hak etmiyorum."

"Ben de hak etmedim ancak sen benimkini mahvetmeye çalışmaktan vazgeçmedin. Eğer şanslıysan, seni affedecektir."

"Etmeyecek, bunu sen de biliyorsun. Yaptığım şeyi ona söylememi sağladığın için sana teşekkür mü edecek sanıyorsun? Etmeyecek, Dane. İkimizden de nefret edecek. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Fikrimi değiştiremezsin, Jen."

"Kendi kardeşinin evliliğini gerçekten mahvedecek misin?"

"Bunu ben yapmadım. Sen yaptın. Hope gibi sen de neyi riske attığını biliyordun. Belli ki riske girmeye değer olduğunu düşündün, onun riske girmeye değer olduğunu. Senden çok daha iyisini hak ediyor."

Kent kısa süre sonra bize katıldı. Travis onun arkasında sendeledi, tamamen dağılmıştı. Her birimize bakarken kaşları çatıldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Kent.

“Öyle de denebilir,” diye yanıtladı Dane. “Söyle ona, Jen.” Jen onun yerine yere baktı, kamburunu çıkarmıştı.

“Ne oldu?” Kent onun yanına giderek nazikçe sordu. “Jen? Jen, hadi, bana bak.” Ama bakmadı.

“Neler oluyor?” diye sordu Travis.

Hope iç çekti. “Senin pisliğini temizlemeye çalıştım, olan bu. Dane’e karşı çıkacak cesaretin yoktu, o yüzden ben yaptım. Vienna’yı onu terk etmeye zorladım. Ah, Jen sağ olsun, artık neler yaptığımızı biliyor. Şimdi boku yedim.”

En azından yaptığı hatayı kabul edecek cesareti vardı. Suç ortağının aksine.

Travis’in çenesi sertleşti. “Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim, Hope.”

“Çünkü ona karşı koyamayacak kadar zayıfsın, tıpkı kumarhanelerden uzak duramayacak kadar zayıf olduğun gibi,” diye alay etti. “Benden bu kadar. Seninle ve ailenle işim bitti.”

Travis kaskatı kesildi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Boşanmak istiyorum demek.” Hope Dane’e baktı. “Eğer benimle uğraşma ihtiyacı hissedersen bir gün bana gel. Fakat ben de hazır olacağım. Kazanamayacaksın; ne yaparsan yap yanına kâr kalmayacak.”

“Elbette kazanacağım,” dedi Dane, sesi yumuşak ama düzdü. “Ben her zaman kazanırım.”

Gözlerini kısarak uzaklaştı.

Travis onun peşinden, sağa sola yalpalayarak yürüdü. “Bekle, konuşmamız bitmedi.”

“Bir çiftin yapabileceği her şekilde bu konuşmayı tamamladık,” diye ısrar etti Hope.

Sesleri uzaklaşırken Kent karısına döndü. “Ne demek istedi, Jen? Sen ve Hope ne yaptınız?”

Jen burnunu çekerek başını kaldırdı. “Ben bir hata yaptım. Aptalca, korkunç bir hata. Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsin, keşke her şeyi geri alabilseydim.”

“Sen ve Hope ne yaptınız?” diye sordu.

Jen, günahlarını örtbas etmek için saçma bir hikâye anlatmasını umar gibi Dane’e baktı ama anlatmadı. Gözlerini

kapatarak Kent'e döndü. "Ben... Hope'un Vienna'yı saf dışı bırakma planına beni de dahil etmesine izin verdim. Hope Travis'in onları büyük bir borca sokmasından ve her şeyi kaybedeceklerinden korktuğu için ona yardım etmek istedim. Ayrıca Dane'in lanet olası bir servet avcısı tarafından hedef alınmasından nefret ediyordum. Ancak bunu esas olarak Hope ve Travis için yaptım. Kardeşinin her şeyini kaybettiğini görenin seni inciteceğini biliyordum."

Homurdandım. "Gerçeği örtbas etmekte gerçekten çok iyisin, değil mi?"

Bana kısık gözlerle baktı ama dikkatini tekrar Kent'e kaydırды ve Kent ondan uzaklaşınca kaşlarını çattı. "Kent, büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Çok özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Kent boş gözlerle ona baktı. "Vienna'yla evlendikten sonra Vegas'tan döndüğünde Dane'e evinde söylediklerin için üzgün olduğun gibi mi? O gün de bize üzgün olduğunu söylemiştin. Fakat bu bir yalandı, değil mi?"

Başını çılgınca salladı. "Hayır, hayır, değildi."

"Öyle olmalıydı, yoksa Hope'la iş birliği yapmazdın," diye tersledi Kent. "Bütün bunları Hope ve Travis için yapmadın."

"Evet, yaptım!"

"Hayır, bu onlarla ilgili değil. Dane'in evli olduğunu kabul etmekte ne kadar zorlandığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bu kıskançlık bile değil. Bu acı. Onun mutlu olmasından hoşlanmıyorsun. Seninle bir ilişki kurmayı reddettiği için onu hiç affetmediğini fark etmiştim. Bana bir parça dürüst ol, Jen. Benimle ondan intikam almak için mi evlendin?"

Gözleri irileşti. "Hayır, kesinlikle hayır. Seni seviyorum."

"Yeterince değil. Bu saçmalığı bırakıp benimle ve sahip olduklarımızla mutlu olamıyorsan yetmez."

"Kısırlaştırma ameliyatı olduğunu biliyor mu?" Soruyu Dane sormuştu.

Kent sustu. "Kısırlaştırma ameliyatı mı?"

Dane ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Ona hiç söylemedin mi? Lanet olsun."

Ağzım açık, şok içinde ona baktım. Bu iş gittikçe daha da kötüye gidiyordu.

Kent'e doğru bir adım attı. "Genç ve aptaldım, geri almayacağım bir şey yaptım. Sana söylemedim çünkü beni terk edeceğinden endişelendim."

Kent'in burun delikleri alevlendi. "Ne zaman bana bebek denemelerimizin hiçbir işe yaramayacağını söyleyecektin?"

"Kent-"

"Kısır olabileceğimden endişelendiğimi söylemiştim. Test yaptırmayı teklif ettim. Yapmamamı söyledin. Sonuç ne olursa olsun, senin için fark etmeyeceğini çünkü beni zaten sevdiğini söyledin. Sorunun bende olabileceğini düşünmeme izin verdin."

Aman Tanrım, ne kaltaktı ama.

Ona dokunmak için uzandı. "Ben istemedim-"

"Şu anda seninle konuşamam." Kent geri çekildi, yumrukları sıkılıydı, sanki kaçıp gitmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu. Ardından, sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi durdu. Kardeşine döndü. "Dane..."

"Git," dedi Dane usulca.

Kent'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Jen arkasından koşarak, "Kent, bekle!" diye seslendi.

Kent ne bekledi ne de cevap verdi. Otele doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti, Jen de onun peşinden gitmeye devam etti.

Bir nefes verdim ve Dane'e döndüm. "Şey, bu... ağır oldu."

İç çekti. "Evet." Bana doğru geldi ve boynumun yan tarafını avuçladı. "İyi misin?"

"Benim sorum da bu olacaktı."

"Kızgın olsam da iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim. Yine de başım dönüyor." Ellerimi göğsüne koydum. "Üzgünüm."

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Az önce iki akrabanın sana kazık atmaya çalıştığım öğrendiğin için. Özellikle de bunu düğünden önce ya da düğünden bir süre sonra öğrenemediğimiz için üzgünüm." Dudağımı ısırdım. "İstersen erken çıkabiliriz."

“Gitmek mi? Neden gitmek isteyeyim ki?”

“Şu anda kendini düğüne devam edecek kadar iyi hissediyor olamazsın.”

“Aslında her şeyden çok kızgınım. Hope’u hiç sevmedim, o yüzden ihanetinin hiçbir anlamı yok. Jen... Onu ailemden biri olarak görüyordum. Eskisi kadar yakın olmasalar da Kent için iyi olduğunu düşünüyordum. Onu kaybetme riskini bu kadar kolay göze alması beni çileden çıkarıyor.”

Dane’in kardeşlerinin eşlerinin yaptıklarından incinmiş görünmemesine sevinmiştim. Ancak duygusal savunmasının bu kadar aşırı olması ve bu büyüklükteki bir ihanetin bile onu delip geçmemesi beni üzüyordu. Sağlam bir duygu durumuna sahip olmak başka bir şeydi. Böyle bir ikiyüzlülük karşısında hissiz kalmak başka bir şeydi.

Belki de çocukluğundan beri insanların onu incitmeye çalışmasına o kadar alışmıştı ki bu durum başkalarında yaratacağı etkiyi onun üzerinde yaratmıyordu. Onun için bu bir normdu. Durum ne olursa olsun... evet, onun için üzüliyordum.

Ona doğru eğildim. “Kent’in peşinden gitmek ister misin?”

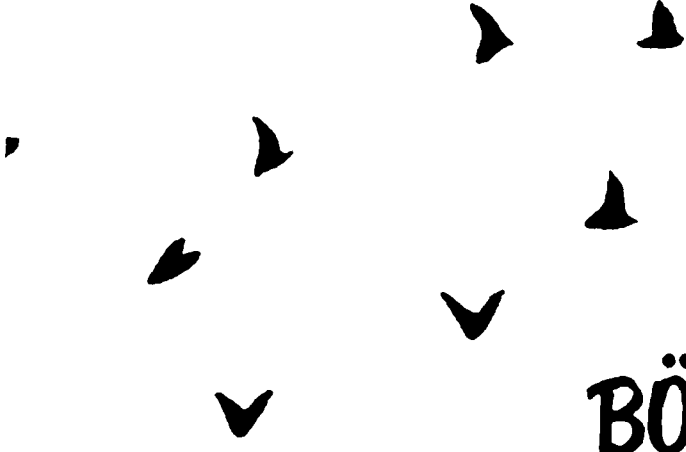
Dane başını salladı. “Öfkelendiğinde yalnız kalmayı sever. Babamız öfkelendiğinde bizi arayarak öfkesini bizden çıkarırdı.”

“Yani Kent tam tersini yapıyor. Kendini izole ediyor.”

“Evet.” Dane perçemlerimi yüzümden uzaklaştırdı. “İstersen törenden ayrılabiliriz. Ancak benim istediğim bu değil. Elbette, o sürtüklerin her şeyi mahvetmesine ve gecenin son kahkahasını atmalarına izin verebiliriz. Ben gecemize devam etmeyi ve onlara günümüzü lekeleme gücü vermemeyi tercih ederim. Peki ya sen?”

“Ben de ikincisine oy veriyorum.”

Boynumun yan tarafını sıktı. “Güzel. O zaman içeri dönelim ve eğlencemize kaldığı yerden devam edelim.”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

O gece otelin asansöründen birbirimizin dudaklarından içkilerimizi yudumlayarak çıktık. İçimde yüzen alkol ve cinsel ihtiyacın birleşmesi tüm sistemimi sarsmıştı. Kendimi sıcak, tüm bedenim karıncalanırken çakırkeyif hissediyordum.

Dane beni bileğimden tutarak odamıza götürdü. Chris ve Miley bize balayı süiti ayırtmışlardı, bu yüzden taze çiçekler, buzda şampanya, yatağın üzerinde gül yaprakları ve çikolatalarla çileklerden oluşan bir masa görmek hiç de sürpriz olmamıştı.

Dane beni kendisine doğru çekti. “Neredeyse tüm günümü sana sahip olduğumda ne yapacağımı düşünerek geçirdim,” dedi, sesi alçaktı. Benimkine eşit bir ihtiyaçla titreşiyordu. “Şimdi nihayet seni istediğim yere getirebildim.”

Gerçekten de bundan daha fazla memnun olamazdım.

Elini boynuma koydu. “Nabzının başparmağıma çarptığını hissedebiliyorum.”

Dudaklarıma yapışmasını bekliyordum ama yapmadı. Sadece soğuk yüzündeki sıcak gözlerle baktı. Göğsümdeki gerginliği hissedene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Ben onun hareket etmesini beklerken her şey durgunlaşıp sessizleşti. Nefes alışımın sıklaşmasıyla nabzım daha da hız-

landı. Beklenti içimde yaşayan bir varlık gibiydi. Tam patlayacağıma düşündüğüm anda dudakları dudaklarıma yapıştı. O anda kolayca sistemimdeki cinsel titreşim bin kat daha arttı. Sinir uçlarım kıvılcımlanırken içimdeki arzu alevlendi. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Ona dokunma ihtiyacı duyarak ceketini, papyonunu çıkardım ve gömleğinin üst düğmelerini açtım. Ellerimi içeri kaydırarak göğsüne yerleştirdim, o sert kasların ve zar zor dizginlenen açlık hissine bayılmışım.

Alt dudağıma bir ısırık atarak öpücüğü kesti. “Orada kal.” Arkama geçti ve sonra yavaşça korsemin düğümlerini çözdü. Korse öne doğru düşerken hiç vakit kaybetmeden ellerini korsemin önünden geçirerek göğüslerimi avuçladı.

Gözlerimi kapatarak onun sıcak ve becerikli ellerine doğru kıvrıldım, elleri göğüslerimi şekillendiriyor ve sıkıyordu. Her dokunuş beni tahrik ediyor, alev almama neden oluyordu.

Yüzümü ona dönmeden uzandım ve kollarımı boynunun arkasına doladım. “Hâlâ beni soymak ya da elbisemi toplamak konusunda kararsız mısınız?”

Gergin meme uçlarımı hafifçe sıktı. “Hayır.” Boğazımı öptü ve emdi, ona daha iyi ulaşabilmesi için başımı eğdiğimde onaylayarak mırıldandı. “Karar verdim, seni bu seksi elbiseyi giyerken becereceğim. Ardından seni soyup tekrar becereceğim.”

Bu benim de onaylayacağım bir plandı.

Ellerini korsemden çekti. “Yatağın kenarına otur.”

Dediğini yaparken kafamı kaldırıp ona baktım, bunun onu ne kadar heyecanlandırıldığım bildiğim için daha fazla yönlendirme bekledim.

Gözleri ağırlaştı. “Ne kadar uslu bir kız. Şimdi elbiseni kaldır ve bacaklarını aç. Bana ait olanı göster.”

Bacaklarımı ayırırken elbisemin önünü yavaşça kaldırdım.

Bakışları botlarıma kaydığında vücudundaki tüm kaslar gerildi. Koyu renk gözleri tekrar benimkilere döndü, ihtiyaç ve vaatle parlıyordu. Bana doğru iki yırtıcı adım atarak, “De-

mek bu yüzden bütün gece yüzünde o hınzır gülümseme vardı,” dedi.

“Seni şaşırtmak istedim.”

“Başardın. Onlar kalacak. Bütün gece.”

“Gerçekten onlarla uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Buna değmesini sağlayacağım.” Bana doğru geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini iç bacaklarımda gezdirdi. “Ne kadar yumuşak bir ten.” Külotumu yavaşça sıyrıp çıkardı. Gözleri orada, “Bacaklarını daha geniş aç. İşte böyle,” dedi. Dizlerinin üzerinde olmasına rağmen vücudunda itaatkâr tek bir hücre bile yoktu. O zaman bile, otoriteyi sanki taşıması gereken ikinci bir deri gibi giyyordu. Komuta tamamen ondaydı, tüm gücü elinde tutuyordu ve bunun farkındaydı.

“Arkana yaslan ve dirseklerinle kendini destekle, Vienna. Aferin kızıma.”

Yüzünü gömdüğünde nefesim kesildi. Küçük fiskeler ya da dilinin dokunuşlarıyla beni baştan çıkarmıyordu. Hayır, diliyle, dişleriyle ve dudaklarıyla beceriyordu. Beni titreten ve nefes nefese bırakan bir orgazmın içine sert ve hızlı bir şekilde sürükledi. Sonra her şeyi tekrar yaptı. Sert bir şekilde nefes alarak yatağa yığıldım.

Ayağa kalkarak kıyafetlerini ustalıkla çıkardı. “Ellerini dizlerinin altına koy, bacaklarını göğsüne doğru çek ve sonra onları benim için iyice aç. İşte böyle. Onları böyle tut.” Bir elini popomun altından geçirdi. Kalçalarımı kendi erişimi için hafifçe eğerek aletinin girişime yerleştirdi “Hımm. Benim mutluluk noktam.”

Kıkırdadım. “Rahat o-” Kendini acımasızca hayalarına kadar içime gömerken sırtım gerildi. Titrek bir nefes verdim. “Tanrım, Dane. İnsan bu kızı biraz olsun uyarır.”

Kıçımı kavradı. “Becerilmeye hazır mısın?”

“Evet. Çok. Evet.”

Mırıldandı ve geri çekildi. “Ne yazık. Çünkü henüz ben hazır değilim.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Hazırsın. Kesinlikle hazırsın.”

Aletini tembelce tekrar içime soktu, açlık yüzümün her çizgisine kazınmıştı. “Beni içine almana bayılıyorum.”

Dane tekrar tekrar içime girerken hızını dayanılmaz derecede yavaş tuttu. Arada bir durup kasık kemiğini klitorisime sürtüyordu. Tıpkı alaycı küçük bir pislik gibiydi. Tüm vücudum o kadar sıcaktı ki alevlerin tenimin üzerinde dans ettiğini görsem şaşırırdım.

Nefes nefese ve inleyerek daha hızlı hareket etmesi, beni daha sert becermesi için onu zorladım. Ancak yapmadı, beni delirtmeye niyetli görünüyordu. Kalçalarıyla zekice şeyler yapmaya başladığındaysa bunu neredeyse başaracaktı. Daireler çiziyor, bir sağa bir sola hareket ettiriyor ya da aşağı yukarı sürtünerek klitorisimi ve içimdeki sinir uçlarını çılgına çeviriyordu.

“Dane-” Beni daha yakma çekip bacaklarımı omuzlarına doladığında ve içimde daha da derine indiğinde nefesim kesildi. Ah, Tanrım, evet. Sonunda bana istediğim, ihtiyacım olan şeyi vereceğini düşünsem de o hızım tembel ve hafif tuttu.

“Çok zalimsin,” diye mırıldandım. “Çok zalimsin.”

Dudakları kıvrıldı, eğildi ve diliyle meme ucumu okşadı. “Şu anda benden nefret ediyormuş gibi görünüyorsun.”

Ondan asla nefret edemezdim. Asla. Bu alaycı piçi seviyordum. Acaba o bunu biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu. Kimsenin onu seveceğini düşünmüyordu. Hayatının sonuna dek de birinin sevebileceğinden şüpheliydi. Bunu kabul edemezdim.

Dudaklarımı yaladım. “Bir şeyi bilmeni istiyorum.”

Tekrar klitorisime sürtündü. “Ne?”

Ellerimi ensesinde dolaştırdım. “Seni seviyorum, Dane. Senden bunu cevaplamanı beklemiyorum. Senden bu kelimeleri duymaya bile ihtiyacım yok. Sadece bilmeni istiyorum.”

Bana baktı, gözlerinde bir dizi duygu öylesine hızlı titreşiyordu ki tek birini bile seçemiyordum. Kısık sesle küfretti, yüzünü boynuma gömdü ve içime girip çıkmaya başladı. Sert. Hızlı. Acımasızca. Sanki yeterince derine inemiyormuş gibiydi.

Evlilik Anlaşması

İnleyerek ve tenini tınaklayarak ensesine yapıştım, her vahşi hamlesini karşıladım. O kadar derine girdi ki canımı biraz yaktığında bile umursamadım. Hoşuma gitmişti. Özellikle de aletin her darbesi hassas noktama çarptığı, klitorisimi okşadığı ve hayalarının kıcıma çarpmasına neden olduğu için bundan oldukça memnundum.

Bu kadar uzun süre alay edildikten sonra, boşalmaya dayanılmaz derecede yaklaştım. Kasıldığımı ve aletin etrafında sallandığımı hissedebiliyordum. Boşalmanın ona da yaklaştığını biliyordum çünkü aletin şişmeye ve zonklamaya başladığını da hissedebiliyordum. “Dane-”

“Benim için gel.” Dişlerini boynuma geçirdiğinde, kayboldum. “İşte, benim kızım.” Orgazmım boyunca beni daha sert, daha hızlı neredeyse vahşi bir şekilde becerdi. Sonra o da boşaldı.

Güç ikimizi de terk etmiş gibi hissederek birbirimize yaslandık. Vücudunun ağırlığı nefesimi tutmamı zorlaştırsa da umurumda değildi, onun bu kadar yakınımda olması hoşuma gidiyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, kafa derisini hafifçe kaşıdım.

Sonunda Dane bacaklarımın omuzlarından aşağı, yanlara doğru kaymasına izin verdi. Boynuma ve ağzıma doğru öpücükler kondurdu. Dili içeri süzüldü ve benimkine karıştı, tadına bakarak oyalandı.

Geri çekilip perçemlerimi yüzümden uzaklaştırdı. “Seni seviyorum, bebeğim,” dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. “Kelimelere ihtiyacın olmadığını söyledin ama onları duymayı hak ediyorsun. Senin için ne hissettiğimden emin olmanı istiyorum. Benim için dünyamdaki en önemli şeyin sen olduğunu iliklerine kadar bilmeni istiyorum. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevemeyeceğimi bilmeni istiyorum.”

Gözlerim acıdı ve burnum sızladı. Bu açıklamayı beklemiyordum. Buna hazırlıklı değildim. Emin olup olmadığını sormama gerek yoktu. Dane ciddi olmasaydı bu sözleri asla söylemezdi. “Ben de seni seviyorum. Ne zaman olduğunu bil-

miyorum. Sadece bunun doğru olduğunu ve değişmeyeceğini biliyorum.”

“Ben de öyle. Seni hak edecek hiçbir şey yapmadım ancak benim olduğun için pişman olmana asla izin vermeyeceğim. Asla, Vienna. Buna güvenebilirsin. Bana güvenebilirsin.”

“Biliyorum ve güveniyorum. Sen gelmiş geçmiş en iyi sah-te kocaydın, bu yüzden gelmiş geçmiş en iyi gerçek koca ola-cağından hiç şüphem yok.”

Alçak, gürültülü bir kıkırdama göğsünü titretti.

Bön bön baktım. “Az önce güldün. Kısmen.”

Boynumu okşadı. “Öksürüktü.”

“Değildi. Merak etme, aramızda kalacak.”

“Öksürdüğüm mü?”

Omzunu yumrukladım. “Güldün. Seni duydum.” Ve bunun tekrar olmasını sağlamaya kararlıyım. Çocukluğunda olduğu gibi korku ve endişeyle değil, kahkahalarla dolu bir yuvaya sahip olmayı hak ediyordu. Aklıma bir şey gelince başımı öne eğdim. “Çocuklarımız olduğunda daha büyük bir ev isteyecek misin?”

Kaşları çatıldı. “Neden daha büyük bir eve ihtiyacımız ol-sun ki? Kaç çocuk yapmayı planlıyorsun?”

“Gürültücü küçük insanlarla aynı mekânı paylaşmayı kal-dıramayacağını düşünmediğin sürece daha büyük bir eve ihti-yacımız olmayacak.”

Omuz silkti. “Altından kalkabilirim. Soruma cevap verme-din. Kaç tane istiyorsun?”

“İki ya da üç.” Ya da belki dört.

“Pekâlâ. Birkaç yıl içinde başlarız. Önce bir süre tamamen bana ait olmanı istiyorum. Henüz seni paylaşmaya hazır de-ğilim.” Dudaklarımı ısırıldı. “Konu sen olunca açgözlü ve bencil olabiliyorum.”

“Bundan asla şikâyet etmedim, değil mi?”

Elini boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinden belime doğru kaydırıldı. “Üzerindeki bu elbiseye bayıldım. İlk rande-vumuzda giydiğin küçük siyah elbiseyi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Bir gece onu benim için giymeni istiyorum. Restoranda karşında otururken çelik gibi serttim. Seni o elbise altında beline kadar çekilmiş hâlde hayal edip durdum. Eve dönerken arabada becerilmeye ne kadar yaklaştığını bilemezsin.”

Onun da benimle aynı cinsel mücadeleyi verdiğini asla tahmin edemezdim. “Beni becermene izin vereceğimi kim söyledi?”

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. “İzin verirdin. Ben senin için ne kadar açsam sen de benim için o kadar açtın.”

Tamamen doğru. “Ah, öyleydin, değil mi?”

“Evet, öyleydin. Bu da ellerimi senden uzak tutmamı daha da zorlaştırdı. Fakat sana bir kez bile böyle dokunursam geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Haklı olduğumu gördüm.”

“Haklıydın.”

“Ben her zaman haklıyım.”

Homurdandım. “Bazen kibirli bir pislik oluyorsun ama bir şekilde bunun hoşuma gitmesini sağlıyorsun. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Bu senin süper gücün gibi bir şey.”

“Çocukken, dünyanın her yerine gidebilmek için ışınlanma gücüne sahip olmak isterdim. Aklıma gelmişken... Sana bir sürprizim var.”

“Öyle mi?”

“Evet. Önümüzdeki hafta sonu bir seyahate çıkıyoruz.”

Gülümsedim. “Öyle mi? Nereye?”

“Venedik’e. Hanna bana hep oraya gitmek istediğini söyledi. Bu bizim gecikmiş balayımız olacak.”

Ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım. Bekle, Mavi ne olacak?”

“O da bizimle gelebilir. Otelde kalmıyoruz. Benim villamda kalacağız.”

“Ah, tabii ki Venedik’te bir villan var. Başka bir yerde evin var mı?”

“Birkaç yerde. Fransız Alpleri’ndeki kulübeyi seveceğini düşünüyorum.”

“Alpler mi? Seni bir kayakçı olarak hayal edemezdim.”

Omuz silkti. “Hiç deneme arzum olmadı. Oliver hep kayak yapmayı öğrenmek istemişti.”

O küçük çocuğun böyle bir şansı hiç olmadığı için Dane bunu onun yerine yapmıştı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Az önce sordun.”

Gözlerimi devirdim. “Cevap vermek zorunda değilsin, vermek istemezsen üzölmeyeceğim. Sadece merak ettim... o-Verve'deki ‘O’ Oliver anlamına mı geliyor?”

Başını salladı. “Evet.”

“Neden ‘Verve’?”

“Küçük bir çocukken ‘Oliver’ı doğru söyleyemezdi. Kendini gösterip ‘Verver’ derdi. Ama insanlar, ‘Senin adın Verver mi?’ dediklerinde kaşlarını çatır ve ‘Hayır, Verver,’ derdi. Akınca doğru telaffuz ediyordu.”

Ağzımın bir köşesinde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Yani, ‘O’yu ekledin ve ‘R’lerden birini düşürdün.” Bunu yaparak kardeşini onurlandırmayı amaçlamıştı.

“Evet.”

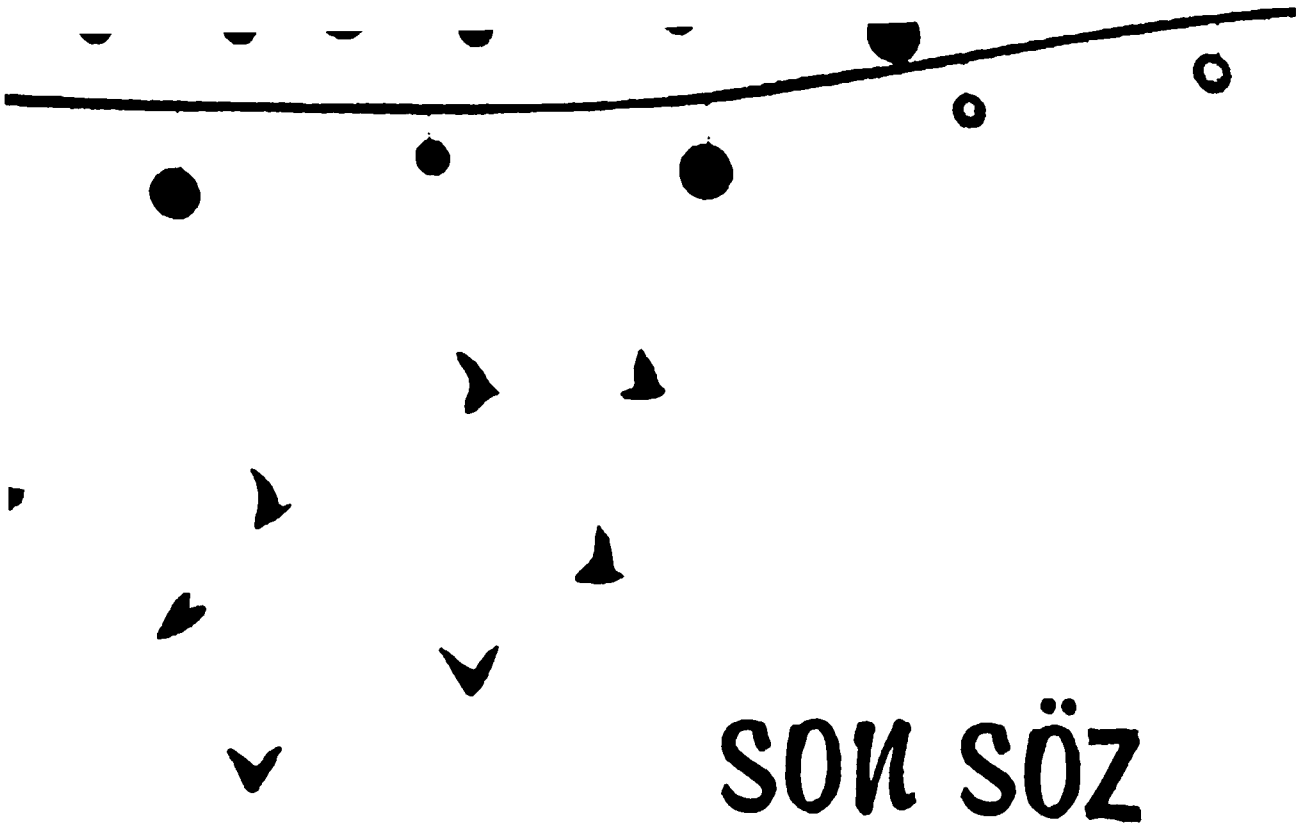
Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Dane mırıldanırken dudaklarımdan tekrar bir öpücük daha aldı. Tadına bakarken beni tahrik etmeye devam etti. Öpücük kısa sürede sert, derin ve ıslak bir hâl aldı. “Şimdi seni çıplak istiyorum. Yani, çoğunlukla çıplak. Botlar kalabilir.”

“İyi ama onlarla uyumayacağım.”

“Tamam,” dedi rahatlıkla. İstedğini elde edeceğinden o kadar emindi ki.

Gerçekten de öyle olmuştu.

Sekiz yıl sonra...

“Yılın bu zamanının sana yaptıklarından hoşlanmıyorum.”

Kâğıt tabağımı mutfaktaki çöp kutusuna bırakırken omzumun üzerinden Dane’e baktım. “Beni mutlu görmekten hoşlanmıyor musun?”

“Üzgün olduğunu görmekten hoşlanmıyorum. Ya da evimizin alt katının ürkütücü bir mahzen gibi görünmesinden.”

“O kadar ileri gitmedim.” Tamam, belki de gitmiştim. Her yerde balkabakları, köpük mezar taşları, sentetik örümcek ağları ve sahte iskeletler vardı. Tavandan lastik yarasalar ve hayalet ışıkları sarkıyordu. Korkuluklar, cadılar ve Azrailler gibi şişme aksesuarlarım bile vardı. En sevdiğim şey, ara sıra kötü bir kıkırdama ya da başka ürkütücü sesler çıkaran fokurdayan bir kazandı.

Gerçek şuydu ki... her Cadılar Bayramı’nda süslemelerle kafayı yiyordum. Yüzümü tamamen ona dönerek, “Hiçbir şeyden pişman değilim,” dedim.

“Duman makinesi gerçekten gerekli miydi?” diye çıkıştı.

Başımı öne eğdim. “Gömleğinin her yerine kırmızı meyve suyu döktüğün için mızızlanmadığına emin misin?”

“Ben dökmedim. Kızımız üzerime döktü çünkü kan içindemişim gibi görünmemin ‘havalı’ olacağını düşündü.”

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim. “Alicia’yı kastettiğini varsayıyorum.”

Dört yaşındaki kızımız pek de sakın bir çocuk değildi. Prenses olduğuna kanaat getirir, reenkarnasyonla hayata dönmüş bir MMA dövüşçüsünün ruhuyla dövüşürdü. Neredeyse her hücrelerine işlemiş gibi görünen yaramaz bir çizgisi vardı.

“O sadece senin, bilirsin işte... Cadılar Bayramı gibi görünmeni istiyor,” diye savundum. “Sen Cadılar Bayramı’nda hiç kostüm giyinmedin.”

“Çünkü yedi yaşında değilim.”

“Yetişkinler de giyinir,” diye hatırlattım ona, Malefiz kıyafetimi göstererek. Yanma geçtim ve ellerimi göğsünde gezdirdim. “Giymeyecek olman çok yazık. İtfaiyeci olarak çok seksi görünürdün.” Beni öperken mırıldandım, kollarını bana sıkıca doladı. “Bu özel tatil sana çok yaramış, bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.”

Homurdandı. “Hadi ama. Vermekte ısrar ettiğin partiyi kaçırıyorsun.”

“Hoşuna gittiğini görmek güzel,” dedim kuru bir sesle.

Dane beni mutfaktan çıkarırken bir kolunu belime doladı. Oturma odasına girdiğimde, Hayalet Avcıları şarkısı eşliğinde dans eden ve Müzikal Heykeller oynayan minikleri görünce gülümsemek mecburiyetinde kaldım.

“Cadılar Bayramı’nı kutlamak için asla çok büyük olamazsın.” Dane’e anlamlı bir bakış atsam da o bunu kaçırdı, bakışları iki kızımızın üzerindeydi.

Babalığın Dane’i değiştirdiğini söyleyemezdim, hâlâ soğuk, acımasız ve hesapçıydı. Sadece çocuklarının yanındayken bu özellikleri kayboluyordu. Başlangıçta onları sevmek ve onlarla bağ kurmak için kendini bırakmakta zorlanacağından endişelenmiştim. Sonuçta çocuklukta almadığı bir şeyi vermekte zorlanabilirdi. Fakat boşuna endişelenmiştim. Doğdukları anda onlara bir kez bakmış ve her seferinde çok etkilen-

mişti. Çocuklarının işinden sonra ikinci planda kalmasına asla izin vermeyen, korumacı bir babaydı.

“Paramı Addie’ye yatırıyorum,” dedi kulağıma. “Kolay kazanacak.”

Ona karşı bahse gireceğimi düşündüyse yanılmıştı. Alicia’da bir yaş büyük kızımız Dane’e çok benziyordu. Sakin, ciddi, derin düşünen ve aşırı rekabetçi bir çocuktü. Ayrıca onun koyu renk gözlerine sahipti, orta uzunluktaki zarif saçlarıysa onunkilerle aynı koyu siyahlıktaydı. Onun aksine, Addison da turta gibi tatlıydı ve hayvanlarla arası çok iyiydi.

Dane parti için harcadığım çabadan pek memnun kalmamış olabilirdi ama çocukların eğlendikleri kesindi. Özellikle de sofraya bayılmışlardı. Yiyeceklerin çoğu hayaletler, gözbebekleri, parmaklar ve mumyalar gibi Cadılar Bayramı süslerine benzeyecek şekilde yapılmıştı.

Bir bardak meyve kokteyli içen Melinda, Dane’in gömleğindeki lekeye kaşlarını çatarak baktı. “Ne oldu sana böyle?”

İç çekti. “Alicia.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Melinda. Çünkü dürüst olmak gerekirse daha fazla açıklamaya gerek yoktu, çocuk her türlü halı karıştırıyordu.

“Junior’ın gelmemesi çok yazık,” dedim.

“O artık on üç yaşında,” diye hatırlattı bana. “Cadılar Bayramı’nı kutlamak için kendini çok büyük görüyor.”

Wyatt müziğı durdurdu. Ashley ve Tucker’ın en küçük oğlu Cooper dışında dans eden bütün çocuklar donup kaldı; Cooper, oyunu anlayamayacak kadar küçük olduğu için etrafta dolanıyordu. Ağabeyinin bacağını sertçe çekse de Kellen kıpırdamadı. Küçük Sabrina’ysa önce yalpaladı, sonra da bir adım geriye sendeledi.

Wyatt’ın yanındaki Simon yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, Sabrina, oyun dışı kaldın,” dedi.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hareket etmedim. Anne, ona hareket etmediğimi söyle.”

Hanna gülümseyerek, “Doğru olsaydı söylerdim,” dedi.

Hanna altı yıl önce tek gecelik bir ilişkiden sonra kazara Sabrina'ya hamile kalmıştı. Çocuğun babası Kyle, hamileliği boyunca onunla yakından ilgilenmişti. O ve Hanna sonunda bir çift olmuşlardı, üstelik birlikte çok sevimliydiler. Özellikle de Bay ve Bayan İnanılmaz gibi giyinmişken. Yanlarında duran Ashley ve Tucker da Morticia ve Gomez Adams kılığında gelmişlerdi.

Müzik yeniden başladığında zil sesi duyuldu.

Dane telefonunu kontrol etti. "Kent ve Emma."

Gülümsedim. "Güzel, ben de geleceklerini umuyordum."

"Onları içeri alacağım." Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı.

Melinda bana doğru eğildi. "Emma'dan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de öyle. Eski karısının aksine Kent'e en iyi şekilde 'uyuyor'." Jen'le arasını düzeltmeye bile çalışmamıştı, Jen'in yaptığı ve ondan sakladığı her şey yüzünden kendini ihanete uğramış hissediyordu. Jen onu affetmesi için aylarca dil dökmüştü. Hatta bir ara hem Dane'e hem de bana ulaşarak Kent'i geri kazanmasına yardım etmemizi istemişti.

Melinda, "Emma o kadar tatlı ki ilk başta bunun bir rol olduğuna ikna olmuşum. Bir insanın nasıl bu kadar iyi olabileceğine hâlâ inanamıyorum," dedi.

"O tamamen gerçek. Ona sahip olduğu için mutluyum. Keşke evlilikle ilgili takıntılarını da aşabilse. Yine de evliliğe adım atma konusunda neden çekingen davrandığını anlayabiliyorum. Geçen sefer sonu pek iyi bitmemiştir."

"Bence bir noktada onun dürüstlüğünü gördükçe o da isteyecektir. Ona karşı bu kadar tatlı bir şekilde koruyucu olmasına bayılıyorum. Şimdi hamile olduğu için daha da korumacı."

Evet, bunun en büyük nedenlerinden birinin eski karısının Emma'yı arayıp durması ve mektuplar göndermesi olduğunu düşünmüştüm. Jen, üç yıllık kız arkadaşının hamile olduğunu duyunca tekrar sahneye çıkmıştı. Neyse ki, Emma'nın Jen'in maskaralıklarından korkmayacak kadar dayanma gücü vardı.

Dane, Kent ve Emma'yla birlikte odaya tekrar girdiğinde gülümsedim. Kostüm giymiyorlardı, giymelerini de beklemiyordum. Kent bunun için fazla ciddiye. Emma o kadar ciddi olmasa bile o da Kent giymedikçe asla giyinmezdi. Onun kendini rahatsız hissetmesini istemezdi.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedim.

Emma sırtıttı. “Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler.”

Kent yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra bakışlarıyla odayı taradı. “Kızlarım nerede? Ah.”

Tam o sırada müzik tekrar durdu. Birkaç dakika sonra Alicia “dışarıda” ilan edildikten sonra iç çekerek derme çatma dans pistini terk etti ve her adımında sarı saçlarını savurdu. Kent'i görünce koşarak yanına gitti ve kollarına atladı. “Kent amca!”

“Prenses elbisenle ne kadar güzel görünüyorsun.” Kent onun yanaklarını öptükten sonra gıdıklayarak kıkırdamasına neden oldu.

Kent her çocuğun sahip olmak isteyeceği şefkatli bir amcaydı ve onun da aynı derecede şefkatli bir baba olacağını düşünmüştüm. O ve Dane bugünlerde biraz daha yakındılar, artık birbirlerinin hayatlarında daha büyük bir rol oynuyorlardı.

Travis'se dikkatimizi çekecek bir şeyler yapmıyordu. Tatillerde ondan kart alsak da nadiren ziyarete gelirdi. Yine de kendine çeki düzen vermişti. Sayılırdı. Artık kumar oynamıyordu ancak biraz tatlı bulduğum ilgisiz nişanlısını aldatıyordu.

Travis ve Hope, Kent ve Jen'le hemen hemen aynı zamanda boşanmışlardı. Hope bir daha hiçbirimizle iletişime geçmezken Owen da sözüne sadık kalarak bizden uzak durmuş ve Dane'le beni ayırmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Benzer şekilde Heather da oyun oynamayı bırakmıştı. Ancak hâlâ hayatını iyileştirmek ya da yöntemlerini değiştirmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Alicia Emma'yı kanepeye götürüp oturup dinlenmesi gerektiğini söylerken gülümsedim. “O kesinlikle otoriter küçük bir kız,” dedim.

Dane mırıldandı. “Bu özelliğini nereden aldığını merak ediyorum.”

“Ben merak etmiyorum.” Kimden aldığını çok iyi biliyordum. Ashley elinde boş bardağıyla geldi. “Başka kokteyl var mı?” Melinda bardağı onun elinden alarak, “Sana biraz getireyim,” dedi. “Kendim için de biraz alacağım.”

“Teşekkürler, Melinda,” dedi Ashley.

Bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissederek aşağı baktım. “Dane, sahibin geri döndü.”

Mavi bacağına sürtünürken kaşlarını çatı. Sertçe, “Addie’ye git,” dese de kedi ona göz kırpmakla yetindi.

Tam o sırada elimdeki bebek telsizinden bir ağlama sesi geldi.

Dane kalçamı hafifçe sıkarak, “Ben giderim,” dedi.

Mavi’nin de onu takip etmesi beni şaşırtmadı. Dane hâlâ evde en sevdiği kişiydi. Ancak çoğunlukla Addison’ın etrafında olmayı seviyordu.

Müzik yine durdu. Dans pistinde sadece Addison ve Kellen kalmıştı. İkisi de tamamen hareketsizdi, gözlerini bile oynatmıyorlardı. Ancak sonra tek ayağı üzerinde dengede duran Kellen aniden dengesini kaybetti.

“Addie kazandı!” diye ilan etti Simon.

Kellen hariç herkes alkışladı.

“Ah,” diye mırıldandı Ashley. “Yüzü kıpkırmızı oldu.”

Çünkü kaybetmekten nefret ediyordu.

Kellen ofladı pufladı. “Ben kazanmalıydım, Wyatt.” Addison’a bir parmak salladı. “Hareket etmeye devam etti, sen görmedin.”

Görünüşe bakılırsa kız kardeşi adına gücenmiş olan Alicia, Kellen’in üzerine yürüdü, kendisinden birkaç santim daha kısa olduğu düşünülürse bunu yapmak hiç de kolay değildi. “Bu bir yalan!”

Ashley inledi ve bana baktı. “Müdahale edelim mi?”

Bir zamanlar bunu anında yapardık ama bugünlerde... “Onları birbirlerine sevdirmeye çalışmaktan vazgeçtim.” İkisi pek

anlaşamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, o kadar sık tartışıyorlardı ki bu gerçek dışıydı.

“Sözünü geri al!” Alicia ellerini yumruk yaparak ona bağırdı.

“Yoksa ne olur, bücür?” diye alay etti.

Tucker hızla yanlarına giderek durumu düzeltmeye çalıştı. Çok iyimser biriydi, Tanrı onu korusun.

Kellen babasına ters ters baktı. “Kazanmalıydım! Bunu Frodo bile biliyor.”

Alicia’nın onun kendisine taktığı lakap karşısında nefesi kesildi. Ah, evet, onun üzerine atladı.

“Kahretsin.” Onları ayırmak niyetiyle odayı geçerken babam benden önce davranıp onu uzaklaştırdı. Ben ona her zamanki “insanlara vurmak yanlışır” konuşmamı yaptım, o da bana her zamanki “biliyorum, biliyorum ama o tam bir ezik,” cevabını verdi.

Onu Sabrina’yla oynamaya gönderdikten sonra, başını sallayıp gülümseyen babama döndüm.

“Neden sonunda hep kavga ediyorlar?” diye sordu.

“İkisi de birinci olmak istiyor,” dedim. “Kellen en büyükleri olarak onun olması gerektiğini düşünüyor. Alicia ise dört yaşında olmanın onu her şeyi yapmaktan, hatta araba kullanmaktan alıkoyması için hiçbir neden görmüyor.”

Simon homurdandı. “O baştan aşağı bir Davenport.”

Başımı salladım. “Kesinlikle.”

Tam o sırada Addison şeytan kıyafetiyle zıplayarak yanımıza geldi. “Kazandım anne!” dedi bana, gözleri parlayarak.

“Biliyorum ve seninle çok gurur duyuyorum.” Onu kucağıma alarak yanağından öptüm. “Aferin sana.”

Kollarını boynuma doladı. “Babam nerede?”

“Kardeşini almak için yukarı çıktı. İşte geldi.”

Dane, babasının şaşkınlığına rağmen balkabağı kostümü giydirdiğim Oliver Hugh Davenport’u kucağında taşıyarak odaya girdi.

Addison’ın yüzü aydınlandı. “Onu tekrar kucağıma alabilir miyim? Onu ben besleyebilir miyim? Ve gazını çıkarabilir miyim?”

“Elbette,” dedim.

“Yaşasın!” Alicia çığlık atarak koştu. “Ollie geldi! Ollie geldi! Ollie burada!”

Dane bana baktı. “Bu gece ona daha fazla şeker yok.”

Alicia vücudunu Dane’in bacağına doladı. “O çok küçük baba. Kokusuna bayılıyorum. İçimde onu yeme isteği uyandırıyor.”

“Kendini tutabilmene sevindim,” dedi Dane.

Ben daha oğlumu kucağıma almaya fırsat bulamadan babam onu alıp götürdü ve onu almaya çalışan Wyatt’ın da kaşlarını çatmasına neden oldu.

Melinda, Ashley’in eline bir bardak tutuşturmasının ardından onları takip etti, belli ki Oliver’ı da almak istiyordu.

Tekrar yanıma yaklaşan Ashley boğazını temizledi. “Alicia, Kellen sana Frodo dediği için özür dilemek istiyor.” Oğlunu nazikçe dürttü. “Devam et.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Alicia burnunu çekerek babasının bacağına bıraktı. “Özrün kabul edildi,” dedi. Bir kraliyet mensubu kadar kibar ve mağrurdu.

“Şimdi sen de ona vurduğun için özür dile,” dedim.

Tartışacak gibi görünüyordu ama sonra ona dönerek, “Özür dilerim,” dedi.

“Peki,” diye söylendi.

Gözleri kısıldı. “Özrün kabul edildi demen gerekiyordu.”

Onun yerine kıs kıs güldü.

Bana baktı, gözleri parlıyordu. “Anne, özrümü kabul etmedi.”

“Kabul etti,” diye araya girdi Ashley. “Değil mi, Kellen?”

Homurdandı. “Hayır.”

Alicia küçük yumruklarını sıktı ve ona doğru eğildi. “O zaman artık üzgün değilim.”

“Umurumda değil,” diye bağırdı.

“Çünkü sen aptal bir askersin!”

İkisini çabucak ayırdım. “İkinizin de bir seçeneği var. Birbirinize güzel bir şey söyleyebilir ya da hiçbir şey söylemeyebilirsiniz.”

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikisi de ağızlarını kapattı.

Cooper'ı taşıyan Tucker yanımıza geldi. "Kellen, buraya gel ve dört yaşındaki kızları gaza getirmeyi bırak." Bununla birlikte oğlunu uzaklaştırdı.

Ashley Alicia'ya gülümsedi. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. En sevdiğin prenses hangisi?"

Alicia'nın yüzü sanki bu soru aptalcaymış gibi buruştu. "Ben."

Ashley'nin dudakları aralandı. "Tabii ki."

"En güzel prenses ben değil miyim, babacığım?" diye sordu. Elbisesindeki meyve suyundan, yamuk tacından, yüzündeki çikolatadan ve tek ayakkabı giydiğinden ya habersizdi ya da bunları umursamıyordu.

Dane başıyla onayladı. "Elbette öylesin, bebeğim."

Ona gülümseyerek kollarını kaldırdı. "Öpücük istiyorum!"

Dane mecburen onu kaldırdı ve yüzüne kondurduğu, her yerinde çikolata izleri bırakan öpücükleri kabul etti.

Addison kollarımın arasında kıpırdandı. "Gidip Ollie'yi görmek istiyorum."

"Ben de," diye açıkladı Alicia.

Dane ve ben kızlarımızı yere indirdik; ikisi de sekerek uzaklaştı.

Bana döndüğünde yüzünde o klasik etkilenmemiş ifadesi vardı. "Yüzümde ne kadar çikolata var?"

"Sadece biraz," diye yalan söyledim.

"Yalan söylemek hiç hoş değil, biliyorsun," diye homurdandı yanağını silerken.

Gülümsedim. "Beni kandıramazsın. Mutlu olduğunu biliyorum."

Yüz ifadesi yumuşarken aynı anda hem ciddi hem de şefkatli görünüyordu. "Artık mutlu olmamak için tek bir nedenim bile yok, değil mi?"

